„E genul meu de thriller – o vînătoare mondială de comori, în locuri exotice, cu personaje bine conturate."

DAN BROWN

STEVE BERRY

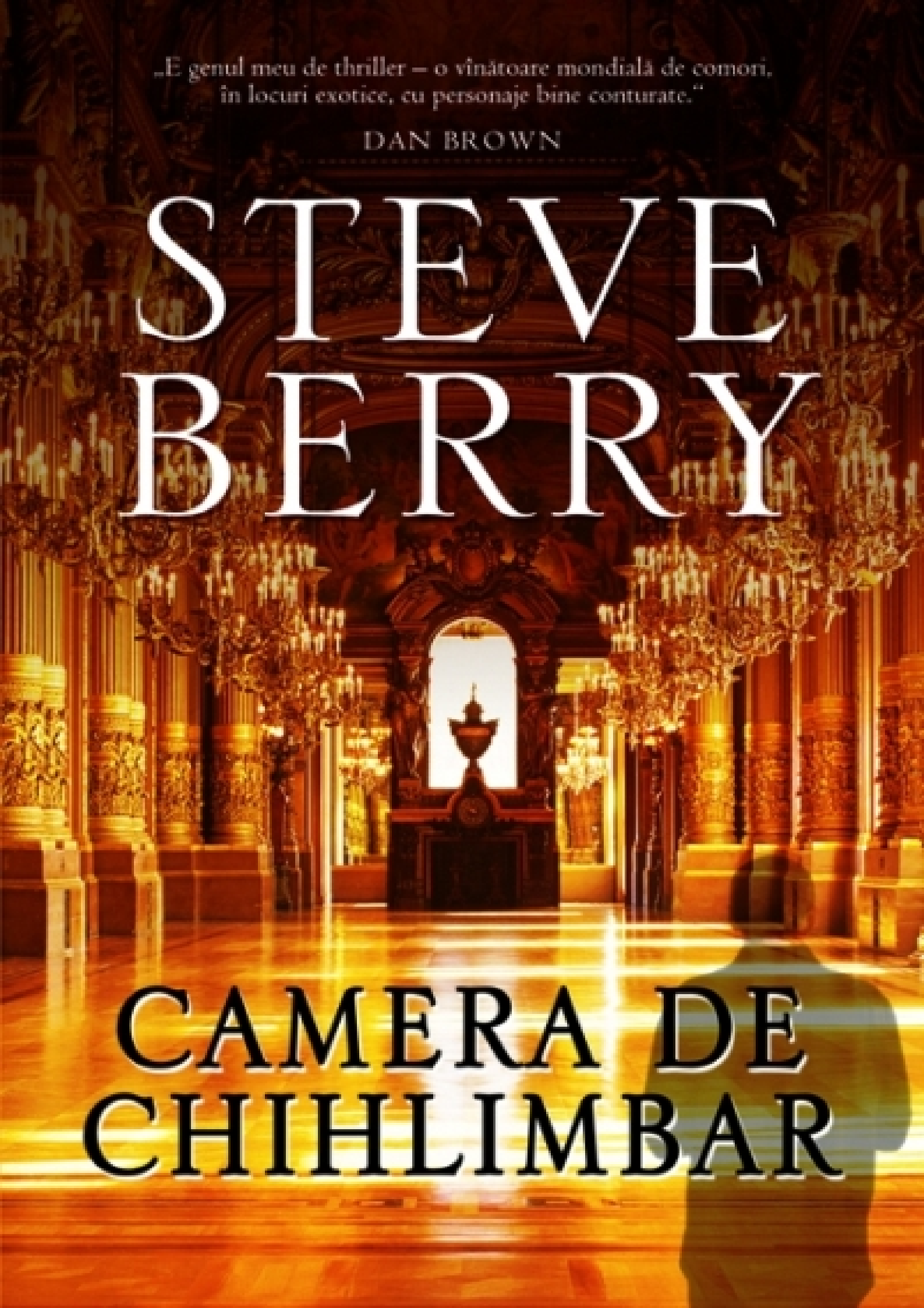

CAMERA DE CHIHLIMBAR

STEVE BERRY

CAMERA DE CHLIMBAR

Traducere: Ruxandra Atanasie.

Steve Berry
The Amber Room
2003

Editura RAO
2006

Pentru tatăl meu,
care, fără să ştie, a aprins focul, acum câteva zeci de ani,

şi pentru mama mea,
care m-a învăţat cum să întreţin flacăra văpaie.

Mulţumiri.

Cândva, mi s-a spus că scrisul înseamnă un efort individual. Observaţia este corectă, dar un manuscris nu poate fi dus la bun sfârşit de unul singur, mai ales dacă are şansa de a fi publicat, iar în cazul meu au existat multe persoane care mi-au fost alături în tot acest timp.

În primul rând, Pam Ahearn, un excelent agent, care a ştiut întotdeauna să calmeze spiritele. Apoi, Mark Tavani, un editor remarcabil, care mi-a oferit o şansă. Urmează Fran Downing, Nancy Pridgen şi Daiva Woodworth, trei femei minunate care au făcut ca toate serile de miercuri să mi se pară cu totul speciale. Mă simt onorat să fiu numit „una dintre fete". Romancierii David Poyer şi Lenore Hait nu numai că mi-au dat lecţii practice, dar mi-au făcut cunoştinţă şi cu Frank Green, care, cu multă răbdare, m-a învăţat tot ceea ce trebuia să ştiu. De asemenea, Arnold şi Janelle James, cumnaţii mei, care nu m-au descurajat niciodată. În sfârşit, toţi ceilalţi care mi-au ascultat divagaţiile, mi-au citit încercările şi şi-au exprimat părerile. Nu dau nume, de teamă să nu omit pe cineva. Vă asigur că fiecare dintre voi este la fel de important pentru mine şi atenţia pe care mi-aţi acordat-o fără nici un fel de rezerve m-a ajutat să duc la bun sfârşit ceea ce mi-am propus.

Dar mai presus de oricine, există două fiinţe deosebite care, pentru mine, înseamnă totul: soţia mea, Amy şi fiica mea, Elizabeth, graţie cărora totul este posibil, inclusiv această carte.

Steve Berry.

Indiferent din ce motiv este cotropită o ţară, trebuie să cruţăm acele edificii care fac onoare umanităţii şi nu contribuie la sporirea forţei duşmanului – cum ar fi templele, mormintele, clădirile publice şi toate lucrările de o frumuseţe remarcabilă... Se declară duşman al omenirii cel care, în mod nejustificat, ne privează de aceste comori ale artei.
Emmerich de Vattel, *Legea Naţiunilor,* 1758.

Am studiat în amănunţime starea monumentelor istorice din Peterhof, Ţarskoe Selo şi Pavlovsk şi în toate cele trei oraşe am constatat atrocităţile la care au fost supuse aceste monumente. În plus, pagubele provocate – al căror inventar complet ar fi greu de întocmit, deoarece sunt extrem de multe – poartă semnele premeditării.
Mărturia lui Iosif Orbeli, directorul Muzeului Ermitaj,
în faţa Tribunalului de la Nürnberg, 22 februarie 1946.

Prolog.

Lagărul de concentrare de la Mauthausen.

Austria 10 aprilie 1945.

Prizonierii îi spuneau „Urechi” pentru că era singurul rus din Baraca 8 care înţelegea germana. Nimeni nu-l striga pe numele său adevărat: Karol Boria. *Yxo* – Urechi – era porecla pe care o primise încă din prima zi în care intrase în lagăr, cu un an în urmă şi de care era foarte mândru, considerând-o drept o responsabilitate pe care şi-o asumase din tot sufletul.

— Ce auzi? îi şopti în întuneric unul dintre prizonieri.

Stătea lipit de fereastră, lângă ochiul de geam rece, scoţând pe nări aburi uşori, ce se amestecau cu aerul uscat şi greu.

— Mai vor distracţie? întrebă un alt prizonier.

Cu două nopţi în urmă, gardienii veniseră după un rus, în Baraca 8. Era vorba de un infanterist, relativ nou în lagăr, din Rostov, oraş la Marea Neagră. Ţipetele. Ţipetele i se auziseră toată noaptea şi nu încetaseră decât după o rafală de mitralieră. A doua zi de dimineaţă, trupul său însângerat atârna de poarta principală, pentru a fi văzut de toată lumea.

— Linişte! N-aud nimic din cauza vântului, zise el, luându-şi privirea de la ochiul de geam.

Priciurile, colcăind de păduchi, erau etajate pe trei niveluri, fiecărui prizonier fiindu-i atribuit mai puţin de un metru pătrat. O sută de perechi de ochi înfundaţi în orbite se întoarseră spre el. Toţi îi respectară ordinul. Nimeni nu se mai clinti. Cu mult timp în urmă, ororile de la Mauthausen îi lecuiseră de spaimă.

— Vin, îi atenţiona el, depărtându-se brusc de fereastră.

În clipa următoare, uşa barăcii se deschise larg. Aerul îngheţat al nopţii pătrunse înăuntru, prin spatele sergentului Humer, supraveghetorul Barăcii 8.

— *Achtung!*

Claus Humer era *Schutzstaffel* SS. Alţi doi SS-işti înarmaţi stăteau în spatele său. Toţi gardienii de la Mauthausen erau SS-işti. Humer nu purta armă. Nu purtase niciodată. Statura sa impunătoare şi braţele vânjoase îi asigurau protecţia.

— Am nevoie de voluntari, spuse Humer. Tu, tu, tu şi tu.

Boria fu ales ultimul. Se întreba ce se petrece. Puţini prizonieri mureau noaptea. Camera morţii rămânea nefolosită, timp în care se evacua gazul rămas şi se spăla podeaua, ca să fie pregătită pentru carnagiul de a doua zi. Gardienii stăteau în barăcile lor, înghesuindu-se în jurul sobelor de fier încălzite cu lemnele tăiate de prizonieri şi care pe mulţi dintre ei îi costaseră viaţa. Medicii şi asistenţii lor dormeau, pregătindu-se pentru o nouă zi de experienţe, în care bolnavii internaţi urmau să fie folosiţi, de-a valma, ca animale de laborator.

Humer îl privi în faţă pe Boria.

— Ai înţeles, nu? Acesta nu-i răspunse, uitându-se fix în ochii albaştri ai gardianului. Un an de teroare îl învăţase preţul tăcerii. N-ai nimic de zis? îl întrebă Humer în germană. Bine. Trebuie să înţelegi... cu gura închisă.

Un gardian trecu pe lângă ei, cu patru mantale de lână pe braţ.

— Haine? murmură unul dintre ruşi.

Nici un prizonier nu purta haină. La sosirea în lagăr, li se dădeau o cămaşă murdară, din pânză groasă şi o pereche de pantaloni rupţi... mai mult zdrenţe decât haine. Când mureau, erau dezbrăcaţi, pentru ca „îmbrăcămintea” să fie redistribuită, aşa

împuţită cum era, nou-veniţilor. Gardianul aruncă hainele pe podea. Humer le arătă cu degetul.

— *Mäntel anziehen.*

Boria se aplecă să ia una dintre ele.

— Sergentul spune să vă îmbrăcaţi cu ele, le explică el în rusă. Cei trei se conformară.

Stofa de lână îi zgâria pielea, dar ce bine se simţea aşa. Trecuse atâta vreme, încât abia dacă îşi mai amintea cum era să-i fie cald.

— Afară! spuse Humer.

Ruşii se uitau la Boria. Acesta se îndreptă spre uşă, după care ieşiră cu toţii în noapte.

Humer conduse micul grup pe gheaţă şi prin zăpadă, spre platforma principală, în timp ce un vânt îngrozitor vuia printre şirurile de barăci scunde, din lemn. Optzeci de mii de oameni se înghesuiau în clădirile dimprejur, mai mulţi decât trăiau în provincia sa natală, Belarus. Asta îl făcu să se gândească la faptul că nu avea să revadă niciodată acele locuri. Aproape că pierduse noţiunea timpului, dar, ca să nu înnebunească, încerca să ţină o oarecare socoteală. Era sfârşitul lui martie. Ba nu. Începutul lui aprilie. Şi era încă îngheţ. De ce nu putea să moară sau să fie ucis? Sute de oameni aveau zilnic această soartă. Oare îi era dat să supravieţuiască acestui infern? Şi de ce?

Ajuns pe platforma principală, Humer se întoarse spre stânga şi se îndreptă spre un teren viran. Pe una dintre laturile acestuia, se aflau mai multe barăci pentru prizonieri. Bucătăria lagărului, închisoarea şi infirmeria se aliniau pe latura opusă. La celălalt capăt al terenului, se afla compresorul, o tonă de oţel ce trebuia târât în fiecare zi pe pământul îngheţat. Spera ca sarcina lor să nu implice această corvoadă.

Humer se opri în faţa a patru stâlpi înalţi. Cu două zile în urmă, un grup de prizonieri fusese trimis în pădurea din apropiere. Printre ei şi Boria. Doborâseră trei plopi, iar unul dintre prizonieri, care îşi rupsese braţul, fusese împuşcat pe loc.

Trunchiurile, curăţate de ramuri, fuseseră tăiate în patru, iar buştenii, aduşi în lagăr şi înfipţi în platforma principală, la înălţimea unui om. Şi aşa rămăseseră timp de două zile. Acum însă, erau păziţi de doi gardieni înarmaţi. Becurile cu arc electric luminau deasupra, răspândind aburi în aerul rece şi uscat.

— Aşteptaţi aici, le ordonă Humer.

Sergentul urcă repede câteva trepte şi intră în închisoare. O dâră de lumină se prelingea afară prin deschizătura uşii. O clipă mai târziu, patru bărbaţi în pielea goală fură scoşi din clădire. Capetele blonde nu erau rase, la fel ca ale celorlalţi, ruşi, polonezi şi evrei, care alcătuiau marea majoritate a prizonierilor din lagăr. Nu aveau nici muşchii slăbiţi, nici mişcări lente. Nici priviri apatice, nici ochii duşi în fundul capului sau trupuri scheletice, acoperite de vânătăi. Aceşti bărbaţi erau scunzi şi graşi. Soldaţi Germani. Le cunoştea privirile. Împietrite, inexpresive, reci ca noaptea.

Cei patru mergeau drept şi sfidător, cu braţele pe lângă corp, fără ca vreunul dintre ei să schiţeze şi cel mai mic gest prin care să dea de înţeles că frigul crâncen îi afecta în vreun fel pielea albă ca laptele. Humer ieşi în urma lor din închisoare şi se îndreptă spre stâlpi.

— Acolo.

Cei patru germani merseră în direcţia indicată. Humer se apropie şi aruncă în zăpadă patru bucăţi de frânghie.

— Legaţi-i de stâlpi.

Cei trei ruşi se uitară la Boria, care se aplecă şi luă de jos cele patru bucăţi de frânghie, după care dădu fiecăruia dintre ei câte o bucată, explicându-le ce aveau de făcut. Se apropiară fiecare de câte unul dintre germanii dezbrăcaţi, care stăteau în poziţie de drepţi în faţa stâlpilor de lemn. Ce anume stârnise o asemenea nebunie? Boria

înfăşură frânghia aspră în jurul pieptului bărbatului din faţa sa, legându-l de stâlp.

— Strânge, urlă Humer.

Boria înnodă strâns frânghia peste pieptul dezgolit al bărbatului. Acesta nici nu clipi. Când Humer îşi întoarse privirea spre ceilalţi trei, Boria prinse momentul şi-l întrebă în şoaptă pe german:

— Ce-ai făcut?

Nici un răspuns.

Strânse şi mai tare frânghia.

— Nici măcar nouă nu ne fac aşa ceva.

— Este o onoare să-l sfidezi pe cel care te-a capturat, şopti germanul. „Da, îşi spuse Boria. Aşa este."

Humer se întoarse. Boria făcu ultimul nod.

— Acolo, spuse Humer.

Boria şi cei trei ruşi se târâră cu greu prin zăpada proaspăt căzută. Ca să nu îngheţe, îşi încrucişă braţele, vârându-şi mâinile la subsuoară şi mutându-se de pe un picior pe celălalt. Se simţea minunat în haina aceea. Era pentru prima oară de la venirea sa în lagăr când îi era cald. Tot atunci îşi pierduse şi identitatea, în locul căreia primise un număr – 10 901 – tatuat pe braţul drept, iar pe pieptul stâng al cămăşii jegoase avea cusut un triunghi, cu litera R în mijloc. R de la rus. Şi culoarea triunghiului era importantă. Roşu pentru prizonierii politici, verde pentru infractori, Steaua Galbenă a lui David pentru evrei, negru şi maro pentru prizonierii de război.

Humer parcă aştepta ceva.

Boria se uită în stânga. Se mai aprinseră câteva becuri deasupra platformei pentru încolonare şi a aleii ce ducea spre poarta principală. Ceva mai departe, drumul către cariera de piatră era cufundat în întuneric. În clădirea comandamentului, aflată dincolo de gard, nu ardea nici o lumină. Boria văzu deschizându-se poarta şi zări silueta celui care intra în lagăr. Bărbatul purta un palton lung până la genunchi, pantaloni de culoare deschisă

băgaţi în cizme înalte, cafenii, iar pe cap o şapcă de ofiţer, tot de culoare deschisă. Mergea apăsat, legănându-se pe picioarele groase şi crăcănate, cu burta enormă ieşită în afară. La lumina becurilor, i se vedeau nasul ascuţit, privirea limpede şi trăsăturile destul de plăcute ale feţei.

Era uşor de recunoscut.

Ultimul comandant al Escadrilei Richthofen, comandant al Forţelor Aeriene Germane, purtător de cuvânt al Parlamentului german, prim-ministru al Prusiei, preşedinte al Consiliului de Stat al Prusiei, *Reichmaster* al Silviculturii şi Vânătorii, preşedinte al Consiliului de Apărare al Reich-ului, mareşal al Marelui Reich German, succesorul desemnat al Fuhrer-ului.

Hermann Göring.

Boria îl mai văzuse o dată pe Göring, în 1939, la Roma. Atunci, Göring apăruse îmbrăcat într-un costum de un gri-strălucitor, asortat cu o cravată purpurie, legată la gâtul gros. Degetele cărnoase îi erau împodobite cu rubine, iar pe pieptul stâng al hainei avea prins vulturul nazist bătut în diamante. Rostise un discurs sobru, ridicând în slăvi Germania şi întrebând: „Ce preferaţi, arme sau unt? Ce ar trebui să importaţi, untură sau minereu de fier? Dotarea ne face puternici. Untul nu face decât să ne îngraşe”. Îşi încheiase discursul fulminant promiţând că Germania şi Italia aveau să lupte umăr la umăr în marea bătălie ce le aştepta. Boria îşi aminti că îl ascultase cu atenţie, dar fără să fie prea impresionat.

— Domnilor, sper că staţi comod, li se adresă Göring, pe un ton calm, celor patru prizonieri legaţi.

Nici unul nu-i răspunse.

— Ce-a zis, *Yxo?* şopti unul dintre ruşi.

— Îşi bate joc de ei.

— Linişte! mârâi Humer. Dacă nu sunteţi atenţi, veţi ajunge lângă ei. Göring se apropie de cei patru bărbaţi dezbrăcaţi.

— Vă mai întreb o dată. Aveţi ceva de spus?

Nu-i răspunse decât vântul.

Göring se apropie de unul dintre germanii care tremurau. Era cel pe care Boria îl legase de stâlp.

— Mathias, tu precis nu vrei să mori aşa! Eşti soldat şi supus loial al Fuhrer-ului.

— Fuhrer-ul... nu are... nicio... legătură... cu asta, îngăimă germanul, tremurând spasmodic.

— Dar absolut tot ceea ce facem noi este pentru gloria sa eternă.

— De aceea... prefer să mor.

Göring ridică din umeri. Un gest indiferent, ca al unui om care nu ştie dacă să mai mănânce o plăcintă sau nu. Apoi se îndreptă spre Humer. Sergentul făcu semn unor gardieni, care aduseră un butoi mare, pe care îl aşezară în dreptul bărbaţilor legaţi de stâlpi. Un alt gardian aduse patru polonice, pe care le aruncă în zăpadă. Humer se uită la ruşi.

— Umpleţi-le cu apă şi duceţi-vă lângă ei, i se adresă el lui Boria, care le traduse ordinul şi celorlalţi trei, după care ridicară cu toţii polonicele şi le cufundară în apă.

— Să nu risipiţi nici un strop, îi avertiză Humer.

Boria fu destul de atent, dar vântul împrăştie câteva picături. Nu observă nimeni. Se răsuci spre germanul pe care îl legase de stâlp. Cel pe care îl chema Mathias. Göring stătea în mijloc. La un moment dat, îşi scoase mănuşile negre, de piele.

— Vezi, Mathias, îmi scot mănuşile, ca să simt frigul, la fel ca tine. Boria se afla destul de aproape ca să-i vadă inelul masiv, de argint, de pe degetul mijlociu al mâinii drepte, ce avea gravat pe el un pumn încleştat. Göring băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o piatră galbenă, ca mierea. Boria o recunoscu. Chihlimbar.

— Din cinci în cinci minute, veţi fi udaţi cu apă, până când unul dintre voi fie îmi va spune ceea ce doresc să aflu, fie va muri, spuse Göring, ţinând

piatra între degete. Mie îmi convine oricare din cele două variante, dar, nu uitaţi, cine va vorbi va trăi, iar unul dintre nemernicii ăştia de ruşi vă va lua locul. Apoi vă veţi îmbrăca şi veţi turna apă peste el până când va muri. Închipuiţi-vă ce amuzant va fi. Nu trebuie decât să-mi spuneţi ceea ce vreau să aflu. Aveţi ceva de spus?

Tăcere.

Göring îi făcu semn lui Humer.

— *Gieße es!* ordonă Humer. Turnaţi!

Boria turnă, urmat de ceilalţi trei. Apa udă coama blondă a lui Mathias, apoi se prelinse pe faţă şi pe piept. Trupul germanului fu scuturat de un fior puternic. Cei patru nu scoaseră nici un sunet. Doar dinţii li se auzeau clănţănind.

— Aveţi ceva de spus? repetă Göring. Nici un cuvânt.

După cinci minute, operaţiunea se repetă. Douăzeci de minute mai târziu, după alte patru astfel de duşuri, se instala hipotermia. Göring stătea impasibil, frecând între degete bucata de chihlimbar. La un moment dat, se apropie de Mathias.

— E ridicol. Spune-mi unde e ascunsă *Bernstein-zimmer* şi pune capăt acestor chinuri. Nu merită să mori pentru asta.

Tremurând, germanul îl ţintui cu privirea, sfidător. Boria aproape că-l ura pe Göring pentru că-l făcea complice la uciderea lui Mathias.

— *Sie sind ein lügnerisch diebisch-schwein.* Eşti un porc mincinos şi hoţ, rosti Mathias dintr-o suflare, apoi îl scuipă. Göring se feri, dar stropii de salivă îi atinseră paltonul. Îşi descheie nasturii, se scutură, apoi îşi desfăcu paltonul, dând la iveală uniforma de culoare gri, încărcată de decoraţii.

— Sunt *Reichsmarschall-ul* vostru, al doilea după Fuhrer. Nimeni nu mai poartă o asemenea uniformă. Cum îndrăzneşti să crezi că o poţi spurca atât de uşor? Mathias, o să-mi spui ceea ce

vreau să aflu sau vei muri îngheţat. Încet... foarte încet. Nu va fi deloc plăcut.

Germanul îl mai scuipă o dată. De data aceasta, direct pe uniformă. Göring rămase surprinzător de calm.

— Admirabil, Mathias. Loialitatea ta este demnă de toată lauda, dar cât timp crezi că vei mai rezista? Uită-te la tine! N-ai vrea să-ţi fie cald? Să stai lângă un foc mare, înfăşurat într-o pătură de lână? Brusc, Göring întinse mâna şi-l trase pe Boria lângă germanul legat. Din polonic se scurgea apă în zăpadă. Te-ai simţi minunat în haina asta, nu-i aşa, Mathias? Îi permiţi acestui nenorocit de cazac să-i fie cald, în timp ce tu îngheţi?

Germanul nu spuse nimic. Doar tremură. Göring îl dădu la o parte pe Boria.

— Ce-ai zice de puţină căldură, Mathias?

Reichsmarschall-ul îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni. Jetul de urină fierbinte, aburind în aerul îngheţat de afară, lăsă dâre galbene pe trupul gol, prelingându-se apoi în zăpadă. Apoi, Göring îşi scutură organul şi se încheie la pantaloni.

— Te simţi mai bine, Mathias?

— *Verrottet in der schweinshölle.*

În sinea sa, Boria îl dădu dreptate. „Să putrezeşti în iad, porcule!” Göring veni mai aproape şi-l lovi pe soldat peste faţă cu dosul palmei, zgâriindu-i obrazul cu inelul de argint. Sângele ţâşni.

— Toarnă! urlă el.

Boria se duse la butoi şi umplu polonicul.

— *Mein Fuhrer. Mein Fuhrer. Mein Fuhrer, în*cepu să strige, din ce în ce mai tare, germanul pe nume Mathias.

Ceilalţi trei i se alăturară, în timp ce apa li se prelingea pe trupurile îngheţate.

Göring îi privea nemişcat, frecând furios piatra între degete. Două ore mai târziu, Mathias muri, înţepenit de frig. În următoarea oră, muriră şi ceilalţi trei germani. Nici unul dintre ei nu scosese

o vorbă despre *Bernstein-zimmer* (camera de chilimbar).

Partea întâi.

1.

Atlanta, Georgia, marţi, 6 mai.
În prezent, ora 10.35.

Judecătoarea Rachel Cutler se uită pe deasupra ochelarilor cu ramă de baga. Avocatul o spusese din nou, dar de data aceasta ea nu mai era dispusă să i-o treacă cu vederea.

— Ce-aţi spus, domnule avocat?

— Am spus că acuzatul susţine că este vorba de o eroare judiciară.

— Nu acum, înainte de asta. Ce-aţi spus?

— Am spus: „Da, domnule”.

— Dacă nu ai observat până acum, eu nu sunt bărbat.

— Aşa este. Îmi cer scuze, doamnă judecător.

— Ai spus-o de patru ori în dimineaţa aceasta. Mi-am notat de fiecare dată.

Avocatul ridică din umeri.

— Chestiunea mi se pare lipsită de importanţă. De ce să vă pierdeţi vremea notând greşelile mele de exprimare?

Ticălosul impertinent chiar zâmbea. Ea stătea dreaptă pe scaun şi se uita în jos, la el. Brusc, îşi dădu seama ce urmărea T. Marcus Nettles, aşa că nu mai comentă.

— Clientul meu este acuzat de agresiune gravă, doamnă judecător. Cu toate acestea, tribunalul pare mai preocupat de felul în care mă adresez eu dumneavoastră decât de lipsa de profesionalism a poliţiei.

Judecătoarea se uită la juriu, apoi la cealaltă masă, la care procurorul-adjunct din Fulton County şedea impasibil, aparent încântat de faptul

că adversarul său îşi săpa singur groapa. Era limpede că tânărul avocat habar n-avea ce încerca să facă Nettles. Dar ea înţelesese.

— Aveţi perfectă dreptate, chestiunea este lipsită de importanţă. Continuaţi.

Lăsându-se pe spate în scaun, judecătoarea observă privirea iritată ce se ivi pentru o clipă pe chipul lui Nettles. Expresia vânătorului atunci când ratează ţinta.

— Şi cu moţiunea mea de eroare judiciară cum rămâne? întrebă Nettles.

— Se respinge. Acum vă rog să vă continuaţi pledoaria finală.

Rachel se uită la primul jurat care se ridică şi pronunţă verdictul: vinovat. Deliberarea nu durase decât douăzeci de minute.

— Onorată instanţă, spuse Nettles, ridicându-se în picioare, cer o investigaţie prealabilă stabilirii sentinţei.

— Se respinge.

— Cer amânarea sentinţei.

— Se respinge.

Probabil că Nettles îşi dădea seama ce greşeală făcuse mai devreme.

— Cer autorecuzarea completului de judecată.

— Pe ce considerente?

— Prejudicii.

— Aduse cui?

— Mie şi clientului meu.

— Vă rog să explicaţi.

— Juraţii au fost influenţaţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Azi-dimineaţă, când mi-aţi atras atenţia în legătură cu folosirea nepotrivită a cuvântului „domnule”.

— Domnule avocat, din câte îmi amintesc eu, am recunoscut în cele din urmă că este o chestiune lipsită de importanţă.

— Exact, dar discuţia noastră s-a purtat în prezenţa juraţilor, ceea ce sigur că i-a influenţat.

— Nu-mi amintesc de vreo obiecţie sau de menţionarea vreunei erori judiciare legate de discuţia noastră.

Nettles nu mai spuse nimic.

— Care este poziţia statului? întrebă judecătoarea, adresându-se procurorului-adjunct.

— Statul se opune moţiunii. Juraţii au fost imparţiali.

Rachel îşi reţinu un zâmbet. Cel puţin tânărul avocat cunoştea răspunsul corect.

— Moţiunea de recuzare se respinge, spuse ea, uitându-se la acuzat, un tânăr alb, lăţos, cu faţa ciupită de vărsat. Acuzatul să se ridice. Tânărul se conformă. Barry King, ai fost găsit vinovat de infracţiunea de agresiune gravă. De aceea, tribunalul te trimite din nou la închisoare corecţională pentru o perioadă de douăzeci de ani. Supraveghetorul va lua acuzatul în custodie.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa din lemn de stejar ce ducea în biroul său.

— Domnule Nettles, puteţi veni o clipă? Procurorul-adjunct se apropie şi el. Singur, preciza ea.

Nettles îşi lăsă clientul, căruia i se puneau acum cătuşele şi o urmă în birou.

— Închideţi uşa, vă rog. Îşi descheie roba, dar nu şi-o scoase. Frumoasă încercare, domnule avocat, spuse ea, trecând în spatele biroului.

— Care dintre ele?

— Cea de adineauri, când aţi crezut că ironia aceea cu „domnule” şi „doamnă” mă va face să-mi pierd cumpătul. V-aţi văzut demontată bucată cu bucată apărarea aceea făcută în pripă şi aţi crezut că, dacă mă enervaţi, o să vă aprob moţiunea de eroare judiciară.

— Mi-aţi făcut-o, spuse el, ridicând din umeri.

— Ceea ce trebuie să faceţi este să trataţi cu respectul cuvenit instanţa de judecată, nu să vă adresaţi unei judecătoare cu „domnule”. Şi aţi continuat. Intenţionat.

— Tocmai mi-aţi condamnat clientul la douăzeci de ani de închisoare, fără să poată beneficia de o audiere prealabilă. Dacă asta nu e părtinire, atunci ce e?

Rachel se aşeză, dar nu-i oferi un scaun şi avocatului.

— N-a fost nevoie de nici o audiere. Acum doi ani l-am condamnat pe King pentru agresiune gravă şi îmi amintesc că i-am dat şase luni de închisoare şi şase luni de eliberare condiţionată. De data asta, a spart capul unui bărbat cu o bâtă de baseball, abuzând astfel de puţina încredere pe care i-am acordat-o.

— Ar fi trebuit să vă autorecuzaţi. Toate aceste informaţii v-au influenţat decizia.

— Serios? Oricum, investigaţia preliminară pe care o tot solicitaţi ar fi dat la iveală toate acestea. Eu doar v-am scutit de aşteptarea inevitabilului.

— Eşti o căţea nenorocită.

— Asta te va costa o sută de dolari. Plătibili pe loc, împreună cu alţi o sută pentru circul din sala de judecată.

— Am dreptul la o audiere înainte de a cădea în dizgraţie.

— Corect. Dar nu-ţi doreşti asta. N-ar folosi la nimic şovinismul pe care îl etalezi.

Nettles amuţi, dar Rachel îl simţea clocotind de furie. Era un bărbat scund, îndesat şi cu guşă, cunoscut pentru tenacitatea sa şi, cu siguranţă, neobişnuit să primească ordine din partea unei femei.

— Şi de fiecare dată când o să-ţi mai arăţi fundul ăla mare în sala mea de judecată, te va costa o sută de dolari.

Nettles se apropie de birou şi scoase din buzunar un teanc de bancnote, din care extrase două hârtii nou-nouţe de câte o sută de dolari, cu chipul rotofei al lui Ben Franklin pe ele. Le aruncă pe amândouă pe biroul lui Rachel, după care mai scoase trei.

— Du-te dracului!

Prima bancnotă ateriza pe birou.

— Du-te dracului!

Căzu şi cea de-a doua bancnotă.

— Du-te dracului din nou!

Cel de-al treilea Ben Franklin poposi şi el pe birou.

2.

Rachel îşi puse roba, se întoarse în sala de şedinţă şi urcă cele trei trepte ce duceau la podiumul din lemn de stejar pe care îl ocupa de patru ani încoace. Ceasul din perete arăta ora 13.45. Se întreba cât timp avea să mai aibă privilegiul de a fi judecător. Era un an electoral, mandatul îi expirase cu două săptămâni în urmă şi avea deja doi contracandidaţi, ce fuseseră prezenţi la întrunirea preelectorală a votanţilor, din luna iulie. Se zvonea că aveau să fie mai mulţi candidaţi înscrişi în cursa electorală, dar nici unul nu apăruse până vineri la ora 16.50, ca să depună taxa de aproape patru mii de dolari, necesară validării candidaturii. Ceea ce se întrevăzuse a fi o alegere sigură se transformase într-o vară lungă, plină de discursuri şi strângeri de fonduri. Nimic plăcut.

În momentul de faţă nu avea nevoie de complicaţii. Agenda sa de lucru era şi aşa extrem de încărcată, în fiecare zi adăugându-se alte şi alte cazuri. Programul acelei zile se scurtase datorită verdictului rapid în procesul *Statul Georgia contra lui Barry King.* Mai puţin de jumătate de oră însemna într-adevăr foarte puţin, dar era clar că juraţii nu fuseseră impresionaţi de show-ul lui T. Marcus Nettles.

Fiind liberă în după-amiaza aceea, îşi propuse să se ocupe de probleme care nu aveau legătură cu justiţia, probleme ce se tot adunaseră în ultimele două săptămâni de procese. O perioadă de altfel fructuoasă: patru condamnări, şase pledoarii de punere sub acuzare şi o achitare. Unsprezece infracţiuni fuseseră scoase de pe rol, făcând loc altei serii, despre care secretara sa spunea că avea să le primească a doua zi de dimineaţă de la funcţionarul care se ocupa de planificarea proceselor.

Publicaţia *Fulton County Daily Report* evalua anual eficienţa tuturor judecătorilor din tribunalul local. În ultimii trei ani, ea ocupase unul dintre primele locuri, mai ales datorită faptului că reuşea să rezolve cazurile mai repede decât majoritatea colegilor săi, cu un procent de anulare la curţile superioare de apel de numai 2 la sută. Ceea ce nu era rău, 98 la sută fiind chiar grozav.

Se aşeză pe scaunul judecătoresc şi începu să urmărească furnicarul de după-amiază, care abia începuse. Avocaţi care intrau şi ieşeau, clienţi veniţi la ultima înfăţişare într-un proces de divorţ sau după semnătura vreunui judecător, alţii căutând o soluţionare a moţiunilor aflate pe rol, în cauzele civile ce urmau a se judeca. În total, cam patruzeci de dosare. Se uită din nou la ceas. Era ora 16.15 şi în agenda sa nu mai figurau decât două dosare. Primul era o adopţie, o sarcină care îi făcea într-adevăr plăcere. Copilul de şapte ani îi aminti de Brent, fiul ei de aceeaşi vârstă. Cel de-al doilea, o schimbare de nume, solicitantul nefiind reprezentat de un avocat. Programase intenţionat acest dosar la urmă, sperând că sala de şedinţă avea să fie goală.

Grefierul îi dădu dosarul.

Privi în jos, la bătrânul îmbrăcat cu o haină bej, de tweed şi pantaloni cafenii, care stătea în faţa mesei de consiliu.

— Numele întreg, spuse ea.

— Karl Bates. Vocea sa obosită avea un accent est-european.

— De când locuiţi în Fulton County?

— Treizeci şi nouă de ani.

— V-aţi născut în această ţară?

— Nu, sunt din Belarus.

— Sunteţi cetăţean american?

Omul încuviinţă.

— Sunt bătrân. Optzeci şi unu de ani. Am petrecut aici aproape jumătate din viaţă.

Întrebarea şi răspunsul nu aveau legătură cu cererea în sine, dar nici grefierul, nici stenograful Curţii nu spuseră nimic. Pe figurile lor părea să se citească importanţa momentului.

— Părinţii, fraţii şi surorile mele... toţi ucişi de naziști. Mulţi oameni au murit în Belarus. Noi eram ruşi albi. Foarte mândri. După război, n-am mai rămas mulţi... când sovieticii au anexat teritoriile noastre. Stalin a fost şi mai rău decât Hitler. Un nebun. Un măcelar. Totul a fost distrus acolo cât timp a fost el la putere, aşa că eu am plecat. Nu este această ţară pământul făgăduinţei?

— Aţi fost cetăţean rus?

— Cred că denumirea corectă este cetăţean sovietic. Dar nu m-am considerat niciodată sovietic, adăugă el, scuturând din cap.

— Aţi luptat în război?

— Numai de nevoie. Marele Război pentru Patrie, cum îl numea Stalin. Am fost locotenent. Prins şi trimis la Mauthausen. Şaisprezece luni într-un lagăr de concentrare.

— Ce ocupaţie aţi avut aici după imigrare?

— Bijutier.

— Aţi solicitat tribunalului schimbarea numelui. De ce doriţi să fiţi cunoscut sub numele de Karol Boria?

— Este numele meu de botez. Tatăl meu mi-a zis Karol. Asta înseamnă „încăpăţânat”. Am fost cel mai mic din şase copii şi la naştere aproape am murit. Când eu am imigrat în această ţară, m-am gândit trebuie să-mi protejez identitatea. În Uniunea Sovietică am lucrat pentru comisiile guvernamentale. I-am urât pe comunişti. Ei au distrus ţara mea şi eu le-am spuso în faţă. Stalin a trimis mulţi oameni în lagărele din Siberia. Credeam că familia mea o să aibă de suferit. Foarte puţini puteau pleca atunci. Dar înainte să mor, îmi vreau înapoi dreptul legitim.

— Suferiţi de vreo boală?

— Nu, dar mă întreb cât o să mai reziste trupul ăsta obosit. Rachel se uită la bătrânul din faţa sa, un bărbat împovărat de ani, dar încă plin de distincţie.

Avea o privire de nepătruns, părul complet alb şi o voce gravă şi enigmatică.

— Arătaţi minunat pentru vârsta dumneavoastră. Bătrânul zâmbi.

— Doriţi cumva să vă schimbaţi numele pentru a escroca, pentru a vă sustrage de la o urmărire penală sau pentru a vă ascunde de un creditor?

— Nu aş face niciodată aşa ceva.

— În acest caz, vă aprob cererea. Veţi fi din nou Karol Boria. Semnă ordinul anexat la cerere şi îi dădu dosarul grefierului.

Apoi coborî de pe podium şi se apropie de bătrân. Obrajii lui aspri erau plini de lacrimi. Şi ea avea ochii roşii. Îl îmbrăţişa, şoptindu-i la ureche: „Te iubesc, tăticule!”

3.

Ora 16.50.

Paul Cutler se ridică din fotoliul de stejar şi se adresă Curţii, simţind că îşi pierde răbdarea tipic avocăţească.

— Onorată instanţă, firma imobiliară nu contestă serviciile petentului. Noi contestăm doar banii pe care îi pretinde în schimbul acestora. Douăsprezece mii trei sute de dolari este o sumă foarte mare pentru zugrăvirea unei case.

— Şi casa este mare, spuse avocatul creditorului.

— Sper să fie aşa, spuse judecătorul.

— Casa are două sute de metri pătraţi. Nimic neobişnuit în asta. Zugrăvitul a fost o muncă de rutină. Petentul nu are de ce să pretindă această sumă, spuse Paul.

— Onorată instanţă, defunctul a încheiat un contract cu clientul meu pentru zugrăvirea completă a casei, ceea ce clientul meu a şi făcut.

— Onorată instanţă, petentul nu a făcut decât să profite de un bătrân de şaptezeci şi trei de ani.

Serviciile sale nu merită nici pe departe douăsprezece mii trei sute de dolari.

— Defunctul i-a promis clientului meu un bonus dacă termină lucrarea într-o săptămână. Şi a terminat-o.

Nu-i venea să creadă că celălalt avocat persista cu atât tupeu în pretenţiile sale.

— Uşor de zis, dacă ţinem cont de faptul că persoana care putea contrazice această promisiune a murit. În concluzie, firma noastră este împuternicită să acţioneze ca executor testamentar al defunctului şi, în această calitate, nu poate dispune achitarea acestei note de plată.

— Doriţi să le intentaţi proces? întrebă judecătorul cealaltă parte. Avocatul creditorului se aplecă şi îi şopti ceva zugravului, un tânăr care era clar că nu se simţea în largul său, îmbrăcat cu un costum cafeniu şi cu cravată la gât.

— Nu, domnule. Poate ajungem la un compromis. Şapte mii cinci sute.

Paul nici nu se clinti.

— O mie două sute cincizeci. Nici un ban în plus. Am angajat un alt zugrav, să examineze lucrarea. Din câte am aflat, calitatea execuţiei lasă foarte mult de dorit. De asemenea, se pare că vopseaua a fost subţiată cu apă. În ceea ce mă priveşte, voi lăsa juriul să decidă. Şi, uitându-se la adversarul său, adăugă: Domnule avocat, să ştiţi că pentru ceea ce fac eu primesc două sute douăzeci de dolari pe oră, aşa că, din partea mea, puteţi să nu vă grăbiţi.

Celălalt avocat nici măcar nu-şi consultă clientul.

— Noi nu avem fonduri care să ne permită să introducem o acţiune în instanţă, aşa că acceptăm oferta.

— Cred şi eu, speculant nenorocit ce eşti, mormăi Paul, în timp ce-şi punea hârtiile în dosar, dar suficient de tare pentru ca celălalt să-l poată auzi.

— Scrieţi-mi un ordin, domnule Cutler, spuse judecătorul.

Paul părăsi în grabă sala de audieri şi străbătu coridoarele secţiei de validare a testamentelor din Fulton County, aflate cu trei etaje mai jos de lumea pestriţă ce frecventa Curtea Superioară. Aici nu auzeai nici de crime înfricoşătoare, nici de procese de senzaţie, nici de divorţuri răsunătoare. În jurisdicţia sa restrânsă nu intrau decât testamentele, adopţiile şi tutelele – cauze lumeşti, plictisitoare, ale căror probe nu erau de obicei decât nişte amintiri estompate şi poveşti despre înrudiri, reale sau imaginare. O nouă lege, la

elaborarea căreia contribuise şi Paul, permitea în anumite situaţii şi procesele cu juraţi şi uneori se întâmpla ca avocaţii pledanţi să solicite astfel de procese. Dar, în general, cauzele erau soluţionate de un complet alcătuit din judecători mai în vârstă, ei înşişi foşti avocaţi, care cutreierau sălile tribunalelor în căutare de scrisori testamentare.

De când obţinuse titlul de doctor în drept al Universităţii din Georgia, Paul se ocupase exclusiv de stabilirea autenticităţii testamentelor şi de administrarea proprietăţilor persoanelor decedate. După absolvirea colegiului, nu intrase imediat la facultatea de drept, fiind respins de cele douăzeci şi două de facultăţi la care aplicase. Tatăl său fusese distrus. Vreme de trei ani de zile, lucrase la Georgia Citizen Bank, în cadrul Departamentului de administrare a banilor aflaţi în conturile persoanelor decedate, experienţa acumulată determinându-l să dea din nou examenul de admitere la Facultatea de Drept şi să aplice încă o dată. În cele din urmă, fusese admis la trei facultăţi şi, graţie celor trei ani de experienţă ca funcţionar, obţinuse, după absolvire, un post la Pridgen Woodworth. Acum, după treisprezece ani, era unul dintre acţionarii firmei şi avea destulă experienţă în cadrul Departamentului de administrare a proprietăţilor persoanelor decedate pentru a deveni asociat cu drepturi depline şi, implicit, şef al departamentului.

O luă pe după colţ şi îşi îndreptă privirea spre uşile duble de la capătul culoarului. Fusese o zi îngrozitoare. Soluţionarea cererii zugravului fusese programată, iniţial, peste o săptămână, dar, imediat după prânz, primise un telefon la birou de la avocatul altui creditor, care îl ruga să audieze o moţiune alcătuită în mare grabă. Mai întâi se stabilise ora 16.30, dar avocatul celeilalte părţi nu se prezentase. Acum, Paul deschise brusc uşa de lemn şi străbătu în grabă intervalul din mijlocul sălii de şedinţe, acum goale.

— Ştii ceva de Marcus Nettles? o întrebă el pe secretara aflată în capătul celălalt al încăperii.

— Sigur că da, răspunse aceasta, zâmbind.

— Este aproape ora 17. Pe unde o umbla?

— Îi face o vizită şerifului. Am auzit că l-ar fi băgat la zdup.

— Glumeşti, spuse Paul, punându-şi servieta pe masa din lemn de stejar.

— Nici gând. Fosta dumneavoastră soţie l-a trimis acolo azi-dimineaţă.

— Cine? Rachel?

Secretara încuviinţă.

— Am auzit că a înjurat-o în biroul ei. I-a plătit trei sute de dolari, apoi i-a spus de trei ori să se ducă dracului.

Uşa sălii de şedinţe se deschise brusc şi T. Marcus Nettles năvăli înăuntru. Costumul său bej marca Neiman Marcus era şifonat, cravata Gucci răsucită, iar mocasinii italieneşti zgâriaţi şi prăfuiţi.

— Era şi timpul, Marcus. Ce s-a întâmplat?

— Ticăloasa pe care cândva o numeai soţia ta m-a azvârlit în închisoare şi m-a lăsat acolo până azi-dimineaţă. Vocea sa baritonală era încordată. Auzi, Paul, asta e într-adevăr femeie sau vreun hibrid cu testicule între picioarele alea lungi? Paul vru să spună ceva, dar se răzgândi. S-a luat de mine în faţa juraţilor pentru că am numit-o „domnule”.

— Am înţeles că de patru ori, interveni secretara.

— Mda. Se poate. După ce am cerut eroare judiciară, pe care ea ar fi trebuit să mi-o acorde, i-a dat clientului meu douăzeci de ani fără nici o audiere prealabilă. Apoi a vrut să-mi dea o lecţie de etică. N-am eu nevoie de porcăria asta, mai ales de la un rahat ca ea. Ţin să te anunţ că voi pompa bani în cei doi contracandidaţi ai ei. Bani grei. O să rezolv eu problema asta în a doua zi de marţi din luna iulie.

Auzise destul.

— Eşti convins că vrei să faci asta?

Nettles îşi puse servieta pe masă.

— De ce n-aş fi? Credeam că o să petrec şi noaptea asta la pârnaie. Dar poate că târfa are şi ea o inimă.

— Ajunge, Marcus, îl întrerupse Paul pe un ton ceva mai ferm decât intenţionase.

Nettles miji ochii, străpungându-l cu privirea, de parcă ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

— Vrei să spui că-ţi mai pasă de ea? Doar sunteţi divorţaţi, nu? De trei ani. Şi în fiecare lună te stoarce de bani pentru întreţinerea copiilor. Paul nu comentă. Să fiu al naibii dacă nu mai ţii încă la ea. Am dreptate?

— Să trecem peste asta.

Nettles clătină din capu-i rotund.

— Am dreptate, ticălosule.

Paul se îndreptă spre cealaltă masă, ca să se pregătească pentru audiere şi se bucură atunci când secretara se ridică de pe scaun şi se duse în spate să-l aducă pe judecător. Bârfele din tribunal se răspândeau cu repeziciune.

Nettles îşi lăsă trupul masiv să cadă într-un fotoliu.

— Paul, băiete, ţi-o spune unul care a păţit-o de cinci ori. Odată ce scapi de ele, nu te mai uita înapoi.

4.

Ora 17.45.

Karol Boria intră pe alee şi îşi parcă Oldsmobilul. La vârsta de optzeci şi unu de ani era fericit că mai putea conduce. Vederea îi era încă uimitor de bună, iar reflexele, deşi lente, păreau destul de mulţumitoare pentru eventualitatea în care i s-ar fi cerut să-şi reînnoiască permisul de conducere. Nu şofa des, nici pe distanţe lungi. La băcănie, uneori la mall şi de cel puţin două ori pe săptămână acasă la Rachel. În ziua aceea se aventurase numai şase kilometri, până la staţia Marta, de unde luase metroul până în centru, la tribunal, pentru audierea de schimbare a numelui.

Locuia în partea de nord-vest a Fulton County de aproape patruzeci de ani, cu mult înainte de explozia demografică din nordul Atlantei. Ceea ce cândva fusese o regiune împădurită, cu dealuri argiloase de culoare roşiatică, ale căror povârnişuri fuseseră despădurite, iar copacii prăvăliţi în albia râului Chattahoochee, aflat în apropiere, se transformase într-o zonă comercială, cu cartiere de locuinţe, blocuri şi şosele. Milioane de oameni locuiau şi munceau acolo, Atlanta căpătând de-a lungul timpului denumirea de metropolă şi „gazdă a Jocurilor Olimpice”.

O porni agale spre casă, verificând mai întâi cutia poştală. Seara era neobişnuit de caldă pentru luna mai, tocmai bună pentru încheieturile sale şubrezite de artrită, care parcă simţeau apropierea toamnei şi a iernii – anotimp pe care de-a dreptul îl ura. Apoi se întoarse spre casă, constatând că streşinile de lemn trebuiau vopsite.

Cu douăzeci de ani în urmă îşi vânduse pământul, având destule economii pentru a cumpăra o casă nouă cu banii jos. După aceea,

cartierul fusese unul dintre primele modernizate, strada fiind acum un loc foarte plăcut, situat sub bolta copacilor bătrâni de un sfert de secol. Maya, iubita sa soţie, murise după doi ani de la terminarea casei. Un cancer o măcinase rapid. Prea rapid. El de-abia dacă avusese timp să-şi ia rămas-bun. Rachel, pe atunci în vârstă de numai paisprezece ani, fusese curajoasă, el, la cincizeci şi şapte, speriat de moarte. Perspectiva de a îmbătrâni de unul singur îl îngrozise, dar Rachel îi fusese mereu alături. Avea noroc cu o fiică atât de grijulie. Singurul său copil.

Îşi târşâi picioarele în casă şi, numai după câteva minute, uşa din spate se deschise cu zgomot şi cei doi nepoţi ai săi năvăliră în bucătărie. Niciodată nu băteau la uşă. Dar nici el nu o încuia niciodată. Brent avea şapte ani, Marla şase. Amândoi îl îmbrăţişară. Rachel îi urmă înăuntru.

— Bunicule, bunicule, unde e Lucy? întrebă Marla.

— A adormit în salonaş. Unde altundeva?

Cu patru ani în urmă, animalul se aciuase în curtea din spate şi de atunci nu-i mai părăsise.

Copiii o zbughiră spre partea din faţă a casei.

Rachel deschise frigiderul şi scoase de acolo o cană mare cu ceai.

— Te-ai cam emoţionat la tribunal.

— Ştiu că spun prea mult. Dar m-am gândit la tata. Tare aş fi vrut să-l cunoşti. Toată ziua lucra la câmp. Era ţarist. Loial până la capăt. Îi ura pe comunişti. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândeam că nu am nici o fotografie de-a lui.

— În schimb, îi porţi din nou numele.

— Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc ţie, scumpo. Ai aflat unde era Paul?

— A verificat secretara mea. Era într-un proces de validare a unui testament şi n-a mai putut ajunge.

— Ce mai face?

Rachel sorbi din ceai.

— Presupun că bine.

Bătrânul o privi atent. Semăna mult cu mama ei. Pielea albă, sidefie, părul roşcat şi ondulat, ochii căprui, pătrunzători, ce aruncau acea privire fascinantă, caracteristică femeii conştiente de răspunderea pe care şi-a asumat-o. În plus, era inteligentă. Poate prea inteligentă ca să mai fie şi fericită.

— Tu cum o mai duci? o întrebă.

— Mă descurc. Ca întotdeauna.

— Eşti sigură, fetiţo?

În ultima vreme i se părea schimbată, cam abătută, puţin mai distantă şi mai vulnerabilă. Şovăitoare în faţa vieţii, ceea ce pe el îl neliniştea.

— Tată, nu-ţi face griji în privinţa mea. O să fie bine.

— Nici un pretendent până acum?

În cei trei ani de când divorţase, nu o auzise vorbind de vreun bărbat.

— De parcă aş avea timp de aşa ceva. Nu-mi văd decât de muncă şi de ăştia mici. Ca să nu mai vorbesc de tine.

— Totuşi, îmi fac griji pentru tine, insistă el.

— N-ai de ce, răspunse ea, ferindu-şi privirea. Poate că îi lipsea siguranţa de sine.

— Nu e bine să fii singur la bătrâneţe.

— Tu nu eşti singur, îi spuse ea, părând să înţeleagă aluzia.

— Ştii prea bine că nu mă refer la mine.

Rachel se duse la chiuvetă să-şi spele paharul, iar el se hotărî să nu mai insiste. Se întinse şi deschise televizorul, care rămăsese programat încă de dimineaţă pe CNN, la ştiri. Dădu mai încet şi nu se putu abţine să nu spună:

— Divorţul nu e un lucru bun.

Rachel îi aruncă una dintre acele priviri pe care i le cunoştea atât de bine.

— Iar începi cu morala?

— Înfrânge-ţi orgoliul. Ar trebui să încerci din nou.

— Paul nu vrea.

El îi susţinu privirea.

— Amândoi sunteţi prea mândri. Gândiţi-vă la copii.

— Eu m-am gândit atunci când am divorţat. Nu făceam decât să ne înfruntăm. Ştii şi tu asta.

Bătrânul clătină din cap.

— Încăpăţânată ca maică-ta... Sau poate ca el? Greu de spus.

Rachel se şterse pe mâini cu şervetul.

— Paul trece diseară pe la 7 să ia copiii. Tot el o să-i aducă şi înapoi acasă.

— Tu unde pleci?

— La o strângere de fonduri pentru campanie. Mă gândesc cu groază că va fi o vară foarte agitată.

Bătrânul se concentra asupra imaginilor de la televizor. Lanţuri muntoase, pante abrupte şi piscuri stâncoase. Dintr-odată, recunoscu peisajul. În stânga ecranului era scris STOD, GERMANIA. Dădu sonorul mai tare.

— „... antreprenorul milionar Wayland McKoy este de părere că în această regiune din centrul Germaniei a fost ascunsă comoara naziştilor. Expediţia lui va începe săptămâna viitoare în Munţii Harz, din fosta Germanie de Est. Aceste locuri au devenit recent accesibile, odată cu prăbuşirea comunismului şi cu reunificarea Germaniei."

Apoi, imaginea se schimbă, prezentând peşterile de sub povârnişurile împădurite.

— „Se bănuieşte că în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, prada de război a naziştilor a fost ascunsă în grabă în sutele de tuneluri care străbat aceşti munţi străvechi. Unele dintre ele mai sunt încă folosite ca depozite de muniţii, ceea ce îngreunează căutările, făcând această aventură încă şi mai riscantă. De fapt, de la sfârşitul războiului şi până acum, peste douăzeci şi

cinci de persoane şi-au pierdut viaţa încercând să găsească această comoară.”

Rachel se apropie şi-l sărută pe obraz.

— Trebuie să plec.

El îşi mută privirea de la televizor.

— Paul vine aici diseară pe la 7?

Ea încuviinţă, îndreptându-se spre uşă.

Atunci, el îşi concentra din nou atenţia asupra televizorului.

5.

În următoarea jumătate de oră, Boria aşteptă reluarea ştirii şi avu noroc. La sfârşitul calupului de ştiri de la ora 18.30, fură transmise din nou informaţiile cu privire la expediţia lui Wayland McKoy în Munţii Harz, în căutarea comorii naziştilor.

Douăzeci de minute mai târziu, pe când se mai gândea încă la cele aflate, sosi Paul. Până atunci, bătrânul stătuse în salonaş, cu o hartă rutieră a Germaniei, împăturită, pe măsuţa pentru cafea. O cumpărase de la mall cu câţiva ani în urmă, înlocuind-o astfel pe cea tipărită de *National Geographic,* pe care o folosise timp de câteva zeci de ani.

— Unde sunt copiii? întrebă Paul.

— Udă grădina.

— Eşti sigur că e bine pentru grădină?

— Era nestropită. N-au ce să strice, răspunse el zâmbind.

Paul se trânti într-un fotoliu, lărgindu-şi nodul de la cravată şi descheindu-şi nasturele de la gât.

— Ţi-a spus fiica ta că azi-dimineaţă a trimis la închisoare un avocat?

— Merita? întrebă Boria, ridicându-şi privirea de pe hartă.

— Probabil, dar ea vrea să fie realeasa, nu-i aşa? Iar el e un om cu care nu e bine să te pui. Într-o zi o să dea de bucluc cu firea ei aprigă.

Bătrânul se uită la fostul său ginere.

— Exact ca Maya mea. Se înfuria într-o clipă.

— Şi nu vrea să asculte pe nimeni.

— Asta tot de la mama ei a moştenit-o.

Paul zâmbi.

— Cred şi eu. Apoi, arătând spre hartă. Ce faci cu asta?

— Verificam ceva. Am văzut la CNN. Tipul zice că operele de artă se află încă în Munţii Harz.

— Azi-dimineaţă, în *USA Today,* a apărut un articol pe tema asta. Mi-a atras atenţia. Un tip pe nume McKoy, din Carolina de Nord. Credeam că oamenii au renunţat la comoara naziştilor. Cincizeci de ani e mult pentru ca nişte tablouri vechi de trei sute de ani să reziste într-o mină plină de umezeală. Mare minune dacă nu s-o fi ales praful şi pulberea de ele.

Bătrânul se încruntă.

— Ce-a fost bun probabil că s-a găsit deja... sau s-a pierdut pentru totdeauna.

— Cred că ştii totul despre povestea asta, spuse Paul.

— Da, am ceva experienţă, încuviinţă el. Încerca să-şi ascundă curiozitatea, deşi în sinea sa era foarte tulburat. Poţi să-mi cumperi şi mie ziarul ăsta?

— Nu-i nevoie. Îl am pe al meu în maşină. Mă duc să-l iau.

Paul ieşi pe uşa din faţă chiar în clipa în care cea din spate se deschise şi cei doi copii năvăliră în salonaş.

— A venit tatăl vostru, îi spuse el Marlei.

Paul se întoarse, îi dădu ziarul, apoi li se adresă copiilor:

— Aţi înecat roşiile?

— Nu, tati, răspunse fetiţa, chicotind. Apoi îl trase pe Paul de mână. Vino să vezi legumele bunicului.

— Mă întorc imediat, îi spuse el bătrânului, zâmbind. Cred că articolul e pe pagina a patra sau a cincea.

Boria îi aşteptă să plece prin bucătărie, apoi, găsind articolul, începu să-l citească foarte atent.

COMORILE GERMANE AŞTEAPTĂ?
De Fran Downing, scriitor editorialist.

Au trecut cincizeci şi doi de ani de când convoaiele naziste au străbătut Munţii Harz şi au intrat în tunelurile săpate special, pentru a ascunde acolo opere de artă şi alte obiecte de valoare ale Reich-ului.

Iniţial, peşterile erau folosite ca locuri de fabricare a armamentului şi ca depozite de muniţii, dar în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, ele au devenit ascunzători perfecte pentru prăzile de război şi pentru comorile naţionale.

Acum doi ani, Wayland McKoy a condus o expediţie în peşterile Heimkehl, de lângă Uftrugen, Germania, în căutarea a doi vagoneţi îngropaţi sub tone de ghips. McKoy a găsit vagoneţii alături de câteva vechi capodopere ale picturii, pentru recuperarea cărora guvernul francez şi cel olandez i-au plătit o frumoasă recompensă.

De data aceasta, McKoy, un antreprenor din Carolina de Nord, investitor în domeniul proprietăţilor imobiliare şi vânător amator de comori, speră la o pradă mult mai mare. A participat până acum la patru expediţii şi îşi doreşte ca cea de acum, care va începe săptămâna viitoare, să fie cea mai fructuoasă.

„Gândiţi-vă puţin. Este anul 1945. Ruşii vin dintr-o direcţie, americanii din cealaltă. Eşti custodele muzeului din Berlin, plin cu obiecte de artă furate din ţările cotropite. Nu ai la dispoziţie decât câteva ore. Ce pui în trenul cu care ieşi din oraş? Lucrurile cele mai valoroase, fireşte.”

McKoy ne spune povestea unui asemenea tren, care a părăsit Berlinul în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, îndreptându-se din sudul spre centrul Germaniei, în Munţii Harz. Nu există documente referitoare la destinaţia trenului, dar McKoy speră să-l găsească într-una din peşterile descoperite toamna trecută. Discuţiile purtate cu rudele soldaţilor germani care au ajutat la încărcarea trenului l-au convins de existenţa

acestuia. Pe la începutul anului, McKoy a folosit radarul penetrant, pentru a scana ultimele peşteri descoperite.

„Este ceva înăuntru, spune McKoy. Cu siguranţă ceva mare, în genul vagoanelor de marfă sau al containerelor."

McKoy a obţinut deja un permis, eliberat de autorităţile germane, pentru începerea săpăturilor. Este nerăbdător să foreze în acest nou loc, întrucât, după ştirea sa, nimeni până acum nu a mai făcut-o. Regiunea respectivă, care a aparţinut Germaniei de Est, a fost, timp de zeci de ani, o „zonă interzisă". Legea germană în vigoare prevede ca McKoy să nu poată reţine decât o mică parte din ceea ce nu va fi revendicat de proprietarii de drept. Totuşi, McKoy este ferm pe poziţie. „Este de-a dreptul incitant. Cine ştie, poate că celebra Cameră de Chihlimbar este ascunsă sub stâncile acelea."

Săpăturile se vor face încet şi cu mare grijă. Pickhammerele şi buldozerele ar putea deteriora obiectele de artă, aşa că McKoy va fi obligat să dea găuri în stâncă şi apoi să o spargă prin metode chimice.

„Este o treabă meticuloasă şi periculoasă, dar merită efortul, spune el. Naziştii i-au pus pe prizonieri să sape sute de peşteri, unde au depozitat muniţia ca să o apere de bombardamente.

Chiar şi peşterile unde au fost depozitate obiectele de artă au fost de multe ori minate. Şmecheria este să găseşti peştera cu pricina şi să pătrunzi în ea fără riscuri."

Echipamentul lui McKoy, cei şapte angajaţi şi o echipă de televiziune aşteaptă deja în Germania. El şi-a propus să ajungă acolo în weekend. Cheltuielile în valoare de aproape un milion de dolari vor fi suportate de câţiva investitori particulari care speră să profite de această adevărată mină de aur.

„Este ceva acolo, spune McKoy. Sunt sigur de asta. Odată şi-odată cineva va găsi comoara

aceasta. De ce n-aş fi eu acela?”

Boria îşi ridică privirea de pe ziar. Fecioară Maria, asta să fie comoara? Şi dacă da, ce mai putea face el? Era bătrân. Realist vorbind, nu mai putea face mare lucru.

Uşa din spate se deschise şi Paul intră în salonaş. Bătrânul aruncă ziarul pe măsuţa pentru cafea.

— Tot te mai interesează povestea aceea cu operele de artă? îl întrebă Paul.

— M-a interesat toată viaţa.

— Săpăturile acelea în munţi vor fi o treabă destul de palpitantă. Germanii i-au folosit drept trezorerie, dar nu suflă o vorbă despre ceea ce se mai află încă acolo.

— Acest McKoy pomeneşte de Camera de Chihlimbar. Încă unul care umblă după panourile pierdute, adăugă el, clătinând din cap.

Paul zâmbi.

— Căutători de comori. Pretext de ediţii speciale pentru toate televiziunile.

— Cândva am văzut cu ochii mei panourile de chihlimbar, spuse Boria, simţind brusc nevoia să vorbească. Am luat trenul de la Minsk spre Leningrad. Comuniştii transformaseră Palatul Ecaterina în muzeu. Am văzut camera în toată splendoarea ei. Începu să explice, gesticulând: Zece metri pătraţi. Pereţi de chihlimbar. Ca un puzzle uriaş. Lemnul frumos sculptat şi poleit cu aur. Uimitor.

— Am citit despre asta. Mulţi oameni o vedeau ca pe cea de-a opta minune a lumii.

— Era ceva de basm. Chihlimbarul era tare şi lucios ca piatra, dar nu rece ca marmura. Semăna mai mult cu lemnul. Culori calde. Galben, brun-roşcat, maro, vişiniu. Culori strălucitoare. E uluitor ce puteau face vechii maeştri. Figurine sculptate, flori, scoici. Ornamente complicate. Tone de chihlimbar. Şi toate lucrate manual. Nimeni până atunci nu mai făcuse aşa ceva.

— Naziştii au furat panourile în 1941?

Bătrânul încuviinţă.

— Criminali nenorociţi. Au golit camera. Din 1944, n-a mai văzut-o nimeni. Se înfuria din ce în ce mai tare gândindu-se la asta, aşa că schimbă subiectul. Şi aşa spusese prea multe. Ziceai că Rachel a mea a băgat la închisoare un avocat?

Paul se rezemă de spătarul scaunului şi îşi încrucişa picioarele pe un taburet.

— Regina de Gheaţă loveşte din nou. Aşa i se spune în tribunal. Oftă. Toată lumea crede că, de vreme ce suntem divorţaţi, nu-mi pasă ce se spune despre ea.

— Dar îţi pasă?

— Mă tem că da.

— O mai iubeşti pe Rachel a mea?

— Şi pe copii. E atâta linişte în apartament. Mi-e dor de toţi trei, Karl, sau mai bine zis, Karol. Va trebui să mă obişnuiesc.

— Cu toţii va trebui să ne obişnuim.

— Scuză-mă că n-am fost azi acolo. Audierea mea s-a amânat pentru că trebuia să fie de faţă şi avocatul pe care Rachel l-a trimis după gratii.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu petiţia.

— Cu plăcere. Oricând.

— Ştii, spuse bătrânul, cu o sclipire jucăuşă în priviri, de la divorţ încoace nu s-a întâlnit cu nici un bărbat. Poate de-asta e atât de arţăgoasă. Paul păru să-şi recapete buna dispoziţie. Ea zice că e prea ocupată. Dar eu unul nu cred că ăsta e motivul.

Fostul său ginere nu muşcă momeala, ci rămase tăcut. Bătrânul se uită din nou pe hartă. După câteva clipe spuse:

— Mută pe TBS. Joacă Braves.

Paul luă telecomanda şi îşi pironi privirile pe ecranul televizorului.

Bătrânul nu mai pomeni de Rachel. Tot timpul cât dură meciul se uită pe hartă. Munţii Harz, însemnaţi pe hartă cu culoarea verde-deschis, se

întindeau de la nord la sud şi apoi spre est, acolo unde dispăruse vechea graniţă dintre cele două Germanii. Oraşele erau însemnate cu negru: Gottingen, München, Osterdode, Warthberg, Stod. Peşterile şi tunelurile nu erau marcate, dar el ştia că se aflau şi ele pe undeva pe acolo. Sute de peşteri.

Dar care era cea căutată?

Greu de spus.

Era oare Wayland McKoy pe drumul cel bun?

6.

Ora 22.25.

Paul o luă în braţe pe Marla şi o aduse în casă, urmat de Brent care căsca. De fiecare dată când intra acolo, îl cuprindea un sentiment ciudat. El şi Rachel cumpăraseră casa din cărămidă, cu etaj, imediat după căsătorie, în urmă cu zece ani. Şapte ani mai târziu, după divorţ, el se mutase de acolo de bunăvoie. Titlul de proprietate rămăsese pe numele amândurora şi, lucru interesant, Rachel insistase ca el să păstreze o cheie. Dar el nu o folosea decât rareori şi întotdeauna cu consimţământul ei întrucât alineatul VII din hotărârea de divorţ îi acorda ei, în exclusivitate, dreptul de folosinţă şi de proprietate asupra casei, iar el îi respecta intimitatea, oricât de mult îl durea uneori acest lucru.

Urcă la etaj şi o puse pe Marla în patul ei. Copiii făcuseră baie acasă la bunicul lor. O dezbrăcă şi îi puse pijamaua cu desene din *Frumoasa şi Bestia.* Îi dusese de două ori pe copii să vadă filmul lui Disney. O sărută de noapte bună şi o mângâie pe păr până când adormi, apoi, după ce îl băgă şi pe Brent în pat, coborî la parter.

În salonaş şi în bucătărie era mare dezordine. Nimic neobişnuit, de altfel. Întrucât Rachel nu era nici pe departe ceea ce se cheamă o gospodină desăvârşită, aveau o menajeră care venea de două ori pe săptămână. Acesta era unul dintre lucrurile care îi deosebeau, el fiind un om extrem de ordonat. Nu era obsedat de curăţenie, ci pur şi simplu disciplinat. Dezordinea îl deranja, n-avea ce face. Rachel nu părea să se sinchisească de hainele ce zăceau aruncate pe podea, de jucăriile împrăştiate peste tot, ca să nu mai vorbim de maldărul de vase murdare din chiuvetă.

Încă de la început, Rachel Bates fusese o enigmă pentru el. Inteligentă, sinceră, hotărâtă, dar şi seducătoare. Faptul că se simţise atrasă de el îl surprinsese, pentru că femeile nu fuseseră niciodată punctul lui forte. La colegiu, avusese câteva relaţii mai de durată, iar la Facultatea de Drept, una pe care o considerase serioasă, dar Rachel îl captivase. De ce, nu înţelesese niciodată. Limba ei ascuţită şi modul oarecum brutal de a se purta puteau răni, chiar dacă în proporţie de nouăzeci la sută nici ea nu credea ceea ce spunea. Cel puţin asta îşi repeta el tot timpul pentru a-i scuza impulsivitatea. El era un tip calm. Prea calm şi prea comod. Pentru el era mult mai bine să o ignore, decât să o provoace. Dar, uneori, simţea că ea chiar dorea să fie provocată.

Oare o dezamăgise atunci când bătuse în retragere, lăsând-o să-şi urmeze propriul drum?

Greu de spus.

Îndreptându-se spre partea din faţă a casei, încerca să-şi pună ordine în gânduri, dar fiecare cameră îi trezea amintiri. Consola din lemn de mahon, unde se afla piatra fosilizată pe care o găsiseră într-un weekend la un târg de antichităţi din Chattanooga. Canapeaua crem pe care stătuseră multe seri, uitându-se la televizor. Vitrina plină de căsuţe miniaturale, ceva ce colecţionau amândoi cu multă pasiune şi pe care şi le dăruiau reciproc de Crăciun. Până şi mirosul îi evoca dragostea. O mireasmă specifică multor cămine. Moscul, simbol al vieţii lor, filtrat prin sita timpului.

Păşind în holul de la intrare, observă fotografia lui şi a copiilor, aflată încă la locul ei şi se întrebă câte femei divorţate mai păstrează, la vedere, fotografia de 25 x 50 a fostului soţ. Şi câte insistă ca acesta să păstreze cheia de la casă. Ei doi mai aveau şi nişte investiţii comune, pe care le administra el în numele amândurora.

Liniştea casei fu întreruptă de zgomotul unei chei răsucite în broasca uşii de la intrare. O clipă mai târziu, Rachel păşi înăuntru.

— Ai avut probleme cu copiii?

— Nu, deloc.

Paul îi remarcă jacheta neagră, stil *princess***,** care se mula pe talie şi fusta strâmtă, scurtă până la genunchi. În picioarele lungi şi suple, purta pantofi cu tocul jos. Părul roşcat, tuns în scări, abia îi atingea umerii înguşti. Cerceii din ochi-de-tigru, încrustaţi cu argint, se potriveau cu ochii, ce păreau foarte obosiţi.

— Scuză-mă că n-am fost de faţă la schimbarea numelui, dar altercaţia ta cu Marcus Nettles mi-a afectat şi mie programul.

— E un nemernic şi un misogin.

— Rachel, tu eşti judecător, nu salvatoarea lumii. Chiar nu poţi fi ceva mai diplomată?

Rachel îi aruncă o privire rece ca marmura. O privire pe care Paul o mai văzuse şi altă dată.

— Ce-ai fi vrut să fac? Grăsanul ăla nenorocit mi-a aruncat pe birou sute de dolari şi m-a dat dracului, aşa că merita să stea câteva ore la închisoare.

— Chiar trebuie să dovedeşti întotdeauna că ai dreptate?

— Nu eşti consilierul meu, Paul.

— Cineva trebuie să fie. Se apropie alegerile, ai doi adversari redutabili, iar tu eşti încă o debutantă. Nettles spune deja că are de gând să-i finanţeze pe amândoi. Ceea ce, fie vorba între noi, îşi poate permite. Tu n-ai nevoie de asemenea complicaţii.

— Ia mai dă-l naibii pe Nettles.

În ultima vreme, acesta se ocupase de strângerea de fonduri, împărţise fluturaşi şi îi curtase pe cei care îl puteau ajuta să-şi asigure sprijinul presei şi un număr confortabil de voturi. Paul se întreba cine avea să conducă de data aceasta campania lui Rachel. Mai ales că simţul organizatoric nu era

tocmai punctul ei forte. Până atunci, nu-l rugase să o ajute, iar el nici nu se aştepta la aşa ceva din partea ei.

— Poţi pierde, să ştii.

— N-am nevoie de lecţii de politică.

— Dar de ce ai nevoie, Rachel?

— De la tine, de absolut nimic. Ai uitat că suntem divorţaţi?

Paul îşi aminti ce-i spusese tatăl ei.

— Tu ai uitat? Suntem despărţiţi de trei ani. Te-ai întâlnit cu cineva în tot acest timp?

— Asta nu e treaba ta.

— Poate că nu e. Dar se pare că sunt singurul căruia îi pasă de tine.

Rachel se apropie de el.

— Asta ce vrea să însemne?

— Regina de Gheaţă. Aşa ţi se spune prin tribunal.

— Îmi văd doar de munca mea. Şi ultimele statistici arată că eu rezolv toate cazurile mai repede decât oricare alt judecător districtual.

— Asta e tot ce te interesează? Cât de repede rezolvi un caz?

— Judecătorii nu-şi pot permite să aibă prieteni. Fie vei fi acuzat de favoritisme, fie vei fi urât pentru că eşti imparţial. Prefer să fiu Regina de Gheaţă.

Se făcuse târziu şi Paul nu avea chef de ceartă. Trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre uşă.

— Cândva o să ai nevoie de un prieten. În locul tău, nu mi-aş tăia chiar toate punţile de legătură.

Şi deschise uşa.

— Dar nu eşti în locul meu.

— Slavă Domnului!

Şi plecă.

7.

Nord-estul Italiei.
Miercuri, 7 mai, ora 1.34.

Treningul ocru, mănuşile negre din piele şi tenişii de culoarea antracitului se confundau cu întunericul nopţii. Îl ajutau şi părul scurt, vopsit castaniu, sprâncenele şi tenul oacheş – îşi petrecuse ultimele două săptămâni cutreierând nordul Africii, astfel că acum un strat subţire de bronz îi acoperea trăsăturile nordice.

Înconjurat de piscuri golaşe, prin întunericul negru ca smoala, abia zărea amfiteatrul crenelat. Era lună plină. Aerul răcoros şi proaspăt i se părea viu şi diferit. Munţii răsunară de ecoul unui tunet îndepărtat.

Trecând pe lângă arbuştii firavi ce creşteau în umbra copacilor falnici, paşii săi erau înăbuşiţi de covorul de frunze şi de crengi. Razele argintii ale lunii începură să străpungă bolta cerului, luminând poteca. El mergea cu grijă, rezistând tentaţiei de a aprinde lanterna şi scrutând întunericul, gata oricând să acţioneze.

Satul Pont-Saint-Martin se afla la zece kilometri spre sud. Singurul drum spre nord era o şosea cu două benzi, ce şerpuia pe o distanţă de mai bine de patruzeci de kilometri, până la graniţa cu Austria, în oraşul Innsbruck. BMW-ul pe care îl închiriase cu o zi în urmă la aeroportul din Veneţia aştepta la o distanţă de un kilometru, într-o pădurice. După ce îşi va fi terminat treaba, avea de gând să conducă spre nord, până la Innsbruck, de unde, a doua zi de dimineaţă, la ora 8.35, avea să ia un avion al Liniilor Aeriene Austriece, până la Sankt Petersburg, unde îl aşteptau alte treburi.

În jur, numai tăcere. Nu se auzeau nici clopote de biserici, nici maşini. Doar pâlcuri de stejari, de

brazi şi smocuri de zadă, care acopereau versanţii munţilor. În hăurile întunecate, creşteau ferigi, muşchi şi flori sălbatice. Era lesne de înţeles de ce da Vinci alesese Alpii Dolomiţi ca fundal pentru *Mona Lisa.*

La liziera pădurii, în faţa lui, se întindea o pajişte plină de crini portocalii, înfloriţi. În depărtare, se zăreau castelul şi aleea pietruită, în formă de potcoavă, din faţa lui. Era o clădire cu etaj, ale cărei ziduri din cărămidă roşie erau decorate cu romburi cenuşii, meşteşugite probabil de un pietrar care moştenise meseria din tată în fiu. Mai văzuse acele pietre şi ultima oară când fusese aici, cu două luni în urmă.

Nici un a dintre cele aproximativ patruzeci de ferestre din faţă nu era luminată, iar uşa de stejar de la intrare era şi ea învăluită în întuneric. Nu existau garduri, câini sau paznici. Şi nici sisteme de alarmă. Era doar o vilă, cu multe coridoare şi ascunzişuri, situată în Alpii italieni, proprietate a unui industriaş singuratic, care trăia pe jumătate retras de aproape zece ani de zile.

Ştia că Pietro Caproni, proprietarul castelului, dormea la primul etaj, unde se aflau mai multe camere, ce înconjurau apartamentul principal. Caproni locuia singur, cu excepţia celor trei servitori care veneau zilnic de la Pont-Saint-Martin. În seara aceea se distra. Motorul Mercedesului de culoarea untului, parcat în faţa castelului, era probabil cald încă, pentru că omul tocmai se întorsese de la Veneţia. Invitata sa era o prostituată de lux, una dintre numeroasele femei care veneau pentru câte o noapte sau un weekend şi care, pentru prestaţiile lor, erau plătite în euro de un bărbat ce îşi permitea să plătească pentru plăcerile sale. Misiunea din seara aceea fusese programată în aşa fel încât să coincidă cu vizita ei, în speranţa că femeia avea să-i distragă atenţia suficient de mult pentru ca el să poată intra şi ieşi cât mai repede.

Pietrişul îi scârţâi sub tălpi în timp ce străbătu aleea şi ocoli colţul dinspre nord-est al castelului. O grădină bine îngrijită ducea spre o verandă pietruită, un gărduleţ din fier forjat separând mesele şi scaunele de gazon. În mână îi apăru un stilet, al cărui mâner din jad îl strângea bine în palma înmănuşată. Teaca din piele era o invenţie de-a lui, special confecţionată în vederea unei manevrări uşoare şi sigure.

Înfipse lama stiletului în glaful uşii; o simplă răsucire şi zăvorul cedă. Băgă din nou stiletul în teaca din mânecă.

Intră într-un salon cu tavanul în formă de boltă, închise încet uşa cu geam şi admiră încăperea decorată în stil neoclasic. Două bronzuri etrusce împodobeau peretele din faţă, sub tabloul *Imagine din Pompei,* cu care ştia că s-ar fi mândrit orice colecţionar de artă. Două *bibliothèques din* secolul al XVIII-lea, cu rafturile înţesate de cărţi vechi, străjuiau două coloane corintice. De la ultima sa vizită acolo, îşi amintea de o ediţie absolut remarcabilă din *Storia d'Italia* a lui Guicciardini şi de cele treizeci de volume din *Teatro Francese.* Lucrări de o valoare inestimabilă.

Se strecură printre piesele de mobilier şi coloane, oprindu-se în holul de la intrare şi ascultând. Dinspre scări nu venea nici un zgomot. Furişându-se pe dalele rotunde de marmură, avu grijă să nu-şi zgârie tălpile de cauciuc. Picturi napolitane împodobeau pereţii din marmură falsă. Grinzile de culoarea castanelor susţineau plafonul înalt, întunecat.

Intră în salon.

Obiectul pe care îl căuta se afla la vedere, pe o masă din lemn de abanos. Era vorba de o casetă pentru chibrituri. Fabergé. Aur şi argint, smălţuite cu un roşu-aprins, translucid, aplicat peste o suprafaţă ghioşată. Marginea aurie era gravată cu frunzuliţe, safire ovale, şlefuite, dar nefaţetate. Pe casetă erau marcate, cu litere chirilice, iniţialele

N.R., 1901. Nikolai Romanov, Nicolae al II-lea, ultimul ţar al Rusiei.

Scoase din buzunarul de la spate un săculeţ de pânză şi dădu să apuce caseta.

Încăperea se lumină brusc, razele incandescente ale candelabrului de deasupra capului arzându-i retina. Se răsuci pe călcâie, mijind ochii. Pietro Caproni stătea în uşa ce dădea spre holul de la intrare, cu o puşcă în mână.

— *Buona sera,* domnule Knoll. Chiar mă întrebam când vă veţi întoarce.

— Nu ştiam că mă aşteptaţi, răspunse omul, în italiană, încercând să se obişnuiască cu lumina puternică.

Caproni intră în salon. Era un bărbat scund, corpolent, în jur de cincizeci de ani, cu un păr neobişnuit de negru. Purta un halat flauşat bleumarin, legat în talie şi era în picioarele goale.

— Tot ceea ce mi-aţi spus la ultima dumneavoastră vizită s-a dovedit a fi o minciună sfruntată. Christian Knoll, istoric de artă şi universitar. Hai să fim serioşi. Nu mi-a fost greu să verific.

Începuse să vadă mai bine şi întinse mâna după casetă. Caproni îndreptă puşca spre el. Knoll se dădu înapoi şi, râzând, ridică braţele, prefăcându-se că se predă.

— Nu voiam decât să o ating.

— Daţi-i drumul. Încet. Ridică uşor caseta.

— Guvernul rus o caută încă din timpul războiului. I-a aparţinut lui Nikolai însuşi. A fost furată de la Peterhof, lângă Leningrad, prin 1944, de către un soldat, ca amintire a timpului cât a stat în Rusia. Şi ce amintire! Un unicat. O operă de artă ce valorează acum, pe piaţa liberă, în jur de patruzeci de mii de dolari americani. Asta în cazul în care cineva ar fi chiar atât de nebun încât să o vândă. „O pradă frumoasă” este termenul potrivit. Cred că aşa descriu ruşii obiectele de acest gen.

— Sunt convins că după ce aţi fi scăpat de aici, în seara asta, caseta ar fi luat imediat drumul Rusiei.

Knoll zâmbi.

— Ruşii nu sunt mai breji decât hoţii. Îşi vor comorile înapoi, dar numai pentru a le revinde. Şi încă ieftin, am auzit. Preţul comunismului, se pare.

— Am şi eu o întrebare. Cum aţi ajuns aici?

— Am dat de o fotografie a acestei camere, în care se vedea şi caseta. De-asta m-am dat drept profesor de istoria artei.

— Şi aţi avut timp să-i stabiliţi autenticitatea în timpul scurtei vizite de acum două luni?

— Sunt expert, mai ales în Faberge. Puse caseta pe măsuţă. Ar fi trebuit să-mi acceptaţi oferta.

— Preţul este mult prea mic, chiar şi pentru „o pradă frumoasă" ca asta. În plus, piesa are pentru mine şi o valoare sentimentală. Tatăl meu a fost soldatul care a băgat în buzunar suvenirul, după cum foarte bine aţi spus mai înainte.

— Iar dumneavoastră o lăsaţi aşa, în văzul tuturor?

— După cincizeci de ani, credeam că nu se va mai interesa nimeni de ea.

— Ar trebui să fiţi mai atent la vizitatorii care vin aici şi fac fotografii.

Caproni ridică din umeri.

— Nu vine multă lume.

— Numai *signorine.* Ca cea de sus?

— Pe ele nu le interesează lucrurile astea.

— Dar ce le interesează? Euro?

— Şi plăcerea.

— *Signore* Caproni, sunteţi un om foarte bogat, spuse bărbatul, zâmbind şi trecându-şi degetele peste casetă. Vila aceasta arată ca un adevărat muzeu. Tapiseria de Aubusson de pe perete are o valoare inestimabilă. Cele două *capriccio* romane sunt, cu siguranţă, piese de colecţie. Hof, cred, secolul al XIX-lea, nu-i aşa?

— Corect, domnule Knoll. Sunt impresionat.

— Aşa că vă puteţi dispensa de această casetă.

— Nu-mi plac hoţii, domnule Knoll. Şi, după cum v-am spus şi cu ocazia ultimei dumneavoastră vizite, obiectul nu este de vânzare. Caproni făcu un semn cu puşca. Acum trebuie să plecaţi.

Knoll rămase nemişcat.

— Ce situaţie delicată. Bineînţeles că nu puteţi chema poliţia. La urma urmelor, deţineţi o relicvă de preţ, şterpelită de tatăl dumneavoastră, pe care guvernul rus doreşte neapărat să o recupereze. Ce altceva din vila asta mai face parte din această categorie? S-ar naşte întrebări, s-ar face cercetări, publicitate, iar prietenii de la Roma nu vă vor putea fi de mare ajutor atunci când veţi fi privit ca un hoţ.

— Domnule Knoll, aveţi mare noroc că nu pot face apel la autorităţi. Knoll se îndreptă de spate şi îşi încorda braţul drept, cu un gest imperceptibil, mascat de coapsă; în acest timp, Caproni continua să se uite la caseta pe care o ţinea în mâna stângă. Stiletul ieşi din teacă şi îi alunecă încet pe mânecă, până când ajunse în palmă.

— Sigur nu vreţi să vă răzgândiţi, *signore* Caproni?

— Nu. Caproni se îndreptă spre holul de la intrare şi făcu din nou un semn cu puşca. Pe aici, domnule Knoll.

Knoll strânse cu putere mânerul stiletului şi îşi împinse braţul înainte. O mişcare bruscă şi lama cuţitului şuieră prin aer, înfigându-se în pieptul descoperit al lui Caproni; acesta icni, se uită în jos, la stilet, apoi căzu pe burtă. Puşca zăngăni pe podeaua mozaicată.

Knoll luă caseta şi o puse în săculeţul de pânză, după care se apropie de cadavru. Luă stiletul, apoi controla pulsul. Nimic. Surprinzător. Omul murise aproape instantaneu.

Dar şi el ţintise la fix.

Şterse lama stiletului pe halatul lui Caproni, puse cuţitul în buzunarul de la spate şi urcă la etaj.

Holul avea pereţi din marmură falsă şi uşi lambrisate. Păşind uşor, bărbatul se îndreptă spre partea din spate a casei. La capătul culoarului se afla o uşă închisă.

Răsuci mânerul şi intră.

Două coloane de marmură străjuiau alcovul, în care se afla un pat impunător. De pe noptieră, o veioză răspândea o lumină discretă, estompată de o adevărată simfonie de lambriuri din lemn de nuc şi mobilier de piele. Era limpede că dormitorul aparţinuse unui om bogat.

Femeia care şedea pe marginea patului era goală. Părul roşu, lung şi bogat, încadra doi sâni ca două piramide şi doi ochi migdalaţi. Fata fuma o ţigară subţire, neagră şi îi aruncă o privire tulburătoare.

— Tu cine eşti? îl întrebă ea în italiană.

— Un prieten de-al lui *signore* Caproni. Intră în dormitor şi închise uşa.

Fata îşi termină ţigara, se ridică de pe pat şi se apropie de el cu paşi unduitori.

— Eşti îmbrăcat destul de ciudat pentru un prieten. Arăţi mai mult a spărgător.

— Iar ţie nu pare să-ţi pese de asta. Fata ridică din umeri.

— Bărbaţii ciudaţi sunt specialitatea mea. Nevoile lor nu diferă de ale celorlalţi. Şi, măsurându-l din cap până în picioare, continuă: Ai o strălucire răutăcioasă în priviri. Eşti german, nu-i aşa?

El nu-i răspunse.

Fata îi pipăi mâinile prin mănuşile de piele.

— Sunt puternice. Apoi îşi trecu mâna peste pieptul şi umerii lui. Eşti musculos. Se aflau foarte aproape unul de celălalt; sfârcurile ei întărite aproape că-i atingeau pieptul. Unde e *signore?*

— Are puţină treabă, dar mi-a sugerat că m-aş putea bucura de compania ta.

În privirea ei se citea dorinţa.

— Ai aceleaşi posibilităţi ca şi *signore?*

— Financiare sau de altă natură?
— Ambele, spuse ea, zâmbind. El o luă în braţe.
— Rămâne de văzut.

8.

Sankt Petersburg, Rusia.
Ora 10.50.

Taxiul opri la semafor şi Knoll coborî pe aglomeratul bulevard Nevski. Îi plăti şoferului cu două bancnote de câte douăzeci de dolari. Se întrebă ce se întâmplase cu rubla. Cu ani în urmă, guvernul rus interzisese folosirea dolarilor, sub pedeapsa cu închisoarea, dar şoferului de taxi nu păru să-i pese de asta. Vârî repede banii în buzunar, după care demară în trombă şi se făcu nevăzut.

Avionul de la Innsbruck aterizase cu o oră în urmă pe Aeroportul Pulkovo. Peste noapte, Knoll expediase caseta de la Innsbruck în Germania, însoţită de un bileţel, în care îşi relata succesul repurtat în nordul Italiei. Înainte de a se reîntoarce în Germania, mai avea un drum de făcut.

Bulevardul Nevski era un furnicar de oameni şi de maşini. Admiră cupola verde a Catedralei Kazan, aflată vizavi, apoi se întoarse şi privi de la distanţă turnul poleit cu aur al Amiralităţii, parţial învăluit în ceaţa dimineţii. Îşi imagină cam cum arătase bulevardul în trecut, când pe acolo nu treceau decât trăsuri, iar prostituatele arestate în timpul nopţii erau puse să măture pietrele de pavaj. Ce-ar spune acum Petru cel Mare despre a sa „fereastră spre Europa”? Magazine universale, cinematografe, restaurante, muzee, buticuri, ateliere de artă şi cafenele, toate înşirate pe o distanţă de cinci kilometri.

Reclame luminoase şi chioşcuri cochete care vindeau de toate, de la cărţi la îngheţată, vestind progresul rapid al capitalismului. Cum îl descrisese Somerset Maugham? „Dezolant, sordid şi în ruină.” „Nu mai e aşa”, îşi spuse el.

Tocmai acea schimbare fusese şi motivul pentru care putuse chiar să vină la Sankt Petersburg, dreptul de a scotoci prin dosarele fostei Uniuni Sovietice acordându-se relativ recent şi străinilor. În anul acela, mai fusese de două ori în Rusia – cu şase şi, respectiv, cu două luni în urmă – destinaţia sa fiind, de fiecare dată, arhiva din Sankt Petersburg, ce îşi avea sediul în clădirea în care Knoll intra acum pentru a treia oară.

Aceasta avea cinci etaje şi faţada din piatră cioplită, înnegrită de gazele de eşapament. Banca Comercială din Sankt Petersburg îşi avea sediul la parter, pe care îl împărţea cu Aeroflot-ul – Liniile Aeriene Ruse. La etajele unu, trei şi cinci se aflau o serie de birouri guvernamentale: Departamentul pentru vize şi înregistrarea cetăţenilor străini, Controlul Exportului şi Ministerul Regional al Agriculturii. La etajul patru se afla o arhivă, una dintre multele răspândite în întreaga ţară, unde relicvele celor şaptezeci şi cinci de ani de comunism puteau fi depozitate şi studiate în siguranţă.

Prin intermediul Comitetului Arhivelor Ruseşti, Elţîn oferise lumii întregi posibilitatea de a studia aceste documente, pretext pentru comentatorii politici de a-i face propagandă anticomunistă. Un demers foarte inteligent la urma urmelor, fără epurări, fără gulaguri şi fără rescrierea istoriei, aşa cum făcuseră Hruşciov şi Brejnev. Lăsându-i pur şi simplu pe istorici să descopere numărul imens de atrocităţi, jafuri şi acte de spionaj – secrete ascunse timp de zeci de ani sub tone de hârtie putrezită şi cerneală decolorată. Concluziile lor vor reprezentau o propagandă mai mult decât suficientă în slujba statului.

Urcă scările negre de fier până la etajul al patrulea. Înguste, după modelul sovietic, ele le indicau cunoscătorilor, din rândul cărora făcea şi el parte, că edificiul era o construcţie postrevoluţionară. Telefonul primit cu o zi în urmă

din Italia îl informa că arhiva avea să fie deschisă până la ora 15. În afară de aceasta, mai vizitase încă patru arhive din sudul Rusiei. Această înlesnire i se părea nemaipomenită, mai ales că avea la dispoziţie şi un fotocopiator.

La etajul al patrulea, o uşă veche de lemn dădea într-un spaţiu cu aer închis, ai cărui pereţi de un verde-pal se scorojiseră din cauza lipsei ventilaţiei. Încăperea nu avea tavan, doar ţevi şi conducte îmbrăcate în azbest, ce se încrucişau sub placa fragilă de beton a etajului superior. Aerul era rece şi umed. Un loc neobişnuit pentru depozitarea unor documente atât de valoroase.

Păşi pe dalele grosolane până la singurul birou din încăpere, la care şedea acelaşi funcţionar cu părul rar, castaniu şi o faţă prelungă, ca de cal. Ultima oară când fusese aici, ajunsese la concluzia că omul aparţinea noii birocraţii ruse, un troglodit, fără pic de respect de sine. Tipic. Nici o deosebire faţă de varianta din fostele soviete.

— *Dobri den,* spuse el, zâmbind.

— Bună ziua, îi răspunse funcţionarul.

— Trebuie să studiez dosarele, spuse el în rusă.

— Care dintre ele?

Un surâs enervant îi însoţi întrebarea şi aceeaşi privire ca şi în urmă cu două luni.

— Sunt sigur că vă amintiţi de mine.

— Mă gândeam eu că figura dumneavoastră îmi este cunoscută. Rapoartele comisiei, corect?

Încercarea funcţionarului de a-l linguşi dădu greş.

— *Da.* Rapoartele comisiei.

— Doriţi să vi le aduc eu?

— *Niet.* Ştiu unde sunt, dar oricum vă mulţumesc pentru amabilitate. Se scuză şi dispăru printre rafturile metalice, pline până sus cu cutii de carton putrezite.

Aerul închis mirosea a praf şi a mucegai. Ştia că se aflau acolo o mulţime de rapoarte, multe dintre ele aduse de la Muzeul Ermitaj, aflat în apropiere,

unde pur şi simplu nu mai încăpuseră; majoritatea însă fuseseră salvate dintr-un incendiu izbucnit cu ani în urmă la Academia de Ştiinţe. Îşi amintea bine incidentul. „Cernobîlul culturii noastre" titrase presa sovietică. La vremea respectivă, el se întrebase dacă fusese într-adevăr un accident. În URSS, lucrurile aveau aproape întotdeauna tendinţa să dispară exact la momentul potrivit, iar în Rusia reformată, situaţia nu era cu nimic mai bună.

Cercetă cu atenţie rafturile, încercând să-şi amintească unde se oprise ultima oară. I-ar fi luat ani de zile să treacă totul în revistă. Îşi aminti de două cutii anume. La ultima vizită, depăşise programul de lucru căutându-le, arhiva închizându-se mai devreme decât de obicei, pentru că era Ziua Internaţională a Femeii.

Găsind cutiile, le luă de pe raft şi le puse pe una dintre mesele goale de lemn. Fiecare cutie avea aproximativ un metru pătrat şi cântărea în jur de 25-30 de kilograme. Funcţionarul îl urmărea, aşezat cu faţa spre uşă.

Pe eticheta lipită pe capacul ambelor cutii scria cu litere slave: COMISIA EXTRAORDINARĂ DE STAT PENTRU ÎNREGISTRAREA ŞI INVESTIGAREA CRIMELOR SĂVÂRŞITE DE OCUPANŢII GERMANI-FASCIŞTI, DE COMPLICII ACESTORA ŞI A DAUNELOR PROVOCATE DE ACEŞTIA CETĂŢENILOR, COLHOZURILOR, ORGANIZAŢIILOR PUBLICE, ÎNTREPRINDERILOR DE STAT ŞI INSTITUŢIILOR DIN UNIUNEA REPUBLICILOR SOVIETICE SOCIALISTE.

Cunoştea bine activitatea comisiei. Înfiinţată în anul 1942, pentru a rezolva problemele legate de ocupaţia nazistă, aceasta se ocupase în cele din urmă de absolut tot, de la situaţia lagărelor de concentrare eliberate de Armata Roşie, până la evaluarea comorilor de artă furate din muzeele sovietice. Până în anul 1945, comisia trimisese în

gulaguri mii de prizonieri şi de presupuşi trădători. Fusese una dintre invenţiile lui Stalin, o modalitate de a ţine totul sub control. În cele din urmă, angajase mii de oameni, inclusiv pentru investigaţii pe teren, care să facă cercetări în Europa de Vest, în nordul Africii şi în America de Sud, pentru a da de urma operelor de artă furate de germani.

Se aşeză pe un scaun metalic şi începu să răsfoiască pagină cu pagină rapoartele din prima cutie. Muncă destul de anevoioasă din cauza numărului mare de pagini, a limbii ruse destul de greoaie şi a diatribelor în chirilice. În general, conţinutul cutiei îl dezamăgi. Era vorba, mai ales, de rezumate ale rapoartelor diferitelor investigaţii întreprinse de membrii comisiei. Trecuseră două ore şi nu găsise nimic interesant. Trecu la cea de-a doua cutie, care conţinea şi mai multe rapoarte. La un moment dat, descoperi ceva ce-l interesa în mod deosebit. Era vorba de rapoarte ale unor investigaţii efectuate pe teren. Achizitori ca şi el. Dar plătiţi de Stalin şi lucrând exclusiv pentru guvernul sovietic.

Citi pe rând toate rapoartele.

Multe dintre ele erau relatări lipsite de interes ale unor acţiuni eşuate şi ale unor călătorii încheiate fără succesul scontat. Erau menţionate însă şi câteva reuşite, răsplătite cu termeni din cei mai elogioşi: *Place de la Concorde* a lui Degas. *Two Sisters* de Gauguin. Ultimul tablou al lui Van Gogh, *The White House at Night.* Recunoscu chiar şi numele recuperatorilor: Serghei Teleghin, Boris Zernov, Piotr Sabsal, Maxim Voloşin. Mai citise şi alte rapoarte de-ale lor, aflate în alte arhive. Cutia conţinea în jur de o sută de rapoarte, toate uitate şi devenite aproape inutile, dar nu şi pentru cei ca el care încă mai făceau cercetări.

Mai trecu o oră, timp în care funcţionarul îşi făcuse de lucru pe acolo de trei ori, sub pretextul că voia să-l ajute. Îl refuzase de fiecare dată,

agasat de faptul că bărbatul cel scund îl tot sâcâia, în loc să-şi vadă de treburile lui. Pe la ora 17, găsi o notă adresată lui Nikolai Şvernik, supusul credincios şi crud al lui Stalin, care se aflase în fruntea Comisiei Extraordinare. Această însemnare se deosebea de celelalte. Nu purta antetul oficial al comisiei, era scrisă de mână, într-o notă personală, cu cerneală neagră, aproape ştearsă, pe o hârtie foarte subţire şi era datată 26 noiembrie, 1946.

Tovarăşe Şvernik,

Sper ca mesajul meu să vă găsească sănătos. Am fost la Donnersberg, dar nu am putut localiza nici un manuscris de-al lui Goethe. Investigaţiile, discrete fireşte, au scos la iveală faptul că, poate, alţi investigatori sovietici au transferat obiectele în luna noiembrie 1945. Propun o nouă verificare a inventarului Zagorsk. Ieri m-am întâlnit cu Yxo. *Îşi va trimite raportul de activitate prin Loring. Bănuielile dumneavoastră par să se confirme. Minele din Munţii Harz au fost vizitate, în mod repetat, de numeroase echipe de lucru, dar nu au angajat localnici. Loring i-a însoţit în permanenţă pe toţi. Este posibil ca* Yantarnaya komnata *să fi fost găsită şi mutată în altă parte. În momentul de faţă, nu se ştie nimic sigur.* Yxo *îşi continuă cercetările, conform instrucţiunilor, în Boemia şi vă va raporta direct în cursul acestei săptămâni.*

Danya Ceapaev.

Foaia de hârtie era prinsă cu o agrafă de altele două, ceva mai recente, ambele fotocopii ale unor note informative ale KGB-ului, datate martie, cu şapte ani în urmă. Lui Knoll i se păru ciudat că se aflau acolo, în cutie, printre documentele originale, vechi de mai bine de cincizeci de ani. Citi prima notă, dactilografiată cu caractere slave:

Yxo este Karol Boria, fost angajat al Comisiei, între anii 1946-1958. A emigrat în Statele Unite în anul 1958, cu acordul guvernului de atunci. Şi-a schimbat numele în Karl Bates. Adresa actuală:

959 Stokeswood Avenue, Atlanta, Georgia Fulton County, SUA. Contactat. Neagă că ar deţine vreo informaţie în legătură cu *Yantarnaya komnata,* ulterioară anului 1958. Nu l-am putut localiza pe Danya Ceapaev. Boria susţine că nu are cunoştinţă de locul unde se află Ceapaev. Solicit instrucţiuni suplimentare ca să ştiu cum să acţionez în continuare.

Numele de Danya Ceapaev nu-i era necunoscut. Îl căutase pe bătrânul rus cu cinci ani în urmă, dar nu putuse să dea de el. Era singurul dintre investigatorii în viaţă cu care nu reuşise să stea de vorbă. Acum era posibil să mai existe unul, Karol Boria, alias Karl Bates. Şi ce poreclă ciudată avea. Se părea că ruşii aveau o pasiune pentru cuvintele codificate. Era vorba de o simplă plăcere sau de o măsură de precauţie? Greu de spus. Despre porecle ca Lupul, Ursul Negru, Vulturul sau Ochi Ageri mai auzise. Dar *Yxo?* „Urechi." Era ceva cu totul deosebit.

Trecu la cea de-a doua foaie de hârtie, tot o notă a KGB-ului dactilografiată cu caractere slave, ce conţinea mai multe informaţii despre Karol Boria. Bărbatul ar avea acum optzeci şi unu de ani. De meserie bijutier, acum pensionar. Soţia îi murise în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Avea o fată, căsătorită, care locuia în Atlanta, Georgia şi doi nepoţi. Informaţia, veche de şase ani, era dată ca sigură. Dar mai mult decât ştia *el* despre Karol Boria.

Se uită din nou peste documentul din 1946; îl interesau în special referirile la Loring. Era pentru a doua oară când întâlnea acest nume în rapoarte. Nu putea fi vorba de Ernst Loring. Era prea tânăr. Mai degrabă tatăl său, Josef. Concluzia se impunea de la sine, din ce în ce mai clar: familia Loring urmărea, de multă vreme, aceeaşi pistă. Poate că drumul până aici, la Sankt Petersburg, meritase efortul. Găsise două referiri directe la *Yantarnaya*

komnata nume rareori menţionat în documentele sovietice şi câteva informaţii noi.

Şi o nouă pistă.

Urechi.

— Mai aveţi mult?

Îşi ridică privirea. Funcţionarul se uita la el. Oare de când stătea nenorocitul ăla acolo?

— A trecut de ora 17.

— Nu mi-am dat seama. Termin imediat.

Funcţionarul încercă să tragă cu ochiul la hârtia din mâna lui, dar Knoll o puse neglijent pe masă. Omul păru să înţeleagă mesajul şi se întoarse la biroul său.

Knoll strânse hârtiile.

I se părea interesant faptul că KGB-ul îi căutase, cu câţiva ani în urmă, pe doi dintre membrii fostei Comisii Extraordinare. El crezuse că această căutare a *Yantarnaya komnata* luase sfârşit pe la jumătatea anilor 1970. Oricum, aceea era versiunea oficială. Iar ceea ce găsise el acum nu erau decât nişte referinţe izolate datând tot de prin anii 1970. Nimic de dată recentă. Dar ruşii nu renunţaseră, ceea ce, ţinând cont de miza pusă în joc, era de înţeles. Nici el nu renunţase. Timp de opt ani, urmărise diferite piste. Pusese întrebări unor bătrâni cu memoria slăbită şi cu limba legată: Boris Zernov, Piotr Sabsal, Maxim Voloşin. Toţi căutaseră acelaşi lucru ca şi el, dar nici unul nu ştia nimic. Poate cu Karol Boria avea să fie altfel. Poate ştia unde se află Danya Ceapaev. Şi spera ca amândoi să mai fie în viaţă.

Era clar că merita să facă un drum până în Statele Unite, ca să se lămurească. Mai fusese o dată în Atlanta, cu ocazia Jocurilor Olimpice. Cald şi umed, dar impresionant.

Îl căută din priviri pe funcţionarul cel băgăcios şi, zărindu-l de cealaltă parte a rafturilor în dezordine, ocupat cu aranjarea unor dosare, împături repede cele trei foi de hârtie şi le bagă în buzunar. Nu avea de gând să lase nimic acolo, la

dispoziţia vreunei alte minţi iscoditoare. Puse cele două cutii la loc pe raft şi se îndreptă spre ieşire. Funcţionarul îl aştepta cu uşa deschisă.

— *Dobri den, îi* spuse el.

— O zi bună, îi ură omul.

După ce ieşi, auzi imediat uşa închizându-se în urma sa. Era convins că nu va trece mult şi tâmpitul ăla va raporta vizita şi că, peste câteva zile, avea să primească, mai mult ca sigur, o primă pentru vigilenţa sa. Dar ce mai conta? El era mulţumit. Chiar extaziat. Avea o nouă pistă, poate ultima. O nouă încercare. Poate chiar o achiziţie. *Acea* achiziţie.

În timp ce cobora scările, în urechi îi răsunau cuvintele din nota informativă.

„Yantarnaya komnata.”

9.

Burg Herz, Germania.
Ora 19.54.

Knoll privea pe fereastră. Dormitorul său ocupa partea superioară a turnului dinspre vest al castelului. Citadela aparţinea patronului său, Franz Fellner şi era o copie fidelă, construită în secolul al XIX-lea, a castelului incendiat şi prădat de francezi în 1689, când atacaseră Germania.

Burg Herz, „Castelul inimă", era un nume potrivit de vreme ce fortăreaţa se înălţa chiar în centrul Germaniei unificate. Tatăl lui Franz, Martin, achiziţionase clădirea şi pădurea din jur după Primul Război Mondial", când fostul proprietar făcuse greşeala de a-l sprijini pe Kaiser. Dormitorul lui Knoll, de fapt căminul său în ultimii unsprezece ani, fusese pe vremuri apartamentul majordomului-şef. Era spaţios, intim şi cu sală de baie proprie. De la fereastra sa, priveliştea se întindea pe kilometri întregi, dezvăluind pajişti, dealurile împădurite de la Rothaar şi Oderul cu ape tulburi, curgând spre est, spre Kassel. Majordomul-şef îl slujise pe Martin Fellner în ultimii douăzeci de ani de viaţă ai acestuia şi murise la o săptămână după stăpânul său. Knoll auzise unele zvonuri, cum că între cei doi fusese mai mult decât o relaţie stăpân – servitor, dar el nu era omul care să dea crezare unor simple bârfe.

Era obosit. Ultimele două luni fuseseră, fără discuţie, istovitoare: o călătorie lungă în Africa, apoi un periplu prin Italia şi, în cele din urmă, Rusia. Străbătuse o cale lungă din apartamentul cu trei camere dintr-un bloc-turn aflat într-o localitate situată la treizeci de kilometri de München, locuinţa sa până la vârsta de nouăsprezece ani.

Tatăl său fusese muncitor într-o fabrică, iar mama, profesoară de muzică. Îşi amintea de ea întotdeauna cu dragoste. Era o grecoaică pe care tatăl lui o cunoscuse în timpul războiului. O striga întotdeauna pe numele mic, Amara, adică „cea care nu se ofileşte". Şi aşa şi era. De la ea moştenise sprâncenele bine conturate, nasul subţire şi o curiozitate de nestăvilit. Tot ea îi insuflase şi pasiunea pentru învăţătură şi, fiind evlavioasă, îl botezase Christian.

Tatăl său îl formase ca bărbat, dar descreieratul ăla îi inoculase şi o anumită înclinaţie spre violenţă. Jakob Knoll fusese un nazist fervent care luptase în armata lui Hitler şi susţinuse Reich-ul până în ultima clipă. Fusese un bărbat greu de iubit, dar şi greu de ignorat.

Se întoarse de la fereastră şi se uită pe noptiera de lângă patul cu baldachin.

Pe ea trona un exemplar din *Executorii testamentari ai lui Hitler.* Cartea îi atrăsese atenţia cu două luni în urmă. Era una dintre cele mai îndrăzneţe publicate în ultima vreme, despre spiritul poporului german în timpul războiului. Cum de putuseră atâţia oameni să tolereze barbarismul câtorva descreieraţi? O făcuseră de bunăvoie, aşa cum sugera autorul? Greu de spus. Dar tatăl său fusese cu siguranţă unul dintre aceia. Ura se trezise în el treptat, ca efectul unui narcotic. Altfel de ce ar fi dat tot timpul citate din Hitler? „Urmez drumul dictat de Providenţă cu siguranţa unui somnambul."

Exact ceea ce făcuse şi Hitler – se îndreptase direct spre prăpastie. La fel ca el, Jakob Knoll avusese parte de o moarte cumplită, la doisprezece ani după ce Amara se prăpădise de diabet.

Knoll avea optsprezece ani, când, graţie unui IQ de geniu, obţinuse o bursă la Universitatea din München. Problemele omenirii îl preocupaseră dintotdeauna şi în ultimul an de studiu obţinuse o bursă la Universitatea din Cambridge, Facultatea

de Istorie a Artei. Îşi aminti, amuzat, de vara în care se alăturase simpatizanţilor neonazişti. Pe atunci, acele grupuri nu erau atât de turbulente ca astăzi, mai ales că guvernul german le scosese în afara legii. Dar viziunea lor ciudată asupra lumii nu-l interesase. Nici atunci, nici acum. Dar nici nu-i ura. Ambele atitudini erau nerentabile şi neproductive. Mai cu seamă atunci când vedea femei de culoare atât de apetisante.

La Cambridge nu stătuse decât un an, după care se angajase la Nordstern Fine Art Insurance Ltd. Din Londra, ca recuperator de obiecte de artă furate. Îşi aminti cât de repede îşi făcuse un renume după ce recuperase un tablou al unui maestru olandez, considerat pierdut pentru totdeauna. Hoţii telefonaseră, pretinzând o recompensă de douăzeci de milioane de lire sterline. Dacă nu, urmau să ardă tabloul. Încă mai vedea în faţa ochilor stupoarea de pe chipurile şefilor săi, atunci când îi anunţase că hoţii aveau de gând să ardă tabloul. Dar acest lucru nu se întâmplase. Iar el ştia bine că n-ar fi făcut-o. O lună mai târziu, recuperase tabloul, după ce tâlharii încercaseră, disperaţi, să i-l revândă proprietarului.

Şi alte succese veniseră la fel de uşor.

Tablouri în valoare de trei sute de milioane de dolari, aparţinând unor vechi maeştri, furate dintr-un muzeu din Boston – găsite; un Jean-Baptiste Oudry, de douăsprezece milioane de dolari, furat de undeva din nordul Angliei, de la un colecţionar particular – recuperat; două tablouri superbe de Turner, şterpelite de la Galeria Tate din Londra – localizate într-un apartament insalubru din Paris.

Franz Fellner îl cunoscuse cu unsprezece ani în urmă, atunci când firma Nordstern îl trimisese să facă inventarul colecţiei acestuia. Ca orice colecţionar precaut, Fellner îşi asigurase colecţia de obiecte de artă, mai ales pe cele care apăreau uneori în revistele de specialitate din Europa sau din America, publicitate graţie căreia îşi crease un

renume, stimulându-i astfel pe negustorii de pe piaţa neagră să-l caute ca să-i vândă valori autentice. Fellner îl determinase să plece de la Nordstern, oferindu-i un salariu generos, o cameră la Burg Herz şi bucuria de a achiziţiona unele dintre cele mai mari creaţii ale omenirii. Avea talentul de a căuta, iar provocarea de a găsi ceea ce alţii se străduiau să ascundă îi dădea o imensă satisfacţie. Şi femeile pe care le cunoscuse erau la fel de seducătoare, dar cel mai mult îl excita să ucidă. Era oare un instinct moştenit de la tatăl său? Era bolnav? Depravat? Chiar nu-i păsa? Nu. Viaţa era frumoasă. Al naibii de frumoasă.

Plecă de la fereastră şi intră în baie. Fereastra de aerisire de deasupra WC-ului era deschisă şi aerul rece al serii uscase dalele ude după duşul pe care îl făcuse mai devreme. Se studie în oglindă. Vopseaua cu care se dăduse în urmă cu câteva săptămâni ca să-şi facă părul şaten-închis se dusese şi acum avea din nou părul blond. Deghizările nu erau punctul lui forte, dar împrejurările îl obligaseră să-şi schimbe înfăţişarea. Când făcuse baie se şi bărbierise, aşa că faţa lui bronzată era acum curată şi catifelată. Avea aerul unui bărbat încrezător, care nu şovăie niciodată, cu preferinţe şi convingeri de neclintit, îşi dădu cu puţină colonie pe gât, se şterse cu un prosop, apoi îşi puse smochingul.

Auzi sunând telefonul de pe noptieră. Străbătu dormitorul şi răspunse înainte de cel de-al treilea apel.

— Te aştept, spuse o voce de femeie.

— Iar răbdarea nu e una dintre virtuţile tale.

— Nu prea.

— Vin acum.

Knoll coborî scara în spirală. Treptele înguste din piatră, răsucite în sensul acelor de ceasornic, reproduceau un model medieval ce îi obliga pe invadatorii spadasini dreptaci să se lupte şi cu zidurile turnului central şi cu apărătorii castelului.

Castelul avea o arhitectură foarte complexă. Opt turnuri masive şi peste o sută de camere. Ferestrele cu şipci verticale şi lucarnele înveseleau faţadele, oferind privelişti superbe ale văilor împădurite de dincolo de ziduri. Turnurile, dispuse în formă de octogon, împrejmuiau o spaţioasă curte interioară. Turnurile comunicau între ele prin patru coridoare. Toate clădirile aveau un acoperiş în pantă abruptă, din plăci de ardezie, pe care se vedeau urmele iernilor aspre din Germania.

Knoll coborî scara şi străbătu câteva coridoare pavate cu dale din granit, îndreptându-se spre capelă. Halebarde, lănci, coifuri cu vizieră, armuri – toate, piese de colecţie – erau înşirate de-a lungul coridoarelor. El însuşi achiziţionase armura cea mai mare, un cavaler înalt de peste doi metri, de la o femeie din Luxemburg. Tapiserii flamande, toate originale, împodobeau pereţii. Lumina era difuză şi indirectă, încăperile călduroase şi uscate.

O uşă boltită, aflată la celălalt capăt al coridorului, dădea spre un peristil. Knoll ieşi printr-o uşă străjuită de coloane. Trei figuri sculptate în piatra faţadei castelului păreau să-i urmărească paşii. Erau nişte rămăşiţe ale construcţiei originare ce data din secolul al XVII-lea, ale căror identităţi rămăseseră necunoscute, deşi legenda spunea că ar fi putut aparţine constructorului castelului şi celor doi ucenici ai săi, care fuseseră ucişi şi zidiţi în piatră, ca să nu mai ridice niciodată o construcţie asemănătoare.

Se apropie de Capela Sfântului Thomas, o denumire interesantă, dacă ţinem seama de faptul că nu purta numai numele călugărului augustin care întemeiase o mănăstire din apropiere, cu şapte secole în urmă, ci şi pe acela al majordomului-şef al lui Martin Fellner.

Împinse uşa grea de stejar. Femeia stătea pe culoarul din mijlocul capelei, chiar în spatele grilajului poleit cu aur ce despărţea foaierul de cele şase rânduri de bănci. Instalaţiile electrice luminau

altarul negru cu auriu, în stil rococo, ea rămânând astfel într-un con de umbră. Ferestrele laterale, rotunde, cu geamuri verzi, erau în întuneric. Vitraliile cu însemnele heraldice ale cavalerilor castelului abia dacă se puteau distinge, aşteptând soarele dimineţii pentru a-şi recăpăta strălucirea. Aici nu se prea oficiau slujbe, capela fiind acum mai curând locul unde erau expuse relicvarele aurite – colecţia lui Fellner, una dintre cele mai mari din lume şi care rivaliza cu majoritatea catedralelor din Europa.

Îi zâmbi gazdei sale.

Monika Fellner avea treizeci şi patru de ani şi era fiica cea mare a patronului său. Era înaltă, zveltă şi avea pielea oacheşă, moştenită de la mama ei, de origine libaneză, de care tatăl său se îndrăgostise nebuneşte cu patruzeci de ani în urmă. Bătrânul Martin nu fusese deloc încântat de alegerea fiului său şi, până la urmă, reuşise să-l facă să divorţeze, trimiţând-o pe ea înapoi în Liban, dar păstrând copiii. Knoll îşi spusese, nu o dată, că firea rece, distantă, aproape inabordabilă a Monikăi era rezultatul faptului că mama ei o părăsise. Dar ea nu vorbea despre asta şi nici el nu pusese întrebări. Monika stătea în picioare, cu un aer trufaş, ca întotdeauna, părul negru şi ondulat căzându-i în şuviţe rebele. Pe buze îi înflori un zâmbet. Purta o jachetă gri din brocart şi o fustă strâmtă din sifon, a cărei despicătură laterală îi scotea în evidenţă coapsele subţiri şi suple. Era unica moştenitoare a averii lui Fellner, din cauza morţii premature a fratelui său mai mare, în urmă cu doi ani. Numele ei însemna „devotată lui Dumnezeu”, dar, în realitate, nu era nici pe departe aşa.

— Încuie, ordonă ea. El trase zăvorul.

În timp ce se îndrepta spre el, tocurile îi răsunau pe marmura veche a pardoselii. Se întâlniră în dreptul porţii deschise a grilajului. Chiar lângă ea se afla mormântul bunicului ei, MARTIN

FELLNER 1868-1941, cum era gravat în marmură cenuşie. Ultima sa dorinţă fusese aceea de a-şi petrece veşnicia înmormântat în castelul pe care îl iubise atât de mult. Nici un a dintre soţiile sale nu-l însoţise în moarte. Majordomul său era îngropat alături, pe mormântul său fiind gravate mai multe litere.

Ea îi urmări privirea.

— Bietul bunic. Pe cât de temut şi de puternic era în afaceri, pe atât de slab din punct de vedere spiritual. Tare depravat trebuie să fi fost ca să devină homosexual la vremea aceea.

— Poate că e ceva genetic.

— Nu prea cred, deşi trebuie să spun că o femeie poate avea, uneori, câte o deviere interesantă.

— Nu cred că tatălui tău i-ar plăcea să audă asta.

— În momentul ăsta, nu cred că l-ar interesa. Pe tine e supărat mai degrabă. Are un exemplar al unui ziar care apare la Roma. Pe prima pagină scrie despre moartea lui Pietro Caproni.

— Da, dar nu uita că a primit caseta pentru chibrituri.

— Crezi că scopul scuză mijloacele? întrebă ea, zâmbind.

— Am considerat că este cea mai bună metodă de a-mi asigura reuşita misiunii.

— În nota pe care ne-ai trimis-o ieri, nu pomeneai de uciderea lui Caproni.

— Mi s-a părut un amănunt nesemnificativ.

— Numai tu poţi considera nesemnificativ un cuţit înfipt în piept. Tata vrea să-ţi vorbească. Te aşteaptă.

— Sunt convins.

— Nu pari neliniştit.

— Ar trebui să fiu?

— Eşti un mare ticălos, Christian, spuse ea, privindu-l cu asprime.

El îşi dădu seama că Monika nu avea nimic din aerul distins al tatălui ei. Nu semănau decât în două privinţe: amândoi erau insensibili şi ambiţioşi. Ziarele o combinau cu o mulţime de bărbaţi şi se întrebau care dintre ei va reuşi să pună mâna pe ea şi pe averea ce avea să-i revină, dar Knoll ştia că Monika n-ar fi permis nimănui să-i controleze viaţa. În ultimii ani, Fellner o instruise cu meticulozitate, pregătind-o pentru ziua în care avea să preia nu numai imperiul lui de comunicaţii, dar şi pasiunea de colecţionar, zi care avea să vină în curând. Monika nu studiase în Germania, ci în Anglia şi în America, devenind din ce în ce mai sarcastică şi mai impertinentă. Bogăţia şi răsfăţul nu reuşiseră să-i cizeleze personalitatea.

— În seara asta nu ai stiletul la tine? întrebă ea, pipăindu-i mâneca dreaptă.

— Am nevoie de el?

— Pot fi extrem de periculoasă, răspunse ea, lipindu-se de el şi îmbrăţişându-l.

Îşi uniră buzele, limba ei explorându-l cu frenezie. Lui Knoll îi plăcea gustul ei şi savura pasiunea cu care i se dăruia. Înainte de a-şi dezlipi gura de a lui, îl muşcă atât de tare încât îi dădu sângele.

— Da, văd, spuse el, ştergându-se cu o batistă. Ea întinse mâna şi-i descheie pantalonii.

— Parcă ziceai că mă aşteaptă *Herr* Fellner.

— Ai tot timpul să vorbeşti cu el. Şi îl trase în jos, chiar pe mormântul bunicului ei. Iar eu nu port nimic pe dedesubt.

10

Knoll o urmă pe Monika, străbătând parterul castelului până în sala colecţiilor. Aceasta ocupa partea cea mai ferită a turnului dinspre nord-vest şi

era împărţită în două: camera deschisă publicului, unde erau expuse obiectele deosebite, obţinute pe căi legale şi o cameră secretă, unde nu aveau acces decât el, Fellner şi Monika.

Intrară în prima cameră şi Monika încuie în urma lor uşa grea din lemn. Vitrine luminate, în care erau expuse o mulţime de obiecte de preţ, stăteau aliniate ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi. Pe pereţi se aflau picturi şi tapiserii. Tavanul era împodobit cu fresce reprezentându-l pe Moise dând legi oamenilor, construirea Turnului Babei şi traducerea *Septuagintei.*

Biroul personal al lui Fellner se afla la capătul peretelui dinspre nord. Cei doi intrară, iar Monika se îndreptă spre cele câteva corpuri de bibliotecă din stejar sculptate în stil baroc. Knoll ştia că toate cărţile de acolo erau volume de colecţie. Fellner iubea cărţile. *Beda Venerabilis,* o carte din secolul al IX-lea, era cea mai veche şi mai valoroasă dintre ele. Cu câţiva ani în urmă, Knoll avusese norocul să găsească o tainiţă într-o casă parohială de ţară din Franţa, preotul fiind nerăbdător să scape de ele, în schimbul unei contribuţii modeste pentru biserică şi pentru el personal.

Monika scoase din buzunarul jachetei o telecomandă şi apăsă pe buton. Corpul de bibliotecă din mijloc se roti încet în jurul axei sale. Camera de dincolo era luminată. Franz Fellner şedea în mijlocul unei încăperi lungi, fără ferestre. Galeria era ascunsă foarte ingenios la întretăierea a două săli imense. Tavanele în formă de piramidă, precum şi forma paralelipipedică a castelului îi confereau un perfect camuflaj arhitectonic. Zidurile groase din piatră erau antifonice, iar un dispozitiv special filtra aerul.

Aici se aflau şi mai multe vitrine, aşezate în zigzag, în care erau expuse obiecte de colecţie, fiecare dintre ele luminate cu becuri cu halogen, amplasate cu grijă, pentru a crea efecte speciale. Knoll se strecură printre ele, uitându-se cu plăcere

la unele dintre achiziţii: o sculptură din jad, pe care o furase dintr-o colecţie particulară, în Mexic. Nu avusese nici un fel de probleme, pentru că aşa-zisul proprietar o furase şi el, la rândul său, de la muzeul din Jalapa. Figurine africane, eschimose şi japoneze, sustrase dintr-un apartament din Belgia, pradă de război despre care se credea că dispăruse de mult. Era mândru, în mod special, de o sculptură ce-l înfăţişa pe Gauguin, o piesă deosebit de valoroasă, pe care o recuperase de la un hoţ, la Paris.

Pereţii erau plini de tablouri: un autoportret, semnat Picasso, *Sfânta familie,* al lui Correggio, *Portretul unei doamne,* de Boticelli, *Portretul lui Maximilian I,* al lui Durer, toate originale despre care se credea că fuseseră pierdute pentru totdeauna.

Ultimul perete era acoperit de două goblenuri enorme, pe care le furase Hermann Göring în timpul războiului, recuperate de la un alt aşa-zis proprietar, cu douăzeci de ani în urmă şi pe care guvernul austriac încă le mai căuta.

Fellner şedea lângă o vitrină înăuntrul căreia se afla un mozaic din secolul al XIII-lea, înfăţişându-l pe papa Alexandru al IV-lea. Knoll ştia că era una dintre piesele favorite ale bătrânului. Alături, într-o altă vitrină, se afla caseta pentru chibrituri Faberge. Un bec mic cu halogen lumina emailul de un roşu-aprins. Se vedea că Fellner lustruise caseta. Îi plăcea să se ocupe personal de fiecare obiect în parte, ferindu-le astfel de ochii străinilor, pentru mai multă siguranţă.

Fellner era un bărbat uscăţiv, cu o faţă osoasă şi palidă, inexpresivă. Ochelarii cu rame subţiri încadrau o privire bănuitoare. Knoll îşi spusese adesea că acei ochi fuseseră cândva vioi şi strălucitori, ochii unui idealist. Acum avea ochii spălăciţi ai unui bătrân de aproape optzeci de ani, care îşi clădise un imperiu din ziare, reviste, televiziune şi radio, dar care, după ce devenise

multimiliardar în dolari, îşi pierduse interesul de a mai face bani. Îşi găsise o altă preocupare, mai personală, foarte potrivită cu firea sa ambiţioasă şi combativă. O activitate în care numai oamenii cu foarte mulţi bani şi cu nervi de oţel pot izbândi.

Fellner scoase brusc dintr-o vitrină un exemplar din *International Daily News* şi i-l întinse lui Knoll.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce a fost nevoie de asta?

Avea o voce răguşită, de om care fumase un milion de ţigări. Knoll ştia că ziarul era proprietatea lui Fellner şi că un computer aflat în biroul de afară primea în permanenţă articole apărute în întreaga lume. Moartea unui industriaş italian bogat era un eveniment care, cu siguranţă, atrăsese atenţia bătrânului. Articolul se afla chiar pe prima pagină:

Pietro Caproni, 58 de ani, fondator al companiei Due Mori Industries, a fost găsit ieri pe proprietatea sa, aflată în nordul Italiei, cu o rană mortală de cuţit în piept.

De asemenea, a fost găsită, înjunghiată mortal, Carmela Terza, de 27 de ani, identificată ca având domiciliul stabil la Veneţia. Poliţia a ajuns la concluzia că uşa de la intrare a fost forţată, dar până în acest moment nu s-a ajuns la concluzia că ar lipsi ceva din vilă. Caproni se retrăsese de la conducerea companiei Due Mori, conglomeratul devenit unul dintre principalii producători de lână şi de ceramică din Italia.

Rămăsese numai acţionar majoritar şi consultant, astfel că moartea sa lasă un gol în cadrul companiei.

Fellner se opri din citit.

— Am mai discutat despre asta şi înainte. Ţi-am atras atenţia să-ţi controlezi pornirile.

— A trebuit să o fac, *Herr* Fellner.

— Nu este niciodată nevoie să ucizi, dacă ştii să-ţi faci treaba în mod corect.

Knoll se uită la Monika. Aceasta îi urmărea, vizibil amuzată.

— *Signore* Caproni m-a luat prin surprindere. Mă aştepta. Devenise bănuitor chiar de la prima vizită pe care i-am făcut-o, dacă vă amintiţi, la insistenţele dumneavoastră.

Fellner păru să înţeleagă imediat aluzia. Trăsăturile i se îmblânziră. Îşi cunoştea bine angajatul.

— *Signore* Caproni nu a vrut să-mi dea de bunăvoie caseta pentru chibrituri. Iar eu l-am constrâns să o facă, ştiind că doreaţi piesa aceea cu orice preţ. În caz contrar, aş fi plecat fără ea şi fără riscul de a mă expune.

— *Signore* Caproni nu ţi-a oferit posibilitatea de a pleca nestingherit? În fond, nu putea telefona la poliţie.

Knoll socoti că o minciună era mai bună decât adevărul.

— Caproni voia, de fapt, să mă împuşte. Era înarmat.

— În ziar nu se menţionează asta, spuse Fellner.

— Ceea ce demonstrează că nu trebuie să ai încredere în presă, răspunse Knoll, zâmbind.

— Şi cu târfa cum a fost? interveni Monika. Era şi ea înarmată?

Knoll se întoarse spre ea.

— Nu ştiam că nutreşti o asemenea simpatie faţă de prostituate. Sunt sigur că ştia care sunt riscurile atunci când a acceptat să se cupleze cu Caproni.

Monika se apropie de el.

— Te-ai culcat cu ea?

— Bineînţeles.

Ochii ei scăpărară scântei, dar nu spuse nimic. Gelozia Monikăi era pe cât de amuzantă pe atât de surprinzătoare. Fellner interveni, conciliant ca întotdeauna:

— Christian, apreciez faptul că ai sustras caseta, dar o crimă nu face decât să atragă atenţia. Şi ăsta

este ultimul lucru de care avem nevoie. Ce se va întâmpla dacă se va stabili formula ADN-ului din sperma ta?

— Nu există altă spermă decât cea a lui *signore.* A mea este în stomacul ei.

— Şi amprentele?

— Am purtat mănuşi.

— Observ că eşti prudent şi îţi sunt recunoscător pentru asta, dar am îmbătrânit şi nu doresc altceva decât să-i las fiicei mele tot ceea ce am adunat. Nu vreau ca vreunul dintre noi să ajungă la închisoare. E clar?

Vorbea pe un ton exasperat. Mai discutaseră şi altă dată despre asta, iar Knoll regreta enorm că îl dezamăgise. Patronul său fusese bun cu el, împărţind cu el, generos, bunurile pe care le strânseseră cu atâta migală. În multe privinţe, îi fusese ca un tată, mai mult oricum decât îi fusese Jakob Knoll. Cu toate că Monika numai soră nu-i era.

Se uită la ea. Discuţia despre sex şi moarte o excitase şi, mai mult ca sigur, mai târziu, avea să vină în camera lui.

— La Sankt Petersburg ce-ai găsit? îl întrebă Fellner în cele din urmă. Knoll îi raportă ceea ce aflase în legătură cu Y*antarnaya komnata,* apoi le arătă amândurora cele două foi pe care le sustrăsese din arhivă.

— Interesant este că ruşii încă mai fac investigaţii în legătură cu Camera de Chihlimbar.

Iar acest Karol Boria, zis *Yxo,* e un nume nou.

— Urechi? Fellner vorbea rusa la perfecţie. Ciudată poreclă. Knoll încuviinţă din cap.

— Cred că ar merita să fac un drum până în Atlanta. Poate că *Yxo* mai trăieşte. Ar putea şti unde se află Ceapaev, singurul pe care nu l-am găsit acum cinci ani.

— Aş spune că şi referirea la Loring este un indiciu bine-venit, zise Fellner. Este pentru a doua

oară când dai de numele său. Se pare că pe sovietici îi interesa foarte mult ce făcea Loring.

Knoll cunoştea întreaga poveste. Familia Loring deţinuse controlul pieţei oţelului şi armamentului din Europa de Est. Ernst Loring era principalul rival al lui Fellner în domeniul colecţionării operelor de artă. Era ceh, fiul lui Josef Loring şi afişa un aer de superioritate, pe care îl avea încă din tinereţe. La fel ca şi Pietro Caproni, era obişnuit să facă numai ce-l tăia capul.

— Josef a fost un om hotărât, continuă Fellner. Din păcate, Ernst nu l-a moştenit. Ce-o mai fi cu el? M-a deranjat întotdeauna ceva la el... acea cordialitate enervantă pe care îşi închipuie că o accept. Şi, întorcându-se spre Monika: Tu ce zici, *liebling?* Să plece Christian în America?

Monika se încruntă. În acele momente semăna mult cu tatăl său. Imprevizibilă. Prudentă. Enigmatică. Peste ani, cu siguranţă, avea să fie mândru de ea.

— Eu vreau Camera de Chihlimbar.

— Şi eu o vreau pentru tine, *liebling.* Am căutat-o vreme de patruzeci de ani, dar nimic. N-am înţeles niciodată cum au putut să dispară tone întregi de chihlimbar, spuse Fellner, întorcându-se spre Knoll. Du-te în Atlanta, Christian. Găseşte-l pe Karol Boria, pe acest *Yxo* şi vezi ce ştie.

— Vă daţi seama că dacă Boria e mort, noi nu mai avem nici o pistă. Am verificat toate arhivele din Rusia şi numai cea din Sankt Petersburg are ceva informaţii demne de luat în seamă.

Fellner încuviinţă.

— Sunt convins că funcţionarul din Sankt Petersburg figurează pe statele de plată ale cuiva. A fost din nou foarte vigilent. De-asta am şi luat hârtiile, spuse Knoll.

— Un lucru foarte înţelept. Sunt convins că eu şi Loring nu suntem singurii interesaţi de *Yantarnaya komnata.* Ar fi o descoperire

senzaţională, Christian. Aproape că ţi-ar veni să o strigi în gura mare.

— Aproape. Oricum, guvernul rus va dori să-i fie returnată, dar dacă va fi găsită aici, fără îndoială germanii o vor confisca. Ar fi o excelentă armă în negocierile pentru înapoierea comorilor duse de ruşi cine ştie unde.

— De aceea, va trebui să fim *noi* cei care o vom găsi. Knoll îl privi în ochi.

— Ca să nu mai vorbim de bonusul pe care mi l-aţi promis.

— Perfect adevărat, Christian, chicoti bătrânul. Să ştii că n-am uitat.

— Un bonus, tată?

— Da. Zece milioane de euro. I-am promis cu ani în urmă.

— Iar eu voi onora promisiunea, preciza Monika. „Pe bune că o va face", îşi spuse Knoll. Fellner se îndepărtă de vitrină.

— Ernst Loring caută, în mod sigur, Camera de Chihlimbar şi poate fi chiar el binefăcătorul acelui tehnocrat din Sankt Petersburg. Dacă e aşa, înseamnă că a aflat de Boria. Să nu mai pierdem timpul, Christian. Trebuie să fim cu un pas înaintea lui.

— Asta şi vreau.

— Cu Suzanne ce faci? glumi bătrânul, zâmbind maliţios. Va fi foarte agresivă.

Knoll observă cum Monika se zbârleşte la auzul acelui nume. Suzanne Danzer lucra pentru Ernst Loring. Foarte cultivată şi atât de devotată scopului propus încât, la nevoie, putea recurge şi la crimă. Cu două luni în urmă, îl antrenase într-o cursă prin sud-vestul Franţei, în căutarea a două coroniţe de cununie ruseşti, încrustate cu pietre preţioase, din secolul al XIX-lea. O „frumoasă pradă de război", ascunsă timp de zeci de ani de braconieri. Danzer câştigase întrecerea, găsind coroniţele cu ajutorul unei bătrâne din Munţii Pirinei, aproape de graniţa cu Spania. Soţul femeii

le luase de la un colaboraţionist nazist, imediat după război. Danzer fusese neînduplecată în hotărârea sa de a câştiga trofeul, ceea ce, obiectiv vorbind, el nu putuse să nu admire.

— Ştiu la ce să mă aştept din partea ei, răspunse el. Fellner îi întinse mâna.

— Succes la vânătoare, Christian.

După ce îşi strânseră mâinile, Knoll se întoarse să plece, îndreptându-se spre peretele care, având pe cealaltă parte rafturile bibliotecii, se deschise din nou.

— Şi ţine-mă la curent, îi strigă Monika.

11

Woodstock, Anglia.
Ora 22.45.

Suzanne Danzer se ridică în capul oaselor. Lângă ea, tânărul de douăzeci de ani dormea sforăind. O clipă îi studie trupul gol, suplu. Băiatul se purtase ca un adevărat cal pursânge. Ce plăcere pe ea să îl stoarcă de bani!

Se ridică din pat şi păşi uşor pe duşumeaua de scânduri. Dormitorul întunecat se afla la etajul al doilea al conacului construit în secolul al XVI-lea, proprietatea lui Audrey Whiddon. Bătrâna fusese membră a Camerei Comunelor, în trei legislaturi şi, în cele din urmă, primise titlul de lady şi cumpărase conacul, la prescrierea ipotecii, pentru că fostul proprietar nu putuse să-şi plătească datoria. Bătrâna Whiddon mai venea uneori în vizită, însă Jeremy, singurul ei nepot, locuia acolo în permanenţă.

Cât de uşor îi fusese să-l îmbrobodească. Uşuratic şi dezgheţat, îl interesau mai mult berea şi femeile decât banii şi profiturile. Făcuse doi ani la Oxford, însă acum era pe cale de a pierde anul din cauza rezultatelor sale cu totul nesatisfăcătoare. Bătrâna doamnă îl adora şi se folosise de toată influenţa pe care o mai avea pentru a-l aduce pe calea cea bună, sperând ca tânărul să nu o mai dezamăgească. Dar Jeremy era departe de a se face băiat de treabă.

Suzanne căutase timp de aproape doi ani de zile ultima tabacheră pentru tutun de prizat. Colecţia originară era formată din patru piese: o tabacheră din aur, cu un mozaic pe capac, o alta, de formă ovală, încrustată cu bobite verzi şi roşii, translucide, una dintre pietre preţioase montate în argint şi ultima, o tabacheră turcească, emailată, pe

care era gravată o imagine reprezentând Cornul de Aur. Toate fuseseră create în secolul al XIX-lea de către acelaşi maestru semnul său distinctiv fiind gravat în partea de jos a fiecăreia dintre ele – şi furate dintr-o colecţie particulară din Belgia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Toată lumea le credea pierdute, topite pentru aur, nu înainte de a li se fi scos pietrele preţioase, aceasta fiind soarta multor obiecte de preţ. Însă una dintre ele apăruse, cu cinci ani în urmă, la o casă de licitaţie din Londra. Suzanne fusese acolo şi o cumpărase. Patronul ei, Ernst Loring, era fascinat de măiestria cu care erau lucrate vechile tabachere pentru tutun de prizat şi poseda o vastă colecţie de asemenea obiecte. Pe unele le cumpărase în mod legal, de pe piaţa liberă, însă majoritatea fuseseră achiziţionate în secret, direct de la proprietari, precum Audrey Whiddon bunăoară. Tabachera cumpărată la licitaţie dăduse naştere unui întreg proces intentat de moştenitorii primului proprietar. În cele din urmă, avocaţii lui Loring câştigaseră, însă lupta fusese costisitoare şi mediatizată, aşa că şeful ei nu dorea în nici un caz să mai treacă printr-o experienţă de acest gen. Aşa că îi încredinţase ei misiunea de a le achiziţiona, ilegal firește, pe celelalte trei.

Suzanne o găsise pe cea de-a doua în Olanda, pe a treia în Finlanda, iar pe cea de-a patra, într-un mod cu totul neaşteptat, atunci când Jeremy încercase să o plaseze unei alte case de licitaţie, fără ştirea bunicii sale. Adjudecătorul, vigilent, recunoscuse obiectul şi, ştiind că nu îl poate vinde, profitase de ocazie şi acceptase cele zece mii de lire sterline pe care i le oferise Suzanne, în schimbul unor informaţii despre proprietarul tabacherei. Suzanne avea o mulţime de astfel de relaţii pe la casele de licitaţii din toată lumea, oameni care pândeau comori furate, obiecte pe care nu le puteau vinde pe căi legale, ci altfel şi încă foarte uşor. Suzanne se îmbrăcă şi se pieptănă.

Fusese simplu să-l prostească pe Jeremy. O ajutaseră, ca întotdeauna, aspectul de manechin, ochii mari, de un albastru azuriu şi trupul zvelt. Această înfăţişare, sub care se ascundea o persoană de un calm calculat, o ajuta să pară altfel decât era în realitate, adică o femeie de care să nu-ţi fie teamă, cineva uşor de stăpânit şi de controlat. Bărbaţii se simţeau bine în prezenţa ei, iar Suzanne ştia că frumuseţea poate fi o armă mult mai eficientă decât gloanţele sau pumnalele.

Ieşi din baie şi se strecură în jos, pe scara de lemn, cu mare grijă, de teamă ca treptele să nu scârţâie prea tare. Pereţii înalţi erau decoraţi cu delicate stucaturi elisabetane. Cândva, se imaginase locuind într-o asemenea casă, alături de un soţ şi de copii. Dar asta se întâmplase înainte ca tatăl său să o înveţe cât de important este să fii liber, fără obligaţii, putând astfel să te dedici unui scop anume. Şi el lucrase pentru Ernst Loring, visând ca, într-o bună zi, să-şi poată cumpăra o proprietate. Dar nu-i fusese dat să-şi împlinească visul. Murise, cu unsprezece ani în urmă, într-un accident de avion. Pe atunci, ea avea douăzeci şi cinci de ani şi abia terminase colegiul. Cu toate acestea, Loring îi oferise, fără să ezite, posibilitatea de a lua locul tatălui ei. Suzanne învăţase repede meseria, descoperind că, asemenea tatălui ei, era înzestrată cu abilitatea şi cu bucuria de a căuta.

Ajunsă la piciorul scării, se întoarse şi, după ce străbătu tiptil sufrageria, intră în salonul de muzică, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu lambriuri din lemn de stejar. Ferestrele ce dădeau spre terenul din jurul casei erau întunecate, iar dincolo de tavanul alb, în stil iacobin, nu se auzea nici un zgomot. Se apropie de masă şi întinse mâna după tabacheră.

Cea de-a patra.

Lucrată în aur de optsprezece carate, avea capacul prins în balamale şi emailat *en plein* cu o

scenă mitologică reprezentând fecundarea lui Danae de către Zeus, într-o ploaie de aur. Luă micuţa tabacheră şi se uită atent la imaginea planturoasei Danae. Cum putuseră bărbaţii din vechime să considere seducătoare o femeie obeză? Dar aşa era, de vreme ce îşi imaginau că zeii lor preferau grăsunele, întoarse cutia şi îşi trecu degetele peste iniţiale. B.N.

Numele meşterului.

Scoase din buzunarul jeanşilor o bucată de pânză şi tabachera, care nu avea o lungime mai mare de zece centimetri, dispăru repede între cutele de culoare roşie. Îndesă ghemotocul în buzunar şi străbătu parterul pentru a se duce în birou.

Crescând pe proprietatea lui Loring, Suzanne avusese o serie de avantaje certe: o casă superbă, cei mai buni profesori particulari, acces la artă şi cultură. Loring avusese grijă ca familiei Danzer să nu-i lipsească nimic, dar locul destul de retras în care se afla Castelul Lukov o privase, în copilărie, de prezenţa prietenilor. Mama îi murise când ea avea trei ani, iar tatăl călătorea aproape tot timpul. Loring avusese grijă de ea, iar cărţile îi deveniseră prietenii cei mai fideli. Citise odată că, în China, cărţile simbolizau puterea de a alunga spiritele malefice. Şi pentru ea, asta şi erau. Poveştile fuseseră salvarea ei. În special cele din literatura engleză veche. Tragediile lui Marlowe despre regi şi împăraţi, poezia lui Dryden, eseurile lui Locke, povestirile lui Chaucer, *Moartea regelui Arthur* de Malory.

Ceva mai devreme, când Jeremy îi arătase încăperile de la parter, în bibliotecă îi atrăsese atenţia o anumită carte. Întâmplător, luase din raft volumul legat în piele, pe a cărui primă pagină găsise dezgustătorul semn al svasticii, însoţit de inscripţia: EX LIBRIS ADOLF HITLER. Două mii de cărţi din biblioteca personală a lui Hitler fuseseră evacuate în grabă de la Berchtesgaden şi

depozitate într-o salină din apropiere, chiar cu câteva zile înainte de sfârşitul războiului. Mai târziu, soldaţii americani le găsiseră şi, în cele din urmă, fuseseră înregistrate la Biblioteca Congresului. Dar fuseseră furate înainte şi puţine mai apăruseră de-a lungul vremii. Loring nu deţinea nici un exemplar, fiindcă nu voia să aibă nimic care să-i amintească de ororile nazismului, dar cunoştea câţiva colecţionari de astfel de obiecte.

Scoase cartea de pe raft. Loring ar fi fost încântat să aibă acea comoară neaşteptată.

Dădu să iasă.

Jeremy stătea gol în pragul uşii.

— Este aceeaşi la care te-ai uitat şi mai devreme? Bunica are atât de multe cărţi. N-o să-şi dea seama că lipseşte una.

Suzanne se apropie de el, hotărâtă să facă uz de arma ei cea mai eficientă.

— Mi-a plăcut azi-noapte.

— Şi mie, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ea flutură cartea în aer.

— Da, e aceeaşi.

— Îţi trebuie?

— Da.

— Te vei întoarce?

Venită din partea lui, întrebarea i se păru oarecum ciudată. Dar apoi înţelese ce voia el de fapt. Aşa că se aplecă şi îl prinse de unde ştia că îi place cel mai mult. El reacţiona instantaneu la mângâierile ei.

— S-ar putea, îi răspunse Suzanne.

— Te-am văzut în salonul de muzică. Nu eşti o femeie care tocmai a pus capăt unui mariaj nefericit, nu-i aşa?

— Ce importanţă are, Jeremy? Te-ai simţit bine, spuse ea, continuând să-l mângâie. Şi acum te simţi bine, nu?

El gemu uşor.

— Oricum, tot ceea ce se află aici îi aparţine bunicii tale. Ţie ce-ţi pasă?

— Nu-mi pasă.

Suzanne dădu drumul penisului în erecţie şi îl sărută pe Jeremy pe buze.

— Sunt convinsă că ne vom revedea. Şi, trecând pe lângă el, se îndreptă spre ieşire.

— Dacă nu ţi-aş fi cedat de bunăvoie, ai fi făcut uz de violenţă ca să iei cartea şi tabachera?

Suzanne se întoarse. I se părea interesant că cineva atât de puţin pregătit pentru viaţă fusese destul de abil încât să-i intuiască adevăratele intenţii.

— Tu ce crezi?

Jeremy păru să ia în serios întrebarea. Poate cea mai grea la care îi fusese dat să răspundă în ultima vreme.

— Cred că sunt bucuros că m-am culcat cu tine.

12.

Volary, Republica cehă.
Vineri, 9 mai, ora 14.45.

Suzanne trase de volanul Porsche-ului Speedster 911 spre dreapta, iar arcurile suspensiei şi cuplul de torsiune scrâşniră atunci când maşina luă curba strânsă. Mai devreme, ridicase capota din fibre de sticlă, pentru ca aerul după-amiezii să-i răvăşească părul tuns scurt. Îşi lăsase maşina în parcarea Aeroportului Ruzyne, iar acum avea să parcurgă cei o sută douăzeci de kilometri dintre Praga şi sud-vestul Boemiei în aproximativ o oră de condus lejer. Maşina era un cadou de la Loring, un bonus primit cu doi ani în urmă, după o perioadă deosebit de bogată în achiziţii. Era un automobil de culoare gri metalizat, cu interiorul din piele neagră şi covor din pluş. Nu fuseseră fabricate decât o sută cincizeci de exemplare din acel model. Al ei avea pe tabloul de bord o insignă de aur. *Drahd.* „Scumpă mică”, aşa cum o alinta Loring în copilărie.

Auzise poveştile şi citise articolele din presă referitoare la Ernst Loring. Mulţi îl descriau ca pe un tip brutal, rigid şi respingător, având energia unui fanatic şi moralitatea unui despot. Ceea ce nu era departe de adevăr. Dar ea cunoştea şi o altă latură a personalităţii lui Loring, cea pe care o iubea şi o respecta.

Proprietatea lui Loring se întindea pe o suprafaţă de o sută douăzeci de hectare şi era situată în sud-vestul Cehiei, la numai câţiva kilometri de graniţa cu Germania. Familia sa prosperase pe vremea comuniştilor, fabricile şi minele sale din Chomutov, Most şi Teplice fiind de importanţă vitală pentru fosta Cehoslovacie, considerată o ţară independentă din punct de

vedere economic. Pe Suzanne o amuzase întotdeauna faptul că minele de uraniu ale familiei, aflate în nordul ţării, la Jachymov, unde mâna de lucru era alcătuită din prizonieri politici – rata mortalităţii acestora fiind de aproape sută la sută erau considerate în mod oficial, de noii guvernanţi, ca neavând nici o legătură cu situaţia respectivă. Mai mult decât atât, nu era considerat relevant nici faptul că, după ani întregi de ploi acide, Munţii Sad fuseseră transformaţi în sinistre cimitire de păduri uscate. Se amintea în treacăt că Teplice, cândva o staţiune balneoclimaterică înfloritoare, aflată la graniţa cu Polonia, era cunoscută acum mai mult pentru speranţa de viaţă redusă a locuitorilor săi decât pentru apele termale. Cu mult timp în urmă, ea observase că în albumele scumpe pe care vânzătorii ambulanţi le vindeau la intrarea în Castelul din Praga milioanelor de turişti care veneau acolo în fiecare an nu exista nici o fotografie a acelei regiuni. Nordul Cehiei era un dezastru. O amintire. Cândva, o necesitate, acum, ceva ce trebuia dat uitării. Dar era un loc unde Ernst Loring prosperase şi motivul pentru care se mutase în sud.

Revoluţia de Catifea din 1989 dusese la căderea comunismului. Trei ani mai târziu, Cehia şi Slovacia se separase, împărţind prada între ele. Loring trăsese foloase de pe urma ambelor evenimente, aliindu-se cu Havel şi cu noul guvern al Republicii Cehe, un nume, în opinia lui, demn, dar lipsit de vigoare. Ea îi cunoştea părerea despre toate acele schimbări. Acum fabricile şi topitoriile lui erau solicitate din ce în ce mai mult. Deşi prosper pe vremea comuniştilor, acum Loring era un adevărat capitalist. Tatăl său, Josef şi mai înainte bunicul său fuseseră capitalişti.

Ce spunea el mereu? „Toate mişcările politice au nevoie de oţel şi de cărbune.” Loring le furnizase pe amândouă, în schimbul protecţiei, al

libertăţii şi al unui beneficiu mai mult decât modest din investiţii.

În faţa ei se ivi dintr-odată Castelul Lukov, *hrad* al unui cavaler de altădată, construit pe un promontoriu ce se înălţa deasupra văii râului Orlik. Lucrările de construcţie fuseseră începute în secolul al XV-lea, dar nu fuseseră terminate decât la jumătatea secolului al XVII-lea. Castelul era construit în stilul burgund-cistercian. Zidurile turnurilor erau împodobite cu capiteluri în formă de frunze. Foişoarele şi meterezele erau acoperite cu viţă-de-vie, iar acoperişul din argilă strălucea în nuanţe de portocaliu în soarele amiezii.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un incendiu distrusese întregul complex, după care naziştii îl rechiziţionaseră şi îşi stabiliseră acolo un cartier general. În final, Aliaţii îl bombardaseră, însă Josef Loring se luptase să-şi recapete proprietatea, aliindu-se cu ruşii care eliberaseră întreaga regiune în drumul lor spre Berlin. După război, bătrânul Loring îşi reconstruise imperiul industrial, pe care îl lăsase moştenire lui Ernst, singurul său copil în viaţă – o mişcare sprijinită în întregime de guvern.

„Oamenii inteligenţi şi harnici au fost întotdeauna la mare căutare”, obişnuia să spună patronul ei.

Suzanne băgă Porsche-ul în viteza a treia. Motorul gemu, apoi cauciucurile muşcară din asfaltul uscat. Luă curba, se angaja pe drumul îngust, străjuit de o pădure deasă şi opri în faţa porţii principale a castelului. Locul unde, pe vremuri, se opreau trăsurile cu cai şi tâlharii fioroşi fusese lărgit şi pavat, pentru a permite accesul maşinilor.

Loring era în curte, îmbrăcat obişnuit şi purtând mănuşi de lucru, îngrijindu-şi probabil florile de primăvară. Era înalt şi slab, cu pieptul surprinzător de plat şi cu un fizic puternic pentru un bărbat de şaptezeci de ani. În ultimii zece ani, Suzanne

observase cum părul lui blond şi mătăsos începuse să încărunţească, la fel ca şi barbişonul care îi acoperea obrajii supţi şi gâtul zbârcit. Grădinăritul fusese întotdeauna unul dintre hobby-urile sale. Serele sale erau pline de plante exotice din toată lumea.

— *Dobri den,* draga mea, îi strigă el, în cehă.

Suzanne parcă şi coborî din maşină, cu geanta de voiaj în mână. Loring îşi scutură mănuşile şi se îndreptă spre ea.

— Sper că ai avut succes la vânătoare.

Ea îi arătă o cutiuţă de carton. Nici vameşul de la Londra, nici cel de la Praga nu verificaseră obiectul dinăuntru, după ce ea le explicase că îl cumpărase la Westminster Abbey, dintr-un magazin de suveniruri cu mai puţin de treizeci de lire. Reuşise chiar să facă rost şi de un bon, pentru că, în drum spre aeroport, se oprise la respectivul magazin, de unde cumpărase o reproducere ieftină, pe care, odată ajunsă la aeroport, o aruncase la gunoi.

Loring îşi scoase mănuşile şi ridică încet capacul, studiind tabachera în lumina cenuşie a după-amiezii.

— Frumoasă, murmură el. Perfectă. Suzanne băgă mâna în geantă şi scoase cartea.

— Asta ce mai e? întrebă el.

— O surpriză.

Loring puse tabachera la loc în cutie şi luă cu grijă cartea, o deschise şi fu surprins să vadă inscripţia de pe prima pagină..

— *Drahá,* mă uimeşti. Ce bonus minunat.

— Am recunoscut-o imediat şi m-am gândit că îţi va plăcea.

— O putem vinde sau da la schimb. *Herr* Greimel e înnebunit după chestiile astea, iar eu mi-aş dori foarte mult un tablou pe care îl are el.

— Ştiam eu că te va face fericit.

— Asta ar trebui să-i dea de gândit lui Christian, nu crezi? Ce surpriză va avea la următoarea

noastră întâlnire.

— Ca şi Franz Fellner de altfel. Loring clătină din cap.

— Nu, el nu. Cred că de data asta Monika va fi cea surprinsă. Se pare că a început deja să preia controlul asupra tuturor afacerilor. Încet, dar sigur.

— Mizerabilă şi arogantă.

— Ai dreptate. Dar proastă nu este. Recent, am avut o discuţie ceva mai lungă cu ea. Este puţin prea nerăbdătoare şi prea înverşunată. Se pare că a moştenit, dacă nu mintea, în orice caz temperamentul tatălui său. Dar, cine ştie? E tânără... şi poate va învăţa. Sunt sigur că Franz se va ocupa de asta.

— Şi binefăcătorul meu ce mai face? Tot se mai gândeşte să se retragă?

— Ce altceva mi-a mai rămas de făcut? întrebă el, surâzând cu amărăciune.

Suzanne arătă cu mâna spre pomii înfloriţi.

— Grădinăritul?

— Nu prea cred. Ceea ce facem noi este atât de revigorant, atât de palpitant, atât de tulburător. Mă simt ca un copil care îşi desface darurile de Crăciun.

Şi ţinându-şi în braţe cele două comori, o conduse în atelierul de tâmplărie, situat la parterul unei anexe aflate în curte.

— Am primit un telefon de la Sankt Petersburg, îi spuse el. Luni, Christian a fost din nou la arhive, să studieze dosarele Comisiei. E clar că Fellner nu renunţă.

— Şi a găsit ceva?

— Greu de spus. Până acum, funcţionarul ăla idiot ar fi trebuit să scotocească prin cutii, dar mă îndoiesc că a făcut-o. Spune că o să-i ia ani de zile. Pare mai interesat de bani decât de muncă. Totuşi a văzut că Knoll a găsit un raport cu privire la Karol Boria. Suzanne sesiză importanţa informaţiei. Nu înţeleg obsesia lui Franz, continuă Loring. Sunt atâtea lucruri care aşteaptă să fie găsite: *Fecioara*

cu pruncul a lui Bellini, dispărută în timpul războiului. Ce descoperire minunată ar fi! Sau piesa de altar înfăţişând Mielul Sfânt, pictată de Van Eyck. Cei doisprezece vechi maeştri furaţi de la Muzeul Treves în 1968. Şi picturile impresioniste furate de la Florenţa. Nu există nici măcar fotografii care să ajute la identificarea lor. Oricine ar vrea să achiziţioneze măcar una dintre ele.

— Dar Camera de Chihlimbar se află în fruntea listei oricărui colecţionar, spuse Suzanne.

— E adevărat şi se pare că asta e problema.

— Crezi că Christian va încerca să dea de Boria?

— Fără discuţie. Dintre toţi cei care au căutat-o, numai Boria şi Ceapaev mai sunt în viaţă. Knoll nu l-a găsit pe Ceapaev acum cinci ani şi speră, probabil, ca Boria să ştie unde se află acesta. Lui Fellner i-ar plăcea ca prima descoperire a Monikăi să fie Camera de Chihlimbar. Nici nu mă îndoiesc că Franz îl va trimite pe Knoll în America, ca să încerce măcar să dea de Boria.

— Dar asta n-ar însemna sfârşitul bătrânului?

— Ba da. Literalmente. Dar numai dacă va fi necesar. Să sperăm că Boria îşi va ţine gura în continuare. Poate a şi murit deja. Trebuie să aibă în jur de nouăzeci de ani. Du-te în Georgia, dar dacă nu eşti forţată să acţionezi, stai deoparte.

Suzanne se înfiora de plăcere. Ce bucurie să-l înfrunte din nou pe Knoll. Ultima lor întâlnire, cea din Franţa, o revigorase, iar sexul de după fusese de-a dreptul memorabil. Christian era un adversar valoros. Dar periculos. Ceea ce făcea ca aventura să fie mult mai incitantă.

— Ai grijă cu Christian, draga mea. Nu te apropia prea mult de el. Ai putea fi obligată să faci lucruri neplăcute. Lasă-l în seama Monikăi. Se merită unul pe celălalt.

Suzanne îl sărută uşor pe obraz.

— Nu-ţi face griji. *Drahlz* nu te va dezamăgi.

13.

Atlanta, Georgia.
Sâmbăta, 10 mai, ora 18.50.

Karol Boria stătea în şezlong şi recitea articolul pe care îl parcurgea ori de câte ori trebuia să-şi amintească unele amănunte. Era un articol apărut în numărul din octombrie 1972 al revistei *International Art Review,* pe care o găsise cu ocazia uneia dintre incursiunile sale în centrul oraşului, la biblioteca Universităţii de Stat din Georgia. În afara graniţelor Germaniei şi Rusiei, presa nu părea foarte interesată de Camera de Chihlimbar. De la sfârşitul războiului încoace, ziarele englezeşti nu publicaseră decât aproximativ douăzeci de articole pe această temă, majoritatea fiind prezentări într-o formă nouă ale unor fapte istorice sau opinii cu privire la cea mai recentă teorie referitoare la ceea ce s-ar fi întâmplat atunci. Îi plăcea începutul articolului, un citat din Robert Browning, pe care îl subliniase cu cerneală albastră încă de când îl citise pentru prima oară. „A dispărut brusc, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile rare."

Această observaţie era cât se poate de valabilă pentru Camera de Chihlimbar. Dispărută din anul 1945, povestea ei era marcată de o serie de frământări politice şi presărată cu moarte şi intrigi.

Ideea îi aparţinuse lui Frederick I al Prusiei, un om complicat, care îşi negociase preţiosul vot de elector al Sfântului Imperiu Roman pentru a-şi asigura o domnie pe linie ereditară. În anul 1701, el comandase nişte panouri de chihlimbar, pentru o cameră de lucru din palatul său din Charlottenburg. Frederick se distra zilnic cu piese de şah, sfeşnice şi candelabre din chihlimbar. Bea bere din halbe cu capac din chihlimbar şi fuma

pipe cu muştiuc din chihlimbar. Şi atunci de ce să nu aibă şi o cameră de lucru lambrisată din tavan până la podea cu panouri din ambră sculptată? Aşa că îl însărcinase pe arhitectul Curţii, Andreas Schulter, să creeze o asemenea minunăţie.

Conducerea comisiei iniţiale fusese încredinţată lui Gottfried Wolffram, dar, în 1707, danezul fusese înlocuit de Ernst Schact şi Gottfried Turau. Schact şi Turau trudiseră mai bine de patru ani, căutând cu migală, pe coastele Mării Baltice, ambră din categoria pietrelor preţioase. Din zona respectivă, se extrăseseră, de-a lungul secolelor, tone întregi, astfel că Frederick îşi instruise soldaţii, în detaliu, cu privire la modul în care trebuia să adune ambra. În final, fiecare bulgăre era tăiat în bucăţi nu mai groase de cinci milimetri, care erau apoi şlefuite şi încălzite, pentru a-şi schimba culoarea. Piesele erau după aceea montate în zigzag, formând astfel panouri mozaicate, cu motive florale, busturi şi simboluri heraldice. Fiecare panou includea şi un blazon prusac în relief, un profil de vultur cu coroană, fiind căptuşit cu argint, pentru a-i spori strălucirea.

Când, în 1712, camera era aproape gata, Petru cel Mare al Rusiei vizitase şi admirase capodopera. Un an mai târziu, Frederick I murise, fiind urmat la tron de fiul său, Frederick Wilhelm I. Aşa cum se întâmplă uneori în istorie, Frederick Wilhelm detesta tot ceea ce îi plăcuse tatălui său. Nevrând să mai cheltuiască nici o coroană în plus pe acest capriciu al tatălui său, el ordonase demontarea panourilor din chihlimbar şi depozitarea lor în altă parte.

În anul 1716, Frederick Wilhelm încheiase cu Petru cel Mare o alianţă ruso-prusacă împotriva Suediei. Pentru a sărbători semnarea tratatului, panourile de chihlimbar i-au fost arătate lui Petru, într-un cadru ceremonios, după care, în luna ianuarie a anului următor, au fost transportate la Sankt Petersburg. Petru, mai preocupat de crearea

flotei militare ruseşti decât de colecţionarea obiectelor de artă, a depozitat panourile într-o magazie. În schimb, drept mulţumire pentru darul primit, el i-a trimis lui Frederick Wilhelm două sute patruzeci şi opt de soldaţi, un strung şi o cupă pentru vin, făcută chiar de el. Printre soldaţi, se aflau şi cincizeci şi cinci dintre cei mai înalţi ofiţeri din regimentul său de gardă, asta ca o recunoaştere a pasiunii împăratului Prusiei pentru războinicii înalţi.

Au trecut treizeci de ani până când împărăteasa Elisabeta, fiica lui Petru, i-a cerut lui Rastrelli, arhitectul Curţii, să expună panourile într-o cameră de lucru din Palatul de Iarnă din Sankt Petersburg. În anul 1775, Elisabeta a ordonat ca panourile să fie duse în Palatul de Vară de la Ţarskoe Selo, la aproape cincizeci de kilometri sud de Sankt Petersburg şi să fie instalate în ceea ce avea să fie cunoscut de atunci încolo sub numele de Palatul Ecaterina.

Locul în care a fost terminată Camera de Chihlimbar.

În următorii douăzeci de ani, celor treizeci şi şase de metri pătraţi iniţiali le-au fost adăugaţi alţi patruzeci şi opt de metri pătraţi de chihlimbar, majoritatea purtând blazonul Romanovilor şi decoraţiuni minuţioase, completare necesară, întrucât pereţii înalţi de nouă metri din Palatul Ecaterina depăşeau înălţimea camerei de chihlimbar originare. Însuşi împăratul Prusiei a contribuit la construirea noii camere, trimiţând încă un panou, cu un basorelief înfăţişând vulturul bicefal, simbol al ţarilor ruşi. În final, au fost prelucraţi artistic optzeci şi şase de metri pătraţi de chihlimbar, pereţii fiind decoraţi cu figurine ciudate, ghirlande de flori, lalele, trandafiri, scoici, monograme şi ornamentaţii care imitau stâncile, toate în nuanţe strălucitoare de maro, galben, roşu şi portocaliu. Rastrelli a înrămat fiecare panou în câte un cartuş de lambriu, în stil Ludovic al XV-

lea, separându-le pe verticală prin perechi de pilaştri subţiri împodobiţi cu candelabre din bronz, întregul ansamblu fiind aurit pentru a se armoniza cu chihlimbarul.

Patru dintre panouri aveau în centru câte un superb mozaic florentin din jasp şlefuit şi agate, încadrat în bronz aurit. Au fost adăugate şi un plafon, precum şi un parchet cu un motiv complicat, din stejar, arţar, lemn de santal, lemn de trandafir, nuc şi mahon, la fel de minunat ca şi pereţii din jur. Cinci meşteri din Königsberg au trudit până în 1770, când s-a considerat că această cameră e, în sfârşit, gata. Împărăteasa Elisabeta a fost atât de încântată, încât folosea frecvent încăperea pentru a-i impresiona pe ambasadorii străini. Camera mai servea şi drept *kunstkammer,* o sală plină de curiozităţi, pentru ea şi pentru viitorii ţari, locul unde puteau fi expuse comorile regale. În anul 1765, şaptezeci de obiecte din chihlimbar – scrinuri, sfeşnice, tabachere, farfurioare, cuţite, furculiţe, crucifixuri şi obiecte de cult împodobeau camera. În 1780, a fost adusă o masă de colţ încrustată cu chihlimbar. Ultima piesă decorativă a fost adusă în anul 1913, o coroană de chihlimbar pusă pe o pernă, piesă achiziţionată de ţarul Nicolae al II-lea.

De necrezut, dar camera a rămas intactă vreme de o sută şaptezeci de ani, inclusiv în timpul revoluţiei bolşevice. A fost restaurată în anii 1760, 1810, 1830, 1870, 1918, 1935 şi 1938. Urma să se facă şi o restaurare mai complexă, în anii 1940, dar pe data de 22 iunie 1941, trupele germane au invadat Uniunea Sovietică. Până în ziua de 14 iulie, armata hitleristă ocupase Belarusul, cea mai mare parte din Letonia, Lituania şi Ucraina, ajungând la râul Riga, la mai puţin de o sută şaizeci de kilometri de Leningrad. La 17 septembrie, trupele naziste au ocupat Ţarskoe Selo şi palatele dinăuntrul şi din împrejurimile

localităţii, inclusiv Palatul Ecaterina, care, sub comunişti, devenise muzeu de stat.

În zilele premergătoare capturării lui, oficialii muzeului au expediat în grabă toate obiectele mici din Camera de Chihlimbar în estul Rusiei, însă panourile au fost imposibil de urnit din loc. În efortul de a le ascunde, s-a lipit peste ele un strat de tapet, dar camuflarea lor nu a păcălit pe nimeni, astfel că Hitler i-a ordonat lui Erich Koch, conducătorul nazist al Prusiei de Est, să trimită Camera de Chihlimbar înapoi la Königsberg, pentru că, în mintea lui Hitler, acolo îi era locul. Şase oameni au muncit timp de treizeci şi şase de ore pentru a demonta panourile, după care douăzeci de tone de chihlimbar au fost ambalate cu grijă în lăzi şi trimise în Germania, cu convoaie de camioane şi de trenuri, pentru a fi reasamblate în castelul din Königsberg, alături de o uriaşă colecţie de artă prusacă. În anul 1942, o ştire difuzată în Germania numea respectivul eveniment „o reîntoarcere în adevăratul său cămin, adevăratul şi singurul loc de origine al chihlimbarului”. Au fost tipărite cărţi poştale ilustrate înfăţişând tezaurul înapoiat, iar expunerea sa a devenit cel mai popular dintre spectacolele muzeale naziste.

Aliaţii au bombardat pentru prima oară Konigsbergul în luna august 1944. Unii dintre pilaştri şi câteva dintre panourile mai mici au fost distruse. Ce s-a întâmplat după aceea este foarte neclar. La un moment dat, în perioada dintre lunile ianuarie şi aprilie 1945, Koch a ordonat ca panourile să fie ambalate în lăzi şi ascunse în pivniţa restaurantului Blutgericht. Ultimul document german care menţionează Camera de Chihlimbar datează din 12 ianuarie 1945 şi precizează că panourile au fost ambalate pentru a fi transportate în Saxonia. Alfred Rohde, custodele camerei, a supravegheat încărcarea lăzilor într-un convoi de camioane. Lăzile acelea au fost văzute

pentru ultima oară pe data de 6 aprilie 1945, când camioanele au părăsit Konigsbergul.

Boria puse articolul deoparte.

De fiecare dată când îl citea, se întorcea cu gândul la fraza de început. „A dispărut brusc, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile rare.” Cât era de adevărat!

După câteva clipe, începu să răsfoiască dosarul pe care îl ţinea în poală. Acesta conţinea copii ale altor articole pe care le adunase de-a lungul anilor. Îşi trecu privirea peste unele dintre ele şi începu să-şi amintească tot mai multe detalii. Era bine să-ţi aduci aminte.

Până la un punct.

Se ridică de pe şezlong şi ieşi din curtea interioară, ca să închidă robinetul. Stropise bine grădina, care acum strălucea. Nu o udase până atunci, sperând că avea să plouă, dar primăvara se dovedea a fi destul de secetoasă. Din curtea interioară, Lucy îi urmărea, cu ochii săi de felină, fiecare mişcare. Bătrânul ştia că pisicii nu-i plăcea iarba, mai ales cea udă şi că era foarte grijulie cu blana ei, mai ales de când se obişnuise cu viaţa din interior.

— Hai înăuntru, pisi, o chemă el, strângându-şi hârtiile.

Lucy îl urmă în bucătărie. El aruncă foile pe masă, lângă cina deja pregătită: teriyaki[11] învelit într-o felie de bacon. Tocmai se pregătea să pună nişte porumb la fiert, când auzi soneria.

Ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Lucy se luă după el. Se uită pe vizetă şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu cămaşă albă şi cravată în dungi. Poate că era iarăşi vreun martor al lui Iehova sau vreun mormon. Apăreau deseori pe la ora aceea, iar lui îi făcea plăcere să stea de vorbă cu ei.

Deschise uşa.

— Karl Bates? Cunoscut cândva sub numele de Karol Boria?

Întrebarea îl luă pe nepregătite, dar ochii săi trădară răspunsul.

— Afirmativ.

— Eu sunt Christian Knoll, se prezentă bărbatul.

Un uşor accent german, care îi displăcu imediat. O carte de vizită, pe care numele era scris cu litere negre, în relief, sub care se menţiona RECUPERATOR DE ANTICHITĂŢI PIERDUTE, îi fu întinsă, dar nu şi oferită. Adresa şi numărul de telefon erau din München, Germania. Îşi studie musafirul. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, umerii laţi, părul blond, ondulat, tenul uşor bronzat şi ochii cenuşii, care îi dominau chipul glacial – un chip care atrăgea imediat atenţia.

— Ce vreţi de la mine, domnule Knoll?

— Se poate?

Musafirul îşi exprimă vădit dorinţa de a intra, în timp ce punea cartea de vizită înapoi în buzunar.

— Depinde.

— Vreau să discutăm despre Camera de Chihlimbar.

Se gândi să protesteze, dar apoi renunţă. De fapt, aştepta de ani de zile o vizită. Knoll îl urmă în salonaş. Se aşezară. Lucy îl studie de la distanţă, apoi sări pe un scaun.

— Lucraţi pentru ruşi? întrebă Boria.

Knoll clătină din cap.

— Aş putea minţi şi spune că da, dar nu vreau. Sunt angajatul unui colecţionar particular care caută Camera de Chihlimbar. Am găsit recent numele şi adresa dumneavoastră în nişte procese-verbale sovietice. Se pare că a fost o vreme când căutaţi şi dumneavoastră acelaşi lucru.

Boria încuviinţă.

— Cu mult timp în urmă.

Knoll băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase de acolo trei foi de hârtie împăturite.

— Am găsit aceste documente în dosarele sovietice. Se referă la dumneavoastră ca la un

anume *Yxo*.

Boria se uită la hârtii. Trecuseră zeci de ani de când nu mai citise caractere slave.

— Era numele meu la Mauthausen.

— Aţi fost prizonier?

— Luni de zile. Îşi suflecă mâneca dreaptă şi îi arătă lui Knoll tatuajul. 10 901. Încerc să-l şterg, dar nu pot. Treabă nemţească.

Knoll arătă spre hârtii.

— Ce ştiţi despre Danya Ceapaev?

— Danya a fost partenerul meu. În aceeaşi echipă până eu să plec, răspunse Boria.

— Cum aţi ajuns să lucraţi pentru Comisie?

Boria îşi privi musafirul, întrebându-se dacă să-i răspundă sau nu. De zeci de ani nu mai vorbise cu nimeni despre asta. Doar Maya ştiuse totul, dar informaţiile muriseră odată cu ea, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Rachel ştia şi ea destule, ca să înţeleagă şi să nu uite niciodată. Era bine să discute despre asta? În fond, de ce nu? Era un om bătrân şi zilele îi erau numărate. Aşa că ce mai conta?

— După lagărul morţii, eu m-am întors în Belarus, dar ţara mea nu mai exista. Nemţii au fost ca lăcustele. Familia mea murise. Comisia părea un loc bun să ajuţi la reconstrucţie.

— Eu am studiat îndeaproape rapoartele acestei comisii. Interesantă organizaţie! Naziştii şi-au împărţit prada, e drept, dar sovieticii i-au întrecut. Soldaţii păreau să se mulţumească foarte bine şi cu obiecte ceva mai lumeşti, să zicem o bicicletă sau un ceas. În schimb, ofiţerii au trimis înapoi acasă vagoane şi avioane încărcate cu obiecte de artă, porţelanuri şi bijuterii. După câte se pare, Comisia a fost cea mai rapace dintre toţi hoţii. Cred că au furat milioane de obiecte.

Boria clătină din cap, contrazicându-l.

— Nu a fost chiar un furt. Germanii au distrus pământ, case, fabrici, oraşe. Au ucis milioane de

oameni. Aşa că sovieticii se gândeau la o despăgubire.

— Şi acum?

Knoll îi simţi ezitarea.

— Recunosc. Sa jefuit. Comuniştii mai mult decât naziştii. Uimitor cum timpul îţi deschide ochii.

Knoll părea mulţumit de răspuns.

— Nu credeţi că această Comisie a devenit cu timpul un paravan pentru cu totul alte activităţi? Stalin s-a folosit de ea pentru a trimite milioane de oameni în gulaguri.

— De aceea am şi plecat.

— Ceapaev mai trăieşte?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Era limpede că fusese pusă pentru a primi un răspuns la fel de rapid. Îl venea să râdă. Dat naibii, Knoll ăsta.

— N-am idee. N-am văzut pe Danya de când am plecat. Acu' câţiva ani, a venit KGB-ul. Un cecen împuţit. I-am zis eu câteva vorbe.

— A fost un act de curaj din partea dumneavoastră, domnule Bates. Cu KGB-ul nu e de glumit.

— Viaţa mă face curajos. Ce puteau să facă? Să omoare un om bătrân? S-au dus zilele acelea, *Herr* Knoll.

Trecerea bruscă de la *domnule* la *Herr* fusese intenţionată, însă, din nou, Knoll nu reacţiona. Dar schimbă subiectul.

— Am stat de vorbă cu mulţi dintre foştii membri ai Comisiei. Teleghin, Zernov, Voloşin. Dar pe Ceapaev nu l-am găsit. Până lunea trecută n-am ştiut nimic nici despre dumneavoastră.

— Ceilalţi nu au pomenit de mine?

— Dacă ar fi făcut-o, aş fi venit mai de mult la dumneavoastră. Afirmaţia nu-l surprinse pe Boria. Asemenea lui şi ceilalţi învăţaseră că tăcerea e de aur.

— Cunosc istoria Comisiei, spuse Knoll. A angajat oameni care să scotocească Germania şi

Europa de Est, în căutare de opere de artă. La concurenţă cu armata pentru dobândirea dreptului de a jefui. Dar rezultatele au fost peste aşteptări. Au găsit aurul Troiei, Altarul din Pergam, *Madona Sixtină* a lui Rafael şi cred că şi întreaga colecţie a muzeului din Dresda.

— Da, multe, multe obiecte, încuviinţă bătrânul.

— Din câte am înţeles eu, unele dintre ele văd abia acum lumina zilei. Majoritatea au fost ascunse în castele sau ţinute sub cheie vreme de zeci de ani.

— Am citit şi eu despre asta. Glasnost... ştiţi... Brusc, se hotărî să pună punctul pe i.

— Dumneavoastră credeţi că eu ştiu unde se află Camera de Chihlimbar?

— Nu, altfel aţi fi găsit-o până acum.

— Poate este mai bine să mă ţin deoparte. Knoll clătină din cap.

— Cineva cu trecutul dumneavoastră, un iubitor de arte frumoase, nu ar vrea în nici un caz ca o asemenea capodoperă să fie distrusă de timp şi de intemperii.

— Chihlimbarul durează o veşnicie.

— Nu şi cel sculptat. Masticurile din secolul al XVIII-lea nu au rezistat atât de mult.

— Aveţi dreptate. Panourile acelea, dacă ar fi găsite astăzi, ar arăta ca piesele unui puzzle.

— Patronul meu doreşte să subvenţioneze reconstituirea acestui puzzle.

— Cine este patronul?

Knoll zâmbi.

— Nu vă pot spune. Persoana preferă anonimatul. După cum prea bine ştiţi, în lumea colecţionarilor există o mulţime de trădători.

— Dar şi miza este uriaşă. Camera de Chihlimbar n-a mai fost văzută de peste cincizeci de ani.

— Imaginaţi-vă, *Herr* Bates... mă scuzaţi, domnule Bates...

— Boria.

— Perfect. Domnule Boria. Imaginaţi-vă camera aşa cum arăta ea în zilele sale de glorie. Ce minunăţie! Pe când acum, nu există decât o serie de fotografii color şi câteva alb-negru, care nu-i pot egala nici pe departe frumuseţea.

— Am văzut şi eu acele fotografii. Am văzut şi camera, înainte de război. Cu adevărat superbă. Nici o fotografie n-o să-i poată reda adevărata frumuseţe. Păcat că s-a pierdut pentru totdeauna.

— Patronul meu refuză să creadă acest lucru.

— Mărturiile atestă că panourile au fost distruse atunci când Königsbergul a fost bombardat, în 1944. Unii cred că zac undeva, pe fundul Mării Baltice. Eu personal am cercetat cazul vasului *Wilhelm Gustloff*. Nouă mii cinci sute de oameni morţi când sovieticii au scufundat vasul. Unii spun că panourile au fost duse cu camioanele de la Königsberg la Danzig şi apoi la Hamburg.

Knoll se foi pe scaun.

— Şi eu am studiat cazul vasului *Gustloff*. Mărturiile sunt, în cel mai bun caz, contradictorii. Ca să fiu sincer, povestea cea mai credibilă pe care am auzit-o este aceea că naziştii au luat panourile din Königsberg şi le-au dus, împreună cu muniţiile, într-o mină de lângă Göttingen. Englezii, care au ocupat zona respectivă în 1945, au aruncat mina în aer. Dar, la fel ca şi în celelalte versiuni, există şi unele ambiguităţi. Unii jură chiar că americanii le-au găsit şi le-au dus dincolo de Atlantic.

— Şi eu am auzit asta. Dar am mai auzit şi că sovieticii au găsit panourile şi le-au depozitat într-un loc pe care nu-l cunoaşte nimeni dintre cei aflaţi acum la putere. Ţinând cont de volumul total al prăzii de război, acest lucru este cât se poate de posibil. Dar date fiind valoarea ei şi dorinţa ca această comoară să fie înapoiată, mi se pare puţin probabil.

Vizitatorul său părea să cunoască bine subiectul. El recitise mai de mult toate acele teorii. Îi observă

chipul tăiat parcă în stâncă. În schimb, ochii nu trădau nimic din ceea ce gândea germanul. Boria îşi aminti că şi el, la rândul său, învăţase cândva să ridice astfel de bariere, fără ca interlocutorul său să observe acest lucru.

— Nu vă este teamă de blestem?

— Am auzit câte ceva. Dar aceste lucruri sunt pentru necunoscători sau pentru cei care aleargă după senzaţional.

— Cât de nepoliticos sunt, spuse brusc bătrânul. Doriţi ceva de băut?

— Da, aş bea ceva.

— Mă întorc imediat. Lucy vă va ţine companie, adăugă el, arătând spre pisica ghemuită pe canapea.

Se îndreptă spre bucătărie şi îi aruncă oaspetelui său o ultimă privire înainte de a împinge uşile batante. Umplu două pahare cu gheaţă şi deasupra turnă ceai. Apoi puse fileul marinat în frigider. Îi trecuse foamea, acum că gândurile îl măcinau ca pe vremuri. Se uită la teancul de hârtii de pe masă.

— Domnule Boria, îl strigă Knoll.

Vocea era însoţită de paşi. Poate că era mai bine să nu vadă articolele. Deschise repede congelatorul şi vârî dosarul în sertarul de sus, lângă cuburile de gheaţă. Tocmai închidea uşa, când Knoll intră în bucătărie.

— Da, domnule Knoll?

— Pot să mă duc la baie?

— Sigur, este pe hol, chiar lângă salonaş.

— Mulţumesc.

Preţ de o clipă, îi trecu prin minte că, de fapt, Knoll nu avea nevoie să meargă la baie. Mai degrabă trebuia să schimbe banda vreunui minicasetofon sau să profite de acest pretext pentru a arunca o privire în jur. Era un truc pe care îl folosise şi el, de nenumărate ori, pe vremuri.

Germanul începuse să-l agaseze, aşa că hotărî să se distreze puţin pe socoteala lui. Luă din dulăpiorul de lângă chiuvetă laxativul pe care

intestinele sale îmbătrânite îl obligau să-l ia de două ori pe săptămână, presără câteva granule fără gust într-unul din paharele cu ceai, apoi le amestecă înăuntru. Acum, ticălosul chiar că o să aibă nevoie să se ducă la baie.

— Excelent, spuse Knoll. O adevărată băutură americană. Ceai cu gheaţă.

— Noi suntem mândri de asta.

— Noi? Vă consideraţi american?

— Sunt aici de mulţi ani. Este casa mea acum.

— Dar Belarusul nu şi-a recăpătat independenţa?

— Conducătorii de acolo nu-s mai buni decât sovieticii. Au revocat Constituţia. Nişte dictatori.

— Nu oamenii au fost cei care l-au investit pe preşedintele Belarusului cu acest drept?

— Belarusul e mai mult o provincie rusească, nu cu adevărat independentă. Sclavia este abolită în sute de ani.

— Am impresia că nu vă plac nici germanii, nici comuniştii. Discuţia îl agasa, amintindu-i cât de mult îi ura pe germani.

— Şaisprezece luni în lagărul morţii îţi pot schimba sentimentele. Knoll îşi termină ceaiul. Cuburile de gheaţă zornăiră în clipa în care puse paharul pe măsuţă.

— Germanii şi comuniştii au prădat Belarusul şi Rusia. Naziştii au folosit Palatul Ecaterina drept cazarmă, apoi pentru exerciţii de tragere la ţintă. Eu l-am vizitat după război. A rămas foarte puţin din frumuseţea regală. N-au încercat germanii să distrugă cultura rusă? Au bombardat palatele şi le-au transformat în mormane de moloz, ca să ne dea o lecţie.

— Eu nu sunt nazist, domnule Boria, aşa că nu vă pot răspunde la întrebare.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare. Knoll vorbi primul:

— Ce-ar fi să nu ne mai certăm? Până la urmă aţi găsit Camera de Chihlimbar?

— V-am mai spus, camera este pierdută pentru totdeauna.

— Iar eu de ce nu vă cred?

Boria ridică din umeri.

— Sunt un om bătrân. În curând o să mor. N-am de ce să mint.

— Mă cam îndoiesc de ultima dumneavoastră afirmaţie, domnule Boria.

Bătrânul îl fixă cu privirea.

— Vă spun o poveste... poate vă ajută. Cu câteva luni înainte să cadă Mauthausenul, Göring a venit în lagăr. M-a obligat să ajut la torturarea a patru germani. A pus să fie dezbrăcaţi la piele şi legaţi de stâlpi, afară, în ger. Noi am turnat apă peste ei până când au murit.

— De ce a făcut asta?

— Göring dorea *Bernstein-zimmer.* Cei patru făceau parte dintre cei care evacuaseră panourile de chihlimbar din Königsberg înainte de invazia rusă. Göring voia Camera de Chihlimbar, dar Hitler a pus primul mâna pe ea.

— A dat vreunul dintre soldaţi vreo informaţie?

— Nimic. Doar strigat *Mein Fuhrer* până murit îngheţaţi. Încă le mai văd, în vis, chipurile îngheţate. Lucru ciudat, *Herr* Knoll, într-un fel, eu îi datorez viaţa unui german.

— Cum aşa?

— Dacă unul dintre cei patru vorbea, Göring m-ar fi legat pe mine de stâlp şi m-ar fi ucis în acelaşi fel. Nu voia să-şi mai amintească. Voia ca ticălosul să plece din casa lui înainte ca laxativul să-şi facă efectul. Îi urăsc pe germani, *Herr* Knoll. Îi urăsc şi pe comunişti. N-am spus nimic KGB-ului. Nu vă spun nici dumneavoastră nimic. Acum plecaţi.

Knoll păru să-şi dea seama că nu avea nici un rost să-l mai întrebe ceva, aşa că se ridică.

— Foarte bine, domnule Boria. Să nu se spună că v-am presat. Vă urez noapte bună.

Se îndreptară spre vestibul şi bătrânul deschise uşa. Knoll ieşi, apoi se întoarse şi îi întinse mâna.

Un gest obişnuit, făcut mai mult din politeţe, decât din obligaţie.

— Mi-a făcut plăcere, domnule Boria.

Bătrânul îşi aminti de soldatul german Mathias, care stătea dezbrăcat în ger şi de felul în care îi răspunsese lui Göring. Scuipă în palma întinsă.

Knoll nu spuse nimic şi nici nu se mişcă preţ de câteva secunde. Apoi, calm, îşi scoase batista din buzunarul de la pantaloni şi şterse scuipatul, în timp ce uşa i se trântea în nas.

14.

Ora 21.30.

Boria se mai uită o dată peste articolul din revista *International Art Review* şi găsi pasajul pe care şi-l amintea:

... Alfred Rohde, omul care a supravegheat evacuarea Camerei de Chihlimbar din Königsberg, a fost arestat imediat după război şi interogat de autorităţile sovietice. Aşa-zisa Comisie Extraordinară de Stat pentru Daunele Provocate de Ocupanţii Germani Fascişti căuta Camera de Chihlimbar şi dorea răspunsuri. Dar Rohde şi soţia sa au fost găsiţi morţi chiar în dimineaţa în care urma să fie interogaţi. Dizenteria a fost cauza oficială, plauzibilă, din moment ce la vremea respectivă bântuia o epidemie provocată de apa infestată, dar au existat multe speculaţii conform cărora ar fi fost ucişi pentru a nu se afla locul unde era ascunsă Camera de Chihlimbar.

În aceeaşi zi, doctorul Paul Erdmann, medicul care a semnat certificatele de deces ale soţilor Rohde, a dispărut.

Erich Koch, reprezentantul personal al lui Hitler în Prusia, a fost în cele din urmă arestat şi judecat de polonezi pentru crime de război. În anul 1946, Koch a fost condamnat la moarte, dar execuţia a fost mereu amânată, la cererea autorităţilor sovietice. Mulţi credeau că Erich Koch era singurul om în viaţă care ştia unde se aflau lăzile ce părăsiseră Königsbergul în 1945. În mod paradoxal, amânarea execuţiei lui Koch depindea de nedivulgarea acelui loc, fiindcă nu existau motive să se creadă că sovieticii, odată ce ar fi pus din nou mâna pe Camera de Chihlimbar, ar fi intervenit în favoarea lui.

În 1965, avocaţii lui Koch au obţinut din partea sovieticilor asigurarea că, după dezvăluirea informaţiei, viaţa acestuia avea să fie cruţată. Koch mărturisise apoi că lăzile au fost zidite într-un buncăr de la periferia Konigsbergului, dar a declarat că nu îşi putea aminti locul exact, din cauza construirii atâtor clădiri noi după război. Koch a murit fără să dezvăluie unde se aflau panourile.

În anii ce au urmat, trei jurnalişti vest-germani au murit, în mod cu totul misterios, în timp ce căutau Camera de Chihlimbar. Unul dintre ei a căzut în puţul unei mine dezafectate din Austria, loc unde se zvonea că naziştii ar fi ascuns o parte din prada de război. Ceilalţi doi şi-au găsit sfârşitul în accidente de maşină, în care şoferii vinovaţi au fugit de la locul faptei. De asemenea, s-a spus că George Stein, un cercetător german care a făcut, vreme îndelungată, investigaţii cu privire la Camera de Chihlimbar, s-ar fi sinucis. Toate aceste evenimente au dat naştere la speculaţii referitoare la un blestem legat de Camera de Chihlimbar, ceea ce a făcut căutarea acestei comori cu atât mai palpitantă.

Boria se afla la etaj, în fosta cameră a lui Rachel, acum transformată în birou, unde îşi ţinea cărţile şi hârtiile. Se aflau acolo un pupitru vechi, un dulap din stejar masiv şi un scaun din nuiele, în care îi plăcea să şadă şi să citească. Cele patru corpuri de bibliotecă din lemn de nuc conţineau romane, tratate de istorie şi literatură clasică.

Urcase acolo imediat după cină, continuând să se gândească la Christian Knoll şi mai scoase câteva articole dintr-un dulap. Toate erau scurte, prost scrise şi nu conţineau informaţii reale. Celelalte articole se aflau încă în congelator. Trebuia să le ia de acolo, dar nu se simţea în stare să coboare şi să urce apoi din nou scările.

În general, informaţiile despre Camera de Chihlimbar, apărute în ziare şi reviste, erau

contradictorii. Se spunea că panourile dispăruseră ba în ianuarie, ba în aprilie 1945. Fuseseră transportate în camioane, cu trenul sau pe mare? Câţi autori, atâtea versiuni. Într-un articol se spunea că sovieticii au torpilat vasul *Wilhelm Gustloff,* scufundându-l, cu panouri cu tot, în adâncurile Mării Baltice. În altul, se susţinea că vasul ar fi fost bombardat din aer. Se dădea ca sigur numărul de şaptezeci şi două de lăzi care ar fi părăsit Konigsbergul, dar şi douăzeci şi şase, ba chiar şi optsprezece. În unele articole se spunea că panourile arseseră în Königsberg în timpul bombardamentelor, altele susţineau că fuseseră trimise, în cea mai mare taină, dincolo de Atlantic, în America. Era greu să alegi ceva util din toate acestea, mai ales că în nici un articol nu era menţionată sursa informaţiei. Poate că fusese obţinută la mâna a doua, a treia sau şi mai rău, putea fi o simplă speculaţie.

Una singură, o publicaţie obscură, *Istoricul militar,* relata povestea unui tren care părăsise Rusia, aflată sub ocupaţie, în jurul datei de 1 mai 1945 şi care se presupune că transporta lăzile cu panourile Camerei de Chihlimbar. Existau martori care susţineau că lăzile fuseseră descărcate în orăşelul cehoslovac Tynec-nad-Sazavou. De acolo, se presupune că ar fi fost transportate cu camioanele în sud şi depozitate într-un buncăr care adăpostea Cartierul General al mareşalului von Schörner, comandantul puternicei armate germane, formate dintr-un milion de oameni, aflate pe atunci încă în Cehoslovacia. Însă articolul mai menţiona că sovieticii excavaseră buncărul în 1989, dar nu găsiseră nimic.

„Aproape de adevăr, îşi spuse el. Foarte aproape.”

Cu şapte ani în urmă, când citise pentru prima oară articolul, se întrebase care fusese sursa acelei informaţii şi chiar încercase să ia legătura cu autorul, însă fără succes. Acum, un tip pe nume

Wayland McKoy răscolea Munţii Harz, lângă Stod, în Germania. Oare era pe drumul cel bun? Singurul lucru clar era că mulţi oameni muriseră în timp ce căutau Camera de Chihlimbar. Ceea ce se întâmplase cu Alfred Rohde şi cu Erich Koch era istorie atestată de documente. La fel şi celelalte decese şi dispariţii. Să fi fost o simplă coincidenţă? Posibil. El însă nu era convins, mai ales după cele întâmplate cu nouă ani în urmă. Cum ar fi putut să uite? Amintirile îl copleşeau ori de câte ori îl vedea pe Paul Cutler. Şi se întrebase, nu o dată, dacă pe lista pierderilor de vieţi omeneşti nu trebuiau trecute încă două nume.

Din hol se auzi un scârţâit.

Destul de neobişnuit.

Ridică privirile, aşteptându-se ca în cameră să intre Lucy, dar pisica nu se vedea nicăieri. Puse articolul deoparte şi se ridică de pe scaun. Ieşi pe palier şi se uită în jos, peste balustrada de stejar, în holul de la parter. Becurile mici ce încadrau uşa de la intrarea principală erau stinse, întreg parterul fiind luminat numai de o veioză. La etaj era, de asemenea, întuneric, cu excepţia luminii ce venea de la lampadarul din birou. Chiar în faţă, uşa dormitorului său era deschisă, iar în cameră era întuneric şi linişte.

— Lucy? Lucy?

Pisica nu-i răspunse. Ascultă încordat. Nici un zgomot. Totul în jur părea liniştit. Dădu să se întoarcă în birou. Brusc, cineva se năpusti asupra lui, ieşind din dormitor. Înainte să se poată întoarce, simţi un braţ puternic încolăcindu-i-se în jurul gâtului şi trântindu-l la pământ. Mâinile agresorului miroseau a latex. Era clar că purta mănuşi.

— *Können wir reden mehr, Yxo.* Era vocea musafirului său, Christian Knoll. Înţelese cuvintele cu uşurinţă. „Să mai stăm de vorbă, Urechi.”

Knoll îl strânse atât de tare de gât, încât simţi că se sufocă.

— Rus împuţit, să-mi scuipi tu mie în palmă! Cine dracu' te crezi? Află că am ucis şi pentru mai puţin de-atât. Bătrânul nu scoase un sunet, experienţa de o viaţă îndemnându-l să tacă. Dacă nu-mi spui ce vreau să aflu, să ştii că te omor.

Îşi aminti că aceleaşi vorbe le auzise şi cu cincizeci şi doi de ani în urmă, rostite de Göring, care îi informa pe soldaţii dezbrăcaţi care avea să le fie soarta chiar înainte de a ordona să fie stropiţi cu apă. Ce spusese Mathias, soldatul german?

„Este o onoare să-l sfidezi pe cel care te-a capturat."

Da, aşa era.

— Nu-i aşa că ştii unde se află Ceapaev?

Încercă să nege, clătinând din cap. Knoll îl strânse şi mai tare de gât.

— Nu-i aşa că ştii unde se află *Bernstein-zimmer?*

Simţea că moare. Knoll slăbi strânsoarea. Aerul inundă plămânii bătrânului.

— Cu mine nu e bine să te joci. Am făcut un drum lung pentru informaţia asta.

— Nu spun nimic.

— Eşti sigur? Mai devreme ziceai că nu mai ai mult de trăit. Acum timpul ăsta s-a scurtat mai mult decât îţi închipui. Nu-ţi pasă de fiica ta, de nepoţi? N-ai vrea să mai petreci vreo câţiva ani alături de ei?

Sigur că voia, dar nu într-atât încât să se lase intimidat de un german.

— Du-te dracului, *Herr* Knoll.

Corpul său firav fu împins în jos pe scări. Încercă să ţipe, dar înainte de a apuca să tragă aer în piept, se prăbuşi cu capul în jos, rostogolindu-se peste treptele de stejar, fără să se poată opri, cu braţele şi picioarele desfăcute. Simţi ceva pârâind şi în clipa următoare o durere îi săgeta şira spinării. Era aproape inconştient. În sfârşit, se opri, cu spatele lipit de podeaua tare, de gresie, durerea cumplită radiindu-i în partea superioară a corpului.

Picioarele îi amorţiseră. Tavanul se învârtea deasupra lui. Îl auzi pe Knoll coborând scările, apoi îl văzu aplecându-se şi smucindu-l în sus, de păr. Ce ironie a sorţii! Îl datora viaţa unui german, iar acum tot un german avea să i-o ia.

— Zece milioane de euro e una. Dar pe mine n-o să mă scuipe niciodată o javră de rus.

Boria încercă să adune salivă ca să-l mai scuipe o dată, însă gura îi era uscată şi maxilarul încleştat.

Knoll îşi încolăci braţul în jurul gâtului său.

15.

Suzanne Danzer se uita pe fereastră şi auzi un pârâit atunci când Knoll frânse gâtul bătrânului, apoi văzu trupul fără vlagă şi capul aplecat într-o poziţie neobişnuită.

Apoi, Knoll îl împinse pe Boria într-o parte, lovindu-l cu piciorul în piept.

Chiar în dimineaţa aceea luase urma lui Knoll, după ce sosise în Atlanta direct de la Praga. Până atunci, mişcările lui fuseseră previzibile şi, iniţial, îl localizase, în timp ce Knoll cutreiera prin cartier, în misiune de recunoaştere. Orice achizitor cu experienţă studiază mai întâi terenul, asigurându-se că pista respectivă nu este o capcană.

Iar Knoll era într-adevăr un achizitor competent.

El stătuse aproape toată ziua în camera de hotel, iar ea îl urmărise ceva mai devreme când îl vizitase pentru prima oară pe Boria. Dar în loc să se întoarcă la hotel, el aşteptase într-o maşină parcată trei străzi mai departe, apoi, după lăsarea întunericului, se dusese din nou la casa bătrânului. Îl văzuse intrând pe uşa din spate, care, se pare, rămăsese descuiată, de vreme ce se deschisese de la prima răsucire a mânerului.

Era limpede că bătrânul nu fusese cooperant. Temperamentul lui Knoll era deja legendar. Îl azvârlise în jos pe scări aşa cum arunci o hârtie în coşul de gunoi, apoi îi frânsese gâtul cu vădită plăcere. Suzanne respecta abilităţile adversarului ei, ştia de stiletul pe care acesta îl purta prins sub mânecă şi de extraordinara precizie cu care îl putea mânui.

Dar şi ea avea propriile talente.

Knoll stătea în picioare şi privea în jur.

Poziţia avantajoasă îi oferea Suzannei o imagine clară. Treningul negru şi şapca neagră pe care o purta peste părul blond o ajutau să se confunde cu

întunericul nopţii. Camera a cărei fereastră se deschidea înăuntru, un mic living, nu era luminată.

Oare o simţise?

Se ghemui sub pervaz, printre boschetele înalte de ilice care împrejmuiau casa, atentă la frunzele ascuţite care o înţepau. Era o noapte caldă. Stropi de sudoare îi cădeau pe frunte, la marginea de elastic a şepcii. Ridică încet privirea şi îl văzu pe Knoll dispărând în sus, pe scări. Şase minute mai târziu coborî, cu mâinile goale, cu haina şi cravata în ordine. Îl urmări cum se apleacă să controleze pulsul lui Boria şi cum se îndreaptă spre partea din spate a casei. După câteva clipe, auzi uşa deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.

Mai aşteptă zece minute, după care se strecură spre partea din spate a casei. Purtând mănuşi, răsuci mânerul uşii şi intră. În aer plutea un miros de antiseptic şi de om bătrân. Străbătu bucătăria şi se îndreptă spre holul de la intrarea principală.

În sufragerie, îi tăie calea o pisică. Suzanne se opri, cu inima bubuindu-i în piept şi înjură, în gând, animalul.

Apoi trase adânc aer în piept şi intră în salonaş.

Decorul nu se schimbase de la ultima sa vizită, cu trei ani în urmă. Aceeaşi canapea din păr de cămilă, cu ciucuri confecţionaţi manual, pendula de pe perete şi lămpile din fier forjat, stil Cambridge. Iniţial, litografiile de pe pereţi o derutaseră. Se întrebase dacă vreuna dintre ele era originală, dar la o privire mai atentă îşi dăduse seama că toate erau reproduceri. Intrase prin efracţie în casă, într-o seară, după plecarea lui Boria, dar nu găsise nimic legat de Camera de Chihlimbar, cu excepţia unor articole din reviste şi ziare. Nimic de valoare. Era clar că dacă Boria ar fi ştiut ceva important cu privire la Camera de Chihlimbar, nu şi-ar fi notat acest lucru nicăieri şi nici n-ar fi păstrat informaţia în casă.

Suzanne păşi peste trupul din hol şi urcă scările. Nu-i trebui mult timp ca să-şi dea seama că Boria

citise recent o serie de materiale legate de Camera de Chihlimbar. Câteva articole erau împrăştiate pe acelaşi scaun pe care îl văzuse şi cu trei ani în urmă. Coborî din nou la parter.

Bătrânul zăcea cu faţa în jos. Îi căută pulsul. Nu avea. Perfect.

Knoll o scutise de o treabă.

16.

Duminică, 11 mai, ora 8.35.

Rachel intră cu maşina pe aleea din faţa casei tatălui ei. Cerul dimineţii de mai era senin. Uşa garajului era ridicată, însă Oldsmobilul era afară, stropii de rouă sclipind pe capota de culoare castanie. Acest lucru i se păru ciudat, fiindcă tatăl său, când era acasă, ţinea tot timpul maşina în garaj.

Casa suferise unele modificări faţă de cum şi-o amintea ea din copilărie. Cărămidă roşie, căptuşeală albă de scânduri, acoperiş din şindrilă neagră. În faţă, magnolii şi arbuşti de lemn-câinesc, plantaţi cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când se mutaseră acolo, acum înalţi şi rămuroşi, ilice şi ienuperi ce împrejmuiau faţada şi laturile casei. Obloanele îşi arătau vârsta, iar igrasia ataca încet zidul de cărămidă. Şi afară erau multe de făcut, iar Rachel îşi propuse să vorbească despre asta cu tatăl său.

Parcă maşina, iar copiii se repeziră afară, alergând spre intrarea din spate.

Rachel controla maşina tatălui său şi clătină din cap când văzu că portiera nu era încuiată. El refuza pur şi simplu să încuie uşile de orice fel. Rachel se aplecă să ia de jos *Constitution,* ziarul de dimineaţă aruncat pe alee, apoi dădu colţul casei. În curtea din spate, Marla şi Brent o strigau pe Lucy.

Nici uşa de la bucătărie nu era încuiată. Lumina de deasupra chiuvetei era aprinsă. Pe cât de neglijent era în privinţa uşilor, pe atât îl obsedau becurile aprinse, fiind de părere că, la nevoie, unul singur era de ajuns. Nu se poate să nu-l fi stins aseară înainte de a se duce la culcare.

— Tată? Eşti aici? De câte ori să-ţi spun să nu mai laşi uşa descuiată? Copiii o mai strigară o dată pe Lucy, apoi se năpustiră în sufragerie, prin uşile batante.

— Tati? strigă Rachel ceva mai tare. Marla se întoarse în bucătărie.

— Bunicul doarme pe jos.

— Cum adică?

— Doarme pe podea, lângă scări.

Rachel se repezi în hol. Poziţia nefirească a gâtului bătrânului îi spuse imediat că tatăl său nu dormea.

— Bun venit la muzeul de artă! Persoana care îi întâmpina ura acelaşi lucru tuturor celor care treceau pragul uşii mari de sticlă. Bun venit! Bun venit! Oamenii continuau să intre prin uşa rotativă, fiecare în câte o despărţitură.

Paul aştepta la coadă să-i vină rândul.

— Bună dimineaţa, domnule Cutler. Nu trebuia să aşteptaţi. De ce nu aţi intrat prin faţă?

— N-ar fi corect din partea mea, domnule Braun.

— Membrii consiliului de administraţie ar trebui să aibă unele privilegii, nu-i aşa?

Paul zâmbi.

— Mda... mă rog... Ştiţi cumva dacă mă aşteaptă un reporter? Trebuia să ne întâlnim la ora 10.

— Da. Tipul este în galeria din faţă încă de la deschidere.

Paul se îndepărtă, paşii răsunându-i pe dalele lucioase ale podelei mozaicate. Se gândise că nu putea petrece mai bine o dimineaţă de duminică decât la muzeu. Nu se ducea foarte des la biserică, dar nu pentru că n-ar fi fost credincios, ci pentru că admiraţia faţă de eforturile palpabile ale omului i se părea mai plină de satisfacţii decât meditaţia asupra unei entităţi atotputernice. Rachel era de aceeaşi părere. Se întreba adesea dacă nu cumva atitudinea lor pasivă faţă de biserică îi afecta pe

Marla şi pe Brent. „Poate că trebuiau duşi mai des la biserică”, spusese el odată. Dar Rachel nu fusese de acord. „Lasă-i să hotărască singuri la momentul potrivit.” Rachel era o atee convinsă.

Încă un motiv de discuţii în contradictoriu.

Paul se plimbă prin galeria din faţă, tablourile expuse acolo stârnind curiozitatea vizitatorilor în legătură cu ceea ce aveau să vadă în restul clădirii. Reporterul, un bărbat foarte slab, dar cu trăsături energice, cu o barbă neîngrijită şi cu un aparat de fotografiat aruncat pe umărul drept, stătea în faţa unei pânze mari, în ulei.

— Dumneavoastră sunteţi Gale Blazek?

Tânărul se răsuci şi încuviinţă din cap.

— Paul Cutler. Îşi strânseră mâinile, iar Paul se apropie de tablou. Superb, nu-i aşa?

— Cred că este ultimul al lui Del Sarto, spuse reporterul. Paul încuviinţă.

— Am avut norocul să convingem un colecţionar particular să ni-l împrumute pentru o vreme, împreună cu alte câteva tablouri frumoase. Se află la etajul întâi, alături de ceilalţi artişti italieni din secolele al XIV-lea – al XVIII-lea.

— Înainte să plec, mă voi duce neapărat să le văd. Paul se uită la ceasul uriaş din perete. Era ora 10.15.

— Scuzaţi-mi întârzierea. Haideţi să ne plimbăm pe-aici şi, în timpul ăsta, puteţi să-mi puneţi întrebări.

Bărbatul zâmbi şi scoase din geanta de pe umăr un reportofon, după care începură să se plimbe prin galerie.

— Voi intra direct în subiect. De când faceţi parte din consiliul de administraţie al muzeului?

— Exact de nouă ani.

— Sunteţi colecţionar?

— Nu chiar. Am câteva tablouri mici, în ulei şi câteva acuarele. Nimic deosebit.

— Mi s-a spus că sunteţi un bun organizator. Conducerea vorbeşte despre dumneavoastră în

termeni cât se poate de elogioşi.

— Îmi place munca de voluntariat. Pentru mine, locul acesta este cu totul deosebit.

Un grup gălăgios de adolescenţi intră în galerie, venind dinspre mezanin.

— Aveţi studii de arte plastice?

Paul clătină din cap.

— Nu chiar. Am absolvit ştiinţele politice la Emory şi am urmat câteva cursuri de istoria artelor. Apoi am aflat cu ce se ocupă istoricii de artă şi m-am înscris la Drept.

Omise faptul că nu intrase de prima oară. Dar nu din orgoliu... ci pentru că, după treisprezece ani, acest lucru nu mai avea nici o importanţă.

Trecură pe lângă două femei care admirau un tablou înfăţişând-o pe Maria Magdalena.

— Ce vârstă aveţi? îl întrebă reporterul.

— Patruzeci şi unu.

— Căsătorit?

— Divorţat.

— Ca şi mine. Şi cum vă descurcaţi?

Paul ridică din umeri. Nu era obligat să discute despre asta sau să intre în amănunte.

— Am depăşit momentul.

De fapt, divorţul însemna pentru el un apartament cu două dormitoare şi cine luate de unul singur sau cu partenerii de afaceri, cu excepţia celor două seri pe săptămână când stătea cu copiii. Viaţa sa socială se limita la funcţiile pe care le deţinea în barou, singurul motiv pentru care devenise membru al atâtor comitete fiind acela de a-şi ocupa timpul liber în weekendurile în care nu lua copiii la el. Rachel era îngăduitoare în privinţa vizitelor. Oricând, de fapt. Însă el nu voia să intervină în relaţia ei cu copiii, înţelegea să respecte programul şi să fie consecvent.

— Cum v-aţi descrie?

— Poftim?

— Este o întrebare pe care le-o pun tuturor celor cărora le schiţez profilul. Ei o pot face mult mai

bine decât mine. Cine te cunoaşte mai bine decât tu însuţi?

— Atunci când directorul m-a rugat să dau acest interviu şi să vă prezint muzeul, am crezut că despre asta va fi vorba, nu despre mine.

— Aşa şi este. Pentru revista *Constitution* de duminica viitoare. Dar şeful meu doreşte şi o prezentare succintă a oamenilor-cheie. A personalităţilor din spatele exponatelor.

— Şi custozii?

— Directorul m-a asigurat că sunteţi una dintre figurile marcante de aici. O persoană demnă de toată încrederea.

Paul se opri în loc. Cum putea să se descrie? „Înalt de 1,79 m, şaten, cu ochi căprui? Cu alura unuia care aleargă cinci kilometri pe zi?”

— Să zicem că am o înfăţişare obişnuită, spuse el în cele din urmă şi o personalitate la fel de comună. O persoană de încredere. Genul de om alături de care te-ai simţi bine până şi în tranşee.

— Adică un om care, înainte să mori, te asigură că bunurile pe care le laşi în urma ta vor începea pe mâini bune.

Nu pomenise nimic despre faptul că era avocat testamentar, dar se vedea clar că reporterul se informase în prealabil.

— Cam aşa ceva.

— Aţi pomenit de tranşee. Aţi fost pe front?

— Da, dar nu în Vietnam. Eram prea tânăr. După aceea.

— De când practicaţi avocatura?

— Din moment ce ştiţi că sunt avocat testamentar, bănuiesc că aţi aflat şi de când profesez.

— Adevărul este că am uitat să întreb. Un răspuns sincer.

— Lucrez de treisprezece ani la Pridgen Woodworth.

— Asociaţii vorbesc în termeni laudativi despre dumneavoastră. Am discutat vineri cu ei.

Paul ridică, mirat, o sprânceană.

— Nu mi-a spus nimeni nimic.

— I-am rugat eu să n-o facă. Măcar până astăzi. Am vrut ca discuţia noastră să fie cât mai spontană.

Sala se umpluse de vizitatori, care făceau şi mult zgomot.

— Ce-ar fi să intrăm în Galeria Edwards, spuse Paul. Este lume mai puţină. Avem expuse câteva sculpturi de-a dreptul superbe.

Se îndreptară spre mezanin. Razele soarelui se revărsau dincolo de culoarele circulare, prin ferestrele înalte din sticlă groasă, plăsmuind o dantelură ca de porţelan alb. Un desen în tuş, de mari dimensiuni, împodobea peretele dinspre nord. Dinspre bufet, venea o aromă de cafea şi de migdale.

— Superb, spuse reporterul, privind în jur. Cum l-au numit cei de la *New York Times?* Cel mai bun muzeu pe care l-a construit un oraş într-o generaţie?

— Ne-a bucurat entuziasmul lor. Ne-a ajutat să înzestrăm galeriile. Donatorii au încredere în noi.

În faţa lor, chiar în mijlocul atriumului, se înălţa un monolit din granit roşu şlefuit. Paul se îndreptă instinctiv spre el. Nu trecea niciodată pe lângă el fără să se oprească, măcar pentru o clipă. Reporterul îl urmă. Douăzeci şi nouă de nume erau gravate în piatră. Paul se uita întotdeauna la numele din centrul monolitului.

YANCY CUTLER
4 IUNIE 1936-23 OCTOMBRIE 1998
AVOCAT DEVOTAT
PATRON AL ARTELOR
PRIETEN AL MUZEULUI

MARLENE CUTLER
14 MAI 1938-3 OCTOMBRIE 1998
SOŢIE DEVOTATĂ

PATROANĂ A ARTELOR
PRIETENĂ A MUZEULUI

— Tatăl dumneavoastră a făcut parte din consiliul de administraţie, nu-i aşa? întrebă reporterul.

— Da, timp de treizeci de ani. A ajutat la strângerea fondurilor necesare ridicării clădirii. Şi mama s-a implicat activ.

Apoi rămase tăcut. Sobru ca întotdeauna. Era singurul monument comemorativ al părinţilor săi. Airbusul explodase deasupra mării, foarte departe de ţărm. Douăzeci şi nouă de morţi. Întregul consiliu de administraţie al muzeului, soţii sau soţiile şi câţiva angajaţi. Cadavrele nu au fost găsite. Nici o explicaţie în legătură cu cauza accidentului, cu excepţia succintei concluzii a autorităţilor italiene, conform căreia ar fi fost vorba de un atac al teroriştilor separatişti. S-a presupus că ţinta atacului ar fi fost ministrul italian al antichităţilor, aflat la bordul avionului, iar Yancy şi Marlene Cutler se aflaseră pur şi simplu în locul nepotrivit şi la momentul nepotrivit.

— Au fost oameni buni, spuse Paul. Toţi le simţim lipsa.

Apoi se întoarse şi îl conduse pe reporter prin Galeria Edwards. Asistenta unuia dintre custozi se apropie de ei în fugă.

— Domnule Cutler, aşteptaţi, vă rog. Femeia părea extrem de îngrijorată. Mă scuzaţi... aveţi un apel telefonic. Socrul dumneavoastră a murit.

17.

Atlanta, Georgia marţi.
13 mai.

Karol Boria fu înmormântat la ora 11, într-o zi neobişnuit de friguroasă şi de noroasă pentru mijlocul lunii mai. La funeralii participase multă lume. Paul le prezentase celor de faţă pe trei dintre prietenii de-o viaţă ai lui Boria, care îi aduseseră răposatului elogii emoţionante. Apoi rostise şi el câteva cuvinte.

Rachel stătuse în faţă, încadrată de Marla şi de Brent. Slujba fusese oficiată de preotul bisericii ortodoxe Sfântul Methodius, Karol fiind un enoriaş vechi şi cunoscut. Ceremonia, foarte tristă, se desfăşurase fără grabă. Un cor interpretase piese de Ceaikovski şi de Rahmaninov. Boria fu îngropat în cimitirul ortodox de lângă biserică, o bucată de pământ roşiatic, argilos, acoperit de iarbă înaltă şi umbrit de platani stufoşi. În timp ce sicriul era coborât în pământ, ultimele cuvinte ale preotului sunaseră cât se poate de adevărat: „Din ţărână ai venit, în ţărână te întorci”.

Cu toate că Boria adoptase întru totul cultura americană, el nu renunţase totuşi la religia ţării sale natale, respectând cu stricteţe doctrina ortodoxă. Paul nu şi-l amintea pe fostul său socru ca pe un bigot, ci ca pe un om care credea cu adevărat şi transpunea credinţa într-un trai decent.

Bătrânul îşi exprimase nu o dată dorinţa de a fi îngropat în Belarus, într-un crâng de mesteceni, cu mlaştini şi câmpuri albastre de in. Trupurile părinţilor, fraţilor şi surorilor sale fuseseră aruncate în gropi comune, despre care, după moartea ofiţerilor şi soldaţilor germani care îi uciseseră, nu se mai ştia nimic. Paul chiar se gândise să discute cu cineva de la Departamentul

de Stat în legătură cu posibilitatea de a-l înmormânta pe Boria în Belarus, însă Rachel respinsese categoric ideea, spunând că dorea să-i aibă aproape pe părinţii săi. Tot ea insistase ca praznicul de după înmormântare să aibă loc la ea acasă, astfel că, vreme de peste două ore, mai mult de şaptezeci de persoane trecuseră pe acolo. Vecinii aduseseră mâncare şi băutură, iar ea se întreţinuse cu fiecare în parte, primise condoleanţe şi le mulţumise tuturor.

Paul o urmărise tot timpul, însă ea păruse să facă faţă situaţiei. Pe la ora 14, Rachel dispăru la etaj. O găsi singură, în fostul lor dormitor. Paul nu mai intrase de mult acolo.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Ea şedea ghemuită pe marginea patului cu baldachin, fixând covorul, cu ochii umflaţi de plâns. Paul se apropie de ea.

— Ştiam că o să vină şi ziua asta. Acum sunt împreună. Făcu o pauză, apoi continuă: îmi amintesc când a murit mama. Mi se părea că este sfârşitul lumii. Nu înţelegeam de ce trebuise să moară.

Paul se întrebase adesea dacă nu cumva acesta era motivul pentru care ea respingea orice religie.

Resentimentul faţă de un aşa-zis Dumnezeu milostiv, care însă o despărţise cu atâta cruzime de mama ei. Ar fi vrut să o cuprindă în braţe, să o îmbărbăteze, să-i spună că o iubeşte şi că o va iubi mereu, dar rămase în picioare, reţinându-şi lacrimile.

— Obişnuia să-mi citească tot timpul. E ciudat, dar cel mai bine îmi amintesc vocea ei blândă şi poveştile pe care mi le spunea. Apollo şi Daphne, războaiele lui Perseu, Iason şi Medeea. Celorlalţi copii li se spuneau basme, mie mituri antice, adăugă ea, schiţând un zâmbet.

Era unul dintre rarele momente în care vorbea despre copilăria ei. Nu era un subiect asupra căruia îi făcea plăcere să stăruie şi, cândva, îi dăduse de

înţeles că orice întrebare legată de el era o imixtiune în viaţa ei.

— De-asta le citeşti şi copiilor acelaşi gen de poveşti? Rachel îşi şterse lacrimile de pe obraji, încuviinţând din cap.

— Tatăl tău a fost un om extraordinar. L-am iubit foarte mult.

— Chiar dacă noi doi nu ne-am înţeles, el te-a considerat mereu ca pe fiul său. Mi-a spus că asta vei fi întotdeauna pentru el. Dorinţa lui cea mai arzătoare era ca noi doi să ne împăcăm.

Şi el dorea acest lucru, dar nu zise nimic.

— Se pare că noi n-am făcut altceva decât să ne certăm, spuse ea. Doi încăpăţânaţi.

— Dar n-am făcut numai asta, simţi el nevoia să adauge.

Rachel ridică din umeri.

— Dintre noi doi, tu ai fost întotdeauna cel optimist. Paul observă fotografia de familie, atârnată deasupra scrinului, făcută cu un an înainte de divorţ. El, Rachel şi copiii. Şi fotografia de la nuntă era la locul său, ca şi cea de jos, din holul de la intrare. Scuză-mă pentru marţi seară... ce ţi-am spus când ai plecat. Ştii ce gură am uneori.

— Nu trebuia să mă amestec. Chestia cu Nettles nu era treaba mea.

— Ba nu, ai avut dreptate. Am cam exagerat în privinţa lui. Din cauza firii mele, intru mereu în bucluc, spuse ea, ştergându-şi lacrimile. Am şi avut multe pe cap. Vara asta o să fie foarte grea. Nu mă aşteptam la o concurenţă atât de acerbă.

Paul evită să-i spună că, dacă ar fi puţin mai diplomată, avocaţii nu s-ar mai simţi ameninţaţi de ea.

— Auzi, Paul, crezi că te-ai putea ocupa tu de averea tatei? Pentru moment, mie mi-e imposibil să o fac.

Paul se apropie şi o strânse uşor de umăr, gest căruia Rachel nu-i putu rezista.

— Sigur că da.

Rachel îl prinse de mână, o primă atingere după luni de zile.

— Am încredere în tine. Ştiu că totul va fi bine. Tata ar fi vrut ca tu să te ocupi de asta. Te aprecia şi te respecta.

Îşi retrase mâna.

Şi el la fel. Începu să gândească profesional. Găsise ceva care să-i abată gândurile.

— Ştii cumva unde se află testamentul?

— Pe undeva, prin casă, probabil în birou, sau ar putea fi în caseta cu valori de la bancă. Habar n-am, dar mi-a dat cheia.

Se îndreptă spre dulapul de haine. Regina de Gheaţă? Poate, dar nu pentru el. Îşi aminti de prima întâlnire, cu doisprezece ani în urmă, la o întrunire a Asociaţiei Barourilor din Atlanta. Pe vremea aceea, el era un tip retras, proaspăt asociat al firmei Pridgen Woodworth. Ea era procuror-adjunct. Încă de pe atunci foarte impulsivă. S-au întâlnit timp de doi ani până când ea i-a propus să se căsătorească. Primii ani au fost fericiţi, dar au trecut repede. Ce se întâmplase după aceea? De ce nu mai putea fi ca înainte? Poate că ea avusese dreptate. Poate că se înţelegeau mai bine ca prieteni decât ca iubiţi.

El spera să nu fie aşa.

— Nu-ţi face griji, Rach, mă ocup eu de tot, îi promise el, luând cheia casetei cu valori.

Părăsi locuinţa lui Rachel, îndreptându-se direct spre casa lui Karol Boria, aflată la mai puţin de o jumătate de oră de mers cu maşina pe bulevarde aglomerate şi străduţe laterale întortocheate.

În timp ce parca pe alee, zări în garaj Oldsmobilul lui Boria. Rachel îi dăduse şi cheia de la casă, aşa că descuie uşa din faţă, îndreptându-şi privirea spre gresia din hol, apoi în sus, spre barele scării interioare, unele crăpate la jumătate, altele ieşind în afară în unghiuri ciudate. Pe treptele de stejar nu se vedea nici o scrijelitură, deşi poliţia demonstrase că bătrânul se izbise de una dintre ele,

după care se rostogolise şi murise frângându-şi gâtul. Autopsia confirmase cauza aparentă a loviturilor.

Un accident tragic.

În liniştea aceea apăsătoare, Paul fu copleşit de regrete şi de tristeţe. Îi făcuse întotdeauna plăcere să treacă pe-acolo, să discute despre artă şi despre echipa The Braves. Dar acum bătrânul era mort şi, odată cu el, se închisese şi una dintre portiţele sale de legătură cu Rachel. Dar mai presus de toate, pierduse un prieten. Boria fusese ca un tată pentru el. Deveniseră şi mai apropiaţi după moartea părinţilor săi. Boria şi tatăl său fuseseră prieteni buni, având în comun pasiunea pentru artă. Acum, gândindu-se la amândoi, i se strânse inima. Oamenii buni dispar pentru totdeauna.

Hotărî să urmeze sfatul lui Rachel şi să caute mai întâi în birou. Ştia că există un testament. I-l întocmise chiar el cu câţiva ani în urmă şi se îndoia că Boria se dusese la altcineva, ca să-l modifice. O copie se afla, cu siguranţă, la firmă, printre dosarele angajaţilor pensionaţi, aşa că, la nevoie, o putea folosi pe aceea. Dar originalul l-ar fi ajutat să rezolve totul mult mai repede. Urcă scările şi căută în birou. Pe scaunul din nuiele şi pe covor erau împrăştiate articole din reviste. Începu să le răsfoiască. Toate se refereau la Camera de Chihlimbar. De-a lungul anilor, Boria îi vorbise de nenumărate ori despre asta. Paul avea însă convingerea că acelea nu erau decât cuvintele unui rus alb care dorea din tot sufletul să vadă comoara reinstalată în Palatul Ecaterina. În afară de asta, nu realizase interesul crescut al bătrânului, care îl determinase pe acesta să adune, timp de treizeci de ani, tăieturi din ziare.

Paul răscoli sertarele biroului şi ale dulapurilor, dar nici urmă de testament.

Apoi căută pe rafturile cu cărţi. Lui Boria îi plăcuse să citească. Homer, Hugo, Poe, Tolstoi, dar şi o carte de basme ruseşti, *Istoriile* lui Churchill şi

un exemplar legat în piele din *Metamorfozele* lui Ovidiu. Îi plăceau şi autorii sudişti, în biblioteca sa aflându-se şi cărţi scrise de Flannery O'Connor şi Katherine Anne Porter.

Privirea îi fu atrasă de steagul din perete. Bătrânul îl cumpărase de la un chioşc din Centennial Park, în timpul Jocurilor Olimpice. Un cavaler în armură argintie, călare pe un cal cabrat, cu sabia scoasă din teacă şi scutul împodobit cu o cruce aurie în şase colţuri. Fondul era roşu sângeriu, simbolul vitejiei, al curajului, după cum îi spusese Boria, ornamentat cu alb, culoarea libertăţii şi a castităţii. Era drapelul naţional al Belarusului, simbol îndrăzneţ al autodeterminării.

Aşa cum fusese şi Boria.

Lui Boria îi plăcuseră Jocurile Olimpice. Se duseseră împreună la mai multe concursuri şi erau acolo când Belarusul câştigase medalia de aur la canotaj-femei. În afară de asta, mai câştigase încă paisprezece medalii – şase de argint şi opt de bronz, la aruncarea discului, heptatlon, gimnastică şi lupte, Boria mândrindu-se cu fiecare dintre ele. Deşi american prin adopţie, fostul său socru rămăsese, fără îndoială, în adâncul sufletului, un rus alb convins.

Paul coborî la parter şi începu să caute cu atenţie prin sertare şi dulapuri, dar nici aici nu găsi testamentul. Văzu harta Germaniei, încă desfăcută, pe măsuţa pentru cafea. Tot acolo se afla şi exemplarul din *USA Today* pe care i-l dăduse el lui Boria.

Intră în bucătărie şi începu să caute, deşi nu se aştepta să găsească mare lucru. Cândva, instrumentase un caz în care o femeie îşi pusese testamentul în congelator, aşa că, mai în glumă, mai în serios, deschise uşa congelatorului şi fu surprins să vadă înăuntru, lângă cuburile de gheaţă, un dosar.

Îl scoase de acolo şi deschise coperţile reci de carton. Alte articole despre Camera de Chihlimbar,

datând din anii 1940 şi 1950, dar şi recente, apărute cu doi ani în urmă. Se întrebă ce căutau în congelator. Hotărând că, pentru moment, găsirea testamentului era mai importantă, luă dosarul şi se duse la bancă.

Când Paul intră în parcarea aproape plină, ceasul de pe clădirea Georgia Citizen Bank, situată pe Carr Boulevard, arăta ora 15.23. Avea de ani de zile cont deschis la Georgia Citizen Bank, încă de pe vremea când lucra acolo, înainte de a urma Dreptul.

Directorul, un tip cu faţă de şoarece şi păr spălăcit, îi refuză, iniţial, accesul la caseta cu valori. După un telefon scurt la birou, secretara lui Paul trimise prin fax o procură, prin care era autorizat să se ocupe de averea lui Karol Boria, decedat. Procura păru să-l mulţumească pe director. Acum, cel puţin exista la dosar un document pe care l-ar fi putut arăta oricărui moştenitor care ar fi reclamat că în caseta de valori nu se află nimic.

Legea din Georgia permitea reprezentanţilor desemnaţi să se ocupe de averile persoanelor decedate accesul la casetele de valori ale acestora, în căutarea testamentelor. Se folosise de multe ori de această prerogativă şi majoritatea directorilor de bănci cunoşteau prevederile legii. Totuşi, uneori, se mai găseau şi unii care îi creau probleme.

Bărbatul îl conduse în trezorerie, printre şirurile de cutii din oţel inoxidabil. Faptul că avea asupra sa cheia cu numărul patruzeci şi cinci părea să-i confirme, o dată în plus, credibilitatea. Paul ştia că legea prevedea ca directorul să rămână de faţă, să vadă conţinutul casetei şi să inventarieze cu exactitate tot ceea ce se scotea din ea şi de către cine. Descuie cutia şi scoase caseta îngustă, paralelipipedică. Metalul scârţâi pe metal.

Înăuntru se afla un singur teanc de hârtii prinse cu elastic. Unul dintre documente era scris pe hârtie albastră şi Paul recunoscu imediat

testamentul redactat chiar de el cu câţiva ani în urmă. Pe lângă acesta, mai erau şi circa douăsprezece plicuri de culoare albă, peste care se uită în treacăt. Toate fuseseră expediate de un anume Danya Ceapaev şi adresate lui Boria. În acelaşi teanc se mai aflau, îngrijit împăturite în trei şi copiile scrisorilor pe care Boria i le trimisese lui Ceapaev. Toată corespondenţa era în engleză. Ultimul document era un plic alb, sigilat, pe care numele lui Rachel era scris cu cerneală albastră.

— Scrisorile, precum şi acest plic, sunt anexate la testament. Este clar că domnul Boria le-a pus laolaltă cu un scop anume. Altceva nu mai este în casetă. O să iau toate aceste documente.

— Noi am fost instruiţi ca, în situaţii de genul acesta, să eliberăm numai testamentul.

— Dar erau prinse la un loc. Aceste plicuri ar putea avea legătură cu testamentul. Legea spune că le pot lua.

Directorul nu se lăsă convins.

— Va trebui să-l sun pe consilierul general al băncii, să-mi confirme că le puteţi lua.

— Care este problema? Nimeni nu a reclamat nimic. Eu personal am scris acest testament, aşa că îi cunosc conţinutul. Singurul moştenitor al domnului Boria este fiica sa. Eu mă aflu aici în numele ei.

— Totuşi, trebuie să mă consult cu avocatul nostru.

Asta era culmea.

— Atunci, daţi-i drumul! Spuneţi-i lui Cathy Holden că Paul Cutler se află la banca dumneavoastră şi că este şicanat de cineva care în mod clar nu cunoaşte legea. Mai spuneţi-i şi că, dacă este nevoie să ajung la tribunal pentru a obţine un ordin care să-mi permită să iau ceva ce mi se cuvine de drept, banca va fi nevoită să-mi plătească cei două sute douăzeci de dolari pe oră pe care am de gând să-i pretind pentru timpul pierdut.

Directorul păru să-i ia în serios vorbele.

— O cunoaşteţi pe doamna consilier general?

— Am lucrat pentru dumneaei.

Directorul păru să cugete adânc asupra situaţiei neplăcute în care se afla şi, într-un târziu, spuse:

— Bine, luaţi-le, dar semnaţi aici.

18.

Dania,

Mă doare sufletul pentru ceea ce s-a întâmplat cu Yancy Cutler. Ce om remarcabil, soţia lui, ce femeie minunată. Şi toţi ceilalţi care se aflau în avion erau oameni buni. Oamenii buni n-ar trebui să aibă parte de o moarte atât de violentă sau subită. Ginerele meu suferă îngrozitor şi mă doare gândul că s-ar putea să fie vina mea. Yancy mi-a telefonat cu o seară înainte de accident. Reuşise să dea de urma bătrânului despre care mi-ai vorbit, al cărui frate lucra pe moşia lui Loring. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să-l rog pe Yancy să facă cercetări şi în Italia. N-am făcut bine implicând şi alte persoane. Povara rămâne acum pe umerii tăi şi ai mei. Cum de-am supravieţuit noi doi? Oare ei nu ştiu unde ne aflăm? Ce ştim? Poate că nu mai reprezentăm o ameninţare. Singurii care le atrag atenţia sunt cei care pun întrebări şi se apropie prea mult de adevăr. Poate că indiferenţa este mult mai bună decât curiozitatea. Au trecut atâţia ani, Camera de Chihlimbar pare mai mult o amintire decât o minune a lumii. Îi mai pasă cuiva de ea? Rămâi sănătos, Danya. Păstrăm legătura.

Karol.

Dania,

Azi a venit KGB-ul. Un cecen gras care mirosea ca o gură de canal. Zicea că a dat de numele meu în dosarele Comisiei. Eu credeam că pista aceea era prea veche şi prea neinteresantă pentru a fi urmată, dar se vede treaba că m-am înşelat. Ai grijă. M-a întrebat dacă mai trăieşti. I-am spus şi lui aceeaşi poveste. Am impresia că, dintre toţi, n-am rămas decât noi doi. Prietenii noştri s-au prăpădit. Poate că ai dreptate. Nu ne mai scriem. Aşa, pentru orice eventualitate. Mai ales acum că

ei ştiu unde mă aflu. Fiica mea va naşte în curând. Al doilea nepot al meu. De data asta o fată, îmi spun ei. Ştiinţa modernă. Mie îmi plăcea mai mult înainte, când te tot întrebai ce-o să fie. Dar mă bucur că va fi fetiţă. Nepoţelul meu e o scumpete. Sper că nepoţii tăi sunt bine. Rămâi sănătos, bătrâne prieten.

Karol.

Dragă Karol,

Tăietura alăturată este dintr-un ziar din Bonn. Elţîn a venit în Germania, susţinând că ştie unde se află Camera de Chihlimbar. Ştirea a făcut să vuiască ziarele şi revistele. A ajuns şi la tine, dincolo de Ocean? El a afirmat că oamenii de ştiinţă au găsit informaţia în nişte dosare sovietice. Elţîn ne-a numit Comisia Extraordinară pentru Crime împotriva Rusiei. Ha! Tot ce-a făcut nebunul ăla a fost să stoarcă o jumătate de miliard de mărci, ca ajutor din partea Bonnului, apoi şi-a cerut scuze, spunând că dosarele nu se refereau la Camera de Chihlimbar, ci la alte comori furate de la Leningrad. Alt rahat rusesc. Ruşii, sovieticii, naziştii. Toţi o apă şi-un pământ. Ceea ce se spune acum despre restituirea patrimoniului rusesc este mai mult propagandă. Ei nu fac altceva decât să vândă patrimoniul nostru. Zilnic, ziarele sunt pline de poveşti despre picturi, sculpturi şi bijuterii vândute. Scoaterea la licitaţie a istoriei noastre. Noi trebuie să avem grijă de panouri. Şi, cel puţin o vreme, nu ne mai scriem. Mi-a plăcut fotografia nepoatei tale. Ce bucurie pe tine. Rămâi sănătos, prietene.

Dania.

Dania,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească sănătos. Nu ne-am mai scris de mult. M-am gândit că, poate, după trei ani, o putem face în siguranţă. N-am mai primit vizite, dar am citit câteva rapoarte

despre ceva ce ar putea avea legătură cu panourile. Între timp, fiica mea a divorţat de soţul ei. Se iubesc, dar nu pot trăi împreună. Nepoţii sunt bine. Sper că şi ai tăi. Suntem amândoi bătrâni. Mi-ar plăcea să ne aventurăm până acolo, să vedem dacă panourile mai sunt sau nu. Dar nici unul dintre noi nu mai poate face această călătorie. În plus, ar putea fi din cale-afară de periculoasă. Cineva a tras cu urechea atunci când Yancy Cutler a pus întrebări despre Loring. În sinea mea, ştiu foarte bine că bomba nu a vizat un ministru italian. Încă mai sufăr pentru familia Cutler. Atât de mulţi oameni au murit căutând Camera de Chihlimbar. Poate că ar trebui să rămână pierdută. Nu contează. Nici unul dintre noi doi nu o va mai putea proteja multă vreme. Sănătate, bătrâne prieten.

Karol.

Rachel,

Comoara mea. Singurul meu copil. Tata se odihneşte acum în pace, alături de mama ta. Sigur că suntem împreună, pentru că un Dumnezeu milostiv nu le-ar refuza unor oameni care s-au iubit ocazia de a fi fericiţi în veci. Îţi scriu aceste rânduri ca să-ţi spun ceea ce poate ar fi trebuit să-ţi spun în timpul vieţii. Tu îmi cunoşti trecutul şi ştii tot ceea ce am făcut pentru sovietici înainte de a emigra. Am furat obiecte de artă, adică am fost hoţ, dar unul autorizat şi încurajat chiar de Stalin. La vremea respectivă, vedeam totul prin prisma urii faţă de nazişti, dar greşeam. Noi am furat mult de la mulţi, aşa-zisele despăgubiri de război. Cel mai asiduu am căutat Camera de Chihlimbar. Face parte din patrimoniul nostru, dar invadatorii ne-au furat-o. Scrisorile alăturate vorbesc despre căutările noastre. Eu şi vechiul meu prieten Danya am căutat-o mult. Dacă am găsit-o? Poate. Nu ne-am dus să verificăm. Prea mulţi stăteau cu ochii pe noi la vremea aceea şi cu cât avansam în cercetările noastre, cu atât ne dădeam seama că

sovieticii erau mult mai răi decât germanii. Aşa că am lăsat-o baltă. Eu şi Danya am jurat să nu dezvăluim niciodată ceea ce ştim, mai exact ceea ce credem că ştim. Doar atunci când Yancy s-a oferit să facă cercetări discrete, verificând informaţiile pe care eu le considerasem cândva credibile, mi-am reluat şi eu propriile investigaţii. În ultima sa călătorie, cea din Italia, a făcut şi el cercetări pe cont propriu. Dacă explozia aceea de la bordul avionului s-a datorat întrebărilor puse de el sau altui motiv nu se va şti niciodată. Tot ceea ce ştiu este că această căutare a Camerei de Chihlimbar s-a dovedit a fi foarte periculoasă. Probabil că pericolul este legat de ceea ce bănuim şi eu şi Danya. Sau poate că nu. Ani de zile n-am ştiut nimic despre vechiul meu tovarăş. La ultima scrisoare pe care i-am scris-o n-am primit răspuns. Poate că este şi el cu mine aici. Scumpa mea Maia. Prietenul meu Danya. Bunii mei tovarăşi întru eternitate. Nutresc speranţa că vor trece mulţi ani până când ne vom reîntâlni cu toţii. Îţi doresc o viaţă fericită, plină de succese. Ai grijă de Marla şi de Brent. Îi iubesc atât de mult. Sunt mândru de tine. Fii bună. Mai dă-i o şansă lui Paul. Dar niciodată, absolut niciodată, să nu încerci să găseşti Camera de Chihlimbar. Adu-ţi aminte de povestea lui Phaeton şi de lacrimile Heliadelor, o poveste despre ambiţie şi durere. Poate că, într-o zi, Camera de Chihlimbar va fi găsită. Eu sper că nu. O asemenea comoară n-ar trebui lăsată pe mâna politicienilor. Să rămână acolo unde a fost îngropată. Spune-i lui Paul că îmi pare nespus de rău. Te iubesc.

19.

Ora 18.34.

Când Rachel îşi ridică ochii verzi, trişti şi înlăcrimaţi, de pe scrisoarea de adio a tatălui său, Paul îşi simţi inima bătând cu putere. I-ar fi fost greu să spună dacă ceea ce simţea era milă faţă de Rachel sau autocompătimire.

— E scrisă cu atâta eleganţă, spuse Rachel.

Paul încuviinţă.

— A învăţat bine engleza şi citea tot timpul. Ştia mai multe despre locuţiunile participiale şi despre determinanţii independenţi decât mine. Cred că atunci când vorbea poticnit o făcea ca să nu-şi uite limba maternă. Bietul tata.

Rachel îşi prinsese părul roşcat la spate într-o coadă de cal. Nu era fardată şi purta un halat alb, flauşat, peste cămaşa de noapte din flanel. În casă se aşternuse, în sfârşit, liniştea. Copiii erau în camera lor, încă marcaţi de acea zi tristă. Lucy alerga prin sufragerie.

— Ai citit toate scrisorile astea? se miră Rachel.

Paul încuviinţă din cap.

— După ce am plecat de la bancă, m-am dus la el acasă şi am luat şi restul.

Şedeau amândoi în sufrageria lui Rachel. Fosta lor sufragerie. Pe masă, se aflau cele două mape cu articole de presă referitoare la Camera de Chihlimbar, o hartă a Germaniei, revista *USA Today,* testamentul, toate scrisorile şi biletul de adio, pentru Rachel. Paul îi povestise ce găsise şi unde. Îi mai spusese şi despre articolul din *USA,* de care tatăl ei se interesase cu o vineri în urmă şi despre întrebările legate de Wayland McKoy.

— Tata urmărea ceva pe CNN despre asta, atunci când i-am lăsat pe copii la el. Îmi amintesc numele ăsta. Şi ce era cu dosarul acela din

congelator? Tata nu făcea aşa ceva. Ce se întâmplă, Paul?

— Nu ştiu, dar e sigur că pe Karol îl interesa Camera de Chihlimbar. Ce-a vrut să spună cu Phaeton şi lacrimile Heliadelor?

— E una dintre poveştile pe care mi le spunea mama în copilărie. Phaeton era fiul muritor al lui Helios, zeul Soarelui. Mă fascina povestea asta. Tatei îi plăcea mitologia şi spunea că numai graţie fanteziei a reuşit să supravieţuiască la Mauthausen. Răsfoind tăieturile din publicaţii şi fotocopiile, se uită mai atent la unele dintre ele. Se simţea răspunzător pentru ceea ce li s-a întâmplat părinţilor tăi şi celorlalţi din avion. Nu înţeleg de ce.

Nici el nu înţelegea. Cu toate că în ultimele două ore aproape că nici nu se gândise la altceva.

— Părinţii tăi nu s-au dus în Italia cu treburi legate de muzeu? întrebă Rachel.

— Toţi membrii consiliului s-au dus acolo cu acelaşi scop: să discute despre împrumuturile de lucrări de la muzee italieneşti.

— Se pare că tata credea că a existat o legătură.

Îşi aminti şi el o frază din scrisoarea lui Boria. „N-ar fi trebuit să-l rog pe Yancy să facă cercetări şi în Italia.” La ce se referea acel *şi*?

— Tu chiar nu vrei să ştii ce s-a întâmplat? îl întrebă brusc Rachel, ridicând vocea.

Tonul acela nu-i plăcuse niciodată, iar acum, cu atât mai puţin.

— N-am spus niciodată asta, dar au trecut nouă ani şi ar fi aproape imposibil de aflat.

— Doamne, Rachel, ştii bine că nu s-au găsit cadavrele.

— Paul, s-ar putea ca părinţii tăi să fi fost ucişi, iar tu nu vrei să afli ce s-a întâmplat.

Impulsivă şi încăpăţânată. Ce-i spusese Karol? „Pe amândouă le moştenise de la mama ei.” Aşa era.

— N-am spus nici asta. Însă, practic, nu mai este nimic de făcut.

— Îl putem găsi pe Danya Ceapaev.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca Ceapaev să fie în viaţă. Căută pe plicuri adresa expeditorului.

Kehlheim nu poate fi chiar atât de greu de găsit.

— E în sudul Germaniei, în Bavaria. L-am găsit pe hartă.

— L-ai căutat pe hartă?

— Nu mi-a fost greu să-l găsesc. Era deja încercuit de Karol. Rachel despături harta şi se uită pe ea.

— Tata spunea că ei doi ştiau ceva despre Camera de Chihlimbar, dar că nu s-au dus niciodată să verifice. Ar putea oare Ceapaev să ne spună despre ce este vorba?

Lui Paul nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Ai citit doar ce a scris tatăl tău. Să laşi Camera de Chihlimbar acolo unde e. Singurul lucru pe care *nu* ar fi vrut să-l faci era să-l găseşti pe Ceapaev.

— Dar Ceapaev ar putea şti mai multe despre ceea ce li s-a întâmplat părinţilor tăi.

— Rachel, eu sunt avocat, nu detectiv internaţional.

— Bine, atunci să anunţăm poliţia. Ei ar putea face cercetări.

— Ideea asta e mult mai practică decât prima ta sugestie. Totuşi, să ştii că pista este veche de ani de zile.

Trăsăturile ei se înăspriră.

— Sper din tot sufletul ca Marla şi Brent să nu fi moştenit de la tine această mulţumire de sine. Mi-ar plăcea să cred că ei ar dori să ştie ce s-a întâmplat dacă un avion în care ne-am afla noi doi ar exploda în aer.

Insistenţa ei începuse să-l exaspereze.

— Ai citit articolele? o întrebă. Mulţi dintre cei care au căutat Camera de Chihlimbar au murit.

Probabil că şi părinţii mei au murit din acelaşi motiv. Un lucru însă este cert. Tatăl tău nu dorea să te implici. În afară de asta îţi depăşeşte cu mult competenţele. Ceea ce ştii tu despre artă încape într-un degetar.

— La fel şi curajul tău.

Paul se uită ţintă în ochii ei ce scăpărau scântei. Muşcându-şi limba, încercă să fie înţelegător. În dimineaţa aceea, Rachel îşi îngropase tatăl. Totuşi, în minte nu-i răsuna decât un singur cuvânt.

„Ticăloaso”

Trase adânc aer în piept, înainte de a continua, cât mai calm cu putinţă.

— Cea de-a doua sugestie a ta e cea mai practică. Ce-ar fi să lăsăm totul pe seama poliţiei? Şi după o scurtă pauză, continuă: Rachel, îmi dau seama cât de deprimată eşti. Dar moartea lui Karol a fost un accident.

— Problema este că, dacă nu a fost un accident, atunci numele lui va trebui trecut pe lista victimelor, alături de numele părinţilor tăi, spuse şi îi aruncă una dintre privirile ei, pe care el o mai văzuse de nenumărate ori înainte. Tot mai vrei să fii practic?

20.

MIERCURI, 14 MAI.
ORA 10.25.

Rachel se dădu cu greu jos din pat şi îi îmbrăcă pe Marla şi pe Brent. Apoi, după ce îi lăsă la şcoală, se îndreptă fără chef spre tribunal. Nu mai dăduse pe acolo de vinerea ce trecuse, luându-şi liber luni şi marţi.

În cursul dimineţii, secretara ei se ocupase de problemele urgente, redirecţionase apelurile telefonice şi îi redistribuise pe avocaţi şi pe ceilalţi judecători. Iniţial, săptămâna fusese programată pentru procese civile, dar toate fuseseră amânate în grabă. Cu o oră în urmă, Rachel sunase la poliţia din Atlanta şi rugase să-i fie trimis cineva de la Omucideri. Ea nu se număra printre judecătorii foarte simpatizaţi de poliţie. Toată lumea credea că, dacă fusese cândva un procuror dur, putea fi, tot atât de bine şi un judecător simpatizant al poliţiei. Însă hotărârile sale judecătoreşti, dacă era să fie calificate în vreun fel, erau pur defensive. „Liberală", cum o numeau Ordinul Frăţesc al Poliţiştilor şi presa. „Trădătoare", cum auzise că o caracterizau detectivii de la Narcotice. Constituţia era menită să-i apere pe oameni, iar poliţia trebuia să acţioneze în spiritul legii, nu în afara ei. Datoria ei era să facă în aşa fel încât poliţiştii să nu încalce legea. Rachel îşi amintea adesea vorbele tatălui său: „Atunci când puterea executivă trece înaintea legii, tirania nu este departe".

Iar el cunoscuse cel mai bine acest lucru.

— Doamnă judecător Cutler, se auzi vocea secretarei în interfon. De obicei, se adresau una celeilalte cu Rachel şi Sam. Dar atunci când mai era cineva de faţă, secretara i se adresa cu „doamnă judecător". În urma telefonului pe care l-

aţi dat, se află aici domnul locotenent Barlow, de la poliţia din Atlanta.

Rachel îşi şterse repede ochii cu un şerveţel. Fotografia tatălui său, aflată pe bufet, o făcuse să lăcrimeze. Se ridică şi îşi netezi fusta şi bluza.

Uşa se deschise şi un bărbat slab, cu păr negru, ondulat, păşi înăuntru. După ce închise uşa, se prezentă ca fiind Mike Barlow de la Secţia Omucideri.

Rachel îşi redobândi calmul şi îi oferi un scaun.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule locotenent.

— Nici o problemă. Secţia noastră încearcă întotdeauna să ajute tribunalul.

În sinea ei, Rachel nu era foarte convinsă de acest lucru. O irita tonul lui cordial, extrem de binevoitor chiar.

— După ce aţi sunat, am citit raportul cu privire la moartea tatălui dumneavoastră. Regret nespus pierderea pe care aţi suferit-o. Pare să fi fost unul dintre acele accidente care, din păcate, se mai întâmplă uneori.

— Tatăl meu era un om cât se poate de independent. Conducea maşina, nu suferea de o boală anume şi urca scările acelea fără probleme.

— Atunci, ce credeţi că s-a întâmplat?

Tonul lui o deranja din ce în ce mai mult.

— Dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi mie.

— Doamnă judecător, am înţeles unde vreţi să ajungeţi. Dar să ştiţi că nu există dovezi care să sugereze că ar fi vorba de o crimă.

— Domnule locotenent, tata a supravieţuit într-un lagăr de concentrare nazist. Cred că putea urca nişte scări.

Barlow nu părea convins.

— În raport scrie că nu lipseşte nimic. Portofelul se afla pe măsuţa de toaletă. Televizorul, combina muzicală şi aparatul video erau, toate, la locul lor. Ambele uşi erau descuiate. Nu există

nicăieri urme de intrare prin efracţie. Şi atunci, de unde ideea că a fost o spargere?

— Tatăl meu obişnuia să lase uşile descuiate.

— Acesta nu este un lucru prea inteligent, dar, oricum, nu pare să fi avut vreo legătură cu moartea sa. Sunt de acord că lipsa probelor unui jaf ne-ar putea duce cu gândul la o crimă, dar în cazul de faţă nu există nimic care să sugereze că ar fi murit în prezenţa cuiva.

— Oamenii dumneavoastră au controlat casa? întrebă ea, curioasă.

— Mi s-a raportat că da. Însă nu foarte amănunţit. Nu părea să fie necesar. Sunt curios să aflu ce anume v-a făcut pe dumneavoastră să credeţi că a fost ucis. Domnul Boria avea duşmani?

Rachel îi răspunse tot printr-o întrebare:

— Ce-a spus medicul legist?

— Că avea gâtul fracturat. Din cauza căderii. Nici o altă urmă de lovire, cu excepţia vânătăilor de pe braţe şi de pe picioare, provocate tot de cădere. Doamnă judecător, vă mai întreb o dată: Ce anume vă face să credeţi că moartea tatălui dumneavoastră nu a fost accidentală?

Rachel nu ştia dacă să-i spună despre dosarul găsit în congelator, despre Danya Ceapaev şi despre Camera de Chihlimbar, despre părinţii lui Paul. Însă idiotul acela arogant o ţinea una şi bună şi ar fi fost în stare să o acuze de cine ştie ce conspiraţie. În plus, chiar avea dreptate. Nu existau dovezi care să demonstreze că tatăl ei fusese împins în jos pe scări. Nimic care să lege moartea lui de „blestemul Camerei de Chihlimbar”, aşa cum sugerau o parte dintre articole. Ce dacă pe tatăl ei îl pasionase acel subiect? Iubise arta şi, cândva, aceasta fusese ocupaţia lui zilnică. Ce dacă citise articolele în biroul său şi apoi le ascunsese în congelator, studiase o hartă a Germaniei în salonaş şi se interesase în mod deosebit de un bărbat care pleca în Germania, să

facă săpături în peşteri uitate de vreme? De aici şi până la crimă era o cale lungă. Poate că Paul avea dreptate. Aşa că se hotărî să o lase baltă.

— Nimic, domnule locotenent. Aveţi perfectă dreptate. A fost doar un accident fatal. Vă mulţumesc că aţi venit.

Rachel şedea posacă în biroul ei, gândindu-se la vremea când avea şaisprezece ani şi tatăl ei îi povestise pentru prima oară despre Mauthausen, cum ruşii şi olandezii munceau în carieră, cărând tone de blocuri de piatră pe treptele înguste până în lagăr, unde mai mulţi prizonieri le tăiau în formă de cărămizi.

Evreii însă nu fuseseră la fel de norocoşi. Zilnic, câţiva dintre ei erau împinşi de sus, în carieră, pur şi simplu din amuzament; te înfiora ecoul urletelor lor, în timp ce trupurile le zburau prin aer. Gardienii făceau pariuri, anticipând de câte ori aveau să ricoşeze carnea şi oasele înainte ca moartea să le reducă la tăcere. Tatăl său îi explicase şi de ce, în cele din urmă, SS-iştii fuseseră obligaţi să înceteze cu acel joc: pentru că deranja munca celorlalţi.

„Nu pentru că omorau oameni, îşi aminti Rachel vorbele tatălui său, ci pentru că afecta munca celorlalţi."

În ziua aceea, fusese una dintre puţinele dăţi când îl văzuse pe tatăl ei plângând. Plânsese şi ea. Mama ei îi mai povestise despre experienţele trăite de el în război şi despre ceea ce făcuse după aceea, în schimb, el nu pomenea decât rareori de vremurile acelea. Rachel îi văzuse de multe ori tatuajul de pe antebraţul stâng şi tot de atâtea ori aşteptase o explicaţie.

„Ne forţau să ne izbim de gardul electric. Unii au făcut-o de bunăvoie, sătui de atâtea torturi. Alţii erau împuşcaţi, spânzuraţi sau injectaţi în inimă. Metoda gazării a apărut mai târziu."

Îl întrebase câţi oameni muriseră la Mauthausen. El îi răspunsese, fără să ezite, că şaizeci la sută din

cei două sute de mii nu supravieţuiseră. El sosise acolo în aprilie 1944. Evreii unguri veniseră la scurt timp după aceea şi fuseseră sacrificaţi ca nişte vite. El ajutase la căratul cadavrelor din camera de gazare până la cuptoare, un ritual zilnic, devenit în cele din urmă banal, ca şi cum ar fi dus gunoiul, cum obişnuiau să spună gardienii. Tatăl ei îi mai povestise şi despre o noapte mai deosebită, cu puţin înainte de sfârşitul războiului, când Hermann Göring intrase în lagăr, purtând o uniformă de culoare gri-perle.

„Răul cu două picioare", îl numise el.

Göring ordonase omorârea a patru oameni, tatăl ei fiind unul dintre prizonierii obligaţi să toarne apă peste trupurile dezbrăcate, până când oamenii muriseră îngheţaţi. Göring rămăsese impasibil, frecând între degete o bucată de chihlimbar, vrând să afle ceva legat de Camera de Chihlimbar. Dintre toate ororile petrecute la Mauthausen, spusese tatăl ei, nu-i rămăseseră în minte decât noaptea aceea şi prezenţa lui Göring.

Noapte care îi hotărâse cursul vieţii.

După război, fusese trimis să-i ia un interviu lui Göring, la închisoare, în timpul procesului de la Nürnberg. „Şi-a amintit de tine?" îl întrebase ea.

„Chipul meu, acolo la Mauthausen, nu însemnase nimic pentru el."

În schimb, Göring îşi amintise de tortură, adăugând că îi admirase pe soldaţii aceia pentru rezistenţa lor. „Superioritatea germană, rasa", spusese el. După ce îi povestise despre Mauthausen, Rachel începuse să-şi iubească tatăl de zece ori mai mult decât înainte. Ceea ce îndurase el era de-a dreptul de neimaginat, iar faptul că supravieţuise fusese o mare izbândă. În plus, faptul că supravieţuise fără ca sănătatea sa psihică să aibă de suferit fusese un adevărat miracol.

În liniştea biroului, Rachel plângea. Iubitul ei tată murise. Nu avea să-i mai audă niciodată

vocea, iar dragostea lui rămăsese doar o amintire. Pentru prima oară în viaţa ei, Rachel se simţea singură. Rudele părinţilor săi pieriseră în război sau se aflau departe, undeva în Belarus, nişte necunoscuţi de care nu era legată decât genetic. Nu-i mai rămăseseră decât copiii. Îşi aminti cum se sfârşise discuţia despre Mauthausen, cu douăzeci şi patru de ani în urmă.

„Tati, ai găsit Camera de Chihlimbar?”

El o privise cu ochi trişti. Se întrebase atunci, ca şi acum, dacă el intenţionase să-i mai spună ceva. Ceva ce ea trebuia să ştie. Sau poate că era mai bine să nu ştie? Greu de spus. Iar vorbele lui nu-i erau de ajutor.

„Nu, scumpa mea, n-am găsit-o.”

Rachel îşi aminti că pe acelaşi ton îi explicase şi că există Moş Crăciun, Iepuraşul de Paşte şi Zâna Măseluţă. Cuvinte goale ce pur şi simplu trebuiau spuse. Acum, după ce citise corespondenţa dintre tatăl ei şi Danya Ceapaev, precum şi scrisoarea de adio, era convinsă că povestea nu se terminase acolo. Tatăl său cunoştea un secret. Şi îl cunoştea de mult timp.

Dar el murise.

Nu mai rămăsese decât o singură pistă.

Danya Ceapaev.

Rachel ştia ce avea de făcut.

Coborî din lift la etajul douăzeci şi trei şi se îndreptă spre uşa pe care scria: PRIDGEN WOODWORTH. Firma de avocatură ocupa etajele douăzeci şi trei şi douăzeci şi patru ale unui zgârie-nori din centru, Departamentul testamente aflându-se la etajul douăzeci şi trei.

Paul se angajase la firmă imediat după absolvirea Facultăţii de Drept. Ea lucrase mai întâi la Procuratură, apoi la o altă firmă din Atlanta. Se cunoscuseră unsprezece luni mai târziu, iar după doi ani se căsătoriseră. Paul o curtase în stilul său, niciodată grăbit, întotdeauna atent, prevăzător. Se

temea să rişte, detesta eşecurile. Ea fusese cea care îl ceruse în căsătorie, iar el acceptase imediat.

Era un bărbat prezentabil. Întotdeauna fusese aşa. Nu era scorţos, dar nici prea jovial, doar plăcut în sensul strict al cuvântului. Onest şi demn de încredere. Însă tradiţionalismul său rigid devenise, cu timpul, anost şi enervant. De ce, pe vremea când erau împreună, meniul prânzurilor de duminică era, invariabil, acelaşi? Friptură cu cartofi, porumb, mazăre, chifle şi ceai cu gheaţă. Nu că Paul ar fi ţinut neapărat la asta, însă se mulţumea de fiecare dată cu acelaşi fel de mâncare. La început, Rachel se complăcuse în această predictibilitate. O găsea comodă. O comoditate cunoscută, care dădea o oarecare stabilitate lumii în care trăia. Cu timpul însă, această monotonie devenise de-a dreptul de nesuportat.

De ce oare?

Să fie rutina atât de dăunătoare?

Paul era un bărbat de succes, plăcut şi la locul lui. Ea era mândră de el, cu toate că rareori o mărturisea cu voce tare. În curând avea să conducă Departamentul testamente şi asta nu era rău deloc pentru un bărbat de patruzeci şi unu de ani, care încercase de două ori să intre la Facultatea de Drept. Dar el cunoştea legea testamentelor. Altceva nu studiase şi cunoştea toate chichiţele, fiind chiar şi membru al unor comitete legislative. Era un expert recunoscut în materie, iar Pridgen Woodworth îl plăteau suficient de bine ca să nu se lase ispitit de vreo altă firmă. Societatea se ocupa de mii de proprietăţi şi de averi, unele dintre ele chiar substanţiale; Rachel ştia că cei mai mulţi clienţi apelaseră la serviciile firmei datorită, în primul rând, reputaţiei de care se bucura Paul Cutler.

Croindu-şi drum prin labirintul de coridoare, Rachel se îndreptă spre biroul lui Paul. Îl sunase înainte să plece de la tribunal, aşa că el o aştepta.

Intră în birou, închise uşa în urma ei şi îl anunţă scurt:

— Plec în Germania.

Paul ridică privirea.

— Ce faci?

— Cred că m-am exprimat foarte clar. Plec în Germania.

— Să-l cauţi pe Ceapaev? Dar e foarte probabil să fi murit. Nu uita că nu i-a răspuns tatălui tău la ultima scrisoare.

— Trebuie să fac ceva.

Paul se ridică de la birou.

— De ce trebuie mereu să faci ceva?

— Tata ştia de Camera de Chihlimbar. Îi sunt datoare să fac nişte verificări.

— Îi eşti datoare? ridică el glasul. Ceea ce îi datorezi cu adevărat este să-i respecţi ultima dorinţă, aceea de a nu te implica, orice-ar fi. Asta în cazul în care *ar fi ceva.* Doamne, Rachel, ai patruzeci de ani. Când ai de gând să te maturizezi?

Rachel rămase surprinzător de calmă, căutând parcă să ţină cont de fiecare cuvânt din prelegerea lui Paul.

— Nu vreau să mă cert. Am nevoie de tine ca să vezi de copii. Vrei?

— Tipic pentru tine, Rachel. Faci primul lucru care-ţi trece prin minte. Acţionezi fără să gândeşti.

— Vrei să ai grijă de copii sau nu?

— Dacă spun nu, renunţi?

— Îl sun pe fratele tău.

Paul se aşeză la loc, părând să cedeze.

— Poţi sta în casă. Va fi mai uşor pentru copii. Încă suferă după tata.

— Şi ar suferi şi mai mult dacă ar şti ce vrea să facă mama lor. Şi încă ceva. Ai uitat de alegeri? Au mai rămas mai puţin de două luni, iar tu ai doi contracandidaţi care se fac luntre şi punte să te învingă, mai ales acum că au şi banii lui Marcus Nettles.

— Dă-le naibii de alegeri. Să câştige oamenii lui Nettles şi cu asta basta. Asta e mai important.

— Ce anume e mai important? Nici măcar nu ştim ce e *asta.* Şi cu procesele cum rămâne? Cum poţi să laşi totul baltă şi să pleci?

— Judecătorul-şef m-a înţeles. I-am spus că îmi trebuie ceva timp ca să-mi revin. În plus, n-am mai avut concediu de doi ani de zile. Aşa că mi-a aprobat cererea.

— Pleci în Bavaria după potcoave de cai morţi. Să cauţi un bătrân care, probabil, a murit şi ceva ce, tot probabil, s-a pierdut pentru totdeauna. Nu eşti prima care caută Camera de Chihlimbar. Există persoane care şi-au dedicat întreaga viaţă acestui scop şi care n-au găsit nimic.

Rachel rămase neclintită în hotărârea sa.

— Tata ştia ceva important. Simt asta. S-ar putea ca şi acest Ceapaev să ştie ceva.

— Visezi.

— Iar tu eşti jalnic.

Regretă imediat vorbele şi tonul pe care le rostise. Nu era cazul să-l jignească.

— Mă prefac că n-am auzit ce-ai spus, fiindcă ştiu cât de supărată eşti, spuse el încet.

— Plec mâine-seară, cu avionul, la München. Am nevoie de copii după scrisorile tatei şi după articolele din dosarele lui.

— Ţi le las în drum spre casă, spuse el cu resemnare în glas.

— O să te sun din Germania, să-ţi spun la ce hotel stau. Se îndreptă spre uşă. Mâine să iei copiii de la internat.

— Rachel!

Ea se opri, dar nu se întoarse.

— Ai grijă.

Rachel deschise uşa şi ieşi din birou.

Partea a doua.

21.

JOI, 15 MAI.
ORA 10.15.

Knoll părăsi hotelul şi luă un tren Marta spre tribunalul din Fulton County. Pe hârtia cu informaţiile KGB-ului, pe care o furase de la arhiva din Sankt Petersburg, scria că Rachel Cutler era avocat, fiind menţionată totodată şi adresa firmei la care lucra. Însă, când se duse acolo, află că ea nu mai lucra la firma respectivă de patru ani, fiind numită judecător la Curtea Superioară. Secretara fusese mai mult decât amabilă, dându-i un număr de telefon şi explicându-i unde anume o putea găsi în clădirea tribunalului. Knoll se gândise că la telefon putea fi refuzat. O întâlnire neanunţată, între patru ochi, părea cea mai sigură cale de abordare.

Trecuseră cinci zile de când îl omorâse pe Karol Boria. Acum trebuia să afle dacă fiica acestuia ştia ceva şi ce anume, despre Camera de Chihlimbar. Poate că tatăl ei îi spusese ceva, vreodată. Poate că ştia de Ceapaev. Nu era o treabă prea uşoară, însă nu mai avea nici o altă pistă şi era nevoit să epuizeze toate posibilităţile.

Luă un ascensor aglomerat şi urcă la etajul şase al clădirii tribunalului. De-a lungul coridoarelor, se înşirau săli de şedinţe şi birouri ticsite de lume. Knoll purta un costum gri-deschis, cămaşă în dungi şi cravată galben-pal, din mătase, cumpărată cu o zi în urmă dintr-un magazin de confecţii pentru bărbaţi dintr-o suburbie a oraşului. Alesese intenţionat culori şterse, tradiţionale.

Trecu pragul uşilor de sticlă pe care scria: BIROUL DOAMNEI JUDECĂTOR RACHEL

CUTLER şi intră în anticameră. O femeie de culoare, de vreo treizeci de ani, şedea la un birou. Pe ecusonul său scria: SAMI LUFFMAN.

— Bună dimineaţa, o salută el în engleza lui cea mai bună. Femeia îi zâmbi şi îi răspunse la salut.

— Numele meu este Christian Knoll. Şi îi întinse o carte de vizită asemănătoare celei pe care i-o dăduse lui Pietro Caproni, dar pe care era scris doar COLECŢIONAR DE ARTĂ, nu şi profesor şi pe care nu era trecută nici o adresă. Aş putea vorbi cu doamna judecător?

Femeia luă cartea de vizită.

— Îmi pare rău, însă doamna judecător lipseşte astăzi.

— Am ceva important de discutat cu dânsa.

— Îmi permiteţi să vă întreb dacă are legătură cu vreunul dintre procesele aflate în evidenţa tribunalului nostru?

El clătină din cap, cu un aer nevinovat.

— Nu, deloc. Este o problemă personală.

— Tatăl doamnei judecător a decedat săptămâna trecută şi...

— O, condoleanţe, spuse el, prefăcându-se surprins. Ce cumplit.

— Da, a fost îngrozitor. Doamna este foarte deprimată şi a hotărât să-şi ia o scurtă vacanţă.

— Mare ghinion, atât pentru mine, cât şi pentru dânsa. Eu rămân în oraş numai până mâine şi speram ca, înainte de plecare, să pot sta de vorbă cu doamna judecător Cutler. I-aţi putea trimite un mesaj, rugând-o să mă sune la hotel?

Secretara păru dispusă să-l ajute, iar el profită de scurtul răgaz pentru a studia fotografia înrămată, de pe peretele din spatele ei. O femeie stătea în picioare în faţa unui bărbat, cu braţul drept ridicat, de parcă ar fi depus un jurământ. Avea părul castaniu-închis, lung până la umeri, nasul cârn şi ochii pătrunzători. Purta o robă neagră, aşa că era greu să-i distingă silueta. Obrajii întinşi erau uşor îmbujoraţi, iar surâsul abia

perceptibil se potrivea cu importanţa solemnă a momentului. Arătă cu degetul spre fotografie.

— Este doamna judecător Cutler?

— Da, acum patru ani, la depunerea jurământului.

Era aceeaşi persoană pe care o văzuse marţi, la înmormântarea lui Karol Boria, stând în faţa grupului îndoliat şi ţinând de umeri doi copii, un băiat şi o fată.

— Eu îi pot transmite doamnei judecător Cutler mesajul dumneavoastră, dar nu ştiu dacă veţi primi vreun răspuns.

— De ce?

— Pentru că diseară pleacă.

— Departe?

— În Germania.

— Este o ţară foarte frumoasă. Trebuia neapărat să afle unde se ducea, aşa că încercă cele trei puncte de intrare principale. Berlinul este de-a dreptul superb în această perioadă a anului. La fel Frankfurtul şi Münchenul.

— La München pleacă.

— Ah! Este un oraş magnific. Poate o va ajuta să-şi mai revină.

— Sper.

Aflase destul.

— Vă mulţumesc, doamnă Luffman. Mi-aţi fost de mare ajutor. Aveţi aici adresa hotelului meu. Trecuse la întâmplare numele unui hotel şi un număr de cameră, pentru că, oricum, nu mai avea nevoie să fie contactat. Spuneţi-i doamnei judecător că am fost aici.

— Voi încerca.

Înainte să iasă din birou, Knoll se mai uită o dată la fotografia de pe perete, întipărindu-şi bine în minte chipul lui Rachel Cutler.

Coborî cele şase etaje şi ajunse la mezanin. Pe un perete, se aflau câteva telefoane publice. Knoll se apropie de unul dintre ele şi formă numărul liniei private a biroului lui Franz Fellner. În

Germania era aproape ora 17. Nu ştia cine avea să răspundă şi nici cui urma să i se subordoneze. Evident, puterea era în tranziţie – Fellner se retrăgea, iar Monika prelua controlul. Dar bătrânul nu era genul de om care să renunţe uşor, mai cu seamă când era vorba de Camera de Chihlimbar.

— *Guten tag,* răspunse Monika după două apeluri.

— Azi faci pe secretara? o întrebă el în germană.

— Era şi timpul să dai un semn de viaţă. A trecut o săptămână. Ai reuşit?

— Hai să lămurim lucrurile odată pentru totdeauna. Nu sunt un copil, să fiu controlat pas cu pas. Îmi dai o sarcină şi apoi mă laşi în pace. Sun eu dacă e nevoie.

— Vai ce sensibil suntem!

— Nu permit să fiu supravegheat.

— Îţi voi reaminti asta cu prima ocazie când vei fi între picioarele mele.

Knoll zâmbi. Ca întotdeauna, ea avea ultimul cuvânt.

— L-am găsit pe Boria. Mi-a spus că nu ştie nimic.

— Şi l-ai crezut?

— Am zis eu asta?

— E mort, nu?

— O căzătură fatală pe scări.

— Tatei n-o să-i placă povestea asta.

— Credeam că acum tu eşti şefa.

— Chiar sunt. Dar, la drept vorbind, nu are nici o importanţă. Tata are dreptate – îţi asumi prea multe riscuri.

— Nu-mi asum riscuri inutile.

Adevărul este că fusese extrem de prudent: la prima vizită, nu atinsese decât paharul cu ceai, pe care îl şi luase cu el, la a doua vizită, când, oricum, purtase mănuşi.

— Să zicem că am luat acea hotărâre constrâns de împrejurări.

— Dar ce-a făcut? Ţi-a rănit orgoliul?

Ciudat cum de îl putea citi chiar şi de la o distanţă de şase mii patru sute de kilometri. Nu crezuse niciodată că era atât de previzibil.

— Nu contează.

— Într-o zi te va părăsi norocul, Christian.

— O spui de parcă de-abia aştepţi ziua aceea.

— Nici gând. Eşti greu de înlocuit.

— În ce sens?

— În toate sensurile, ticălosule.

Knoll zâmbi din nou. Era bine de ştiut şi că îi intrase pe sub piele.

— Am aflat că fiica lui Boria se pregăteşte să plece la München. Poate că vrea să dea de urma lui Ceapaev.

— Ce te face să crezi asta?

— Modul în care Boria a vrut să scape de mine şi ceva ce mi-a spus legat de panouri.

„Poate că este mai bine să rămână pierdute.”

— Poate că fiică-sa chiar pleacă în vacanţă.

— Mă cam îndoiesc. Ar fi o coincidenţă prea mare.

— Ai de gând s-o urmăreşti?

— Da... ceva mai târziu. Mai am ceva de rezolvat.

22.

Suzanne îl urmărea pe Christian Knoll de pe partea cealaltă a mezaninului. Şedea într-o sală de aşteptare aglomerată. Pe peretele exterior, de sticlă, era scris: GREFIERI. AMENZI DE CIRCULAŢIE. În jur de şaptezeci şi cinci de persoane îşi aşteptau rândul la un ghişeu într-o dezordine totală şi în fum de ţigară, în ciuda celor câteva afişe pe care scria: FUMATUL INTERZIS.

Îl urmărea pe Knoll încă de sâmbătă. Luni, el se dusese de două ori la Muzeul de Artă şi intrase o dată într-o clădire cu birouri din centrul Atlantei. Marţi, asistase la înmormântarea lui Karol Boria. Ea urmărise slujba de vizavi. Cu o zi în urmă, el nu făcuse mare lucru, trecuse pe la biblioteca publică şi făcuse cumpărături într-un centru comercial. Dar în ziua aceea se trezise devreme şi pornise la drum.

Suzanne îşi ascunsese părul blond, tuns scurt, sub o perucă roşcată, cârlionţată. Era fardată strident şi purta ochelari de soare ieftini. Era îmbrăcată cu jeanşi strâmţi şi cu o jachetă de trening cu emblema Jocurilor Olimpice de la Atlanta din 1996 şi purta adidaşi. Pe umăr avea agăţată o geantă neagră, ieftină. În felul acesta, nu ieşea cu nimic în evidenţă. Pe genunchi ţinea deschis un număr al revistei *People,* dar îşi muta mereu privirea de pe paginile revistei către telefoanele publice din celălalt capăt al mezaninului ticsit de oameni.

Cu cinci minute în urmă, îl urmărise pe Knoll până la etajul şase şi îl văzuse intrând în biroul lui Rachel Cutler. Suzanne recunoscuse numele şi făcuse legătura. Deci Knoll nu renunţase. Mai mult ca sigur că acum îi raporta Monikăi Fellner ceea ce aflase. Ticăloasa aia chiar că era o problemă. Tânără. Agresivă. Lacomă. O demnă urmaşă a lui

Franz Fellner şi o pacoste din mai multe puncte de vedere.

Knoll nu zăbovise mult în biroul lui Rachel Cutler, fireşte nu destul cât să discute cu ea. Aşa că Suzanne se retrăsese, de teamă ca el să n-o observe, nefiind sigură că se deghizase suficient de bine încât să nu fie recunoscută. Knoll era dat naibii. Uns cu toate alifiile. Din fericire, ea era mai bună.

Knoll puse receptorul în furcă şi ieşi în stradă.

Suzanne lăsă revista deoparte şi îl urmă.

Knoll luă un taxi şi se întoarse la hotel. Sâmbătă seară, acasă la Boria, după ce frânsese gâtul bătrânului, simţise prezenţa cuiva, dar abia luni şi în zilele următoare descoperise că era vorba de Suzanne Danzer. Ea se deghizase destul de bine, dar lui anii petrecuţi în branşă îi ascuţiseră simţurile. Acum nu-i mai scăpa aproape nimic. Iar pe Suzanne aproape că o aşteptase. Ernst Loring, şeful lui Danzer, îşi dorea Camera de Chihlimbar la fel de mult ca Fellner. Josef, tatăl lui Loring, fusese obsedat de chihlimbar, posedând una dintre cele mai mari colecţii particulare din lume. Ernst îi moştenise atât obiectele, cât şi pasiunea. Knoll îl auzise de multe ori pe Loring deschizând acel subiect şi îl urmărise cu atenţie în timp ce făcea schimb sau cumpăra obiecte din chihlimbar de la alţi colecţionari, inclusiv de la Fellner. Era clar că Danzer fusese expediată în Atlanta ca să afle ce învârtea el acolo.

Dar cum de ştiuse unde să-l găsească?

Bineînţeles. De la funcţionarul acela băgăcios din Sankt Petersburg. De la cine altcineva? Probabil că idiotul trăsese cu ochiul la documentul KGB-ului, înainte ca el să-l pună la loc. Mai mult ca sigur că individul lua mită, Loring fiind unul dintre cei care îl ungeau, de vreme ce Danzer se afla acolo, presupunea el, încă de vineri.

Taxiul opri în faţa hotelului Marriott şi Knoll coborî. Undeva, în spate, Danzer îl urmărea. Probabil că stătea şi ea tot acolo. Mai mult ca sigur că avea să intre într-una dintre toaletele de la parter, ca să-şi schimbe peruca şi accesoriile. Poate că avea să dea o fugă până în cameră, să se schimbe, plătindu-l probabil pe vreunul dintre băieţii de serviciu sau dintre portari ca să o anunţe dacă el părăsea hotelul.

Knoll se duse direct în camera sa, de la etajul optsprezece, de unde telefona la compania aeriană Delta.

— Aş dori să fac o rezervare pe ruta Atlanta-München. Este vreo cursă astăzi?

Knoll îl auzi pe funcţionar apăsând tastele calculatorului.

— Da, domnule, este o cursă internaţională, la ora 14.35. Zbor direct până la München.

Acum trebuia să se asigure că nu mai existau şi alte curse.

— Mai sunt şi alte zboruri? Mai devreme? Sau mai târziu?

Omul apăsă din nou tastele.

— Nu prin compania noastră.

— Dar prin alte companii?

Taste apăsate.

— Aceasta este singura cursă directă Atlanta-München de astăzi. Mai există însă şi două zboruri cu escală.

Knoll era aproape sigur că Rachel alesese cursa directă şi nu una cu destinaţia New York, Paris, Amsterdam sau Frankfurt, cu legătură spre München. Confirmă rezervarea şi închise telefonul, după care îşi strânse în grabă lucrurile şi le puse în geanta de voiaj. Trebuia să-şi calculeze cu precizie sosirea la aeroport. Dacă Rachel Cutler nu se va afla în avionul ales de el, trebuia să-i ia urma în alt fel, poate când ea va suna la birou să o anunţe pe secretară unde putea fi găsită. Atunci putea şi el să telefoneze şi să lase un număr corect,

stârnindu-i astfel curiozitatea ce o va îndemna să-l caute.

Coborî în holul hotelului, anunţând că voia să plece. Cu toate că era destul de multă lume, care se grăbea în toate direcţiile, atenţia îi fu atrasă de o bruneţică apetisantă, aflată la aproape cincizeci de metri distanţă, cocoţată la o masă dintr-unul din băruleţele răspândite în holul central. Aşa cum bănuise, Danzer îşi schimbase hainele. Un trening de culoarea piersicii şi nişte ochelari de soare mai eleganţi şi mai închişi la culoare decât primii luaseră locul ţinutei neglijente de dinainte.

Knoll achită costul camerei la recepţie, apoi ieşi în stradă, să ia un taxi care să-l ducă la aeroport.

Suzanne îi zări geanta de voiaj. Knoll pleca? Nu mai avea timp să se întoarcă în cameră. Trebuia să-l urmărească, să vadă unde se duce. Acesta era motivul pentru care călătorea întotdeauna cu puţine bagaje, fără să se încurce cu obiecte pe care le putea cumpăra de oriunde.

Se ridică, aruncă pe masă cinci dolari pentru o băutură din care nu sorbise decât de două ori, apoi se îndreptă spre ieşire.

Knoll coborî din taxi la Aeroportul Internaţional Hartsfield şi se uită la ceas: 13.25. Avea la dispoziţie mai puţin de o oră să scape de Danzer şi să se îmbarce. Îi dădu şoferului trei bancnote de câte zece dolari, îşi puse geanta pe umăr şi intră în terminalul dinspre sud.

Cozile la bilete pentru cursele Delta erau lungi. Trebuia să o facă pe Danzer să-i piardă urma, aşa că se îndreptă direct spre aparatul electronic de chec-in. Ascunsese stiletul în geanta de voiaj, singurul loc sigur, pentru că lama sa nu ar fi trecut în nici un caz de detectorul de metale. Obţinu tichetul de îmbarcare, îşi verifică bagajul, apoi trecu prin punctul de control de securitate, unde era îmbulzeală şi coborî cu scara rulantă spre zona

de transfer. Danzer se afla la circa cincizeci de metri mai în spate. Aşa cum bănuise şi el, ea fusese luată prin surprindere de plecarea lui bruscă şi nu mai avusese timp să-şi schimbe deghizarea. Purta aceeaşi perucă brunetă, costumul de trening de culoarea piersicii şi ochelarii de soare pe care îi avusese şi la Marriott. Ce neglijenţă din partea ei. Ar fi trebuit să aibă tot timpul la ea ceva care să o ajute să-şi schimbe înfăţişarea, de vreme ce folosea deghizarea ca unică metodă de camuflare. El personal prefera supravegherea electronică, aceasta permiţându-i luxul de a păstra o distanţă între urmărit şi urmăritor.

Odată ajuns jos, Knoll se îndreptă în grabă împreună cu ceilalţi pasageri spre trenurile automate. Sute de oameni traversau zona de transfer. Knoll se urcă într-unul din trenuri, în primul vagon şi o văzu pe Danzer urcându-se în cel de-al doilea şi postându-se lângă uşă şi lângă geamurile din faţă, ca să poată vedea ce se întâmplă în primul vagon. Knoll cunoştea bine aeroportul. Trenurile se deplasau între cele şase terminale de îmbarcare, dintre care cel pentru zborurile internaţionale se afla cel mai departe. La prima oprire, în terminalul A, el şi alte o sută de persoane coborâră din tren. Mai mult ca sigur că Danzer se întreba ce gânduri avea el. Familiarizată şi ea cu Aeroportul Hartsfield, ştia că nici o cursă internaţională nu folosea terminalele A, B, C şi D. Îşi închipuia, poate, că el avea să ia o cursă internă spre un alt oraş american. Nu avea importanţă. Knoll ştia că ea avea să-l urmărească. Poate că acum se gândea cum să se urce şi cum să coboare din avion fără ca el să o vadă.

Knoll rămase pe peron, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. În realitate, număra în gând secundele. Sincronizarea era esenţială. Danzer aşteptă şi ea, pierdută în mulţime, căutând să pară cât mai indiferentă. Se afla la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri, părând sigură că el nu

observase nimic. Knoll aşteptă exact un minut, apoi se luă după ceilalţi, îndreptându-se spre o scară rulantă.

Treptele scării se ridicau încet.

Mai rămăseseră aproape treizeci de metri până sus, în terminalul de îmbarcare, ticsit de lume. Soarele după-amiezii pătrundea înăuntru prin nişte uriaşe ferestre rabatante, înalte cât patru etaje. O balustradă din aluminiu, cu o înclinaţie de aproape trei metri, separa cele două sensuri de mers. Din şase în şase metri, era amplasată câte o plantă ornamentală. Scara rulantă ce cobora spre zona de transfer era aproape goală. Nu se vedeau nici camere de supraveghere, nici agenţi de pază.

Knoll aşteptă momentul potrivit, apoi se prinse de balustrada din mijloc, dintre cele două sensuri de mers şi sări peste ea, rotindu-se în jurul unuia dintre ghivecele cu plante ornamentale şi aterizând pe scara rulantă care cobora. Acum mergea în direcţia opusă şi, în clipa în care trecu pe lângă Danzer, o salută, ironic, cu un deget la tâmplă.

Privirea ei spunea totul.

Knoll trebuia să acţioneze repede. N-avea să dureze mult până ce Danzer va face aceeaşi mişcare. Trecu în fugă pe lângă cei câţiva călători care coborau, grăbindu-se să ajungă jos. Sincronizarea fusese perfectă. Un tren tocmai intra în staţie. Uşile se deschiseră şi o voce din difuzor anunţă: „Vă rugăm să vă îndepărtaţi de uşi şi să staţi în mijlocul intervalului”. Oamenii se urcară. Knoll se uită în spate şi o văzu pe Danzer sărind peste balustrada scării care cobora, dar mai puţin agilă decât el. Se poticni o clipă, apoi îşi recapătă echilibrul. Knoll se urcă în vagon.

„Atenţie, se închid uşile”, anunţă vocea din difuzor. Danzer se repezi să prindă trenul, dar era prea târziu. Uşile se închiseră, iar trenul se puse în mişcare.

Knoll coborî din tren în terminalul de îmbarcare pentru cursele internaţionale. Danzer avea să

ajungă şi ea până la urmă acolo, dar mai mult ca sigur că pasagerii pentru cursa de München deja se îmbarcau, iar el se afla la o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate de terminalul A. Până să ajungă ea la zona de transfer şi să aştepte să ia trenul următor, el avea să se piardă în mulţime şi să se urce nestingherit în avion.

Terminalul era imens. Cel mai mare terminal internaţional din America. Patru etaje. Douăzeci şi patru de porţi. Ar fi durat o oră să-l străbaţi şi să treci pe la fiecare poartă în parte. Păşi pe scara rulantă şi începu să urce. O lumină strălucitoare se revărsa prin ferestrele rabatabile înalte. Din loc în loc existau nişe, unde fuseseră amplasate vitrine, în care erau expuse obiecte de artă mexicană, egipteană şi feniciană. Nimic extravagant, nimic de valoare, doar piese obişnuite, plăcuţele din dreptul fiecăreia menţionând numele muzeului din Atlanta sau al colecţionarului de la care fuseseră împrumutate.

Ajuns în capul scării rulante, o luă la dreapta. Dinspre un bar situat undeva în stânga se răspândea o aromă de cafea proaspăt râşnită. Câţiva pasageri se opriră în faţa unui stand, să cumpere ziare şi reviste. Knoll se opri să studieze panourile electronice de afişare a plecărilor. În următoarele treizeci de minute, aveau să decoleze în jur de douăsprezece avioane. Danzer nu avea de unde să ştie în care urma să se urce el sau dacă avea să se urce în vreunul. La urma urmelor, el ar fi putut foarte bine să se întoarcă în terminal, trucul iniţial cu verificarea genţii sale de voiaj fiind doar un şiretlic.

Studie atent panoul, căutând cursa de München, găsi poarta şi intră în hol. Pasagerii tocmai se îmbarcau.

Se aşeză la coadă şi, când îi veni rândul, întrebă:

— Mai sunt locuri libere în avion?

Însoţitoarea de zbor se uită pe monitor.

— Nu, domnule, toate sunt ocupate.

Acum, chiar dacă Danzer îl găsea, tot n-ar mai fi avut cum să-l urmărească. Knoll spera ca toţi pasagerii să fie prezenţi, ca să nu rămână nici un loc liber. Se îndreptă spre poartă, având în faţa lui circa treizeci de persoane, printre care şi o femeie cu păr roşcat, lung până la umeri, îmbrăcată într-un elegant costum-pantalon de culoare bleumarin. Aceasta tocmai îi arăta însoţitoarei de zbor tichetul de îmbarcare.

Knoll o recunoscu imediat.

Era Rachel Cutler.

Perfect.

23.

Atlanta, Georgia vineri.
16 mai, ora 9.15.

Suzanne intră în birou. Paul Cutler se ridică de la biroul masiv din lemn de nuc, să o întâmpine.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să mă primiţi, spuse ea.

— Nici o problemă, domnişoară Myers.

Cutler i se adresase cu numele sub care i se prezentase secretarei. Suzanne ştia că lui Knoll îi plăcea să-şi dea numele adevărat, un alt semn de aroganţă. Ea prefera anonimatul. O posibilitate în minus ca oamenii să-şi amintească de ea.

— Spuneţi-mi Jo, îi sugeră ea.

Se aşeză pe scaunul oferit de el şi începu să-l studieze pe avocatul de vârstă mijlocie.

Era scund şi suplu, nu era chel, însă părul şaten-deschis era destul de rar. Purta eterna cămaşă albă, pantaloni închişi la culoare şi cravată de mătase, iar bretelele îi confereau un plus de maturitate. Arbora un zâmbet dezarmant şi lui Suzanne îi plăcură ochii lui cenuşii, strălucitori. Părea un tip neîncrezător în sine, rezervat şi la locul lui, genul de bărbat uşor de cucerit.

Noroc că se îmbrăcase potrivit rolului pe care urma să-l joace. Purta o perucă şaten-închis, lentile de contact de culoare albastră şi ochelari fără dioptrii, cu rame aurii. Fusta din crep şi sacoul la două rânduri, cu revere ascuţite, cumpărate cu o zi în urmă de la Ann Taylor, îi dădeau un aer feminin, scopul fiind acela de a distrage atenţia de la figura ei.

Se aşeză picior peste picior, încet, lăsând să i se vadă ciorapii negri, apoi încercă să zâmbească mai mult ca de obicei.

— Sunteţi recuperator de obiecte de artă? o întrebă Cutler. Trebuie să fie o muncă foarte interesantă.

— Poate fi. Dar sunt convinsă că şi a dumneavoastră este la fel de incitantă.

Aruncă o privire în jur. Pe peretele din spatele unei canapele de piele, se afla o gravură de Winslow, pe un altul, o acuarelă de Kupka. Diplomele ocupau un alt perete, alături de numeroase titluri şi premii acordate de Asociaţia Americană a Barourilor, Societatea Avocaţilor Testamentari şi Asociaţia Avocaţilor Pledanţi din Georgia. Două fotografii color păreau să fi fost făcute într-o cameră legislativă – în ambele, Cutler dădea mâna cu acelaşi bărbat în vârstă.

Suzanne arătă spre tablouri:

— Sunteţi un cunoscător în artă?

— E prea mult spus. Am o colecţie, nu foarte mare şi sunt membru în consiliul de administraţie al muzeului nostru de artă.

— Probabil că asta vă dă şi multe satisfacţii.

— Arta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Acesta fiind, probabil şi motivul pentru care aţi acceptat să mă primiţi.

— Acesta şi simpla curiozitate.

Suzanne hotărî că era momentul să treacă la afaceri.

— Tocmai am trecut pe la tribunalul din Fulton County. Secretara fostei dumneavoastră soţii mi-a comunicat că doamna judecător Cutler este plecată din oraş. Nu mi-a spus unde, dar mi-a sugerat să discut cu dumneavoastră.

— Sami mi-a telefonat adineauri şi mi-a spus că asta are legătură cu fostul meu socru.

— Aşa este. Secretara doamnei judecător Cutler mi-a confirmat că ieri a vizitat-o un bărbat care o căuta pe fosta dumneavoastră soţie. Un european înalt şi blond. S-a prezentat drept Christian Knoll. Eu l-am urmărit toată săptămâna, dar i-am pierdut

urma ieri după-amiază, la aeroport. Mă tem că s-ar putea să o urmărească pe doamna judecător Cutler.

Pe chipul lui Paul se citea îngrijorarea. Excelent. Nu se înşelase.

— De ce ar urmări-o acest domn Knoll pe Rachel?

Suzanne mizează pe sinceritate. Poate că teama avea să-i dezlege limba şi astfel putea afla unde plecase Rachel Cutler.

— Knoll a venit în Atlanta să stea de vorbă cu Karol Boria. Îi ascunse însă faptul că Knoll chiar vorbise cu Boria sâmbătă seară. Nu era cazul să trezească suspiciuni. Între timp, a auzit, probabil, că Boria a murit şi a căutat-o pe fiica acestuia. Este singura explicaţie logică a faptului că s-a dus la ea la birou.

— De unde ştiţi atâtea lucruri despre Karol?

— Cunoaşteţi, probabil, cu ce s-a ocupat domnul Boria cât timp a fost cetăţean sovietic.

— Nouă ne-a povestit, dar dumneavoastră cum aţi aflat?

— Dosarele comisiei pentru care a lucrat domnul Boria sunt acum făcute publice în Rusia. Astfel, istoria a devenit o materie uşor de studiat. Knoll caută Camera de Chihlimbar şi spera, probabil, ca Boria să ştie ceva despre ea.

— Dar de unde a ştiut unde să-l găsească pe Karol?

— Săptămâna trecută, Knoll a studiat nişte dosare aflate într-o arhivă din Sankt Petersburg. Acestea nu au fost puse decât recent la dispoziţia publicului. De acolo a aflat tot.

— Asta nu explică prezenţa dumneavoastră aici.

— După cum v-am mai spus, eu l-am urmărit pe Knoll.

— Şi de unde ştiaţi că Boria a murit?

— N-am ştiut până luni, când am ajuns în oraş.

— Domnişoară Myers, de ce tot acest interes faţă de Camera de Chihlimbar? Vorbim despre ceva pierdut de mai bine de cincizeci de ani. Nu

credeţi că dacă era de găsit, ar fi fost găsită până acum?

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Cutler, însă Christian Knoll este de altă părere.

— Spuneţi că i-aţi pierdut urma ieri, la aeroport. Ce vă face să credeţi că o urmăreşte pe Rachel?

— Intuiţia. L-am căutat prin tot aeroportul, dar n-am dat de el. Apoi mi-au atras atenţia câteva curse internaţionale care au decolat la câteva minute după ce i-am pierdut urma lui Knoll. Una era spre München, două spre Paris şi trei spre Frankfurt.

— Rachel a plecat la München, spuse Paul.

Se părea că gheaţa fusese spartă şi că începea să aibă încredere în ea. Să o creadă. Aşa că hotărî să profite de ocazie.

— De ce a plecat doamna judecător Cutler la München atât de curând după moartea tatălui său?

— Pentru că bătrânul a lăsat o scrisoare cu privire la Camera de Chihlimbar.

Acum era momentul să insiste.

— Domnule Cutler, Christian Knoll este un om periculos. Când urmăreşte ceva, nimic nu-l poate opri. Fac pariu că s-a aflat în avionul de München. Este foarte important să vorbesc cu fosta dumneavoastră soţie. Ştiţi cumva la ce hotel stă?

— Mi-a spus că o să mă sune de-acolo, dar încă n-a făcut-o, răspunse el, vădit îngrijorat.

Suzanne se uită la ceas.

— La München este acum aproape ora 15.30.

— La asta mă gândeam şi eu înainte să veniţi.

— Ştiţi exact unde intenţiona să se ducă? El nu-i răspunse. Suzanne insistă: înţeleg foarte bine că pentru dumneavoastră sunt o străină, dar vă asigur că vă sunt prietenă. Trebuie să-l găsesc pe Christian Knoll. Nu pot intra în amănunte din motive de confidenţialitate, dar sunt aproape convinsă că se află pe urmele fostei dumneavoastră soţii.

— În cazul acesta, cred că ar trebui să anunţ poliţia.

— Knoll nu înseamnă nimic pentru autorităţile locale. Problema este de competenţa Interpolului.

Vorbele ei îl puseră pe gânduri şi începu să ia în calcul toate opţiunile pe care le avea.

Să anunţe poliţia i-ar fi luat timp, iar implicarea agenţiilor europene ar fi durat şi mai mult. Ea, în schimb, se afla acolo, pregătită să acţioneze. Alegerea trebuia să fie uşoară, aşa că Suzanne nu fu surprinsă când îl auzi spunând:

— S-a dus în Bavaria, să-l caute pe un anume Danya Ceapaev, care locuieşte la Kehlheim.

— Cine este acest Ceapaev? îl întrebă ea, de parcă ar fi fost prima oară când auzea acel nume.

— Un prieten de-al lui Karol. Au lucrat împreună în cadrul Comisiei, cu ani în urmă. Rachel crede că Ceapaev ar putea şti ceva despre Camera de Chihlimbar.

— Ce anume o face să creadă acest lucru?

Paul scoase dintr-un sertar al biroului un teanc de scrisori, pe care i le întinse.

— Citiţi-le şi vă veţi lămuri singură. Totul este scris aici.

Preţ de câteva minute, Suzanne parcurse fiecare scrisoare în parte. Informaţiile nu erau clare şi sigure, doar simple presupuneri ale celor doi. Suficiente însă pentru a o îngrijora. Trebuia neapărat să-l împiedice pe Knoll să se alieze cu Rachel Cutler. Deci ăsta era planul ticălosului. Nu scosese nimic de la tată, aşa că îl împinsese în jos, pe scări şi se hotărâse să o vrăjească pe fiică, doar-doar află ceva de la ea. Suzanne se ridică de pe scaun.

— Vă mulţumesc pentru informaţii, domnule Cutler. Plec la München, să văd dacă pot da de urma fostei dumneavoastră soţii. Am cunoştinţe acolo. Şi, întinzându-i mâna, adăugă: Vă mulţumesc şi pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Cutler se ridică şi el şi-i dădu mâna.

— Domnişoară Myers, vă mulţumesc pentru vizită şi pentru faptul că m-aţi prevenit. Dar nu mi-aţi spus care este interesul *dumneavoastră* în toată această afacere.

— Nu am voie să divulg nimic, dar este suficient să spun că domnul Knoll este căutat pentru fapte deosebit de grave.

— Sunteţi de la poliţie?

— Sunt detectiv particular, angajată să-l găsesc pe Knoll. Lucrez undeva, într-o suburbie a Londrei.

— Ciudat. Accentul dumneavoastră este mai mult est-european decât britanic.

— Aveţi dreptate, zâmbi ea. M-am născut la Praga.

— Îmi puteţi lăsa un număr de telefon? Dacă mă sună Rachel, poate vă pun în legătură.

— Nu este nevoie, o să vă caut tot eu pe dumneavoastră, astăzi sau mâine, dacă nu vă deranjez.

Tocmai dădea să plece, când observă fotografia înrămată a unei femei şi a unui bărbat, în vârstă.

— Frumoasă pereche.

— Părinţii mei. A fost făcută cu trei luni înainte să moară... amândoi.

— Îmi pare rău.

Paul îi mulţumi pentru condoleanţe printr-o uşoară înclinare a capului, iar Suzanne părăsi biroul fără să mai spună nimic. Ultima oară când îi văzuse pe cei doi, aceştia, împreună cu alte douăzeci şi ceva de persoane, se urcau, pe o vreme ploioasă, în avionul companiei Alitalia, pregătindu-se să părăsească Florenţa, cu destinaţia Franţa, trecând peste Marea Ligurică. Explozibilii, pentru care plătise ca să fie aduşi la bordul avionului, se aflau, în siguranţă, în cală, iar ceasul fusese potrivit pentru treizeci de minute mai târziu, când avionul avea să zboare pe deasupra apei.

24.

München, Germania.
Ora 16.35.

Rachel se uita în jur uluită. Nu mai intrase niciodată într-o berărie. O formaţie completă, plină de energie, cu trompete, tobe, un acordeon şi tălăngi făcea un zgomot infernal. La mesele de lemn şedeau cheflii, aerul era îmbâcsit de fum de ţigară şi de miros de cârnaţi, iar berea tare curgea în valuri. Chelneri transpiraţi, purtând pantaloni scurţi, de piele şi chelneriţe îmbrăcate cu rochiţe tiroleze, viu colorate, serveau de zor bere neagră, în căni de un litru. *Maibock,* aşa auzise că se numeşte. O băutură de sezon, servită numai în acea perioadă a anului, pentru a vesti sosirea verii.

Majoritatea celor din jur – să fi fost vreo două sute de oameni – păreau să se distreze. Ea nu se omora după bere, i se părea că are un gust îndoielnic, drept pentru care comandă o Cola şi o friptură de pui. Berăria îi fusese recomandată de recepţionerul hotelului la care stătea şi tot el o sfătuise să se ducă la Hofbrauhaus, un local aflat în apropiere, unde se adunau de obicei turiştii.

Avionul de la Atlanta aterizase în dimineaţa aceea, destul de devreme şi, în ciuda avertismentelor primite, închiriase o maşină, se cazase la un hotel şi trăsese un pui de somn. A doua zi, urma să plece la Kehlheim, aflat la şaptezeci de kilometri spre sud. Era o distanţă destul de mare, însă Danya Ceapaev, care aşteptase atâta vreme, mai putea aştepta o zi, asta în cazul în care avea să dea de el.

Schimbarea de mediu îi pria, deşi i se părea ciudat să privească în jur şi să vadă tavanele boltite şi costumele viu colorate ale chelnerilor. Mai fusese doar o singură dată în Europa, cu trei ani în

urmă, la Londra, unde participase la o conferinţă pe teme juridice, sponsorizată de Baroul de Stat din Georgia. Programele de televiziune dedicate Germaniei o interesaseră întotdeauna şi visase că într-o zi avea să o viziteze. Acum se afla aici.

Îşi mâncă friptura de pui şi savura spectacolul, care îi abătu gândurile de la tatăl ei, de la Camera de Chihlimbar şi de la Danya Ceapaev, de la Marcus Nettles şi de la alegerile care se apropiau. Era posibil ca Paul să fi avut dreptate şi ca totul să nu fie decât o pierdere de timp, dar simplul fapt că se afla acolo o făcea să se simtă mai bine, iar asta conta cel mai mult.

Îşi plăti consumaţia în euro – schimbase dolari la aeroport – şi părăsi berăria. Afară era răcoare şi bine; acasă, în Georgia, era acum o vreme caniculară. Soarele de primăvară arunca lumini şi umbre pe pietrele din caldarâm. Străzile erau înţesate de turişti şi de oameni ieşiţi la cumpărături; clădirile oraşului vechi alcătuiau un amalgam ciudat de piatră, lemn, tencuială şi cărămidă, ce crea o atmosferă medievală rustică cu totul deosebită. Întreaga zonă era rezervată pietonilor, cu excepţia furgonetelor care aprovizionau magazinele.

O porni agale spre *Marienplatz.* Hotelul la care stătea se afla în direcţie opusă. Trecu pe lângă o piaţă agroalimentară, cu tarabele încărcate de fructe, legume, carne şi mâncare gătită. În stânga, se afla o berărie în aer liber. Nu ştia multe despre oraşul München. Cândva, capitala Bavariei, reşedinţa ducilor electori, patria Casei de Wittelsbach care guvernase regiunea vreme de şapte sute cincizeci de ani. Cum îl numise Thomas Wolfe? „O fărâmă din paradisul german.”

Rachel depăşi câteva grupuri de turişti şi pe ghizii acestora, care sporovăiau în franceză, spaniolă şi japoneză. În faţa primăriei, dădu peste un grup de englezi care vorbeau în dialectul cockney, amintindu-i de excursia în Anglia. Se

alătură grupului, ascultând explicaţiile ghidului şi uitându-se lung la construcţiile în stil gotic. Grupul traversă piaţa, oprindu-se ceva mai departe, vizavi de primărie. Ghidul se uită la ceas. Orologiul de pe zidul turnului arăta aceeaşi oră: 16.58.

Deodată, ferestrele turnului cu ceas se deschiseră, lăsând să iasă două şiruri de figurine din cupru smălţuit în culori vii, care începură să danseze pe o placă turnantă. Muzica inundă piaţa. Clopotele bătură ora 17. În depărtare, se auziră şi altele.

— Acesta este *glockenspiel,* se auzi vocea ghidului, acoperind zgomotul. Se desfăşoară de trei ori pe zi. La ora 11, la 12 şi acum, la ora 17. Figurinele de sus reproduc o întrecere cavalerească, care însoţea ceremoniile nupţiale regale din Germania secolului al XVI-lea. Cele de jos execută acum dansul arămarilor.

Figurinele viu colorate se roteau în acordurile vesele ale muzicii bavareze. Toţi cei prezenţi în piaţă se opriră în loc, privind în sus. Spectacolul dură două minute, apoi se opri. Piaţa se animă din nou. Grupul părăsi piaţa şi o luă pe una dintre străzile lăturalnice. Rachel mai zăbovi câteva clipe, uitându-se la ferestrele turnului cu ceas, acum închise, după care se îndreptă spre intersecţie.

Deodată, în liniştea după-amiezii, se auzi claxonul unei maşini.

Rachel tresări şi întoarse capul spre stânga.

Maşina se apropia. Cincisprezece metri. Doisprezece. Şase. Se uită ţintă la capota şi la emblema Mercedes-ului, apoi la faruri şi la cuvântul TAXI.

Trei metri.

Şoferul continua să claxoneze. Rachel trebuia să se mişte, dar picioarele nu o ascultau. Se pregăti sufleteşte să facă faţă durerii, întrebându-se ce avea să doară mai tare, izbitura sau impactul cu caldarâmul.

Biata Marla, bietul Brent.

Şi Paul. Dragul de Paul.

Simţi în jurul gâtului un braţ puternic care o trase înapoi.

Frânele maşinii scrâşniră. Taxiul opri la semafor. Din asfalt se ridică un miros de cauciuc ars.

Se întoarse, să vadă cine o salvase. Bărbatul era înalt şi suplu; părul de culoarea mătăsii de porumb îi cădea pe fruntea bronzată. Avea buze subţiri, parcă tăiate cu lama şi o faţă frumoasă, cu pielea oacheşă. Purta o cămaşă galbenă şi pantaloni în carouri.

— Vă simţiţi bine? o întrebă el în engleză.

Clipele de groază o lăsaseră fără vlagă. Îşi dădu seama într-o clipă cât de aproape fusese de moarte.

— Cred că da.

În jurul lor se adunase mai multă lume. Şoferul de taxi coborî din maşină şi se apropie şi el.

— Se simte bine, oameni buni, le spuse salvatorul ei, apoi adăugă ceva în germană şi oamenii se împrăştiară.

Vorbi şi cu şoferul de taxi, tot în germană, după care acesta salută şi plecă şi el.

— Şoferul mi-a spus că îi pare foarte rău, dar că aţi apărut pe neaşteptate în faţa lui.

— Credeam că este o zonă rezervată exclusiv pietonilor. Nu mă aşteptam să treacă vreo maşină.

— Taxiurile n-ar trebui să treacă pe-aici, dar după cum aţi văzut şi dumneavoastră, se mai întâmplă. I-am spus asta şoferului, iar el a preferat să-şi ia tălpăşiţa.

— Nu avea un ecuson, ceva?

— Ca în America, nu? În America, totul are un semn, o marcă, o emblemă. Aici nu.

Rachel se mai calmă.

— Vă mulţumesc pentru ce aţi făcut pentru mine.

Bărbatul zâmbi, lăsând să i se vadă cele două şiruri de dinţi albi, egali.

— A fost plăcerea mea. Şi, întinzând mâna, se prezentă: Christian Knoll.

— Rachel Cutler. Şi mă bucur că aţi fost aici, domnule Knoll. Pur şi simplu, n-am văzut taxiul.

— S-ar fi putut întâmpla o nenorocire.

— Aveţi dreptate, spuse ea, zâmbind.

Şi începu să tremure fără a se putea controla, o reacţie firească, dat fiind şocul prin care tocmai trecuse.

— Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut, ca să vă calmaţi.

— Nu este nevoie.

— Dar tremuraţi şi puţin vin v-ar prinde chiar bine.

— Vă mulţumesc, dar...

— Ca răsplată pentru efortul meu.

Lui Rachel îi venea greu să refuze, aşa că acceptă invitaţia.

— Bine, poate că puţin vin nu mi-ar strica.

Îl urmă pe Knoll într-o cafenea, la o distanţă de patru străzi de piaţă. În depărtare, se desluşeau turnurile gemene, din aramă, ale unei catedrale. La mesele înşirate pe trotuar şedeau oameni care legănau în mâini halbe de bere neagră. Knoll comandă pentru el o bere, iar pentru ea un pahar cu vin Rhineland, sec, amărui şi bun la gust.

Knoll avusese dreptate. Începea să se destindă, după ce văzuse moartea cu ochii. Ce gânduri ciudate îi trecuseră prin minte. Brent şi Marla, asta da, era de înţeles. Dar Paul? Era clar că se gândise la el şi, preţ de o clipă, simţi o durere în inimă.

Sorbi din pahar, lăsând vinul şi atmosfera să-i destindă nervii.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, doamnă Cutler.

— Spune-mi Rachel.

— Foarte bine, Rachel. Ea mai sorbi puţin vin.

— Ce fel de mărturisire?

— Te-am urmărit.

Rachel deveni mai atentă. Puse paharul pe masă.

— Ce vrei să spui?

— Te-am urmărit. Chiar de când ai plecat din Atlanta.

Rachel se ridică de la masă.

— Mă gândesc că, poate, poliţia ar trebui să afle asta.

Knoll rămase impasibil, sorbind din bere.

— Dacă asta vrei, să ştii că eu n-am nimic împotrivă. Nu-ţi cer decât să mă asculţi până la capăt.

Rachel se gândi o clipă, apoi îşi spuse că, dincolo de gardul din fier forjat, strada era încă plină de cumpărători. Ce pierdea dacă îl asculta? Se aşeză la loc.

— Bine, domnule Knoll, îţi acord cinci minute.

Knoll puse halba pe masă.

— La începutul săptămânii, am plecat la Atlanta, ca să mă întâlnesc cu tatăl tău. La sosire, am aflat că murise. Ieri, am fost la tine la birou şi mi s-a spus că urma să pleci în Germania. Mi-am lăsat numele şi numărul de telefon. Secretara nu ţi-a transmis mesajul meu?

— N-am sunat încă la birou. Ce treabă aveai cu tata?

— Caut Camera de Chihlimbar şi m-am gândit că mă putea ajuta.

— De ce cauţi Camera de Chihlimbar?

— Patronul meu o caută.

— Şi ruşii o caută, sunt convinsă.

Knoll surâse.

— Aşa este, dar, după cincizeci de ani, deviza noastră este: „Ce-am găsit al meu să fie”. Cred că este un slogan american.

— Şi tata cum v-ar fi putut ajuta?

— A căutat-o şi el, ani în şir. Găsirea Camerei de Chihlimbar a reprezentat o prioritate pentru sovietici.

— Asta se întâmpla acum cincizeci de ani.

— Când e vorba de o asemenea miză, timpul nu mai contează. Iar căutarea este cu atât mai

incitantă.

— Cum aţi aflat adresa tatălui meu?

Knoll băgă mâna în buzunar şi scoase câteva foi împăturite.

— Le-am descoperit săptămâna trecută la Sankt Petersburg. Ele m-au condus la Atlanta. După cum vezi, KGB-ul l-a vizitat acum câţiva ani.

Rachel despături hârtiile şi începu să citească. Erau dactilografiate cu caractere chirilice. Într-o parte, scrisă cu cerneală albastră, apărea şi traducerea în engleză. Observă imediat şi semnătura de pe prima pagină: Danya Ceapaev. Mai văzu şi ceea ce scriseseră cei de la KGB despre tatăl ei:

„Contactat. Neagă orice informaţie cu privire la *Yantarnaya komnata* ulterioară anului 1958. Nu a putut să-l localizeze pe Danya Ceapaev. Boria susţine că nu ştie unde ar putea fi."

Dar tatăl ei ştiuse exact unde locuia Ceapaev. Corespondaseră ani de-a rândul. Atunci, de ce minţise? Şi-apoi, tatăl ei nu pomenise niciodată de vizita celor de la KGB. Şi nu vorbise decât foarte puţin despre Camera de Chihlimbar. O deranja faptul că KGB-ul ştia de ea, de Marla şi de Brent. Şi se întreba ce altceva îi mai ascunsese tatăl său.

— Din păcate, n-am reuşit să vorbesc cu tatăl tău. Am ajuns prea târziu. Regret sincer pierderea pe care ai suferit-o.

— Când ai sosit la Atlanta?

— Luni.

— Şi ai aşteptat până ieri ca să te duci la mine la birou?

— Am aflat de moartea tatălui tău şi am vrut să-ţi respect durerea. Problema mea putea suferi o amânare.

Legătura cu Ceapaev o mai linişti. Omul părea credibil, dar asta nu trebuia să o mulţumească. La urma urmelor, deşi prezentabil şi fermecător, Christian Knoll era totuşi un necunoscut. Un

necunoscut într-o ţară străină. Mai rău nici că se putea.

— Ai fost în acelaşi avion cu mine?

El încuviinţă.

— De-abia am reuşit să mai prind un loc.

— De ce ai aşteptat până acum ca să-mi vorbeşti deschis?

— Nu eram sigur de scopul vizitei tale aici. Dacă era unul personal, nu voiam să te deranjez. Dacă avea legătură cu Camera de Chihlimbar, intenţionam să te abordez.

— Nu-mi place să fiu urmărită, domnule Knoll. Nici măcar un pas.

El o ţintui cu privirea.

— Norocul tău că am făcut-o.

Imaginea taxiului îi trecu fulgerător prin minte. Poate că el avea dreptate.

— Şi, te rog, spune-mi Christian, adăugă el.

Rachel îşi propuse să fie mai maleabilă. Nu era nevoie să fie atât de ostilă. Oricum, el avea dreptate. Îi salvase viaţa.

— Bine, Christian să fie.

— Călătoria ta are vreo legătură cu Camera de Chihlimbar?

— Nu cred că ar trebui să-ţi răspund la această întrebare.

— Dacă aş fi reprezentat într-adevăr un pericol pentru tine, aş fi lăsat taxiul să te lovească.

Argumentul era bun, dar nu suficient.

— *Frau* Cutler, eu sunt un profesionist, un om cu multă experienţă. Specializat în artă. Vorbesc limba de aici şi cunosc bine ţara. Oi fi tu un judecător excelent, dar în materie de recuperare a obiectelor de artă presupun că eşti novice.

Rachel nu spuse nimic.

— Mă interesează informaţiile legate de Camera de Chihlimbar. Atât şi nimic mai mult. Ţi-am spus cu ce mă ocup şi te rog ca, în schimb, să fii şi tu sinceră cu mine.

— Şi dacă refuz şi mă duc la poliţie?

— În cazul ăsta, o să dispar, fireşte, dar te voi ţine sub observaţie ca să aflu ce faci. Nu este nimic personal. Eşti o pistă pe care vreau s-o explorez până la capăt. Mă gândeam că am putea coopera, ca să mai câştigăm timp.

Pe undeva, lui Rachel îi plăcea acea duritate ameninţătoare a lui Knoll, felul lui de a vorbi, tranşant şi hotărât. Se uită la faţa lui, căutând un semn de rău augur, dar nu observă nimic. Aşa că luă o hotărâre rapidă, aşa cum făcea şi în sala de şedinţe.

— Bine, domnule Knoll. Am venit să-l caut pe Danya Ceapaev. Persoana menţionată în hârtiile tale. Locuieşte la Kehlheim.

Knoll ridică halba şi luă o înghiţitură de bere.

— Asta e mai la sud, spre Alpi, aproape de graniţa cu Austria. Cunosc orăşelul.

— Se pare că şi pe el şi pe tata îi interesa Camera de Chihlimbar. Şi, după câte văd, chiar mai mult decât aş fi crezut.

— Ai idee ce-ar putea şti *Herr* Ceapaev?

Rachel nu pomeni nimic despre scrisori.

— N-am nici cea mai vagă idee. Pe vremuri au lucrat împreună, dar asta o ştii deja.

— Cum ai dat de numele lui?

— Tata mi-a tot povestit despre el. Cândva au fost prieteni foarte buni, minţi ea.

— *Frau* Cutler, eu îţi pot fi de mare ajutor.

— Sinceră să fiu, domnule Knoll, speram să fiu singură o vreme.

— Te înţeleg perfect. Îmi amintesc când a murit tatăl meu. A fost cumplit.

Emoţia lui părea sinceră şi Rachel îi aprecie sensibilitatea. Dar pentru ea, tot un străin rămânea.

— Ai nevoie de ajutor. Dacă acest Ceapaev îţi dă unele informaţii, eu te pot ajuta să le completezi. Am cunoştinţe vaste în ceea ce priveşte Camera de Chihlimbar. Cunoştinţe utile.

Ea nu spuse nimic.

— Când ţi-ai propus să pleci în sud? o întrebă Knoll.

— Mâine-dimineaţă, îi răspunse ea prea repede.

— Dă-mi voie să te însoţesc.

— Eu le spun copiilor mei să nu se lase însoţiţi de persoane necunoscute. De ce aş face tocmai eu asta?

El zâmbi. Ei îi plăcu asta.

— Am fost deschis şi sincer cu secretara ta în ceea ce priveşte identitatea şi intenţiile mele. Asta dovedeşte oare că am de gând să-ţi fac rău? Bău şi restul de bere. Dar să ştii că, orice-ar fi, eu tot te voi urma la Kehlheim.

Rachel luă din nou o hotărâre rapidă. Una care o surprinse chiar pe ea însăşi.

— Bine. De ce nu? Plecăm împreună. Eu stau la hotelul Waldeck. La câteva străzi de aici.

— Eu stau vizavi de Waldeck. La Elisabeth.

Rachel clătină din cap, zâmbind.

— Oare de ce nu mă surprinde asta?

Knoll o urmări cu privirea până se pierdu în mulţime. Totul mersese perfect.

Aruncă pe masă câţiva euro şi părăsi cafeneaua. O luă pe nişte străduţe lăturalnice, apoi traversă din nou Marienplatz. Trecu de piaţa agroalimentară, plină de lume şi se îndreptă spre Maximilianstrasse, un bulevard elegant, pe care se aflau muzee, birouri guvernamentale şi magazine. În faţă, se înălţa porticul, susţinut de coloane, al Teatrului Naţional. Un şir de taxiuri înconjurau statuia lui Max Joseph, primul rege al Bavariei, aşteptându-i, răbdătoare, pe clienţii ce aveau să iasă de la primul spectacol al serii. Knoll traversă strada şi se duse direct la cel de-al patrulea taxi din şir. Şoferul era afară, rezemat de portiera Mercedes-ului, cu braţele încrucişate.

— A fost bine? îl întrebă el pe Knoll în germană.

— Mai mult decât bine.

— Scena de după a fost convingătoare?

— Remarcabilă. Şi îi întinse un teanc de euro.

— Este întotdeauna o plăcere să fac afaceri cu tine, Christian.

— Asemenea, Erich.

Îl cunoştea bine pe şofer, folosindu-se de serviciile acestuia ori de câte ori venea la München. Omul era demn de încredere şi coruptibil, două calităţi pe care le aprecia întotdeauna la colaboratorii săi.

— Ai devenit milos, Christian?

— Ce vrei să spui?

— Ai vrut doar s-o sperii, nu s-o omori. Nu e genul tău.

— Cea mai bună metodă de a câştiga încrederea cuiva este să-l faci să simtă atingerea morţii.

— Vrei să te culci cu ea sau ceva de genul ăsta?

Nu voia să intre în amănunte, dar, în acelaşi timp, ţinea neapărat ca individul să fie disponibil şi pe viitor. Aşa că încuviinţă din cap.

— E drumul cel mai scurt spre chiloţii ei.

Şoferul numără banii.

— Cinci sute de euro e cam mult pentru fundul unei femei.

Dar când îi dăduse banii, Knoll se gândise la Camera de Chihlimbar şi la cele zece milioane de euro pe care avea să-i primească pentru ea. Apoi se gândi din nou la Rachel Cutler şi la farmecul ei, ce-i stăruia în minte şi după ce se despărţise de aceasta.

— Nu chiar.

25.

Atlanta, Georgia.
Ora 12.35.

Paul era îngrijorat. Renunţase la masa de prânz şi rămăsese la birou, în speranţa că Rachel va suna. În Germania era trecut de ora 18.30. Ea îi spusese că era posibil să rămână o noapte la München, înainte de a pleca spre Kehlheim. Aşa că nu era sigur dacă avea să sune în ziua aceea sau a doua zi, după ce ajungea în Alpi. Sau poate că nu avea să sune deloc.

Rachel era sinceră, agresivă şi încăpăţânată. Întotdeauna fusese aşa. Tocmai spiritul său independent făcea din ea un bun judecător. Dar o făcea şi greu de înţeles şi de simpatizat. Nu-şi făcea uşor prieteni. Dar undeva, în străfundul sufletului, Rachel era caldă şi afectuoasă. El ştia asta. Din păcate, ei doi erau ca amnarul şi cremenea. Oare? Amândoi preferau o cină romantică acasă şi nu într-un restaurant ticsit de lume. O casetă video închiriată şi nu o piesă de teatru. O după-amiază cu copiii la Grădina Zoologică şi nu o seară în oraş. Îşi dădu seama că îi era dor de tatăl lui Rachel. Ei doi fuseseră apropiaţi, mai ales după divorţ. Karol încercase din răsputeri să-i împace.

Ce spunea bătrânul în scrisoare?

„Poate îi mai dai o şansă lui Paul."

Dar n-avea rost. Rachel era hotărâtă ca ei doi să trăiască separat. Respinsese orice tentativă de împăcare venită din partea lui. Poate că era timpul să-i facă pe plac şi să renunţe. Dar era o problemă. Ea nu avea o viaţă socială. Şi avea încredere în el. Câţi bărbaţi mai aveau cheia de la casa fostei lor soţii? Câţi continuau să împartă între ei titlurile de proprietate? Sau să aibă un cont comun în bancă?

Ea nu insistase nici măcar o dată ca acel cont comun, deschis la Banca Merrill Lynch, să fie închis, iar el îl administrase în ultimii trei ani, fără ca ea să-l întrebe de ce procedase aşa şi nu altfel.

Se uită la telefon. De ce nu-l suna? Ce se întâmpla? Era posibil ca acel individ, Christian Knoll, să fie pe urmele ei. Poate că era un om periculos. Poate că nu. Singurele informaţii de care dispunea îi fuseseră oferite de o brunetă atrăgătoare, cu ochi albaştri, strălucitori şi picioare frumoase. Jo Myers. Fusese calmă, stăpână pe sine şi făcuse faţă întrebărilor lui, răspunzându-i prompt şi la obiect. De parcă i-ar fi intuit temerile legate de Rachel şi de îndoielile cu privire la călătoria acesteia în Germania. Din păcate, îl cam luase gura pe dinainte. Rachel nu avea nici o treabă în Germania. De asta era convins. Camera de Chihlimbar nu era problema ei şi nu era sigur că Danya Ceapaev mai era în viaţă.

Paul luă de pe birou scrisorile fostului său socru şi, găsind-o pe cea adresată lui Rachel, citi cam de pe la jumătatea paginii:

Dacă am găsit-o? Poate. Nu ne-am dus să verificăm. Prea mulţi stăteau cu ochii pe noi la vremea aceea şi cu cât avansam în cercetările noastre, cu atât ne dădeam seama că sovieticii erau mult mai răi decât germanii. Aşa că am lăsat-o baltă. Eu şi Danya am jurat să nu dezvăluim niciodată ceea ce ştim, mai exact ceea ce credem că ştim. Doar atunci când Yancy s-a oferit să facă cercetări discrete, verificând informaţiile pe care eu le considerasem cândva credibile, mi-am reluat şi eu propriile investigaţii. În ultima sa călătorie, cea din Italia, a făcut şi el cercetări pe cont propriu. Dacă explozia aceea de la bordul avionului s-a datorat întrebărilor puse de el sau altui motiv nu se va şti niciodată. Tot ceea ce ştiu este că această căutare a Camerei de Chihlimbar s-a dovedit a fi foarte periculoasă.

Citi mai departe şi dădu peste avertisment:

Dar niciodată, absolut niciodată, să nu încerci să găseşti Camera de Chihlimbar. Adu-ţi aminte de povestea lui Phaeton şi de lacrimile Heliadelor, o poveste despre ambiţie şi durere.

Paul citise mult din clasici, dar, cu toate acestea, nu-şi amintea povestea. Iar Rachel îi răspunsese evaziv atunci când o întrebase despre asta, cu trei ani în urmă.

Deschise calculatorul şi intră pe internet. Selectă un motor de căutare şi tastă „Phaeton şi Helios". Pe ecranul monitorului apărură peste o sută de site-uri. Alese câteva, la întâmplare. Al treilea era cel mai bun, o pagină Web intitulată „Lumea mitică a lui Edith Hamilton". Căută până găsi povestea lui Phaeton, bibliografia menţionând ca sursă literară *Metamorfozele* lui Ovidiu.

Paul citi povestea plină de culoare şi profetică.

Phaeton, fiul nelegitim al lui Helios, zeul Soarelui, îşi găsi, în cele din urmă, tatăl. Simţindu-se vinovat faţă de el, zeul Soarelui îi promise fiului său că-i va îndeplini o dorinţă. Băiatul alese imediat să ia locul tatălui său şi să conducă, timp de o zi, carul solar, pe cer, din zori şi până la asfinţit. Tatăl său îşi dădu seama că era o dorinţă nesăbuită şi încercă în zadar să-l facă să renunţe. Hotărârea băiatului era de neclintit. Helios îi îndeplini dorinţa, dar îl avertiză cât de greu îi va fi să conducă un asemenea car. Însă nimic nu-l putu face să se răzgândească. Băiatul se şi vedea în carul cel minunat, mânând bidiviii pe care nici Zeus însuşi nu putea să-i strunească.

Odată ajuns în văzduh, Phaeton înţelese repede că avertismentele tatălui său fuseseră bine intenţionate şi pierdu controlul carului. Caii se ridicară în văzduh, apoi coborâră atât de aproape de pământ, încât lumea fu cuprinsă de flăcări. Neavând încotro, Zeus slobozi un trăsnet care distruse carul şi îl ucise pe Phaeton. Misteriosul râu Eridanus îl primi şi îi răcori trupul cuprins de flăcări. Făcându-li-se milă de el atât de tânăr şi de

viteaz, Naiadele l-au luat şi l-au îngropat. Heliadele, surorile lui Phaeton, au venit la mormântul său şi l-au jelit. Lui Zeus i s-a făcut milă de ele şi le-a transformat în plopii ale căror frunze îngână un cântec trist pe malurile Eridanului.

Paul citi ultimele rânduri ale poveştii pe ecranul monitorului.

ACOLO UNDE ÎŞI PLÂNGE DUREREA, PE MALUL APEI, FIECARE LACRIMĂ CE SE PRELINGE STRĂLUCEŞTE ÎN APĂ O PICĂTURĂ DE AMBRĂ SCLIPITOARE.

Îşi aminti de exemplarul din *Metamorfozele* lui Ovidiu, pe care îl văzuse în biblioteca lui Boria. Karol încercase să o prevină pe Rachel, dar ea nu-l ascultase. Aidoma lui Phaeton, ea plecase într-o aventură nebunească, fără să înţeleagă ce pericole o pândeau şi ce riscuri îşi asuma. Avea Christian Knoll să joace rolul lui Zeus? Avea el să arunce un trăsnet asupra ei?

Se uită din nou la telefon. La naiba, sună odată!

Ce trebuia să facă?

Nimic. Doar să stea cu copiii, să aibă grijă de ei şi să aştepte ca Rachel să se întoarcă din călătoria după potcoave de cai morţi. Putea anunţa poliţia, care, la rândul ei, să alerteze autorităţile germane. Dar dacă Christian Knoll nu era decât un amator de artă curios? Rachel avea să-l pedepsească aspru. „Alarmist ca întotdeauna”, avea să-l admonesteze ea.

Iar el nu voia să audă asta.

Mai exista şi o a treia opţiune. Cea mai tentantă. Se uită la ceas. Era ora 13.50. 19.50 în Germania. Luă cartea de telefon, găsi numărul şi sună la compania aeriană Delta Airlines.

— Aş dori un bilet pentru diseară, la cursa Atlanta-München, îi spuse el funcţionarei de la „Rezervări”.

26.

Kehlheim, Germania sâmbătă.
17 mai, ora 8.05.

Suzanne nu pierduse timpul. Părăsise biroul lui Paul Cutler cu o zi în urmă, după care zburase imediat la New York, unde prinsese Concorde-ul care pleca la ora 6.30 spre Paris. Ajunsese acolo puţin după ora 22.00, ora locală şi luase un Air France cu destinaţia München, unde ajunsese la ora 1 noaptea. Reuşise să doarmă puţin la hotelul aeroportului, după care închiriase o maşină, un Audi şi o luase spre sud, pe autostrada E 533, până la Oberammergau, apoi spre vest, pe o şosea în serpentină, până la lacul alpin Forggensee, la est de Fussen.

Satul Kehlheim era o îngrămădire de case, pe zidurile cărora erau pictate fresce, cu acoperişuri triunghiulare, bogat ornamentate, situate pe malul estic al lacului. În centru, turla bisericii domina o *marktplatz* destul de întortocheată. Povârnişuri împădurite coborau până la malurile lacului. Câteva ambarcaţiuni cu pânze albe se legănau pe apa albastră-cenuşie, ca nişte fluturi purtaţi de briză.

Suzanne opri maşina în partea de sud a bisericii. Vânzătorii ambulanţi umpluseră piaţeta pietruită, pregătiţi pentru ceea ce părea să fie un târg de sâmbătă dimineaţa. În aer plutea un miros de carne crudă, de verdeţuri proaspete şi de fum de ţigară. Suzanne se alătură unui grup de vilegiaturişti. Copiii se jucau în grupuri gălăgioase. De undeva, se auzeau lovituri de ciocan. Atenţia îi fu atrasă de un bătrân cu părul cărunt şi nasul coroiat, care stătea în spatele unei tarabe. Părea să aibă vârsta lui Danya Ceapaev. Se apropie şi îi admiră merele şi cireşele.

— Frumoase fructe, i se adresă ea în germană.

— Producţie proprie, spuse bătrânul.

Suzanne cumpără trei mere şi îi zâmbi larg, cu căldură. Se deghizase perfect. Perucă blondă-roşcată, ten alb, ochi căprui. Îşi mărise sânii cu două numere, cu ajutorul unei perechi de silicoane detaşabile, îşi căptuşise coapsele şi şoldurile şi purta jeanşi cu două numere mai mari în care să-i încapă toate acele false rotunjimi. Cămaşa ecosez, din flanel şi cizmele cafenii completau deghizarea. Purta ochelari de soare, dar nu prea negri, ca să nu atragă atenţia. Mai târziu, martorii oculari aveau să o descrie, cu siguranţă, ca pe o blondă grasă şi pieptoasă.

— Ştiţi cumva unde locuieşte Danya Ceapaev? întrebă ea în cele din urmă. Este un om bătrân. Locuieşte aici de ceva vreme. Este prieten cu bunicul meu. Eu am venit să-i aduc un cadou, dar am rătăcit adresa. Numai printr-un noroc am nimerit satul.

Bătrânul clătină din cap.

— Sunteţi cam distrată, *Fraulein.*

Ea îi zâmbi, acceptându-i dojana.

— Ştiu, dar aşa sunt eu. Gândul meu zboară la mii de kilometri depărtare.

— Nu ştiu unde locuieşte Danya Ceapaev. Eu sunt din Nesselwang, spre vest. Staţi să chem pe cineva de-aici.

Şi, înainte să-l poată opri, bătrânul strigă la un bărbat aflat de cealaltă parte a piaţetei. Suzanne nu voia să atragă prea mult atenţia. Cei doi vorbeau în franceză, limbă pe care ea nu o stăpânea prea bine; totuşi, mai înţelese, pe ici, pe colo, câte un cuvânt. Ceapaev. Nord. Trei kilometri. Lângă lac.

— Eduard îl cunoaşte pe Ceapaev. Spune că locuieşte în partea de nord a oraşului, la trei kilometri de-aici. Chiar pe malul lacului. Luaţi-o pe drumul de colo. O cabană mică, din piatră, cu horn.

Suzanne zâmbi şi dădu din cap, apoi îl auzi pe bărbatul din celălalt capăt al piaţetei strigând:

— Julius! Julius!

Un băiat de vreo doisprezece ani apăru în fugă. Avea părul şaten-deschis şi o mutrişoară drăgălaşă. Vânzătorul vorbi ceva cu puştiul, după care băiatul alergă spre ea. Un cârd de raţe se înălţară în zbor de pe lac, spre cerul lăptos al dimineţii.

— Îl căutaţi pe Ceapaev? Este bunicul meu. Vă duc eu la el, spuse el, holbându-se la sânii ei.

— Du-mă, răspunse ea, zâmbind larg. Bărbaţii de orice vârstă sunt uşor de manipulat.

27.

Ora 9.15.

Rachel îi aruncă o privire lui Christian Knoll peste scaunul din faţă al maşinii. Aflaţi la treizeci de minute distanţă de München, pe autostrada E 533, se îndreptau cu viteză spre sud. Prin geamurile fumurii ale automobilului Volvo se zăreau crestele fantomatice ale munţilor, răsărind pe deasupra perdelei de ceaţă, zăpada albă de pe versanţii înalţi şi pantele acoperite de brazi verzi şi zade.

— Ce peisaj superb, spuse ea.

— Primăvara este perioada cea mai potrivită ca să vizitezi Alpii. Te afli pentru prima oară în Germania?

Rachel încuviinţă.

— O să-ţi placă foarte mult.

— Tu călătoreşti mult?

— Tot timpul.

— Dar unde locuieşti?

— Am un apartament în Viena, dar trec rareori pe-acolo. Trebuie să mă deplasez în toate colţurile lumii.

Rachel îşi studie enigmaticul şofer. Avea umerii laţi şi musculoşi, gâtul gros, braţele lungi şi puternice. Era îmbrăcat sport, cu o cămaşă ecosez, din piele de căprioară, jeanşi şi cizme şi mirosea discret a apă de colonie. Era primul european cu care discutase, practic, mai mult. Poate că tocmai asta o fascina, stârnindu-i interesul.

— În documentele acelea ale KGB-ului scria că ai doi copii. Există şi un soţ? întrebă Knoll.

— A existat. Suntem divorţaţi.

— E ceva obişnuit în America.

— Audiez chiar şi peste o sută de cazuri pe săptămână.

Knoll clătină din cap.

— Păcat.

— Oamenii nu par a fi făcuţi să convieţuiască.

— Fostul tău soţ este avocat?

— Unul dintre cei mai buni. Un Volvo trecu vâjâind pe lângă ei, pe banda din stânga. Fantastic. Cred că maşina aia merge cu peste o sută cincizeci de kilometri la oră.

— Ba chiar cu o sută nouăzeci, spuse Knoll. Noi mergem cu o sută la oră.

— La noi e cu totul altfel.

— E un tată bun? întrebă Knoll.

— Fostul meu soţ? Oh, da. Foarte bun.

— Mai bun ca tată decât ca soţ?

Ce ciudate întrebări îi punea. Dar, cu toate acestea, îi răspundea. Fiind vorba de un străin, nu o deranja prea tare faptul că se amesteca în viaţa ei.

— N-aş spune asta. Paul e un bărbat extraordinar. Orice femeie ar fi înnebunită să-l aibă.

— Şi de ce nu ai fost?

— N-am zis că n-am fost. Am spus doar că nu mai putem trăi sub acelaşi acoperiş.

Knoll păru să-i sesizeze stânjeneala.

— Nu vreau să mă amestec, dar oamenii îmi stârnesc interesul. Neavând un domiciliu stabil şi o familie, îmi place să-i studiez pe alţii. Din pură curiozitate. Nimic mai mult.

— Nu-i nimic. Nu mă deranjează. Rămase tăcută câteva clipe, apoi continuă: Trebuia să-l fi sunat pe Paul, să-i spun unde sunt. El vede de copii.

— Îl poţi suna diseară.

— Nu e deloc încântat de faptul că eu mă aflu aici. Şi el şi tata m-au avertizat să nu mă amestec în toată povestea asta.

— Ai vorbit cu tatăl tău despre asta înainte să moară?

— Nu. Niciodată. Mi-a lăsat o scrisoare anexată la testament.

— Atunci de ce-ai venit?

— Trebuie să rezolv o problemă.

— Înţeleg. Camera de Chihlimbar e o pradă frumuşică, nu glumă. Valorează o avere. Oamenii o caută încă din timpul războiului.

— Asta mi s-a spus şi mie. Ce anume o face atât de deosebită?

— Greu de spus. Arta are efecte diferite asupra oamenilor. Interesant la Camera de Chihlimbar este faptul că impresia generală pe care a creat-o a fost, în majoritatea cazurilor, aceeaşi. Am citit relatări datând de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX. Absolut toate sunt de acord că este magnifică. Închipuie-ţi şi tu, o cameră întreagă construită din panouri de chihlimbar.

— Uimitor.

— Chihlimbarul este o piatră semipreţioasă. Ştii ceva despre el?

— Prea puţin.

— Este o răşină fosilă transparentă, veche de patruzeci, cincizeci de milioane de ani. Seva întărită de milenii s-a transformat în piatră semipreţioasă. Grecii o numeau *elektron,* adică „substanţa ruptă din soare", datorită culorii sale şi a faptului că, frecată cu mâna, produce o descărcare electrică. Chopin obişnuia să frece între degete un şirag înainte de a se aşeza la pian. Prin frecare, chihlimbarul se încălzeşte şi evaporă picăturile de transpiraţie.

— Nu ştiam asta.

— Romanii spuneau că, dacă te-ai născut în zodia Leului, chihlimbarul îţi va purta noroc, iar dacă eşti Taur, îţi va aduce ghinion.

— Eu sunt Leoaică. Poate că ar trebui să am şi eu o bucată de chihlimbar.

Knoll zâmbi.

— Dacă crezi în chestiile astea. Vracii din Evul Mediu vindecau durerile de gât cu vapori de ambră. Aburii fierbinţi sunt foarte aromaţi şi se

pare că au proprietăţi terapeutice. Ruşii o numesc „tămâie scoasă din mare”. Tot ei... scuză-mă, poate te plictisesc.

— Nu, deloc. E fascinant.

— Vaporii de ambră pot coace fructele. Există o legendă arabă despre un şah care i-a poruncit grădinarului său să-i aducă pere proaspete. Din nefericire, nu era încă sezonul perelor, acestea urmând a se coace abia după o lună. Şahul l-a ameninţat pe grădinar că îi taie capul dacă nu-i aduce pere coapte. Bietul grădinar a cules câteva pere verzi şi, toată noaptea, s-a rugat la Allah şi a ars tămâie de chihlimbar. A doua zi, ca urmare a rugăciunilor sale, fructele erau roz şi dulci, tocmai bune de mâncat. Knoll ridică din umeri. Cine poate şti dacă e adevărat sau nu? Dar vaporii de ambră conţin etilen, care stimulează coacerea. Şi catifelează pielea. Vechii egipteni foloseau aceşti vapori în procesul de mumificare.

— Singurele mele cunoştinţe se rezumă la bijuterii sau la fotografii cu insecte şi frunze prinse în răşină.

— Francis Bacon îl numea „un mormânt mai mult decât regal”. Oamenii de ştiinţă consideră chihlimbarul o capsulă a timpului. Artiştii se gândesc la el ca la o vopsea. Există în peste două sute cincizeci de culori. Albastrul şi verdele sunt cele mai rare. Roşul, galbenul, maroul, negrul şi auriul, cele mai comune. În Evul Mediu, au apărut bresle care controlau distribuirea lui. Camera de Chihlimbar a fost lucrată în secolul al XVIII-lea şi reprezintă corolarul a ceea ce omul a putut crea din această substanţă.

— Cunoşti bine subiectul.

— Asta mi-e meseria.

Knoll reduse viteza.

— Ieşim pe-aici.

Maşina părăsi autostrada, coborî o pantă scurtă, apoi Knoll frână.

— De aici, o luăm spre vest, pe autostradă. Nu mai avem mult până la Kehlheim.

Răsuci volanul spre dreapta, acceleră şi maşina prinse iar viteză.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Rachel.

— Nu pot să-ţi spun. Patronul meu este o persoană privată.

— Şi înstărită.

— De unde ştii?

— Să te trimită în toată lumea în căutare de opere de artă nu prea pare a fi hobby-ul unui bărbat sărac.

— Am spus eu că e bărbat?

— Nu, n-ai zis, răspunse ea, zâmbind.

— Frumoasă încercare, doamnă judecător.

Pajiştile înverzite erau presărate din loc în loc cu brazi înalţi ce străjuiau şoseaua. Rachel coborî geamul şi trase adânc în piept aerul curat.

— Acum urcăm, nu-i aşa?

— De aici încep Alpii. Şi se întind spre sud, până în Italia. Când o să ajungem la Kehlheim, o să se facă frig.

Ceva mai devreme, Rachel se întrebase de ce se îmbrăcase el în cămaşă cu mânecă lungă şi pantaloni lungi. Ea îşi pusese doar un şort kaki şi o bluză cu mânecă lungă, încheiată în faţă. Brusc, îşi dădu seama că era pentru prima dată, de la divorţ încoace, când se afla într-o maşină cu un alt bărbat decât Paul. Până atunci, nu călătorise decât cu copiii, cu tatăl ei sau cu vreo prietenă.

— Să ştii că ieri am vorbit serios. Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse Knoll.

— Era foarte bătrân.

— Asta se întâmplă întotdeauna cu părinţii. Vine o zi când îi pierdem. Părea sincer afectat, deşi cuvintele erau banale şi rostite din politeţe. Totuşi, ea îi aprecie remarca.

Ceea ce o derută şi mai mult.

28.

Ora 11.45.

Rachel se uită atent la bătrânul care le deschise uşa. Era scund, avea o faţă îngustă şi părul cărunt, ciufulit. Pielea zbârcită a bărbiei şi a gâtului era acoperită cu un puf cenuşiu. Era uscăţiv, cu pielea parcă pudrată cu talc şi faţa zbârcită ca o nucă. Avea cel puţin optzeci de ani şi primul ei gând se îndreptă spre tatăl ei, atât de mult îi amintea de acesta.

— Danya Ceapaev? Eu sunt Rachel Cutler, fiica lui Karol Boria.

Fu rândul bătrânului să o privească insistent.

— Mă uit la faţa şi la ochii tăi şi parcă îl văd pe el.

Rachel zâmbi.

— Ar fi mândru să audă asta. Putem intra?

— Sigur, răspunse Ceapaev.

Intră, urmată de Knoll, în căsuţa fără etaj, din bârne vechi de lemn, cu tencuiala scorojită, ultima din cele câteva cabane ce despărţeau satul Kehlheim de zona împădurită.

— Cum ai aflat unde stau? o întrebă Ceapaev într-o engleză mult mai bună decât cea a tatălui ei.

— Am întrebat în oraş.

Salonaşul era primitor, iar în micul şemineu de piatră ardea focul. Două lămpi aprinse străjuiau o canapea acoperită cu o cuvertură în multe culori, pe care se aşezară ea şi Knoll. Ceapaev se lăsă greoi într-un balansoar de lemn, cu faţa spre ei. În aer plutea o aromă de cafea şi de scorţişoară. Ceapaev le oferi ceva de băut, dar ei îl refuzară. Rachel i-l prezentă pe Knoll, apoi îi povesti despre moartea tatălui ei. Vestea îl surprinse pe bătrân. Rămase tăcut o vreme, lacrimile inundându-i ochii obosiţi.

— A fost un om bun. Cel mai bun, spuse el într-un târziu.

— Domnule Ceapaev, mă aflu aici...

— Danya, spune-mi Danya.

— Bine, Danya. Mă aflu aici ca urmare a corespondenţei pe care ai purtat-o cu tatăl meu în legătură cu Camera de Chihlimbar. Am citit toate scrisorile. Tata mi-a spus ceva despre secretul vostru şi că sunteţi prea bătrâni ca să vă mai duceţi să verificaţi. Am venit să aflu tot ce pot.

— De ce, fetiţo?

— Pentru tata, părea ceva important.

— Ţi-a vorbit vreodată despre asta?

— Mi-a vorbit puţin despre război şi despre ceea ce a făcut după aceea.

— Poate că tăcerea lui a fost justificată.

— Sunt convinsă de asta. Dar acum că a murit...

Ceapaev rămase tăcut, contemplând parcă focul din cămin. Umbre tremurau pe faţa lui zbârcită. Rachel se uită la Knoll, care îşi urmărea atent gazda. Fusese obligată să pomenească de scrisori, iar Knoll reacţionase. Nici nu era de mirare, de vreme ce ea îi ascunsese până atunci acea informaţie. Întrebările aveau să vină mai târziu, îşi imagină ea.

— Poate că e timpul, murmură Ceapaev. Chiar mă întrebam când se va întâmpla. Poate că acum e momentul.

Lângă ea, Knoll trase adânc aer în piept. Rachel simţi un fior pe şira spinării. Era oare posibil ca acest bătrân să ştie unde se afla Camera de Chihlimbar?

— Erich Koch a fost un monstru, şopti Ceapaev. Rachel nu înţelese ce vrusese să spună.

— Koch?

— Un gauleiter, spuse Knoll. Un conducător nazist. Unul dintre guvernatorii districtelor din Germania nazistă. Koch conducea Prusia şi Ucraina. Sarcina lui era să adune tonele de grâne,

fiecare gram de oţel şi fiecare sclav apt de muncă din regiunile respective.

Bătrânul oftă.

— Koch spunea că dacă ar fi găsit un ucrainean demn să şadă la masa lui, l-ar fi împuşcat pe loc. Dar cred că ar trebui să-i fim recunoscători, fiindcă datorită brutalităţii sale, a reuşit să transforme patruzeci de milioane de ucraineni, care îi întâmpinau pe germani ca pe cei care aveau să-i scape de Stalin, în vajnici partizani care îi urau pe nazişti. O adevărată performanţă.

Knoll nu scoase o vorbă, iar Ceapaev continuă:

— După război, Koch şi-a bătut joc şi de ruşi şi de germani, folosindu-se de Camera de Chihlimbar pentru a rămâne în viaţă. Eu şi Karol am urmărit această manipulare, dar n-am putut spune nimic.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Rachel.

— Koch a fost prins în Polonia şi condamnat la moarte pentru crime de război, interveni Knoll. Totuşi, sovieticii i-au amânat, în mod repetat, execuţia. Koch pretindea că ştia unde era îngropată Camera de Chihlimbar. El personal dispusese, în 1941, să fie mutată de la Leningrad la Königsberg. Tot el dispusese, în 1945, evacuarea ei în vest. Koch s-a folosit de informaţiile pe care le deţinea pentru a rămâne în viaţă, fiind convins că sovieticii l-ar fi ucis de îndată ce le-ar fi dezvăluit unde se afla Camera de Chihlimbar.

Rachel începu să-şi amintească fragmente din ceea ce citise în articolele păstrate de tatăl său.

— Dar, în cele din urmă, a primit asigurarea că va fi lăsat în viaţă, nu-i aşa?

— Da, pe la jumătatea anilor 1960, răspunse Ceapaev. Dar imediat după aceea, nebunul a spus că nu-şi mai putea aminti locul. Oraşul Königsberg, devenit între timp Kaliningrad, aparţinea acum Uniunii Sovietice. În timpul războiului, fusese bombardat şi ras de pe faţa pământului. Sovieticii au dărâmat şi ce mai rămăsese, după care au început să reconstruiască.

Din vechiul oraş n-a mai rămas nimic. Koch a dat imediat vina pe sovietici, spunând că îi distruseseră punctele de reper şi că de aceea nu mai putea să găsească locul.

— Koch n-a ştiut niciodată nimic, nu-i aşa? întrebă Knoll.

— Nimic. A fost doar un oportunist care a încercat să rămână în viaţă.

— Dar dumneata ai găsit Camera de Chihlimbar?

Ceapaev încuviinţă.

— Ai văzut-o? întrebă Knoll.

— Nu. Dar era acolo.

— Şi de ce ai păstrat secretul?

— Stalin a fost un om rău. Întruchiparea diavolului. A prădat şi a furat patrimoniul Rusiei, ca să construiască Palatul Sovietelor.

— Asta ce mai e?

— Un imens zgârie-nori, construit la Moscova, explică Ceapaev. În vârful clădirii voia să pună o statuie uriaşă a lui Lenin. Vă imaginaţi ce monstruozitate? Eu şi toţi ceilalţi trebuia să adunăm obiecte de artă, ce urmau să fie expuse în Muzeul de Artă Universală, care avea să facă parte din acel palat. Darul lui Stalin pentru omenire. Nici o deosebire faţă de ceea ce plănuise Hitler să facă în Austria. Un muzeu imens al prăzilor de război. Slavă Domnului că nici Stalin n-a mai apucat să-şi construiască monumentul. Totul era o nebunie. O nebunie curată. Şi nimeni nu-l putea opri pe nenorocit. Numai moartea i-a venit de hac în cele din urmă. Bătrânul clătină din cap. Curată nebunie. Eu şi Karol am hotărât să ne vedem de treabă şi să nu spunem niciodată nimic despre ceea ce credeam noi că descoperiserăm în munţi. Mai bine îngropată în pământ decât piesă de muzeu pentru Satana.

— Cum aţi găsit Camera de Chihlimbar? întrebă Knoll.

— Din întâmplare. Karol a dat peste un muncitor feroviar care ne-a arătat drumul spre peşteri. Se aflau în sectorul rusesc, care a devenit apoi Germania de Est. Şi pe asta au furat-o sovieticii şi, deşi a fost o hoţie, eu am fost de acord cu ea. Atâtea lucruri îngrozitoare se întâmplă ori de câte ori Germania se uneşte. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Knoll?

— Eu nu am păreri politice, tovarăşe Ceapaev. În afară de asta, sunt austriac, nu german.

— Ciudat. Mi s-a părut că vorbeşti un pic pe nas, ca bavarezii.

— Ai o ureche foarte bună pentru vârsta dumitale.

Ceapaev se întoarse spre Rachel.

— Asta era porecla tatălui tău. *Yxo.* Aşa i se spunea la Mauthausen. Era singurul dintre prizonieri care vorbea germana.

— Nu ştiam asta. Tata nu vorbea aproape deloc despre lagăr. Ceapaev încuviinţă.

— E de înţeles. Şi eu am stat în ultimele luni ale războiului într-un lagăr. Bătrânul se uită atent la Knoll. În ceea ce priveşte accentul dumitale, *Herr* Knoll, să ştii că eram bun la chestiile astea. Germana a fost specialitatea mea.

— Vorbiţi foarte bine şi engleza.

— Am avut talent la limbi străine.

— Sunt convins că slujba dumneavoastră de odinioară vă cerea mult spirit de observaţie şi abilităţi de comunicare.

Pe Rachel o surprinse ostilitatea ce părea să existe între cei doi. Erau doi străini, dar se purtau de parcă s-ar fi cunoscut. Mai exact, de parcă s-ar fi urât. Dar toată acea dispută avea să le prelungească misiunea.

— Danya, ne poţi spune unde se află Camera de Chihlimbar?

— În peşterile din nord. În Munţii Harz. Lângă Warthberg.

— Parcă aţi fi Koch. Peşterile acelea au fost deja curăţate.

— Nu şi acestea. Au făcut parte din sectorul de est. Sovieticii le-au închis. Nimeni nu avea voie să intre. Sunt foarte multe. Explorarea lor ar dura zeci de ani, fiindcă arată ca un labirint. Naziştii au pus explozibil în cele mai multe dintre ele, iar în celelalte au depozitat muniţie. Acesta este unul dintre motivele pentru care eu şi Karol nu ne-am dus să verificăm. Era mai bine să lăsăm chihlimbarul acolo decât să riscăm să-l distrugem.

Knoll scoase din buzunarul de la spate un carneţel şi un pix.

În câteva minute, Ceapaev desenă o schiţă. Rachel şi Knoll rămaseră tăcuţi. Nu se auzeau decât focul trosnind în cămin şi pixul pe hârtie. Când termină, Ceapaev îi înapoie lui Knoll carneţelul.

— Peştera în care se află Camera de Chihlimbar poate fi reperată după soare. Intrările se află exact pe la est. Un prieten care a vizitat recent zona mi-a spus că intrarea este acum blocată cu bare de fier, iar afară scrie BCR-65. Autorităţile germane trebuie să cerceteze bine peşterile şi să scoată de acolo tot explozibilul rămas, aşa că nimeni nu s-a aventurat până acum înăuntru. Sau, în orice caz, aşa mi s-a spus mie. Am desenat harta unui tunel, atât cât am putut să-mi aduc aminte. Va trebui să săpaţi la capătul lui. Dar după câţiva metri, veţi da de o uşă de fier, care duce într-o încăpere.

— Aţi păstrat acest secret timp de zeci de ani şi acum îl dezvăluiţi unor străini? întrebă Knoll.

— Rachel nu e o străină.

— De unde ştiţi că nu minte în privinţa identităţii sale?

— Seamănă leit cu tatăl ei.

— Dar despre mine nu ştiţi nimic. Nici măcar nu m-aţi întrebat de ce mă aflu aici.

— Dacă te-a adus Rachel, pentru mine e suficient. Sunt un om bătrân, *Herr* Knoll. Nu mai

am mult de trăit. Cineva trebuie să afle ceea ce ştiu eu. Poate eu şi Karol am avut dreptate. Poate nu. Poate că acolo nu se află nimic. Duceţi-vă să vă convingeţi. Şi, întorcându-se spre Rachel, adăugă: Fetiţo, dacă asta e tot ce-aţi vrut să aflaţi, aş vrea să mă odihnesc, fiindcă mă simt obosit.

— Bine, Danya. Şi îţi mulţumesc. Ne vom duce până acolo.

— Du-te, fetiţo. Du-te, spuse el, oftând.

— Foarte bine, tovarăşe, spuse Suzanne în rusă, în momentul în care Ceapaev deschise uşa dormitorului. Vizitatorii bătrânului tocmai plecaseră şi ea auzi maşina îndepărtându-se. Te-ai gândit vreodată să te faci actor? Christian Knoll e un tip greu de tras pe sfoară. Dar ţi-ai jucat remarcabil rolul. Mai că îmi venea şi mie să te cred.

— De unde ştii că Knoll se va duce la peşteră?

— Pentru că e nerăbdător să-şi mulţumească noul patron. Atât de mult doreşte să pună mâna pe Camera de Chihlimbar, încât îşi va încerca cu siguranţă norocul, ducându-se până acolo, chiar dacă ştie că riscă să-şi piardă viaţa.

— Şi dacă-i trece prin cap că ar putea fi o capcană?

— Nu are motive de îndoială, graţie minunatului tău talent actoricesc.

Ceapaev se uită la nepotul său, imobilizat pe un scaun de lângă pat şi legat la gură.

— Preaiubitul tău nepot îţi apreciază mult jocul scenic. Nu-i aşa, Julius? spuse ea, mângâindu-l pe păr.

Băiatul încercă să se ferească, mormăind ceva pe sub banda adezivă ce-i astupa gura. Suzanne ridică pistolul cu amortizor şi i-l lipi de tâmplă. Băiatul făcu ochii mari de spaimă.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse repede Ceapaev. Am făcut ce mi-ai cerut. Am desenat harta aşa cum mi-ai spus. N-am trişat cu nimic.

Deşi mă doare inima când mă gândesc ce i s-ar putea întâmpla bietei Rachel. Nu merită aşa ceva.

— *Biata Rachel* trebuia să se fi gândit bine înainte să-şi bage nasul. Asta nu e bătălia ei, nu e treaba ei. Trebuia să stea în banca ei.

— N-am putea merge dincolo? întrebă Ceapaev.

— Cum vrei. Nu cred că drăguţul de Julius vrea să plece undeva. Nu-i aşa?

Intrară în salonaş. El închise uşa de la dormitor.

— Băiatul nu merită să moară, spuse el în şoaptă.

— Ai intuiţie, tovarăşe Ceapaev.

— Nu-mi mai spune aşa.

— Nu eşti mândru de obârşia ta sovietică?

— Eu nu am nici o obârşie sovietică. Eu am fost ţarist. M-am aliat cu ei doar împotriva lui Hitler.

— Dar ai furat pentru Stalin.

— A fost o greşeală a acelor vremuri. Oh, Doamne! Cincizeci de ani am păstrat secretul fără să scot un cuvânt. Nu poţi să înţelegi asta şi să cruţi viaţa nepotului meu?

Suzanne nu-i răspunse.

— Lucrezi pentru Loring, nu? întrebă el. Josef sigur a murit. Probabil că e vorba de fiu-său, Ernst.

— Din nou ai intuit bine, tovarăşe.

— Ştiam că o să vii într-o zi. Era riscul pe care mi l-am asumat cu zeci de ani în urmă. Dar băiatul n-are nici o legătură cu toată povestea asta. Lasă-l în pace.

— Nu dau doi bani pe el. Şi nici pe tine. Ţi-am citit corespondenţa cu Karol Boria. De ce n-aţi lăsat lucrurile aşa cum erau? Puteaţi să uitaţi totul. Cu câţi oameni aţi mai corespondat? Patronul meu nu vrea să-şi asume nici un risc. Boria a murit. Ceilalţi membri ai Comisiei au murit şi ei. Tu eşti singurul rămas în viaţă.

— Tu l-ai ucis pe Karol, nu?

— Nu, n-am fost eu. *Herr* Knoll mi-a luat-o înainte.

— Rachel nu ştie?

— Evident că nu.

— Biata copilă, ce pericol o paşte.

— După cum am mai spus, asta e problema ei, tovarăşe.

— Ştiu că mă vei omorî. Într-un fel, mă bucur. Dar, te rog, nu-l omorî şi pe băiat. Nu te poate identifica. Nu vorbeşte ruseşte. N-a înţeles nimic din ce-am vorbit. În afară de asta, sunt convins că asta nu e înfăţişarea ta reală. Băiatul nu poate fi de nici un ajutor poliţiei.

— Ştii foarte bine că nu pot face asta.

În clipa următoare se repezi la ea, însă muşchii cu care cândva se căţăra pe stânci sau se strecura afară din clădiri se atrofiaseră cu vârsta şi din cauza bolilor. Suzanne se trase cu uşurinţă într-o parte, râzând de încercarea lui neizbutită.

— Nu e nevoie să faci asta, tovarăşe.

Ceapaev căzu în genunchi.

— Te rog. Te implor, în numele Fecioarei Măria, lasă-l pe băiat în viaţă. Merită să trăiască. Şi se întinse pe jos, lipindu-şi faţa de podea. Bietul Julius, murmură el printre lacrimi. Bietul Julius.

Suzanne îndreptă pistolul spre ceafa lui Ceapaev, reflectând asupra rugăminţii lui.

— *Dasvidania,* tovarăşe.

29.

— N-ai fost cam dur cu el? întrebă Rachel.

Se îndreptau spre nord, pe autostradă. Kehlheim şi Danya rămăseseră în sud, la o oră distanţă de mers cu maşina. Acum conducea ea. Knoll îi spusese că simţea nevoia să se odihnească puţin, după care avea să conducă din nou pe serpentinele din Munţii Harz.

El ridică privirea de pe harta desenată de Ceapaev.

— Rachel, trebuie să înţelegi că eu fac asta de ani de zile. Oamenii mai mult mint decât spun adevărul. După spusele lui Ceapaev, Camera de Chihlimbar s-ar afla într-una dintre peşterile din Munţii Harz. Am forţat nota ca să mă asigur că e sincer.

— Dar părea sincer.

— Mă îndoiesc că, după atâţia ani, comoara aşteaptă pur şi simplu la capătul unui tunel întunecos.

— Nu spuneai chiar tu că există sute de tuneluri şi că cele mai multe dintre ele nu au fost explorate? Că ar fi prea periculos?

— Corect. Dar, întâmplător, eu cunosc foarte bine zona descrisă de Ceapaev. Am cercetat chiar eu peşterile de acolo.

Rachel îi spuse de Wayland McKoy şi de expediţia organizată de el.

— Stod se află la numai patruzeci de kilometri de locul spre care ne îndreptăm, spuse Knoll. Şi acolo se află o sumedenie de peşteri despre care se crede că ar fi pline cu prăzi de război. Asta dacă e să dai crezare vânătorilor de comori.

— Tu nu crezi?

— Am înţeles că aproape toate obiectele de valoare de acolo se află acum în proprietatea cuiva. Lupta se dă acum pentru găsirea celor care

le deţin. Ai fi surprinsă să afli câte adevărate comori, considerate pierdute, zac pur şi simplu pe o masă, în dormitorul cuiva, sau atârnă pe cine ştie ce perete, ca un kitsch oarecare, cumpărat de la magazinul universal. Prin anii 1960, un turist a găsit un Monet la o fermă. Proprietarul dăduse pe el o jumătate de kilogram de unt. Poveşti de genul ăsta există cu duiumul, Rachel.

— Cu asta te ocupi tu? Cauţi chilipiruri din astea?

— Da, printre altele.

Străbătură o zonă de şes, apoi o regiune deluroasă din centrul Germaniei, după care se îndreptară spre zona muntoasă din nord-vest. Rachel opri maşina în dreptul unui refugiu şi se aşeză pe scaunul din dreapta, iar Knoll îşi reluă locul la volan.

— Aceştia sunt Munţii Harz, cei mai nordici din centrul Germaniei.

Crestele lor nu străjuiau pante înzăpezite ca în Alpi. În locul acestora, se aflau pante line, cu vârfuri rotunjite şi acoperite cu păduri de brazi, fagi şi nuci. Oraşele şi satele erau răspândite în văi micuţe şi defilee largi. În depărtare, se zărea silueta unor piscuri mai înalte.

— Peisajul ăsta îmi aminteşte de Munţii Apalaşi, spuse Rachel.

— Este ţinutul Fraţilor Grimm, spuse Knoll. Tărâmul magic al basmelor. În Evul Mediu timpuriu, în locurile acestea s-a aflat unul dintre ultimele nuclee ale păgânismului, unde se credea că hălăduiau zâne, vrăjitoare şi spiriduşi. Se mai spune că ultimul urs şi ultimul linx din Germania au fost împuşcaţi pe-aici pe undeva.

— Fantastic, spuse Rachel.

— De aici se extrăgea argint, dar în secolul al X-lea, mina a fost închisă. Au urmat apoi aurul, plumbul, zincul şi oxidul de bariu. Ultima mină a fost închisă în anii 1930, înainte de război. Aşa au luat naştere peşterile şi tunelurile. Mine vechi,

cărora naziştii le-au dat o întrebuinţare, transformându-le în adăposturi împotriva bombardamentelor, mult prea rezistente pentru a fi cucerite de trupele terestre.

Rachel se uita la şoseaua ce şerpuia în faţa lor, gândindu-se la Fraţii Grimm, de care pomenise Knoll. Aproape că se aştepta să-i răsară în faţa ochilor gâsca şi oul de aur, cele două stânci negre care, cândva, fuseseră fraţi răi şi nemiloşi sau Pied Piper care ademenea, cu cântecele sale, şobolanii şi copiii.

O oră mai târziu, intrau în Warthberg. Oraşul era străjuit de zidurile întunecate ale unei fortăreţe, a cărei sobrietate nu o îndulceau decât crenelurile arcuite şi bastioanele cu acoperişuri ţuguiate. Deosebirea faţă de stilul arhitectural din sud era evidentă. Acoperişurilor roşii şi meterezelor roase de vreme din Kehlheim le luaseră locul faţade din cherestea şi tencuială, acoperite cu plăci de ardezie mată, iar ferestrele şi casele erau împodobite cu mai puţine flori. Strălucirea culorilor medievale părea temperată de o anumită sfială. „Nu foarte diferit, îşi spuse Rachel, de contrastul dintre New England şi sudul Statelor Unite."

Knoll opri maşina în faţa unui han cu un nume interesant, Goldene Krone. „Coroana de aur" îi traduse el, după care dispăru înăuntru. Rachel rămase afară, uitându-se în jur, la forfota de pe stradă. Vitrinele înşirate una lângă alta dădeau străzii un aer comercial. Knoll se întoarse după câteva minute.

— Am făcut rost de două camere pentru la noapte. E aproape ora 17 şi afară va mai fi lumină încă cinci sau şase ore de acum încolo. Dar noi plecăm în munţi mâine-dimineaţă. Nu e nici o grabă. A aşteptat cincizeci de ani.

— Aşa de târziu se întunecă pe-aici?

— Nu uita că ne aflăm la jumătatea distanţei dintre Tropicul Racului şi Cercul Polar de Nord şi că este aproape vară.

Knoll îi luă cele două genţi de voiaj.

— Te conduc în camera ta, apoi mă duc să fac nişte cumpărături. După aceea, am putea merge să cinăm. Am ochit un loc în timp ce veneam încoace.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea.

Knoll o lăsă pe Rachel în camera ei. La venire observase cabina telefonică galbenă şi acum făcu repede cale întoarsă, grăbindu-se într-acolo. Nu-i plăcea să folosească telefoanele din camerele de hotel. Prea multe înregistrări. Lucru valabil şi pentru telefoanele mobile.

O obscură cabină telefonică era întotdeauna mai sigură, atunci când era vorba de o convorbire interurbană rapidă. Formă numărul de la Burg Herz.

— Era şi timpul. Ce se întâmplă? întrebă Monika după ce răspunse la telefon.

— Încerc să găsesc Camera de Chihlimbar.

— Unde eşti?

— Nu prea departe.

— N-am chef de glume, Christian.

— În Munţii Harz. La Warthberg.

Apoi îi povesti despre Rachel Cutler, despre Danya Ceapaev şi despre peşteră.

— Am mai auzit de locul ăsta, spuse Monika. Munţii ăia sunt ca nişte muşuroaie de furnici şi nimeni n-a găsit nimic până acum.

— Am şi o hartă. Nu-mi strică.

— Vrei s-o omori şi pe ea, nu?

— Mi-a trecut prin minte.

— Află cam multe, nu crezi?

— Nimic din ce ar putea avea urmări neplăcute. N-am avut încotro. A trebuit s-o iau cu mine. Mi-am spus că Ceapaev se va simţi mai în largul său în prezenţa fiicei lui Boria decât în prezenţa mea.

— Şi?

— A fost cooperant. Prea deschis, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Fii atent cu doamna Cutler asta, spuse Monika.

— I-am dat de înţeles că eu caut numai Camera de Chihlimbar. Atât şi nimic mai mult. N-are cum să facă o legătură între mine şi tatăl său.

— Vorbeşti de parcă ai începe să ţii la ea.

— Nici gând. Apoi îi spuse de Suzanne Danzer şi de episodul din Atlanta.

— Pe Loring îl interesează ce facem noi, zise Monika. Ieri, el şi tata au vorbit foarte mult la telefon. Cu siguranţă, încerca să culeagă informaţii. Cam prea pe faţă, pentru el.

— Bun venit în joc.

— Ţi-am spus că n-am chef de glume, Christian. Acum nu vreau decât Camera de Chihlimbar. Şi, după părerea tatei, asta pare să fie cea mai bună pistă de până acum.

— Eu n-aş fi chiar atât de sigur de asta.

— Pesimist, ca întotdeauna. De ce spui asta?

— Ceva nu-mi place la Ceapaev. Nu ştiu ce anume. Ceva.

— Christian, du-te la mină şi verifică. Trebuie să-ţi satisfaci curiozitatea. Apoi descotoroseşte-te de judecătoare şi continuă-ţi treaba.

Rachel formă un număr la telefonul de lângă pat şi dădu centralistei de la convorbiri internaţionale numărul cărţii sale de credit. După opt apeluri, intră în funcţiune robotul din casa ei şi Rachel îşi auzi propria voce, explicându-le celor care sunau cum să lase un mesaj.

— Paul, mă aflu în Warthberg, un oraş din centrul Germaniei. Îţi las numele hotelului şi numărul de telefon. Te sun mâine. Sărută-i pe copii din partea mea.

Se uită la ceas. Era ora 17. 11 dimineaţa în Atlanta. Poate că i-a dus pe copii la Zoo sau la film. Era bucuroasă că îi lăsase cu Paul. Păcat că nu puteau fi cu el în fiecare zi. Copiii aveau nevoie de un tată, iar el avea nevoie de ei. În cazul unui

divorţ, cel mai greu lucru este să realizezi că familia nu mai există. Vreme de un an de zile, şezuse pe scaunul judecătoresc, divorţându-i pe alţii, înainte ca propria căsnicie să se destrame. De multe ori, ascultând mărturii pe care nu era nevoie să le audă, se întrebase de ce doi oameni care cândva se iubiseră, brusc, nu mai aveau să-şi spună nimic bun. Să fie oare ura o premisă obligatorie a unui divorţ? Un element necesar? Ea şi Paul nu se urâseră. Chibzuiseră îndelung, îşi împărţiseră lucrurile cu calm şi hotărâseră ce era mai bine pentru copii. Dar oare Paul avusese de ales? Ea îi dăduse clar de înţeles că mariajul lor se terminase. Subiectul era închis definitiv. El încercase din răsputeri să o facă să se răzgândească, dar ea fusese de neclintit.

Dar ea de câte ori nu-şi pusese aceeaşi întrebare? Oare procedase corect? De câte ori ajunsese la aceeaşi concluzie?

Cine ştie?

Knoll veni să o ia şi se duseră împreună la un restaurant aflat într-o clădire ciudată din piatră, un fost han, îi explică el.

— De unde ştii asta? îl întrebă ea.

— Am aflat puţin mai înainte, când m-am oprit să întreb până la ce oră e deschis.

Interiorul era o hrubă de piatră, în stil gotic, cu tavane boltite, cu vitralii şi cu felinare din fier forjat. Knoll puse ochii pe una dintre mesele aşezate pe capre de lemn, din spatele încăperii. Trecuseră două ore de când se aflau la Warthberg. Rachel făcuse o baie şi îşi schimbase hainele. Însoţitorul său se schimbase şi el. În locul jeanşilor şi al cizmelor, acum purta pantaloni largi din stofă de lână, un pulover colorat şi pantofi maro, din piele.

— Ce-ai făcut după ce ne-am despărţit mai devreme? îl întrebă în timp ce se aşezau.

— Am făcut nişte cumpărături pentru mâine. Lanterne, o lopată, un patent şi două hanorace.

Înăuntrul muntelui o să fie frig. Am observat că azi-dimineaţă purtai nişte ghetuţe. Mâine să te încalţi tot cu ele... o să ai nevoie de ceva călduros şi comod.

— Te porţi de parcă ai mai fi făcut aşa ceva.

— De câteva ori. Dar trebuie să fim atenţi. Nimeni nu are voie să intre în mine fără permis. Guvernul verifică foarte atent accesul persoanelor, de teamă ca nu cumva cineva să sară în aer.

— Să înţeleg că noi nu avem probleme cu permisele?

— Nu. Din cauza asta a şi durat atât. Le-am cumpărat de la mai mulţi comercianţi. Nu de la unul singur, ca să nu atrag atenţia.

Un chelner, nu foarte grăbit, veni să le ia comanda. Knoll ceru o sticlă de vin negru şi tare, producţie locală, după cum îl asigură chelnerul.

— Cum ţi-a plăcut aventura până acum?

— Întrece tot ce-am văzut până acum la tribunal. Apoi privi în jur. În local domnea o atmosferă intimă. La mese şedeau în jur de douăzeci de persoane, majoritatea cupluri. Una singură era ocupată de patru persoane. Crezi că vom găsi ceea ce căutăm?

— Asta e foarte bine.

Rachel rămase perplexă.

— Ce vrei să spui?

— Foarte bine că n-ai menţionat care este ţinta noastră.

— Am presupus că n-ai vrea ca toată lumea să afle ce intenţii avem.

— Ai presupus corect. Dar eu tot mai am îndoieli.

— Tot nu crezi ce-ai auzit azi-dimineaţă?

— Nu e vorba că nu cred. Pur şi simplu, am mai auzit povestea asta.

— Dar nu de la tata.

— Nu tatăl tău e cheia problemei.

— Tot mai crezi că Ceapaev a minţit?

Chelnerul le aduse comanda: sticla de vin, o friptură înăbuşită de porc pentru Knoll, iar pentru Rachel, pui fript cu cartofi şi salată.

— Ce-ar fi să aşteptăm până mâine-dimineaţă? Lasă-i şi bătrânului dreptul de a avea îndoieli, cum spuneţi voi, americanii.

— Cred că e o idee bună, acceptă ea, zâmbind. Knoll arătă spre masă.

— Hai să mâncăm şi să discutăm despre lucruri mai plăcute.

După cină, Knoll o conduse înapoi la Goldene Krone. Era aproape ora 22, dar încă nu se întunecase, iar aerul era asemănător celui din Georgia, toamna.

— Am şi eu o întrebare, spuse ea. Dacă găsim Camera de Chihlimbar, cum vei proceda ca să împiedici guvernul rus să revendice panourile?

— Există căi legale. Panourile au fost abandonate mai bine de cincizeci de ani. Şi gândeşte-te ce-ar însemna pentru cineva, colecţionar particular sau stat, să le aibă. Pe de altă parte, s-ar putea ca ruşii să nu le mai revendice. Ei au reuşit să reconstituie camera, din răşini sintetice şi graţie unei tehnologii de ultimă oră.

— Nu ştiam asta.

— Camera din Palatul Ecaterina a fost reconstruită pe parcursul a douăzeci de ani.

Pierderea statelor baltice, după prăbuşirea Uniunii Sovietice, i-a obligat să cumpere chihlimbar de pe piaţa liberă. Ceea ce s-a dovedit a fi foarte costisitor. Dar s-au făcut o serie de donaţii şi, culmea ironiei, un concern industrial a contribuit cu cea mai mare sumă de bani.

— Un motiv în plus ca să-şi vrea panourile înapoi. Originalele sunt mult mai valoroase decât copiile.

— Nu cred. Chihlimbarul este de diverse culori şi calităţi. Nu merge să amesteci piesele.

— Înseamnă că, dacă vor fi găsite, panourile nu vor fi intacte? Knoll încuviinţă din cap.

— Chihlimbarul original a fost lipit de plăcile de stejar masiv cu un mastic preparat din ceară de albine şi răşină de copac. În Palatul Ecaterina temperatura nefiind controlată, vreme de mai bine de două sute de ani, lemnul s-a tot dilatat şi contractat, iar chihlimbarul a căzut de pe lemn. Când le-au furat naziştii, aproape treizeci la sută din stratul de chihlimbar căzuse deja. Se estimează că încă cincisprezece la sută din suprafaţă s-a pierdut în timpul transportului spre Königsberg. Aşa că ce-a mai rămas nu e decât un maldăr de piese.

— Atunci, la ce mai sunt bune?

Knoll făcu o grimasă.

— Există fotografii. Dacă ai piesele, n-ar fi foarte greu să reasamblezi întreaga cameră. Eu unul sper ca naziştii s-o fi ambalat bine, fiindcă pe patronul meu îl interesează originalul, nu reconstituirile.

— Pare un bărbat interesant.

— Bună încercare... din nou. Dar eu nu am pronunţat cuvântul *el.* Ajunşi la hotel, urcară la etaj şi Knoll se opri în faţa camerei lui Rachel.

— Cât de devreme mâine-dimineaţă? îl întrebă ea.

— Plecăm la 7.30. Recepţionerul mi-a spus că micul dejun se serveşte la ora 7. Zona pe care o căutăm nu e departe, cam la zece kilometri de-aici.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Ca să nu mai vorbesc de faptul că mi-ai salvat viaţa.

Knoll înclină din cap.

— A fost plăcerea mea.

Gestul lui o făcu să zâmbească.

— Tu n-ai pomenit decât de soţul tău. Există vreun bărbat în viaţa ta? întrebarea veni brusc, luând-o pe nepregătite.

— Nu, răspunse ea, regretându-şi însă imediat sinceritatea.

— Încă îl mai iubeşti, nu-i aşa?

Asta nu era treaba lui, dar, dintr-un anume motiv, îi răspunse:

— Uneori, am impresia că da.

— El ştie?

— Uneori.

— Cât timp a trecut?

— De când?

— De când nu te-ai mai culcat cu un bărbat?

Privirea bărbatului zăbovi asupra ei mai mult decât se aştepta.

— Nu de-atât timp încât să mă arunc în patul unui străin.

Knoll zâmbi.

— Poate că acel străin te-ar putea ajuta să-l uiţi.

— Nu cred că de-asta am nevoie acum. Dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Băgă cheia în broască, descuie uşa şi, privind peste umăr, adăugă: Cred că este pentru prima oară că mi se face o asemenea propunere.

— Dar cu siguranţă nu şi ultima. Noapte bună, Rachel, îi ură el zâmbind şi înclinându-se în faţa ei.

Apoi coborî scările, îndreptându-se spre camera lui.

Dar ceva atrase atenţia lui Rachel.

Interesant cum reproşurile păreau să-l provoace.

30.

DUMINICĂ, 18 MAI.
ORA 7.30.

Ieşind din hotel, studie cerul. O ceaţă deasă învăluia orăşelul liniştit şi valea ce-l înconjura. Cerul era înnorat, iar soarele sfârşitului de primăvară de-abia reuşea să încălzească aerul dimineţii. Rachel stătea sprijinită de maşină, gata de plecare. Knoll se apropie de ea.

— Ceaţa ne va ajuta să ne furişăm. E bine şi că e duminică, fiindcă majoritatea oamenilor se duc la biserică.

Se urcară în maşină.

— Parcă ziceai că aici a fost un bastion al păgânismului.

— Asta este pentru broşurile turistice şi pentru ghizi. În aceşti munţi trăiesc şi au trăit vreme de secole foarte mulţi catolici. Sunt oameni credincioşi.

Knoll ambală motorul maşinii şi se grăbi să părăsească Warthbergul, ale cărui străzi erau aproape pustii şi umezite de răcoarea dimineţii. O luară spre est, pe o şosea în serpentină, apoi coborâră într-o vale pierdută în ceaţă.

— Peisajul îmi aminteşte de Munţii Great Smoky, din Carolina de Nord, spuse Rachel. Şi ei sunt aproape tot timpul învăluiţi în ceaţă.

Knoll urmărea harta desenată de Ceapaev, întrebându-se dacă nu cumva alergau după potcoave de cai morţi. Cum era posibil ca tone de chihlimbar să rămână ascunse timp de mai bine de jumătate de secol. Mulţi le căutaseră. Unii chiar muriseră. Ştia şi el de aşa-zisul blestem al Camerei de Chihlimbar. Dar ce rău făceau dacă aruncau o privire într-o peşteră? Cel puţin, călătoria avea să fie interesantă, graţie prezenţei lui Rachel Cutler.

Maşina urcă, apoi coborî într-o altă vale, pe şoseaua străjuită de pâlcuri dese de fagi învăluiţi în ceaţă. Ajunseră în punctul în care se termina harta lui Ceapaev şi opriră într-o pădurice.

— Restul drumului îl facem pe jos, o anunţă el.

Se dădură jos din maşină, iar el scoase din portbagaj un rucsac.

— Ce-i acolo? întrebă Rachel.

— Lucruri de care avem nevoie, spuse el şi deschise rucsacul. Acum vom părea un cuplu de excursionişti plecaţi pe munte. Îi dădu hanoracul. Ia-l. O să ai nevoie de el în peşteră.

El se echipase în camera de hotel, strecurându-şi stiletul în mâneca dreaptă. Lăsară în urmă şoseaua şi se îndreptară spre pădure; terenul acoperit de iarbă începu să urce, în timp ce ei părăsiră şoseaua şi o luară spre nord. Urmară poteca ce şerpuia în jurul unei stânci înalte, în timp ce alte cărări urcau peste pantele împădurite spre piscuri. În depărtare, se zăreau intrările întunecate în trei puţuri de mină. Una dintre ele era blocată cu o poartă de fier legată cu lanţuri. Pe indicatorul bătut în granitul tare scria:

GEFAHR-ZUTRITT VERBOTEN-EXPLOSIV.

— Ce scrie acolo? întrebă Rachel.

— Pericol. Intrarea interzisă. Explozibil.

— N-ai glumit în privinţa asta.

— Munţii ăştia sunt adevărate vistierii. Aliaţii au găsit aici tezaurul naţional german. Patru sute de tone de obiecte de artă de la Muzeul Kaiser Friedrich din Berlin au fost depozitate şi ele tot aici. Explozibilul le-a păzit mai bine decât soldaţii sau câinii de pază.

— Sunt obiectele de artă pe care le caută Wayland McKoy? întrebă ea.

— Din ce-am înţeles de la tine, da.

— Crezi că o să aibă noroc?

— Greu de spus. Dar mă îndoiesc că picturi vechi, valorând milioane de dolari, aşteaptă cuminţi să fie găsite.

Aerul greu mirosea a frunze umede.

— Ce-au urmărit, de fapt? întrebă Rachel pe drum. Războiul era pierdut. De ce a trebuit să ascundă toate astea?

— Încearcă să gândeşti ca un german din anul 1945. Hitler a ordonat armatei să lupte până la ultimul om, altfel aveau să fie executaţi. El credea că dacă Germania rezista cât mai mult, Aliaţii aveau să i se alăture, în cele din urmă, împotriva bolşevicilor. Hitler ştia cât de mult îl ura Churchill pe Stalin. De asemenea, l-a intuit foarte bine pe Stalin şi a prevăzut la fel de corect planurile pe care sovieticii şi le făcuseră cu privire la Europa. Hitler credea că Germania putea rămâne intactă dacă îi prezenta pe sovietici într-o lumină proastă şi se gândea că americanii şi englezii aveau să i se alăture, în cele din urmă, împotriva comuniştilor. Şi că toate aceste bogăţii puteau fi salvate.

— Ce tâmpenie, spuse Rachel.

— Zi-i mai bine nebunie.

Knoll transpirase. Cizmele din piele i se umeziseră de la rouă. Se opri şi studie, de la distanţă, intrările în mine şi cerul.

— Nici un a dintre deschizături nu dă spre est. Ceapaev zicea că una dintre ele se află cu faţa spre est şi, conform spuselor sale, trebuia să fie marcată cu BCR-65. Intrară mai adânc în pădure. Zece minute mai târziu, Rachel arătă cu degetul într-o direcţie.

— Acolo, strigă ea.

Knoll privi înainte. Printre copaci se vedea o altă intrare în mină, blocată cu bare de fier. Pe placa ruginită fixată de bare scria: BCR-65. Ridică ochii spre soare. Est.

Nenorocitul!

Se apropiară, iar Knoll îşi dădu jos rucsacul din spinare, uitându-se în jur. Nu se vedea ţipenie de om şi, în afară de ciripitul păsărelelor şi de sunetele scoase de câte o veveriţă, nu se auzea nici un zgomot. Knoll examina barele şi poarta. Fierul

era ruginit. Un lanţ de oţel şi un lacăt ţineau poarta bine închisă. Se vedea că ambele erau mai noi. Nimic neobişnuit. Inspectorii federali germani reasigurau în permanenţă puţurile. Knoll scoase din rucsac patentul.

— Văd că te-ai pregătit cum trebuie, spuse Rachel.

Knoll rupse lanţul care căzu zăngănind la pământ. Puse patentul la loc în rucsac şi trase de poartă. Balamalele scârţâiră prelung.

Knoll se opri. Nu trebuia să atragă atenţia. Trase încă o dată de poartă, de data aceasta mai încet. În faţă, se zărea o galerie boltită, înaltă de aproximativ cinci metri şi lată de patru. Dincolo de intrare, lichenii atârnau de pietrele înnegrite, iar în aer plutea miros de mucegai. „Ca într-un mormânt”, îşi zise el.

— Deschizătura asta e suficient de largă ca să poată trece prin ea un camion.

— Un camion?

— În cazul în care Camera de Chihlimbar se află înăuntru, tot acolo se află şi camioanele. Lăzile n-au putut fi transportate altfel. Gândeşte-te că era vorba de douăzeci şi două de tone de chihlimbar. Germanii au băgat camioanele în peşteră.

— Nu aveau elevatoare cu furcă?

— Puţin probabil. Vorbim despre sfârşitul războiului. Naziştii erau disperaţi să-şi ascundă comoara. Nu era timp de fineţuri.

— Cum au ajuns camioanele până aici sus?

— Au trecut de atunci cincizeci de ani. Pe vremea aceea, existau mai multe drumuri şi mai puţini copaci. Întreaga zonă era puternic industrializată.

Scoase din rucsac două lanterne şi un colac de frânghie, apoi şi-l puse din nou în spate. Închise poarta în urma lor şi înfăşură din nou lanţul şi lacătul în jurul barelor pentru a crea impresia că accesul în mină era blocat.

— S-ar putea să avem musafiri, spuse el. Asta îi va face să se ducă la alte peşteri. Multe dintre ele nu sunt închise, aşa că se poate intra mult mai uşor.

Îi dădu o lanternă. În întunericul de nepătruns, lumina celor două raze nu răzbătea decât la câţiva metri în faţă. Dintr-un perete de stâncă, văzură ieşind o bucată de fier ruginit. Knoll legă strâns capătul frânghiei, apoi îi dădu lui Rachel colacul.

— Derulează-l în timp ce înaintezi. Aşa, vom putea găsi drumul înapoi, în caz că ne rătăcim.

O porni înainte, păşind cu grijă. La lumina lanternelor văzură un pasaj accidentat, ce ducea în inima muntelui. Rachel îşi puse hanoracul, apoi îl urmă.

— Fii atentă. Galeria poate fi minată. Asta ar explica prezenţa lanţurilor.

— Da' ştiu că mă încurajezi.

— Nimic din ceea ce-ţi doreşti nu se obţine uşor.

Se opri, uitându-se în spate, spre intrarea aflată la circa patruzeci de metri în urmă.

Aerul se răcise şi devenise fetid. Scoase harta lui Ceapaev din buzunar şi studie traseul la lumina lanternei.

— Undeva, în faţă, ar trebui să fie o bifurcaţie. Să vedem dacă Ceapaev are dreptate sau nu.

În aer pătrunse un miros sufocant. De putreziciune. Scârbos.

— Excremente de liliac.

— Îmi vine să vomit. Mirosul ăsta...

— Ţine-ţi respiraţia şi încearcă să nu-l iei în seamă.

— Uşor de zis.

— Galeriile astea sunt pline de lilieci.

— Grozav.

— În China, liliecii sunt simbolul fericirii şi al vieţii îndelungate.

— O fericire care pute.

În faţa lor apăru o bifurcaţie. Knoll se opri.

— Harta arată că trebuie să o luăm la dreapta.

Şi o porni într-acolo, urmat de Rachel, care desfăşura colacul de frânghie.

— Să-mi spui când termini frânghia, ca să-ţi mai dau.

Mirosul dispăru. Galeria în care intraseră era mai îngustă decât cea principală, însă destul de largă ca să poată încăpea un camion. Din loc în loc, se vedeau bifurcându-se alte galerii întunecoase, mai înguste. Se auzea clar ecoul sunetelor scoase de liliecii care aşteptau căderea nopţii.

Muntele acesta era cu siguranţă un adevărat labirint. Ca şi ceilalţi, de altfel. Vreme de sute de ani, minerii îl răscoliseră, în căutarea filoanelor de minereu şi a sării. Ce minunat ar fi dacă acest puţ ar duce la Camera de Chihlimbar. Zece milioane de euro. Şi toţi ai lui. Ca să nu mai pună la socoteală şi dovezile de recunoştinţă ale Monikăi. Poate că, după aceea, Rachel Cutler va fi destul de surescitată încât să-i cedeze. Refuzul ei, cu o seară în urmă, mai mult îl întărâtase decât îl jignise. Nu l-ar surprinde să afle că fostul ei soţ era singurul bărbat cu care se culcase. Gândul acesta îl obseda. Aproape virgină. Cel puţin după divorţ, era clar că nu o mai făcuse cu nimeni. Ce plăcere pentru el să o aibă.

Galeria începea să se îngusteze şi să se înalţe.

Knoll refăcu în minte tot traseul de până atunci.

Se aflau la cel puţin o sută de metri în interiorul de granit şi calcar. Harta lui Ceapaev arăta că în faţă se mai afla o bifurcaţie.

— S-a terminat frânghia, spuse Rachel.

Knoll se opri din mers şi-i dădu încă un colac.

— Leagă strâns capetele.

Se uită din nou pe hartă. Ar fi trebuit să meargă înainte. Dar ceva nu se potrivea. Galeria nu mai era destul de largă încât să încapă în ea un vehicul. Dacă panourile erau ascunse acolo, înseamnă că lăzile fuseseră cărate cu braţele. Dacă îşi aducea bine aminte. Toate catalogate şi clasate, iar

panourile învelite în foiţă de ţigară. Se mai afla oare o altă încăpere în faţă? Nimic neobişnuit. Natura sapă în piatră tot felul de spaţii. Altele sunt făcute de mâna omului. Potrivit hărţii lui Ceapaev, la douăzeci de metri în faţa lor, se afla un pasaj, blocat cu lespezi de piatră şi aluviuni, ce ducea spre o asemenea încăpere.

Knoll înainta, atent la fiecare pas. Cu cât pătrundeau mai adânc în inima muntelui, cu atât creştea şi riscul unei explozii. Străpungând întunericul cu raza lanternei, ochii i se opriră asupra unui punct.

Privi mai cu atenţie.

Ce dracu'?

Suzanne duse binoclul la ochi şi cercetă cu atenţie intrarea în mină. Plăcuţa pe care o fixase de poarta de fier, cu trei ani în urmă şi pe care scria BCR-65, se afla tot acolo. Se părea că şiretlicul funcţionase. Knoll devenea din ce în ce mai imprudent. Se dusese direct la mină, cu Rachel Cutler după el. Păcat că se ajunsese până acolo, dar altă soluţie nu era. Knoll era cu siguranţă un bărbat interesant. Chiar fascinant. Dar, din păcate, constituia şi o problemă. O problemă crucială. Loialitatea ei faţă de Loring era absolută. Ireproşabilă. Lui Loring îi datora totul. El era familia de care nu avusese niciodată parte. Toată viaţa o tratase ca pe o fiică, relaţia lor fiind, poate, chiar mai strânsă decât cea pe care o avea cu propriii fii, dragostea pentru arta autentică fiind liantul care îi unea. Fusese atât de încântat când îi dăduse tabachera şi cartea. Faptul că-l putea mulţumi îi dădea un sentiment de satisfacţie. Aşa că nici nu se punea problema să aleagă între Christian Knoll şi binefăcătorul ei.

Şi totuşi, îi părea rău. Knoll avea şi părţile lui bune.

Şedea pe creasta împădurită, nedeghizată, cu părul blond, tuns scurt şi îmbrăcată cu un pulover

pe gât. Puse binoclul jos, luă telecomanda şi întinse antena telescopică.

În mod sigur, Knoll nu-i simţise prezenţa, fiind convins că scăpase de ea pe aeroportul din Atlanta.

Nu era chiar aşa.

O apăsare pe buton şi detonatorul ar fi fost declanşat. Se uită la ceas.

Mai mult ca sigur că Knoll şi fătuca lui erau deja în adâncul muntelui. Destul de departe încât să nu mai iasă niciodată de acolo. Autorităţile avertizaseră în mod repetat publicul în legătură cu explorarea peşterilor. Toată lumea ştia de explozivi. Mulţi oameni muriseră de-a lungul anilor, motiv pentru care guvernul începuse să emită permise de explorare. Cu trei ani în urmă, se produsese o explozie, în acelaşi puţ, aranjată tot de ea, atunci când un reporter polonez se apropiase prea mult. Suzanne îl ademenise cu descrieri ale Camerei de Chihlimbar, accidentul fiind, în final, pus pe seama unei alte explorări neautorizate. Corpul reporterului nu a fost găsit niciodată, fiind îngropat sub dărâmăturile pe care Christian Knoll le studia, poate, chiar în clipa aceea.

Knoll examina peretele din rocă şi nisip. Ceva mai înainte zărise capătul unui tunel. Nu era un obstacol natural. Ceea ce vedea acum fusese provocat de o explozie şi nu exista nici o breşă prin care să se poată strecura dincolo de dărâmăturile ce se înălţau până în tavan.

Şi nici o poartă de fier, dincolo de ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rachel.

— Aici a avut loc o explozie.

— Poate că am luat-o pe unde nu trebuia.

— Imposibil. Am urmat întocmai instrucţiunile lui Ceapaev. Ceva nu era în regulă. Derula în minte firul evenimentelor.

Ceapaev le oferise informaţiile de bunăvoie. Lanţul şi lacătul erau mai noi decât poarta.

Balamalele funcţionau. Drumul fusese uşor de străbătut. Mult prea uşor.

Şi Suzanne Danzer? Rămăsese în Atlanta? Poate că nu.

Cel mai bun lucru era să facă repede cale întoarsă, să se distreze cu Rachel Cutler şi apoi să plece din Warthberg. Încă de la început plănuise să o ucidă. Nu trebuia să lase în viaţă o sursă de informaţii, care putea fi folosită şi de alţi achizitori. Danzer era deja pe urmele lor. Era doar o chestiune de timp până să dea de Rachel şi să discute cu ea, poate chiar să afle ceva şi despre Ceapaev. Monikăi nu i-ar plăcea asta. Poate că Ceapaev chiar ştia unde se află Camera de Chihlimbar, dar îi trimisese intenţionat pe un drum greşit. Knoll hotărî să scape de Rachel Cutler, acolo şi atunci, după care să se întoarcă în Kehlheim şi, într-un fel sau altul, să stoarcă informaţii de la Ceapaev.

— Să mergem, spuse el. Înfăşoară frânghia pe măsură ce ne îndreptăm spre ieşire. Eu vin în urma ta.

O porniră prin labirint. Rachel mergea în faţă. Lanterna lui Knoll îi lumina fundul bombat şi coapsele bine conturate de jeanşii de culoare cafenie. Începu să se excite.

Apăru prima bifurcaţie, apoi a doua.

— Stai puţin, spuse el. Vreau să văd ce e aici.

— Drumul ăsta se înfundă, zise ea, arătând cu mâna în stânga.

— Ştiu. Dar fiindcă tot suntem aici, să aruncăm o privire. Lasă frânghia. De-aici încolo ştim drumul.

Rachel dădu drumul colacului de frânghie şi se întoarse spre dreapta, mergând tot înainte.

El îşi scutură braţul drept. Stiletul coborî, alunecând pe sub mânecă. Îi prinse mânerul în palmă.

Rachel se opri şi se întoarse, luminându-l pentru o clipă cu lanterna.

Raza lanternei lui îi surprinse expresia şocată în clipa în care văzu sclipirea lamei.

Suzanne luă telecomanda şi apăsă pe buton. Semnalul se propagă prin aerul dimineţii spre încărcăturile explozive pe care le montase în stâncă, în urmă cu o noapte. O explozie nu atât de puternică încât să se audă până la Warthberg, aflat la o distanţă de şase kilometri, dar mai mult decât suficientă pentru a surpa muntele pe dinăuntru.

Încă o problemă rezolvată.

Pământul se cutremură. Tavanul se prăbuşi. Knoll încercă să-şi păstreze echilibrul.

Acum înţelegea. *Era* o cursă.

Se întoarse şi o luă la fugă spre ieşire. Bucăţi de stâncă se prăvăleau încontinuu, ridicând o perdea de praf. Aerul devenise înecăcios. Knoll ţinea cu o mână lanterna şi cu cealaltă, stiletul. Ascunse repede cuţitul în buzunar şi îşi scoase cămaşa afară din pantaloni, ştergându-şi cu porţiunea curată nasul şi gura.

Pietrele continuau să cadă.

Lumina ce venea dinspre intrare era învăluită într-un nor gros de praf, apoi dispăru sub grămada de bolovani. Acum era imposibil să o ia pe-acolo.

Se răsuci în direcţia inversă, sperând să găsească o altă ieşire. Slavă Domnului că lanterna încă mai funcţiona. Rachel Cutler nu se vedea nicăieri. Dar nu mai conta. Bucăţile de stâncă îl scutiseră de o grijă.

O porni în fugă spre interiorul muntelui, de-a lungul galeriei principale, trecând pe lângă locul unde o văzuse ultima oară. Se părea că epicentrul exploziilor fusese undeva în spatele lui, pereţii şi tavanul din faţa sa nepărând afectate, cu toate că întregul munte vibra.

În spatele lui cădeau stânci. Era limpede că acum nu mai exista decât un singur drum pe care să o ia. În faţa sa apăru o bifurcaţie. Se opri să se

orienteze. Intrarea iniţială, din spatele său, era spre est, deci vestul se afla înainte. Galeria din stânga părea să ducă spre sud, iar cea din dreapta spre nord. Dar nu era sigur. Trebuia să fie atent. Să nu facă prea multe cotituri. Se putea rătăci uşor şi nu avea de gând să moară rătăcind pe sub pământ, flămând sau deshidratat.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi amintească tot ce ştia despre puţurile de mină. Nu exista niciodată o singură cale de intrare sau de ieşire. Ramificaţiile galeriilor trebuiau să aibă, fiecare, câte o intrare. În timpul războiului însă, naziştii blocaseră majoritatea intrărilor de tunel, în încercarea de a-şi proteja ascunzătorile. Tot ce spera el acum era ca tunelul în care se afla să nu fie unul dintre cele blocate. Ceea ce îi dădea curaj era aerul. Nu mai era la fel de închis ca atunci când erau mai în interiorul muntelui.

Ridică mâna. Dinspre tunelul din stânga venea o adiere. Să o ia pe-acolo? Dacă mai cotea de multe ori, risca să nu mai găsească niciodată drumul de întoarcere. Prin întuneric, nu putea zări nici un punct de reper. Doar galeria principală îl ajuta cât de cât să se orienteze. Dar, mişcându-se dezordonat, se putea rătăci foarte uşor.

Ce să facă?

O luă la stânga.

După aproape cincizeci de metri, galeria se bifurca din nou. Ridică mâna. Nici o adiere. Citise cândva că minerii obişnuiesc să îşi marcheze traseele de siguranţă, toate în aceeaşi direcţie. O cotitură spre stânga înseamnă că trebuie să o iei mereu numai la stânga, până la ieşire. Avea de ales? O porni spre stânga.

În faţă îi apăru o rază de lumină. Slabă. Dar reală. O luă la fugă.

La o sută de metri în faţa lui, zări lumina zilei.

31.

Kehlheim, Germania.
Ora 11.30.

Paul se uită în oglinda retrovizoare. O maşină se apropia în viteză, cu farurile aprinse şi cu sirena în funcţiune. Maşina mică, verde cu alb, cu inscripţia POLIZEI scrisă cu litere albastre pe portiere, trecu în viteză pe banda opusă, dispărând la o curbă.

Zece minute mai târziu, Paul intră în Kehlheim.

În sătucul liniştit, clădirile viu colorate împrejmuiau o piaţetă pietruită. Paul nu călătorea foarte mult. Nu făcuse decât o singură excursie, la Paris, cu doi ani în urmă, trimis de muzeu – ocazia de a vizita Luvrul fiind mult prea ispititoare pentru a fi ratată. O rugase pe Rachel să-l însoţească, dar ea îl refuzase. „Nu e o propunere pe care să o faci fostei soţii", îşi aminti el vorbele ei. Nu prea ştia ce vrusese să spună, deşi el unul era ferm convins că i-ar fi făcut plăcere să meargă.

Nu reuşise să plece din Atlanta decât cu o după-amiază în urmă, după ce-i dusese pe copii, dis-de-dimineaţă, la fratele său. Îl îngrijora faptul că Rachel nu-l sunase. Dar nici el nu verificase robotul de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Zborul i se prelungise din cauza escalelor făcute la Amsterdam şi la Frankfurt. La München ajunsese abia cu două ore în urmă. Se spălase puţin în toaleta aeroportului, dar bineînţeles că nu putuse să facă duş, să se bărbierească sau să-şi schimbe hainele.

Intră în piaţetă şi opri în faţa unei băcănii. Se vedea că Bavaria nu era tocmai locul unde să-ţi petreci duminicile. Toate magazinele erau închise, singura activitate concentrându-se în preajma bisericii, a cărei turlă era punctul cel mai înalt al satului. Mai multe maşini erau parcate, foarte

aproape una de alta, pe pietrele inegale ale caldarâmului. Pe treptele bisericii, câţiva bătrâni stăteau de vorbă. Predominau bărbile, hainele închise la culoare şi pălăriile. Ar fi trebuit să-şi ia cu el un sacou, dar împachetase în grabă şi numai strictul necesar.

Se apropie de ei.

— Scuzaţi-mă, vorbeşte vreunul dintre dumneavoastră englezeşte?

— *Ja,* puţin, spuse un bărbat, aparent cel mai în vârstă dintre cei patru.

— Caut un bărbat pe nume Danya Ceapaev. Am înţeles că locuieşte aici.

— Nu mai locuieşte. Mort acum.

Tocmai de asta se temea. Ceapaev trebuie să fi fost foarte bătrân.

— Când a murit?

— Azi-noapte. Ucis.

Auzise bine? Ucis? Cu o noapte în urmă? Fu cuprins de o spaimă cumplită.

— A mai fost rănit cineva? întrebă el repede.

— *Nein.* Numai Danya.

Îşi aminti de maşina poliţiei.

— Unde s-a întâmplat asta?

Ieşi din Kehlheim şi urmă direcţia indicată. Zece minute mai târziu zări casa, uşor de reperat cu cele patru maşini de poliţie parcate în faţa ei. Un bărbat în uniformă, cu un chip cioplit parcă în piatră, stătea de pază în faţa uşii deschise. Paul se apropie, dar fu imediat oprit să intre.

— *Nicht eintreten. Kriminelle szene,* spuse poliţistul.

— În engleză, vă rog.

— Nu intraţi. Locul crimei.

— Aş dori să vorbesc cu şeful dumitale.

— Eu sunt şeful, se auzi o voce dinăuntru, într-o engleză cu accent gutural german.

Bărbatul care se ivi în prag era de vârstă mijlocie, brunet, cu părul vâlvoi şi cu faţa colţuroasă. Peste uniforma kaki şi cravata tricotată,

purta o manta bleumarin, ce-i acoperea până la genunchi trupul slăbuţ.

— Sunt Fritz Pannik, inspector în cadrul poliţiei federale. Dumneavoastră?

— Paul Cutler. Avocat din Statele Unite. Pannik trecu pe lângă poliţistul din faţa uşii.

— Ce face aici un avocat din America, într-o dimineaţă de duminică?

— Îmi caut fosta soţie. A venit să stea de vorbă cu Danya Ceapaev.

Pannik îi aruncă o privire poliţistului. Paul îi observă expresia ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieri, în Kehlheim, o femeie a întrebat cum putea să ajungă aici. Este suspectă de crimă.

— Aveţi descrierea ei?

Pannik scoase din buzunar un carneţel, îl deschise şi citi:

— Înălţime medie. Păr blond-roşcat. Sâni mari. Jeanşi. Tricou din flanel. Ochelari de soare. Solidă.

— Asta nu e Rachel. Dar poate fi altcineva.

Şi îi povesti pe scurt despre Jo Myers, despre Karol Boria şi despre Camera de Chihlimbar, descriind-o pe femeia care îl vizitase. Slabă, cu sâni de mărime potrivită, păr castaniu, ochi căprui, ochelari cu rame aurii.

— Am avut impresia că purta perucă. Numiţi-o intuiţie de avocat.

— A citit corespondenţa dintre Ceapaev şi acest Karol Boria?

— Toată.

— Pe plicuri era menţionată adresa de aici?

— Doar numele oraşului.

— Mai aveţi ceva de adăugat?

Îi mai povesti inspectorului despre Christian Knoll şi despre temerile lui Jo Myers şi ale lui.

— Şi aţi venit să vă preveniţi fosta soţie?

— Am venit mai mult ca să văd dacă e bine. Trebuia să o fi însoţit de la bun început.

— Dar aţi considerat această călătorie ca pe o pierdere de vreme.

— Categoric. Tatăl ei chiar a insistat ca ea să nu se amestece. Paul văzu, peste umărul lui Pannik, doi poliţişti umblând prin casă. Ce se întâmplă acolo?

— Dacă credeţi că veţi putea suporta, am să vă arăt.

— Sunt avocat, zise el, de parcă asta ar fi avut vreo importanţă.

Nu-i spuse că nu instrumentase nici un caz de crimă şi că nu văzuse niciodată locul unei crime. Dar era mânat de curiozitate. Mai întâi murise Boria, acum fusese ucis Ceapaev. Dar Karol căzuse pe scări.

Oare?

Îl urmă pe Pannik înăuntru. În cameră, plutea un miros ciudat, dulceag, care îi produse greaţă. În romanele poliţiste se vorbea întotdeauna de mirosul morţii. Acesta să fie?

Casa era mică. Patru camere. Un salonaş, o bucătărie, un dormitor şi o baie. Mobila era veche şi sărăcăcioasă, dar locul era curat şi primitor. Doar imaginea bătrânului întins pe covorul uzat şi sângele ce se prelinsese din cele două găuri din craniul său tulburau atmosfera paşnică.

— Împuşcat de aproape, spuse Pannik.

Paul rămase cu ochii aţintiţi asupra cadavrului. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Încercă să se abţină, dar nu reuşi. Ieşi în fugă din cameră.

Stătea aplecat şi vomita. Puţinul pe care îl mâncase în avion se afla acum în iarba jilavă. Trase adânc aer în piept, ca să-şi revină.

— Aţi terminat? îl întrebă Pannik.

Paul încuviinţă.

— Credeţi că femeia a făcut asta?

— N-am idee. Tot ce ştiu este că o femeie a întrebat unde locuieşte Ceapaev şi că nepotul lui s-a oferit să-i arate drumul. Au plecat împreună din

piaţă, ieri-dimineaţă. Aseară, fiica bătrânului şi-a făcut griji că băiatul n-a ajuns acasă. A venit până aici şi l-a găsit legat în dormitor. Se pare că femeia aceea are unele reţineri în a ucide copii, dar pe bătrân l-a ucis cu sânge rece.

— Băiatul e bine?

— Şocat, dar bine. A confirmat descrierea, dar nu a putut oferi mai multe detalii. El se afla în cealaltă cameră. Îşi aminteşte că a auzit voci, dar n-a înţeles nimic din ce se vorbea. Apoi, bunicul său şi femeia au intrat pentru scurt timp în dormitor, unde se afla el. Vorbeau într-o altă limbă. Am încercat să-i reproduc câteva cuvinte simple şi se pare că vorbeau ruseşte. După aceea, bătrânul şi femeia au părăsit camera. A auzit o împuşcătură. Apoi linişte, până când a venit mama lui, după câteva ore.

— L-a împuşcat direct în cap?

— Da. Şi de la mică distanţă. Probabil că miza e mare. Un poliţist ieşi din casă şi li se alătură.

— *Nichts im haus hinsichtlich des Bernstein-zimmer.*

Pannik se uită la Paul.

— I-am pus să caute prin casă ceva legat de Camera de Chihlimbar. N-au găsit nimic.

Se auzi pârâind aparatul de radiorecepţie de la şoldul poliţistului care păzea uşa.

Acesta se apropie de Pannik şi îi dădu aparatul.

— Trebuie să plec, spuse inspectorul în engleză. Am primit un apel de la Salvamont. În weekendul acesta sunt de serviciu.

— Dar ce s-a întâmplat?

— O explozie la minele de lângă Warthberg. O americancă a fost scoasă afară, dar mai este căutat şi un bărbat. Autorităţile locale ne-au cerut ajutorul.

Pannik clătină din cap.

— O duminică plină de evenimente.

— Unde se află Warthberg? întrebă Paul imediat.

— În Munţii Harz. Patru sute de kilometri spre nord. Uneori, când se produc accidente, ei apelează la salvamontiştii noştri.

Paul îşi aminti dintr-odată că atât Wayland McKoy, cât şi Karol păreau interesaţi de Munţii Harz.

— A fost găsită o americancă? Cum o cheamă?

Părând să înţeleagă sensul întrebărilor, Pannik se întoarse spre poliţist. Îi spuse ceva, după care ofiţerul vorbi din nou la aparat. Două minute mai târziu, în aparat se auzi:

— *Die frau ist Rachel Cutler. Amerikanerin.*

32.

Ora 15.10.

În după-amiaza de mai, elicopterul poliţiei se îndreptă spre nord. După ce trecu de Wurzburg, începu să plouă. Paul şedea lângă Pannik, în spatele lor aflându-se echipa de salvamontişti.

— Un grup de excursionişti a auzit explozia şi a alertat autorităţile, strigă Pannik, ca să acopere huruitul motoarelor. Fosta dumneavoastră soţie a fost scoasă dintr-un tunel al unei mine părăsite. A fost dusă la un spital din zonă, dar a reuşit să le povestească salvatorilor ei despre bărbat. Se numeşte Christian Knoll, domnule Cutler.

Paul asculta cu mare atenţie. Dar nu vedea altceva în faţa ochilor decât pe Rachel pe un pat de spital, sângerând. Ce se întâmplase acolo? Ce găsise Rachel înăuntru? Cum dăduse Knoll de ea? Ce se petrecuse în mină? Marla şi Brent erau cumva în pericol? Trebuia neapărat să-l sune pe fratele său şi să-l pună în gardă.

— Se pare că Jo Myers a avut dreptate, spuse Pannik.

— În rapoarte este menţionată starea lui Rachel?

Pannik clătină din cap.

Elicopterul zbură mai întâi la locul exploziei – intrarea în mină se afla în inima pădurii, la baza unei înalte movile de pământ. Cea mai apropiată zonă defrişată se afla la jumătate de kilometru spre vest, iar echipa de salvare fu lăsată acolo, pentru a face drumul înapoi pe jos.

Paul şi Pannik rămaseră în elicopter şi zburară la est de Warthberg, la spitalul regional unde fusese dusă Rachel.

Odată ajuns acolo, Paul se îndreptă direct spre salonul de la etajul patru. Rachel purta o cămaşă

de noapte albastră şi era bandajată la cap. Când îl văzu, îi zâmbi.

— Cum de-am ştiut că vei veni aici?

Paul se apropie. Obrajii, nasul şi braţele lui Rachel erau pline de zgârieturi şi de vânătăi.

— Nu prea aveam ce face în weekendul ăsta, aşa că m-am gândit să mă reped până în Germania.

— Copiii sunt bine?

— Da.

— Cum de-ai ajuns atât de repede?

— Am plecat ieri.

— Ieri?

Înainte să apuce să-i explice, în prag apăru Pannik, care se apropie şi el de pat.

— *Frau* Cutler, sunt inspectorul Fritz Pannik, de la poliţia federală. Paul îi povesti lui Rachel despre Jo Myers, despre Christian Knoll şi despre ceea ce i se întâmplase lui Danya Ceapaev.

— Ceapaev e mort? întrebă ea, şocată.

— Trebuie să-l sun pe fratele meu, îi spuse Paul lui Pannik şi să-l rog să aibă mare grijă de copii. Poate chiar să alerteze poliţia din Atlanta.

— Crezi că sunt în pericol? întrebă Rachel.

— Nu ştiu ce să mai cred, Rachel. Te-ai băgat în ceva foarte periculos. Tatăl tău te-a prevenit să nu te amesteci.

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe neştiutoarea. Ştiu şi eu să-l interpretez pe Ovidiu. Tatăl tău voia ca tu să stai cât mai departe de toată povestea asta. Uite, acum Ceapaev e mort.

Rachel se schimbă la faţă.

— Nu e drept, Paul. Nu eu am făcut asta. Nici măcar n-am ştiut.

— Dar poate că dumneavoastră aţi indicat drumul, o lămuri Pannik.

Rachel se uită la inspector, pe figura sa citindu-se clar că înţelegea situaţia. În clipa următoare, Paul regretă reproşurile pe care i le făcuse şi, ca de obicei, luă o parte din vină asupra sa.

— De fapt, acest lucru nu este întru totul adevărat. Eu i-am arătat femeii scrisorile. De la mine a aflat de Kehlheim.

— Aţi fi făcut asta dacă n-aţi fi ştiut că *Frau* Cutler este în pericol?

Nu, n-ar fi făcu-o. Se uită la Rachel care avea ochii plini de lacrimi.

— Paul are dreptate, domnule inspector. A fost greşeala mea. El şi tata m-au prevenit.

— Ce este cu acest Christian Knoll? Întrebă Pannik. Povestiţi-mi despre el.

Rachel îi spuse tot ce ştia, ceea ce nu era prea mult, apoi conchise:

— Bărbatul acela mi-a salvat viaţa când era cât pe-aci să cad sub roţile unei maşini. Era încântător şi deosebit de amabil. Am crezut sincer că voia să mă ajute.

— Ce s-a întâmplat în mină? o întrebă Pannik.

— Ne-am luat de la bun început după harta desenată de Ceapaev. Galeria în care ne aflam era destul de largă şi, dintr-odată, am avut senzaţia că era cutremur şi o ploaie de bolovani au astupat tunelul. M-am întors şi am luat-o la fugă spre ieşire. Cam la jumătatea distanţei, pietrele m-au trântit la pământ. Din fericire, n-am fost îngropată sub ele. Am rămas acolo până când m-au găsit nişte excursionişti.

— Şi Knoll? întrebă Pannik. Rachel clătină din cap.

— După ce s-a oprit ploaia de pietre, l-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

— Probabil că este încă acolo, spuse Pannik.

— A fost un cutremur? întrebă Paul.

— Pe-aici nu se produc cutremure. Probabil nişte explozibili rămaşi din timpul războiului. Minele sunt pline de aşa ceva.

— Şi Knoll spunea acelaşi lucru, zise Rachel.

Uşa salonului se deschise şi un poliţist scund şi gras se îndreptă spre Pannik.

Inspectorul se scuză şi ieşi din cameră.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să vă ascult.

Dar pe Paul nu-l interesau regretele ei.

— Trebuie să plecăm de-aici şi să ne întoarcem acasă.

Rachel nu spuse nimic, iar el era gata să insiste, când Pannik se întoarse în salon.

— Puţul a fost cercetat! Nu a mai fost găsit nimeni înăuntru. Dar mai există o ieşire neblocată, la capătul unei galerii mai îndepărtate. Cum aţi ajuns la mină, dumneavoastră şi *Herr* Knoll?

— Cu o maşină închiriată, apoi am urcat pe jos.

— Ce marcă era maşina?

— Un Volvo maro.

— Pe şosea nu a fost găsită nici o maşină. Acest Knoll a dispărut, zise Pannik.

Dar inspectorul părea să ştie mai multe. Paul întrebă:

— Ce v-a mai spus poliţistul?

— Că puţul nu a fost niciodată folosit de nazişti, deci înăuntru nu se afla explozibil. Cu toate acestea, pentru a doua oară în trei ani aici se produce o explozie.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că se petrece ceva ciudat.

Paul părăsi spitalul şi parcurse drumul până la Warthberg într-o maşină a poliţiei. Lângă el şedea Pannik. Funcţia de inspector federal îi oferea, pe lângă poziţia înaltă şi anumite privilegii.

— Noi suntem echivalentul FBI-ului vostru. Eu lucrez în cadrul poliţiei naţionale. Secţiile regionale cooperează în permanenţă cu noi.

Rachel le spusese că Knoll închiriase două camere la Goldene Krone. Insigna lui Pannik le înlesni imediat accesul în camera lui Rachel, în care era ordine, patul făcut, dar bagajele dispăruseră. Şi camera lui Knoll era goală. De Volvo, nici urmă.

— *Herr* Knoll a plecat azi-dimineaţă. A plătit pentru ambele camere şi a plecat, îi informă proprietarul hotelului.

— La ce oră?

— Pe la 10.30.

— N-aţi auzit de explozie?

— Domnule inspector, în mine se produc multe explozii. Pe mine nu mă prea interesează cine este implicat.

— L-aţi văzut pe Knoll întorcându-se la hotel în această dimineaţă? îl întrebă Pannik.

— Nu, răspunse bărbatul, clătinând din cap. Cei doi îi mulţumiră şi ieşiră.

— Knoll are un avans de cinci ore, dar maşina poate fi localizată dacă o daţi în urmărire, îi spuse Paul lui Pannik.

— Pe mine nu mă interesează *Herr* Knoll. Până în prezent, el nu este vinovat decât că a intrat, fără să aibă voie, în mină.

— Dar a lăsat-o pe Rachel să moară în mină.

— Nici asta nu este o infracţiune. Eu pe femeie o caut. Pe criminală.

Pannik avea dreptate. Iar Paul înţelese în ce încurcătură se afla inspectorul. Nu dispunea de o descriere clară a femeii. Nu-i cunoştea numele real. Nu avea probe materiale. Nimic de care să se lege. Nimic.

— Aveţi idee unde să o căutaţi? îl întrebă. Pannik se uită spre piaţeta, acum pustie, a satului.

— *Nein, Herr* Cutler. Nici cea mai vagă idee.

33.

Castelul Lukov, Republica Cehă.
Ora 17.10.

Suzanne luă cupa de cositor pe care i-o întinse Ernst Loring. Apoi se aşeză comod într-un fotoliu stil Empire. Patronul părea mulţumit de raportul ei.

— Am aşteptat timp de jumătate de oră în locul acela şi am plecat numai când au început să vină autorităţile, spuse ea. Nimeni nu a ieşit din puţul minei.

— Voi încerca mâine să aflu ceva de la Fellner... sub un pretext oarecare. Poate îmi va spune dacă i s-a întâmplat ceva lui Christian.

Suzanne sorbi din vin, încântată de ceea ce făcuse în ziua aceea. Condusese fără oprire din centrul Germaniei până în Cehia, trecând graniţa şi luând-o spre sud, unde se afla castelul lui Loring. În automobilul Porsche, străbătuse cei trei sute de kilometri în numai două ore şi jumătate.

— Foarte ingenios modul în care l-ai manipulat pe Christian. Nu e un om uşor de tras pe sfoară.

— A fost prea nerăbdător. Dar trebuie să recunosc că Ceapaev a fost extrem de convingător. Mai luă o înghiţitură din vinul gustos, cu aromă de fructe, din producţia proprie a lui Loring. Păcat. Bătrânul era devotat. A păstrat tăcerea atâta vreme. Din nefericire, n-am avut încotro. A trebuit să-l ucid.

— Ai făcut bine că ai lăsat copilul în viaţă.

— Nu omor copii şi, în plus, nu ştia nimic mai mult decât ceilalţi martori din piaţă. El a fost doar moneda mea de schimb, graţie căreia l-am putut obliga pe bătrân să facă ce voiam eu.

Loring părea obosit.

— Mă întreb când se vor sfârşi toate astea. În ultimii ani, am tot fost obligaţi să recurgem la

asemenea măsuri.

— Am citit scrisorile. A-l lăsa în viaţă pe Ceapaev ar fi însemnat să ne asumăm un risc inutil. Lucruri lipsite, poate, de importanţă, dar care, în cele din urmă, ne-ar fi creat probleme.

— Din păcate, *drahd,* ai dreptate.

— De la Sankt Petersburg ce-aţi mai aflat?

— Doar că Christian a studiat din nou rapoartele Comisiei. Într-un document pe care Knoll tocmai îl citea, a văzut menţionat numele lui tata, dar când, după plecarea lui, s-a dus să verifice, documentul dispăruse.

— E bine că, acum, Knoll nu mai constituie o problemă. Boria şi Ceapaev au murit, aşa că lucrurile par să fie sub control.

— Mă tem că nu este chiar aşa, spuse Loring. Ar mai fi o problemă.

— Ce anume? întrebă Suzanne, punând cupa deoparte.

— Lângă Stod au început excavaţii. Un antreprenor american caută comori.

— Oamenii nu renunţă, nu-i aşa?

— Ispita e mult prea mare. Dar nu ştiu exact dacă sapă în peştera în care trebuie. Din păcate, nu vom putea afla asta decât după ce vor fi terminat săpăturile. Tot ce ştiu este că, în principiu, tipul nu pare a fi un novice.

— Avem un informator?

— Avem unul chiar înăuntru. Mă ţine tot timpul la curent, dar nici el nu ştie sigur. Tata a ţinut aceste informaţii numai pentru el... nici măcar în mine, fiul său, nu a avut încredere.

— Vreţi să mă duc până acolo?

— Te rog. Şi să nu-i pierzi din ochi. Omul meu e de încredere, dar îmi cere prea mult şi, după cum ştii, nu tolerez lăcomia. Tipul aşteaptă să fie contactat de o femeie. Secretara mea particulară este singura care a vorbit cu el până acum şi doar la telefon. El nu ştie nimic despre mine. Pe tine te va cunoaşte sub numele de Margarethe. Dacă se

descoperă ceva, asigură-te că situaţia este sub control. Nimic nu trebuie să „transpire”. Dacă, în cele din urmă, se dovedeşte că locul respectiv nu este cel căutat, renunţă şi, dacă este nevoie, elimină-l şi pe omul nostru. Dar, te rog, încearcă să ucizi cât mai puţini oameni. Suzanne ştia la ce se referă.

— În ceea ce-l priveşte pe Ceapaev, n-am avut de ales.

— Înţeleg, *drahd* şi-ţi apreciez eforturile. Să sperăm că această moarte va reprezenta şi sfârşitul aşa-zisului blestem al Camerei de Chihlimbar.

— Alături de încă două.

Bătrânul rânji.

— E vorba de Christian şi de Rachel Cutler? Suzanne încuviinţă.

— Cred că eşti mulţumită de eforturile pe care le faci. Însă, lucru ciudat, deunăzi, mi s-a părut că am simţit o oarecare ezitare în ceea ce-l priveşte pe Christian. Te simţi puţin atrasă de el?

— Nimic fără de care să nu pot trăi, îşi asigură ea patronul, ridicând cupa cu vin.

Knoll se îndrepta în viteză spre Fussen. Era prea multă poliţie în Kehlheim şi în împrejurimi pentru a înnopta acolo. Părăsise Warthbergul şi se reîntorsese în Alpi, să stea din nou de vorbă cu Danya Ceapaev. Acolo însă aflase că bătrânul fusese ucis în timpul nopţii. Poliţia era în căutarea unei femei care, cu o zi în urmă, întrebase cum se putea ajunge la casa lui Ceapaev şi care părăsise piaţeta însoţită de nepotul bătrânului. Identitatea ei era necunoscută. Dar nu şi pentru el.

Suzanne Danzer.

Cine altcineva? Reuşise, numai ea ştia cum, să-i ia urma şi să ajungă înaintea lui la Ceapaev, aşa că toate informaţiile pe care bătrânul i le oferise cu atâta bunăvoinţă fuseseră fabricate de ea. Mai mult ca sigur. Fusese atras într-o cursă şi cât pe-aci să-şi piardă viaţa.

Îşi aminti ce spunea Juvenal în *Satirele* sale: „Răzbunarea este plăcerea unui spirit inferior şi a unei minţi înguste. Dovadă faptul că nimeni nu savurează mai mult răzbunarea decât o femeie”.

Corect. Dar el îl prefera pe Byron: „Bărbaţii iubesc în grabă, dar urăsc pe îndelete”.

De-abia aştepta să i-o plătească atunci când drumurile li se vor încrucişa din nou. Să i-o plătească, da, cu vârf şi îndesat. Data viitoare, avantajul va fi de partea lui. Va fi pregătit.

Străzile înguste ale orăşelului Fussen erau pline de turişti dornici să viziteze castelul lui Ludwig, aflat în partea de sud a oraşului. Îi era uşor să se amestece printre chefliii în căutare de mâncare şi băutură din cafenelele aglomerate. Se opri pentru o jumătate de oră, ca să mănânce într-un loc mai puţin aglomerat; pe trotuarul de vizavi, un concert în aer liber răspândea în jur minunate acorduri de muzică de cameră. După aceea, găsi un telefon public chiar lângă hotelul la care trăsese şi sună la Burg Herz. Îi răspunse Franz Fellner.

— Am auzit că azi, în Munţii Harz, s-a produs o explozie. O femeie a fost scoasă dinăuntru, de sub dărâmături şi încă îl mai caută pe bărbat.

— N-o să mă găsească. A fost o cursă.

Şi îi povesti lui Fellner ce se întâmplase de când părăsise Atlanta şi până în momentul în care aflase de uciderea lui Ceapaev, cu puţin timp în urmă.

— Mă întreb cum de-a supravieţuit Rachel Cutler. Dar nu contează. Sigur se va întoarce în Atlanta.

— Eşti convins că e mâna lui Suzanne?

— Da. Mă întreb cum de-a reuşit să mi-o ia înainte. Fellner chicoti.

— Poate că îmbătrâneşti, Christian.

— N-am fost destul de prudent.

— Mai bine zis, ai fost prea sigur pe tine, interveni Monika, de la un alt telefon, o derivaţie a liniei principale.

— Chiar mă întrebam unde eşti.

— Probabil că nu te gândeai decât cum să faci ca să te culci cu ea.

— Noroc că te am pe tine, să-mi aminteşti de toate defectele pe care le am.

Monika începu să râdă.

— Gata cu distracţia, Christian.

— Se pare că pista asta a căzut. Trebuie să mă ocup cumva de alte achiziţii?

— Spune-i, fetiţo, zise Fellner.

— Un american, Wayland McKoy, face săpături în apropiere de Stod. Pretinde că va găsi obiectele de artă aflate cândva la muzeul din Berlin, poate că şi Camera de Chihlimbar. A mai făcut-o o dată şi se pare că nu fără folos. Tu verifică pentru a fi sigur. Dacă nu altceva, măcar ai putea obţine unele informaţii utile, poate ceva legat de o nouă achiziţie.

— Se ştie despre aceste săpături?

— Presa locală a publicat ştirea, iar la CNN International au fost câteva emisiuni pe tema asta.

— Noi ştiam de asta mai înainte ca tu să pleci în Atlanta, spuse Fellner, dar am socotit că era mult mai important să stai de vorbă cu Boria.

— Pe Loring îl interesează săpăturile astea?

— Pare interesat de tot ceea ce facem noi, îi explică Monika.

— Sperі s-o expedieze pe Suzanne într-acolo?

— E mai mult decât o speranţă.

— Succes la vânătoare, Christian.

— Vă mulţumesc, domnule. Şi când o să telefoneze Loring, să afle dacă am murit, nu-l dezamăgiţi.

— Vrei să acţionezi incognito?

— Da, m-ar ajuta.

34.

Warthberg, Germania.
Ora 20.45.

Rachel intră în restaurant, în urma lui Paul. Mirosul de cuişoare îi gâdila nările. Era lihnită de foame şi se simţea mai bine. Bandajul din tifon din jurul capului fusese înlocuit cu câţiva plasturi aplicaţi pe tâmple. Purta o pereche de pantaloni de doc şi o bluză cu mânecă scurtă, pe care i le cumpărase Paul de la un magazin din oraş, pentru că hainele cu care se îmbrăcase de dimineaţă erau atât de rupte încât nu mai puteau fi purtate.

Paul o externase cu două ore în urmă. Se simţea bine, cu excepţia cucuiului şi a câtorva tăieturi şi zgârieturi. Îi promisese medicului că va sta liniştită în următoarele câteva zile, iar Paul îi informase că, oricum, aveau să se întoarcă în Atlanta.

Un chelner veni să le ia comanda, iar Paul o întrebă ce vin prefera.

— Poate un vin roşu, de regiune, răspunse ea, amintindu-şi de cina luată în compania lui Knoll, cu o seară în urmă.

Chelnerul plecă.

— Am sunat la agenţia de voiaj, spuse Paul. Este o cursă mâine, care pleacă din Frankfurt. Pannik spunea că poate aranja să fim duşi la aeroport.

— Unde e inspectorul?

— S-a întors la Kehlheim, să-şi continue ancheta privind moartea lui Ceapaev. Ne-a lăsat un număr de telefon.

— Nu pot să cred că mi-au dispărut toate lucrurile.

— Evident că Knoll n-a vrut să lase nici o urmă care să-i conducă la tine.

— Şi părea atât de sincer. Era chiar încântător.

Paul sesiză în vocea ei ceva mai mult decât simplă admiraţie.

— Îţi plăcea de el?

— Era un tip interesant. Zicea că e colecţionar de artă şi că acum caută Camera de Chihlimbar.

— Asta te-a atras la el?

— Hai, Paul. Nu spuneai chiar tu că ducem o viaţă monotonă? La serviciu şi acasă. Ia gândeşte-te. Să călătoreşti în toată lumea, în căutarea obiectelor de artă pierdute... cui nu i-ar plăcea?

— Individul te-a lăsat să mori acolo.

Rachel se încruntă. Ca de fiecare dată când Paul îi vorbea pe tonul acela.

— Dar mi-a şi salvat viaţa, la München.

— Ar fi trebuit să vin cu tine de la bun început.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat.

Era din ce în ce mai iritată. De ce se enerva atât de uşor? Paul nu încerca decât să o ajute.

— Nu, nu m-ai invitat, dar tot ar fi trebuit să te însoţesc.

Pe Rachel o surprinse reacţia lui în privinţa lui Knoll. Nu ştia dacă era vorba de gelozie sau de îngrijorare.

— Trebuie să plecăm acasă. Nu mai avem ce căuta aici. Mă tem pentru copii. Încă mai văd în faţa ochilor cadavrul lui Ceapaev.

— Crezi că l-a ucis femeia care a venit să stea de vorbă cu tine?

— Cine poate şti? Dar sigur a ştiut unde să caute şi asta numai din cauza mea.

Acum era momentul să-i spună.

— Paul, hai să mai rămânem.

— Poftim?

— Să mai rămânem.

— Rachel, n-ai învăţat nimic din toată povestea asta? Aici mor oameni. Iar noi trebuie să plecăm cât mai repede, înainte de a avea aceeaşi soartă. Azi ai avut noroc. Dar nu forţa nota. Nu suntem eroii unui roman de aventuri. Totul este real. O

nebunie, e adevărat, dar o nebunie reală. Nazişti. Ruşi. Lucruri care ne depăşesc.

— Paul, probabil că tata ştia ceva. La fel şi Ceapaev. Trebuie să încercăm. Le datorăm acest lucru.

— Ce să încercăm?

— Să aflăm dacă a mai rămas vreo pistă de urmat. Adu-ţi aminte de Wayland McKoy. Knoll mi-a spus că Stod nu e departe de aici. Poate că acest McKoy ştie ceva. Pe tata îl interesau planurile lui.

— Las-o baltă, Rachel.

— Cu ce te deranjează?

— Exact asta mi-ai spus şi când ai plecat să-l cauţi pe Ceapaev. Rachel îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Nu e corect. Şi tu ştii foarte bine asta. Şi, ridicând tonul, adăugă: Dacă vrei să pleci acasă, n-ai decât. Eu vreau să stau de vorbă cu Wayland McKoy.

Câţiva meseni întoarseră capetele. Rachel spera ca nici unul dintre ei să nu înţeleagă engleza. Paul părea resemnat. Niciodată nu ştiuse cum să se poarte cu ea. Asta era o altă problemă de-a lor. Nu era un om impulsiv. Mai degrabă meticulos. Pentru el, fiecare amănunt îşi avea importanţa sa. Nu era obsedat. Doar consecvent. Oare fusese vreodată în viaţa lui spontan? Da. Venise până acolo sub impulsul momentului. Iar Rachel tocmai pe asta miza.

— Stai jos, Rachel, îi şopti el. Putem discuta raţional măcar o dată?

Rachel se aşeză. *Voia* ca el să rămână, dar n-ar fi recunoscut în ruptul capului.

— Te aşteaptă o campanie electorală. De ce nu-ţi canalizezi energia în direcţia asta?

— Trebuie să merg mai departe. Ceva îmi spune să continui.

— Rachel, în ultimele patruzeci şi opt de ore, au apărut, nu se ştie de unde, doi oameni care căutau

acelaşi lucru. Unul, un posibil criminal, celălalt, destul de neomenos încât să te lase să mori. Karol a murit. Ceapaev, la fel. Poate că şi tatăl tău a fost ucis. Înainte să vii aici, aveai şi tu unele bănuieli în privinţa asta.

— Încă le mai am şi acesta este unul dintre motive. Ca să nu mai vorbim de părinţii tăi. S-ar putea ca şi ei să fi fost ucişi.

Rachel aproape că îi putea auzi mintea lucrând cu febrilitate. Cântărind opţiunile. Încercând să găsească un motiv pentru a o convinge să se întoarcă acasă, împreună cu el.

— Bine, spuse el. Mergem împreună să stăm de vorbă cu McKoy.

— Vorbeşti serios?

— Da. E o nebunie, dar n-am de gând să te las singură aici.

Rachel se aplecă peste masă şi-i întinse mâna.

— Tu ai grijă de mine şi eu de tine. Ne-am înţeles?

Paul încercă să zâmbească.

— Mda... bine.

— Tata ar fi mândru de asta.

— Probabil că tatăl tău se răsuceşte în mormânt. Nu ţinem seama de nici una dintre dorinţele sale.

Chelnerul apăru cu vinul şi turnă în două pahare. Rachel îl ridică pe al său.

— Pentru succes, închină ea.

— Succes, toastă şi el.

Rachel sorbi din vin, mulţumită în sinea ei că Paul avea să rămână. Dar imaginea îi reveni în minte. Ceea ce văzuse în mâna lui Christian Knoll, la lumina lanternei, cu o clipă înainte de explozie. Lama strălucitoare a unui cuţit.

Cu toate acestea, nu le spusese nimic nici lui Paul, nici inspectorului Pannik. Era lesne de închipuit cum ar fi reacţionat. Mai ales Paul.

Se uită la fostul său soţ, amintindu-şi de tatăl ei şi de Ceapaev, apoi gândul îi zbură la copii.

Oare era bine ce făcea?

Partea a treia.

35.

Stod, Germania.
Luni, 19 mai, ora 10.15.

Wayland McKoy intră în peşteră. Aerul era rece şi umed, iar întunericul luase locul luminii de afară. Vechiul puţ de mină îl fascina. *Ein Silberbergwerk.* O mină de argint. Cândva, „tezaur al Sfântului Imperiu Roman", acum un pământ secătuit şi abandonat, o reminiscenţă sordidă a argintului ieftin mexican care, la începutul secolului XX, dusese deja la faliment majoritatea minelor din Munţii Harz.

Peisajul din jur era mirific. Pâlcuri de pini ce acopereau povârnişurile dealurilor, arbuşti pitici şi păşuni alpine, totul de o frumuseţe sălbatică, stranie. Cum spunea Goethe în *Faust:* „Locul unde vrăjitoarele îşi ţineau sabatul".

Pe vremuri, fusese partea de sud-vest a Germaniei de Est, în cumplita zonă interzisă. Încă se mai vedeau, răspândite prin pădure, vechile posturi de control de la frontiera dintre cele două Germanii. Câmpurile minate, puştile-mitralieră, câinii de pază şi gardurile de sârmă ghimpată dispăruseră. *Wende,* unificarea, pusese capăt sistemului prin care o întreagă populaţie era ţinută sub control şi deschisese noi oportunităţi. Cum erau şi cele pe care le exploata el acum.

Coborî în puţul larg. La fiecare treizeci de metri, se afla câte un bec de o sută de waţi, cablul electric şerpuind până afară, unde se afla generatorul. Peretele de stâncă era tăios şi pe jos era numai pietriş, semn că echipa pe care o trimisese acolo cu o săptămână în urmă golise tunelul.

Aceea fusese partea uşoară. Maşini de găurit cu aer comprimat şi puşti pneumatice. Pentru a nu

mai exista teama că în peşteră s-ar afla explozibili rămaşi acolo de pe vremea naziştilor, fuseseră aduşi câini special antrenaţi şi specialişti în demolări. Dar chiar şi absenţa urmelor de explozibili îl neliniştea. Dacă acesta era într-adevăr locul unde germanii ascunseseră obiectele de artă de la Muzeul Kaiser Friedrich din Berlin, atunci, mai mult ca sigur, era minată. Cu toate acestea, nu se găsise nimic. Doar piatră, nămol, nisip şi mii de lilieci. În timpul iernii, acele mici creaturi dezgustătoare populau toate ramificaţiile galeriei principale; iar dintre toate speciile existente, tocmai cea de acolo era pe cale de dispariţie. Ceea ce explica de ce guvernul german fusese destul de rezervat în a-i elibera autorizaţia de explorare. Din fericire, primăvara, mai precis în luna mai, liliecii părăseau mina, pentru a se întoarce pe la jumătatea lunii iulie. McKoy avea la dispoziţie o perioadă preţioasă de patruzeci şi cinci de zile. Atât îi acordase guvernul german. În autorizaţie, i se cerea ca mina să fie goală la întoarcerea liliecilor.

Cu cât înainta mai adânc în inima muntelui, cu atât se lărgea şi puţul – ceea ce, de asemenea, le crea probleme. În mod normal, galeriile trebuiau să se îngusteze, pentru ca la capăt să devină de-a dreptul impracticabile, minerii săpând până când nu se mai putea înainta în nici o direcţie. Toate puţurile erau un testament lăsat de-a lungul secolelor de minerit, fiecare generaţie de mineri încercând să fie mai bună decât cea de dinainte şi să descopere noi filoane de minereu. Dar lăţimea acelui tunel îl pusese pe gânduri. Era prea îngust ca să poată adăposti prada de război pe care o căuta el.

Se apropie de echipa sa, formată din trei muncitori. Doi erau suiţi pe scări, iar celălalt stătea dedesubt. Toţi trei dădeau găuri în stâncă, la unghiuri de şaizeci de grade. Cablurile ajutau la alimentarea cu aer şi cu electricitate. Generatoarele şi compresoarele se aflau afară, la cincizeci de

metri în spatele lui. Era un zgomot infernal şi o căldură insuportabilă. Becurile albăstrii luminau locul, dar, din cauza căldurii emanate de ele, muncitorii erau leoarcă de transpiraţie.

Bormaşinile tăcură, iar oamenii îşi dădură jos căştile de protecţie. McKoy îşi scoase şi el antifoanele.

— Are cineva idee cum trebuie să procedăm în continuare? întrebă el.

Unul dintre muncitori îşi scoase ochelarii de protecţie, plini de praf şi îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Azi am înaintat cam cu treizeci de centimetri. N-aş putea să vă spun cât mai avem de săpat, dar mă tem să folosesc maşina cu aer comprimat.

Un alt muncitor luă un vas şi umplu încet fiecare gaură cu solvent. McKoy se apropie de peretele de stâncă. Granitul poros şi calcarul absorbiră imediat lichidul maroniu, substanţa caustică întinzându-se şi fisurând roca. Alt bărbat, purtând ochelari de protecţie, luă un târnăcop şi, cu o singură lovitură, despică roca în bucăţi, ce căzură pe pământ. Mai săpară câţiva centimetri.

— Merge greu, spuse omul.

— Dar este singura modalitate, se auzi o voce din spate. McKoy se întoarse şi dădu cu ochii de *Herr Doktor* Alfred Grumer, un bărbat înalt, cu braţe şi picioare fusiforme, slab ca o caricatură, cu un barbişon a la Van Dyke, sub buzele atât de subţiri, încât păreau desenate cu creionul. Grumer era specialist în excavări şi istoric de artă, posesor al unei diplome conferite de Universitatea din Heidelberg. McKoy îl contactase cu trei ani în urmă, în timpul ultimei sale expediţii în minele din Munţii Harz. În afara faptului că era un bun specialist, Grumer se dovedise a fi şi o persoană deosebit de rapace, două atribute pe care McKoy nu numai că le admira, dar de care şi avea nevoie din partea partenerilor săi de afaceri.

— Suntem în întârziere, îl anunţă McKoy.

Grumer se apropie.

— Până la expirarea autorizaţiei nu mai este decât o lună. Trebuie să trecem dincolo.

— Presupunând că există ceva pentru care merită să trecem dincolo.

— Camera este acolo. Semnalele radar au confirmat-o.

— Dar cât de adânc în stâncă?

— Greu de spus. Dar ceva este acolo.

— Şi acel ceva cum naiba a ajuns acolo? Ziceai că radarul a confirmat prezenţa mai multor obiecte metalice de dimensiuni mari. Şi arătă cu mâna în spate, dincolo de becuri. Puţul e atât de îngust, încât de-abia pot trece prin el trei persoane.

Grumer zâmbi subţire.

— Tu presupui că acesta este singurul mod de a pătrunde înăuntru.

— Iar tu presupui că eu sunt un sac de bani fără fund. Muncitorii se apucară din nou de treabă. McKoy se retrase în puţ, dincolo de becuri, unde era mai răcoare şi mai linişte. Grumer îl urmă.

— Dacă până mâine nu progresăm, lăsăm maşinile cu aer comprimat şi dinamităm, spuse McKoy.

— În autorizaţie scrie altceva.

— Dă-o dracului de autorizaţie. Trebuie să înaintăm şi asta cât mai repede. În oraş aşteaptă o echipă de la televiziune, care mă costă două mii pe zi. Iar birocraţii ăia de la Bonn, cu fundurile cât casa, nu-mi trimit mâine grupul de investitori, aşteptând, chipurile, să vadă mai întâi obiectele de artă.

— Lucrurile acestea nu trebuie făcute în grabă. Nu ştim ce anume se află dincolo de peretele de stâncă.

— Se presupune că ar fi o încăpere imensă.

— Întocmai. Şi nu este goală.

McKoy o lăsă mai moale. În fond, Grumer nu avea nici o vină că săpăturile înaintau greu.

— Ceva i-a provocat radarului orgasme multiple, nu?

Grumer zâmbi.

— Asta ca să ne exprimăm poetic.

— Ai face mai bine să speri că aşa este, altfel suntem amândoi terminaţi.

— Cuvântul german pentru „peşteră" este *hohle,* iar cel pentru „iad" este *holle.* Am spus întotdeauna că această asemănare nu este lipsită de sens.

— E al dracului de interesant ce spui tu, dar, în clipa asta, mie nu-mi arde de aşa ceva, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Grumer nu părea deloc îngrijorat. Ca întotdeauna. Alt lucru care îl scotea din sărite pe McKoy.

— De fapt, coborâsem ca să te anunţ că avem vizitatori, spuse Grumer.

— Alt reporter?

— Un avocat american şi un judecător.

— Au început deja procesele?

Grumer îi aruncă unul dintre zâmbetele sale binevoitoare. McKoy nu avea chef de politeţuri. Ar fi trebuit să-l concedieze pe tâmpitul ăsta care îl scotea din sărite, dar relaţiile acestuia în cadrul Ministerului Culturii îl făceau indispensabil.

— Nu este vorba de nici un proces, *Herr* McKoy. Cei doi vorbesc despre Camera de Chihlimbar. McKoy se lumină la faţă. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze. Susţin că dispun de unele informaţii.

— Sunt ţicniţi?

— Nu par.

— Şi ce vor, de fapt?

— Să stea de vorbă cu tine.

McKoy se uită în spate, la peretele de stâncă şi la maşinile de găurit care se tânguiau.

— De ce nu? Aici oricum nu se întâmplă nimic.

Când uşa micuţei barăci se deschise larg, Paul se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat care

aducea cu un urs grizzly, cu gâtul gros, corpolent şi cu părul negru vâlvoi şi care intră în camera văruită. Omul purta un tricou cu emblema MCKOY EXCAVATIONS, ce-i acoperea pieptul şi braţele puternice. Alfred Grumer, pe care el şi Rachel îl cunoscuseră cu câteva minute mai devreme, îl urmă înăuntru.

— *Herr* Cutler, *Frau* Cutler, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Wayland McKoy, spuse Grumer.

— Nu vreau să par nepoliticos, spuse McKoy, dar timpul mă presează şi n-am vreme de stat la taclale. Aşadar, ce pot face pentru dumneavoastră?

Paul se hotărî să treacă direct la subiect.

— În ultimele zile, ni s-au întâmplat o serie de lucruri interesante...

— Care din dumneavoastră e judecătorul? întrebă McKoy.

— Eu, răspunse Rachel.

— Cu ce ocazie un avocat şi o judecătoare vin în centrul Germaniei tocmai din Georgia ca să mă deranjeze?

— Căutăm Camera de Chihlimbar, răspunse tot Rachel.

McKoy chicoti.

— Cine n-o caută?

— Nu este exclus să fie undeva pe-aproape, poate chiar în locul unde săpaţi acum, spuse Rachel.

— Sunt convins că voi, doi vulturi ai justiţiei, ştiţi foarte bine că nu vă pot spune nimic cu privire la aceste săpături. Investitorii mei îmi pretind confidenţialitate.

— Noi nu vă cerem să divulgaţi nimic, interveni Paul, dar s-ar putea să vă intereseze ceea ce ni s-a întâmplat nouă în ultimele zile.

Şi începu să le povestească celor doi tot ce se întâmplase, de la moartea lui Karol Boria şi până la scoaterea lui Rachel din mină. Grumer se aşează pe un taburet.

— Am auzit de explozia aceea, spuse el. Bărbatul nu a fost găsit?

— Nici nu avea cum să fie găsit. Knoll dispăruse de mult.

Paul le explică ce aflaseră, el şi Pannik, în Warthberg.

— Tot nu mi-aţi spus ce doriţi de la mine, insistă McKoy.

— Puteţi începe cu câteva informaţii. Cine este Josef Loring?

— Un industriaş ceh, spuse McKoy. A murit acum treizeci de ani. S-a zvonit că ar fi găsit Camera de Chihlimbar imediat după război, dar nu era nimic sigur. Doar un subiect pentru cei care scriu cărţi.

— Loring era renumit pentru obsesiile sale extravagante, interveni Grumer. Deţinea o uriaşă colecţie de obiecte de artă. Una dintre cele mai mari colecţii particulare de obiecte din chihlimbar. De unde ştia tatăl dumneavoastră de el?

Rachel le povesti despre Comisia extraordinară şi despre rolul jucat de tatăl ei, despre Yancy şi Marlene Cutler şi despre bănuielile tatălui ei cu privire la moartea acestora.

— Cum îl cheamă pe fiul lui Loring? întrebă ea.

— Ernst, răspunse Grumer. Trebuie să aibă în jur de optzeci de ani. Locuieşte tot pe proprietatea familiei, în sudul Cehiei. Nu foarte departe de aici.

Paul încerca să-şi dea seama ce anume nu-i plăcea la Alfred Grumer. Fruntea brăzdată de riduri? Ochii ce păreau preocupaţi de altceva în timp ce urechile ascultau? Nu-şi putea explica de ce germanul îi aducea aminte de zugravul care, în urmă cu două săptămâni, încercase să pună mâna pe o proprietate evaluată de el la douăsprezece mii trei sute de dolari, acceptând apoi cu uşurinţă numai o mie două sute cincizeci. Minţise cu neruşinare, ocolind cu bună ştiinţă adevărul. Un om în care nu puteai avea încredere.

— Aveţi scrisorile la dumneavoastră? o întrebă Grumer pe Rachel.

Paul n-ar fi vrut să i le arate, dar se gândi că gestul putea fi o dovadă a bunei lor credinţe. Aşa că băgă mâna în buzunar şi scoase foile de hârtie. Grumer şi McKoy le studiară, în tăcere, pe fiecare în parte. McKoy, în special, păru foarte tulburat. Când terminară de citit, Grumer întrebă:

— Acest Ceapaev e mort?

Paul încuviinţă din cap.

— Tatăl dumneavoastră, doamnă Cutler... apropo, sunteţi căsătoriţi? se interesă McKoy.

— Divorţaţi, răspunse Rachel.

— Şi călătoriţi împreună prin Germania?

Rachel se schimbă la faţă.

— Are vreo importanţă?

McKoy o privi curios.

— Poate că nu, doamnă judecător. Dar dumneavoastră sunteţi cei care m-aţi întrerupt din treabă cu întrebări în dimineaţa asta. Cum ziceam, tatăl dumneavoastră a lucrat pentru sovietici, căutând Camera de Chihlimbar?

— Îl interesa ce faceţi dumneavoastră aici.

— V-a spus ceva anume?

— Nu, răspunse Paul, dar a urmărit reportajul de pe CNN şi a ţinut neapărat să citească articolul din *USA Today.* Ceea ce mai ştiu este că studia o hartă a Germaniei şi că citea articole vechi despre Camera de Chihlimbar.

McKoy se lăsă să cadă pe un scaun rotitor, din stejar. Arcurile scârţâiră sub greutatea lui.

— Şi credeţi că este posibil să ne aflăm pe drumul cel bun?

— Karol ştia ceva despre Camera de Chihlimbar, spuse Paul. La fel şi Ceapaev. Se prea poate ca şi părinţii mei să fi ştiut ceva. Dar cineva a vrut ca toţi să fie reduşi la tăcere.

— Aveţi vreo dovadă că părinţii dumneavoastră au fost ţinta acelei bombe? întrebă McKoy.

— Nu, dar după moartea lui Ceapaev, este cazul să-mi pun unele întrebări, spuse Paul. Karol avea foarte multe remuşcări în legătură cu ceea ce li s-a întâmplat părinţilor mei. Încep să cred că este mai mult decât am crezut eu.

— Prea multe coincidenţe, nu?

— Da, cam aşa este.

— Ce credeţi despre tunelul spre care v-a îndrumat Ceapaev? întrebă Grumer.

— Nu se află nimic acolo, îi răspunse Rachel. Iar Knoll credea că fundătura care ne-a blocat înaintarea fusese provocată de o explozie. Cel puţin aşa mi-a spus.

McKoy zâmbi maliţios.

— Asta înseamnă că aţi umblat după potcoave de cai morţi.

— Cam aşa ceva, recunoscu Rachel.

— Dar de ce ar fi vrut Ceapaev să vă trimită la moarte?

Rachel trebui să recunoască faptul că nu găsea nici o explicaţie.

— Ce este cu acest Loring? De ce să fi fost tatăl meu atât de îngrijorat încât să-i roage pe soţii Cutler să facă cercetări în legătură cu el?

— Există o mulţime de zvonuri cu privire la Camera de Chihlimbar, spuse Grumer. Atât de multe, încât este foarte greu să le ţii evidenţa. Poate că tatăl dumneavoastră verifica o altă pistă.

— Ştiţi ceva despre acest Christian Knoll? i se adresă Paul lui Grumer.

— *Nein.* N-am auzit niciodată de numele acesta.

— Aţi venit aici pentru puţină aventură? întrebă brusc McKoy.

Paul zâmbi. Aproape că se aşteptase la această întrebare cu subînţeles.

— Nu tocmai. Nu suntem vânători de comori. Suntem doar doi oameni implicaţi în ceva în care, probabil, n-ar trebui să se amestece. Fiindcă tot ne aflam prin apropiere, ne-am gândit că poate merită să aruncăm o privire.

— Ani în şir am făcut săpături în munţii ăştia...

Uşa barăcii se deschise brusc şi un bărbat îmbrăcat cu o salopetă murdară îi anunţă zâmbind:

— Am reuşit!

McKoy sări de pe scaun.

— Slavă Domnului! Sună-i pe cei de la televiziune şi spune-le să vină aici. Şi să nu intre nimeni acolo până nu vin eu.

Muncitorul ieşi în fugă.

— Să mergem, Grumer.

Rachel se repezi şi îi aţinu calea.

— Venim şi noi.

— Ca ce chestie?

— Pentru tata.

McKoy ezită câteva clipe, apoi spuse:

— De ce nu? Dar să nu-mi staţi în drum.

Rachel fu cuprinsă de o senzaţie de nelinişte. Puţul minei era larg, dar, oricum, mai îngust decât cel prin care trecuse cu o zi în urmă, iar în spatele lor intrarea nu se mai vedea. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, aproape că fusese îngropată de vie. Acum se afla din nou în subteran, urmând şirul de reflectoare din inima altui munte din Germania. Drumul se sfârşea într-o galerie cu pereţi de stâncă albi-cenuşii, în cel din capătul opus deschizându-se o gaură întunecată. Un muncitor lărgea spărtura cu ajutorul unui baros, atât cât să poată trece un om.

McKoy desprinse din perete unul dintre reflectoare şi se îndreptă spre spărtură.

— S-a uitat careva înăuntru?

— Nu, răspunse unul dintre muncitori.

— Bine.

McKoy ridică din nisip un stativ din aluminiu şi agăţă reflectorul de unul din capete. Apoi prelungi braţul telescopic, astfel încât lumina să ajungă la o distanţă de trei metri. Se apropie de deschizătură şi strecură fasciculul de lumină în întunericul dinăuntru.

— Să fiu al naibii, exclamă el. Încăperea e imensă. Văd trei camioane. La naiba! Cadavre. Eu văd două.

În spatele lor se auziră paşi. Rachel se întoarse şi văzu trei bărbaţi apropiindu-se în fugă, cu camere video, reflectoare şi cutii cu baterii.

— Pregătiţi-vă, spuse McKoy. Vreau ca primul cadru să fie cât mai real. Se întoarse spre Rachel şi spre Paul. Le-am vândut dreptul de exclusivitate. Va fi o ediţie specială. Dar ei vor să filmeze totul pe măsura derulării evenimentelor.

Grumer se apropie şi el.

— Spuneai ceva de nişte camioane.

— Par să fie Büssing NAG-uri. De patru tone şi jumătate. Germane.

— Asta nu e bine.

— Cum adică?

— Pentru mutarea obiectelor de artă de la muzeul din Berlin nu au existat mijloace de transport disponibile. Au fost cărate cu braţele.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Cum spuneam, *Herr* McKoy, obiectele au fost transportate cu trenul, apoi, până la mină, în camioane. Dar germanii n-ar fi lăsat camioanele în mină. Erau mult prea preţioase, putând fi folosite şi în alte scopuri.

— Grumer, eu nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate că nenorociţii de nemţăloi au hotărât să le lase acolo.

— Şi cum au pătruns ditamai camioanele în mină?

McKoy se apropie de Grumer şi îl privi în ochi.

— Cum ziceai mai devreme, poate că mai există o intrare. Grumer făcu un pas înapoi.

— Cum spui tu, *Herr* McKoy.

McKoy ridică un deget.

— Ba nu, cum spui *tu.*

Apoi, uriaşul îşi îndreptă atenţia asupra echipei de filmare. Se aprinseră reflectoarele, doi cameramani erau deja pregătiţi să filmeze, iar omul care se ocupa de înregistrarea sonoră întinse

braţul lung al microfonului, după care se dădu cu câţiva paşi mai în spate.

— Eu o iau înainte, iar voi filmaţi din spatele meu. Oamenii încuviinţară.

McKoy intră în întuneric.

Paul intră ultimul, în urma muncitorilor care duceau înăuntru tuburi de neon, lumina albăstruie împrăştiind întunericul.

— Încăperea aceasta s-a format printr-un fenomen natural, se auzi ecoul vocii lui Grumer.

Paul se uită atent la stâncă ce se deschidea în formă de boltă până la o înălţime de cel puţin optsprezece metri. Imaginea îi amintea de tavanul unei catedrale, cu deosebirea că, aici, tavanul şi pereţii erau acoperiţi de helictite şi speleoteme, care sclipeau în lumina puternică. Pe jos era nisip, la fel ca în puţul prin care trecuseră ca să ajungă aici. Îşi ţinu respiraţia, ca să nu mai simtă mirosul aerului stătut din jur. Reflectoarele erau îndreptate spre peretele din fund, unde se vedea o altă deschizătură sau ceea ce mai rămăsese din ea. Era mai mare decât cea prin care tocmai trecuseră, suficient de largă ca prin ea să încapă camioanele.

— Asta e cealaltă intrare, nu? întrebă McKoy.

— *Da, în*cuviinţă Grumer. Dar mie mi se pare totuşi ciudat. În general, atunci când ascunzi ceva, te gândeşti şi la modul în care să poţi recupera ceea ce ai ascuns. Ei de ce n-au ţinut seama de asta?

Paul se uită la cele trei camioane, parcate în poziţii destul de ciudate, cu toate cele optsprezece cauciucuri dezumflate şi îndoite sub greutatea încărcăturii. Prelatele din pânză de cort de culoare închisă, ce acopereau remorcile, încă mai existau, dar erau mucegăite, iar caroseriile, mâncate de rugină.

McKoy înainta, urmat de un cameraman.

— Nu vă faceţi griji în privinţa sunetului. Îl vom sincroniza după aceea. Acum doar filmăm.

Rachel o porni înainte.

Paul mergea chiar în spatele ei.

— Ce ciudat, spuse el. Parcă am merge printr-un cavou.

— La asta mă gândeam şi eu, încuviinţă ea.

— Uitaţi-vă la asta, strigă McKoy.

Erau două cadavre întinse pe nisip, înconjurate de bolovani şi pietriş, din care nu mai rămăseseră decât oase, haine zdrenţuite şi cizme de piele. Fuseseră împuşcaţi în cap.

Un muncitor aduse un tub de neon.

— Încercaţi să nu atingeţi nimic până nu se filmează totul, se auzi vocea tăioasă a lui Grumer. Ministerul va solicita înregistrarea video.

— Mai sunt şi aici două schelete, strigă un alt muncitor. McKoy şi echipa de filmare se îndreptară într-acolo. Grumer şi ceilalţi îi urmară, la fel şi Rachel. Paul rămase lângă cele două cadavre. Deşi hainele erau numai zdrenţe, se vedea clar că fuseseră uniforme. Oasele se înnegriseră, iar carnea de pe ele se transformase de mult în ţărână. În fiecare craniu se vedea câte o gaură. Ambele cadavre zăceau întinse pe spate, observându-se clar că fuseseră aranjate în poziţia aceea. Într-o parte, se zărea o baionetă, prinsă de ceea ce fusese cândva o cartuşieră. Un toc de pistol, din piele, era gol. Paul îşi mută privirea spre dreapta.

Undeva, în umbră, pe jumătate acoperit de nisip, zări ceva negru la culoare şi de formă dreptunghiulară. Ignorând dispoziţiile lui Grumer, se aplecă şi-l ridică.

Un portofel.

Îl deschise cu grijă, de-abia atingând pielea crăpată. Într-una dintre despărţituri, zări resturi de hârtii, ce păreau să fi fost, cândva, bani. Băgă un deget într-una dintre despărţiturile laterale. Nimic. Apoi în cealaltă. Dinăuntru alunecară bucăţi dintr-o carte de identitate. Cu toate că marginile erau zdrenţuite, iar cerneala aproape ştearsă, încă se

mai puteau citi câteva litere. Paul se străduí să le descifreze:

AUSGEGEBEN 15-3-51. VERFALLT 15-3-55. GUSTAV MULLER.

Mai erau şi alte cuvinte, dar nu se vedeau decât litere răzleţe, nimic inteligibil. Luă portofelul şi se alătură grupului principal.

Trecând prin spatele unuia dintre camioane, dădu cu ochii de Grumer. Tocmai voia să se apropie de el, când îl văzu aplecându-se asupra unui alt schelet. Rachel, McKoy şi ceilalţi se aflau la zece metri mai departe, undeva în stânga, cu spatele la ei. Camerele video filmau în continuare, cu McKoy în prim-plan. În mijlocul încăperii, muncitorii montaseră un stativ telescopic, de care agăţaseră o lampă cu halogen, ce răspândea suficientă lumină ca Paul să-l poată vedea pe Grumer căutând ceva prin nisip, acolo unde se aflau oasele.

Se trase în umbra unuia dintre camioane, continuând să-l urmărească. Grumer trecu raza lanternei peste scheletul din nisip. Se întreba ce carnagiu se petrecuse acolo. Lumina lanternei se opri, în cele din urmă, asupra unui braţ întins, la care se distingeau clar falangele. Grumer le studie atent. Pe nisip erau scrise câteva litere. Unele dintre ele se şterseseră, rămânând doar trei, cu spaţii inegale între ele.

O I C.

Grumer se ridică şi făcu trei fotografii. Apoi se aplecă şi şterse uşor cele trei litere de pe nisip.

McKoy era încântat. Filmul avea să fie senzaţional. Trei camioane germane, ruginite, abandonate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost găsite, aproape intacte, în fundul unei mine de argint dezafectate. Cinci schelete, fiecare cu câte o gaură în craniu. Ce emisiune o să iasă! Iar procentul lui din sumele puse la bătaie de sponsori va fi impresionant.

— Aţi tras destule cadre exterioare? îl întrebă el pe unul dintre cameramani.

— Mai mult decât suficiente.

— Atunci, haideţi să vedem ce e înăuntru. Şi, luând o lanternă, se îndreptă spre cel mai apropiat camion. Grumer, unde eşti?

Herr Doktor apăru din spate.

— Eşti pregătit? îl întrebă McKoy.

Grumer încuviinţă.

În mod normal, fiecare remorcă ar fi trebuit să conţină lăzi de lemn, asamblate în grabă şi umplute la întâmplare cu tot felul de lucruri înfăşurate în draperii vechi de sute de ani, în haine şi în covoare, ca să nu se zgârie. Auzise poveşti despre custozii de la Ermitaj, care folosiseră veşmintele ţarului Nicolae al II-lea şi ale ţarinei Alexandra, pentru a înveli fiecare dintre tablourile ce urmau să fie trimise în Est, cât mai departe de ochii naziştilor. Articole de îmbrăcăminte de o valoare inestimabilă, înghesuite în lăzi ieftine din lemn, pentru a proteja picturi şi obiecte fragile de ceramică. Spera ca şi germanii să fi fost la fel de nesăbuiţi. Iar dacă aceea era încăperea pe care o căuta, cea care ascundea inventarul muzeului din Berlin, însemna că acolo se afla crema colecţiei. Poate *Stradă din Delft* a lui Vermeer sau *Capul lui Hristos* de da Vinci sau *Parcul* lui Monet. Fiecare dintre ele i-ar fi adus un câştig de milioane pe piaţa liberă. Chiar dacă guvernul german ar fi insistat asupra dreptului de proprietate – ceea ce era foarte posibil – comisionul găsitorului tot s-ar fi ridicat la milioane de dolari.

Dădu cu grijă prelata la o parte şi lumină interiorul. Remorca era goală. Nimic în afară de rugină şi nisip.

Se îndreptă spre cel de-al doilea camion.

Gol.

Spre cel de-al treilea. Gol şi el.

— Porcăria dracului! opriţi camerele, strigă el. Grumer lumină şi el cu lanterna fiecare remorcă în

parte.

— De-asta mi-era teamă, spuse el. Dar nu părea prost dispus. Apoi adăugă: Toate semnele indicau că aceasta nu este încăperea pe care o căutăm.

Germanul atotştiutor părea mai mult că se bucură de presimţirea pe care o avusese.

— Atunci de ce dracu' nu mi-ai spus asta în ianuarie?

— Pentru că atunci nu ştiam. Semnalele radar indicau că acolo se afla ceva metalic, de mari dimensiuni. Doar în ultimele zile, pe măsură ce ne apropiam, am început să bănuiesc că locul nu prezintă interes.

Paul se apropie de ei.

— Care e problema?

— Problema, domnule avocat, este că nenorocitele astea de remorci sunt goale. Goale goluţe. Nici un lucru, cât de amărât. Am cheltuit un milion de dolari doar ca să scot la lumină trei camioane ruginite. Cum naiba să le explic asta oamenilor care mâine o să vină aici, sperând să se îmbogăţească de pe urma investiţiei făcute?

— Când au dat banii, cunoşteau şi riscurile, spuse Paul.

— Nenorociţii n-o să recunoască asta.

— Dar aţi fost cinstit cu ei în privinţa riscurilor? îl întrebă Rachel.

— În măsura în care poţi fi cinstit atunci când alergi după bani. Clătină din cap, dezgustat. Fir-aş al naibii!

37.

Stod.
Ora 12.45.

Knoll îşi aruncă geanta de voiaj pe pat, apoi se uită în jur, prin camera mică de hotel. Christinenhof avea cinci etaje, faţade din cherestea şi tencuială, iar în interior, o ambianţă plăcută ce respira istorie şi ospitalitate. Alesese intenţionat o cameră situată la etajul al treilea, cu ferestrele spre stradă, preferând-o uneia mult mai elegante, cu vedere spre o grădină superbă. Nu-l interesa ambianţa, ci poziţia, întrucât Christinenhof se afla exact vizavi de hotelul Garni, unde Wayland McKoy şi echipa sa ocupau întreg etajul patru.

Despre săpăturile pe care le făcea McKoy aflase de la un funcţionar zelos de la agenţia de voiaj din oraş. Şi mai aflase că a doua zi urma să vină în localitate un grup de investitori – camerele de la Garni erau deja toate rezervate, aşa că alte două hoteluri aveau să preia restul fluxului de turişti.

— E bine pentru afaceri, îi spusese funcţionarul.

Era bine şi pentru el. Nimic mai potrivit pentru a distrage atenţia decât să te pierzi în mulţime.

Îşi desfăcu geanta de piele şi scoase dinăuntru aparatul de ras electric.

Ziua precedentă fusese îngrozitoare. Danzer i-o luase înainte şi probabil că acum îi povestea încântată lui Ernst Loring cum îl atrăsese în mină. Dar de ce voise să-l omoare? Competiţia dintre ei nu fusese niciodată atât de acerbă încât să se ajungă la un asemenea deznodământ. Ce anume mărise într-atât miza? Ce era atât de important încât Danya Ceapaev, el însuşi şi Rachel Cutler trebuiau să moară? Camera de Chihlimbar? Posibil. Trebuia neapărat să mai facă cercetări şi

chiar avea de gând să se ocupe de asta, după ce îşi va fi îndeplinit această misiune colaterală.

Venise cu maşina de la Fussen, spre nord, până la Stod. Ziarele din München relatau despre explozia din munţi, produsă cu o zi în urmă, menţionând numele lui Rachel Cutler şi faptul că supravieţuise. La el nu se făcea nici o referire, menţionându-se doar că echipele de salvare încă mai căutau un bărbat alb, neidentificat, dar că speranţele de a-l găsi erau minime. Era clar că Rachel le povestise autorităţilor despre el, iar poliţia aflase deja că părăsise Goldene Krone, luând cu el şi bagajele ei. Dar nici despre asta nu scria în ziare. Interesant. Să fie vorba de o manevră a poliţiei? Posibil. Dar nu-i păsa. În fond, nu comisese nici o infracţiune. De ce să-l fi căutat poliţia? Punând cap la cap tot ceea ce ştiau, puteau conchide că plecase imediat din oraş, cum ar fi făcut oricine care văzuse moartea cu ochii. Rachel Cutler trăia şi, mai mult ca sigur, în clipa aceea se afla în drum spre America, aventura din Germania rămânând pentru ea doar o amintire neplăcută. Înapoi la profesia de judecător. Încercările tatălui ei de a găsi Camera de Chihlimbar muriseră odată cu el.

În dimineaţa aceea făcuse duş, dar nu apucase să se şi bărbierească, iar acum avea o barbă ţepoasă, care îl mânca. Înainte de asta însă, scoase de la fundul genţii de voiaj pistolul, îl mângâie uşor, apoi se jucă puţin cu trăgaciul. Nu cântărea mai mult de un kilogram şi îl primise în dar de la Ernst Loring. Era unul dintre noile tipuri de pistoale – CZ-75B – produse de el.

— Le-am mărit butoiaşul pentru cincisprezece focuri, îi spusese Loring atunci când i-l dăduse. Nu e ca acelea cu o magazie pentru zece cartuşe, pe care le folosesc funcţionarii publici. Aşa că este identic cu modelul nostru original. Mi-am amintit că tu spuneai odată că nu-ţi plac modificările ulterioare de fabricaţie, făcute pentru mai puţin de

zece focuri. Le-am mai montat şi un sistem de siguranţă reglabil, graţie căruia arma poate fi purtată, după cum ai observat, atât cu piedica ridicată, cât şi blocată. Am introdus această modificare la toate modelele.

Turnătoriile din Cehia, proprietatea lui Loring, erau cele mai mari producătoare de arme de calibru mic din Europa de Est, precizia cu care erau executate fiind deja proverbială. Abia cu câţiva ani în urmă, începuse să le desfacă şi pe pieţele din Vest, pentru că, până atunci, tarifele ridicate şi restricţiile la import acţionaseră ca o adevărată Cortină de Fier. Noroc că Fullner îi permisese să păstreze arma, gest pentru care îi era şi acum recunoscător.

— Şi am filetat şi vârful ţevii pentru a permite fixarea amortizorului de sunet, îi mai spusese Loring. Suzanne are unul identic. M-am gândit că o veţi lua ca pe o glumă. Ca să fiţi pe picior de egalitate, nu?

Knoll înşuruba amortizorul la capătul ţevii, în care introduse apoi câteva gloanţe nou-nouţe.

Da, într-adevăr, era o glumă foarte bună.

Aruncă pistolul pe pat şi îşi luă aparatul de ras. În drum spre baie, se opri şi se uită pe fereastră. Intrarea principală a hotelului Garni era chiar peste drum. Uşa grea, din alamă, era încadrată de pilaştri din piatră. Knoll aflase că era cel mai scump hotel din oraş. Bineînţeles că Wayland McKoy prefera ce era mai bun. În timp ce se caza la Christinenhof, mai aflase şi că Garni avea un restaurant spaţios şi o sală de şedinţe, două facilităţi solicitate, se pare, de echipa lui McKoy. Personalul de la Christinenhof era cât se poate de bucuros că nu trebuia să se îngrijească de mâncarea şi de băutura unui grup atât de numeros. Observaţia îl făcuse să zâmbească. Capitalismul era atât de diferit de socialismul european. În America, hotelurile s-ar fi bătut între ele să pună mâna pe o afacere atât de profitabilă.

Privi afară, prin grilajul din fier forjat ce proteja fereastra. Nori groşi alunecau pe cerul mohorât, venind dinspre nord. Din câte aflase, membrii expediţiei se întorceau la hotel în fiecare zi în jurul orei 18. Îşi va începe deci munca de teren luând masa de seară la Garni şi trăgând cu urechea pe la mesele oamenilor lui McKoy.

Se uită pe stradă. Într-o parte, apoi în cealaltă. Privirea i se opri asupra unei femei care îşi croia drum prin mulţimea de pe strada rezervată exclusiv pietonilor. Păr blond. Drăguţă. Îmbrăcată obişnuit. Cu o geantă din piele pe umărul stâng.

Suzanne Danzer.

Nedeghizată. Fără să se ferească.

Fantastic.

Aruncă aparatul de ras pe pat, ascunse pistolul sub haină, în hamul de pe umăr şi ieşi pe uşă.

Pe Suzanne o încerca un sentiment ciudat. Se opri în loc şi privi peste umăr. Era ora prânzului şi strada forfotea de lume. Stod era un oraş aglomerat. După cum auzise, avea în jur de cincizeci de mii de locuitori. La tot pasul întâlneai străzi vechi, cu case înalte, cu faţade din lemn şi tencuială şi construite din piatră sau din cărămidă. Unele erau, într-adevăr, foarte vechi, însă majoritatea erau imitaţii, construite prin anii 1950 şi 1960, după bombardamentele din 1945. Constructorii făcuseră treabă bună, decorând totul cu ornamente luxuriante, statui în mărime naturală şi basoreliefuri, special create pentru a fi fotografiate.

Ceva mai încolo, se înălţa Abaţia celor Şapte Suferinţe ale Fecioarei Maria. Monstruoasa construcţie fusese ridicată în secolul al XV-lea, în onoarea Fecioarei Maria, care ar fi intervenit în deznodământul unei bătălii date pe plan local. Construcţia în stil baroc se afla în vârful unei stânci abrupte ce domina atât oraşul Stod, cât şi apele murdare ale râului Oder, simbol al atitudinii

sfidătoare şi maiestuoase a conducătorilor acelor vremuri.

Suzanne privi în sus.

Edificiul abaţiei părea aplecat în faţă, uşor îndoit spre interior, cele două turnuri galbene fiind unite între ele printr-un balcon cu faţa spre vest. Suzanne îşi imagină vremurile când, de acolo de sus, călugării şi prelaţii îşi cuprindeau cu privirea domeniile. Îşi aminti că un cronicar din Evul Mediu denumise acel lăcaş „Fortăreaţa Domnului". Deasupra zidurilor exterioare, căptuşite cu chihlimbar şi piatră de culoare albă, se înălţa un acoperiş din ţiglă de culoare ruginie. Ce combinaţie! Chihlimbar. Poate că era un semn. Şi dacă ar mai fi crezut şi în altceva decât în propria persoană, ar fi trebuit să-l ia în seamă. Dar, pentru moment, singurul lucru la care se gândea era faptul că se simţea urmărită.

Bineînţeles că expediţia lui Wayland McKoy stârnise interesul multora. Poate că asta era. Mai era cineva acolo. Cineva care căuta, care stătea la pândă. Sute de ferestre străjuiau strada îngustă, cele mai multe dintre ele aflate la etajele superioare ale clădirilor. Iar pe trotuare treceau mult prea mulţi oameni ca să le poată reţine figurile. Poate că era cineva deghizat. Sau poate că se afla tocmai în balconul abaţiei şi privea în jos. Ea nu vedea în jur decât siluetele turiştilor care se bucurau de soarele amiezii şi de priveliştile din jur.

Treaba lor.

Se răsuci pe călcâie şi intră în hotelul Garni. La recepţie, i se adresă funcţionarului în germană:

— Aş dori să-i las un mesaj domnului Alfred Grumer.

— Sigur. Şi bărbatul îi întinse un blocnotes.

„La ora 22 voi fi la Biserica St. Gerhard. Să fiţi acolo. Margarethe", scrise ea, apoi împături hârtia.

— Voi avea grijă ca *Herr Doktor* Grumer să-l primească, o asigură funcţionarul.

Suzanne îi zâmbi şi îi dădu cinci euro pentru osteneală.

Knoll se afla în holul hotelului Christinenhof şi dădu încet la o parte perdeaua subţire de voal ca să poată privi strada. La mai puţin de treizeci de metri depărtare, o zări pe Suzanne Danzer oprindu-se şi uitându-se în jur.

Să-l fi simţit?

Era perspicace. Avea simţurile ascuţite. Lui Knoll îi plăcuseră întotdeauna comparaţiile lui Jung referitoare la modul în care anticii vedeau femeile după cele patru figuri reprezentative – Eva, Elena, Sofia şi Maria – corespunzându-le un anumit tip de personalitate impulsivă, emoţională, intelectuală şi morală. Danzer era o îmbinare a primelor trei; cât despre moralitate, nici nu putea fi vorba. Însă, pe lângă toate celelalte, Suzanne era şi o persoană extrem de periculoasă. Dar acum probabil că lăsase garda jos, convinsă fiind că el zăcea îngropat sub tone de piatră, într-o mină aflată la patruzeci de kilometri depărtare de Stod. Din fericire, Franz Fellner îi spusese lui Loring că nu ştia nimic de el, această mişcare tactică dându-i timp lui Knoll să afle ce se întâmplă şi, mai important decât atât, să decidă în ce mod avea să-şi regleze conturile cu frumoasa lui colegă.

Ce căuta acolo, în văzul tuturor, îndreptându-se spre Garni? Era mai mult decât o coincidenţă faptul că în oraşul Stod se afla şi cartierul general al lui Wayland McKoy şi că în acel hotel se cazaseră McKoy şi oamenii săi. Avea vreun informator la locul unde se făceau săpăturile? Dacă da, nimic neobişnuit. Şi el infiltrase, nu o dată, informatori în locurile unde se făceau săpături, pentru ca Fellner să afle primul ce descoperiri se făceau. De obicei, aventurierii erau mai mult decât nerăbdători să-şi vândă măcar o parte din pradă pe piaţa neagră, mai ales dacă ceea ce găseau ei se afla printre obiectele despre care se credea că fuseseră pierdute pentru totdeauna.

Această practică evita frecuşurile inutile cu guvernul şi confiscările atât de neplăcute. Se ştia că germanii confiscau toate obiectele de preţ găsite îngropate în pământ. Profanatorii se temeau de legile drastice şi de amenzile usturătoare, dar lăcomia nu avea margini, aşa că el făcuse câteva achiziţii excelente pentru colecţia particulară a lui Fellner de la nişte vânători de comori lipsiţi de scrupule.

Începu să plouă slab şi oamenii îşi deschiseră umbrelele. În depărtare, se auzeau tunete. Danzer ieşi de la Garni, iar Knoll se trase într-o parte. Din fericire, ea nu traversă strada ca să intre la Christinenhof. Knoll chiar că nu avea unde să se ascundă în holul îngust.

Răsuflă uşurat când Suzanne îşi ridică gulerul hainei şi o porni în josul străzii. Apoi se duse la uşa de la intrare şi, prudent, scoase capul afară. Danzer intra într-un alt hotel, ceva mai încolo, Gebler, după cum scria pe firmă, a cărui faţadă din bârne încrucişate se îndoise sub povara anilor. Trecuse pe lângă el în timp ce se îndrepta spre Christinenhof. Era logic ca ea să stea acolo. În apropiere, convenabil. Knoll intră din nou în hotel şi se uită pe fereastră, încercând în acelaşi timp să nu atragă atenţia celor câtorva persoane ce zăboveau în hol. Trecu un sfert de oră şi Suzanne tot nu apăruse.

Zâmbi.

Se confirma.

Ea era acolo.

38.

Ora 13.15.

Paul îl studia pe Alfred Grumer cu ochi de avocat, examinându-i fiecare trăsătură a feţei, cântărindu-i fiecare gest şi calculându-i reacţiile. El, McKoy, Grumer şi Rachel se aflau din nou în baraca din apropierea minei. Ploaia răpăia pe acoperişul de tablă. Trecuseră aproape trei ore de la descoperire, iar McKoy era plouat, precum vremea de afară.

— Ce dracu' se petrece aici, Grumer? întrebă el.

Germanul şedea pe un taburet.

— Există două explicaţii posibile. Prima, camioanele erau goale atunci când au fost băgate în peşteră. Şi a doua, cineva ne-a luat-o înainte.

— Cum putea să ne-o ia înainte? Ne-au trebuit patru zile ca să ne croim drum înăuntru, iar cealaltă intrare este blocată de tone de bolovani.

— Poate că s-a întâmplat mai demult. McKoy trase adânc aer în piept.

— Grumer, mâine, douăzeci şi opt de oameni vor veni aici. Au investit o grămadă de bani în gaura asta de şobolan. Ce să le spun? Că ne-a luat-o cineva înainte?

— Asta-i realitatea.

McKoy sări de pe scaun, privindu-l ameninţător. Rachel interveni:

— Ce rost are?

— M-ar face să mă simt mult mai bine.

— Staţi jos, îi spuse Rachel.

Paul îi recunoscu tonul cu care vorbea la tribunal. Puternic. Categoric. Fără echivoc. Un ton pe care îl folosise de atâtea ori pe vremea când erau căsătoriţi.

Uriaşul se dădu înapoi.

— Isuse Hristoase! Ce porcărie! Şi, aşezându-se, adăugă: Se pare că o să am nevoie de un avocat. Judecătoarea sigur nu mă poate ajuta. Eşti disponibil, Cutler?

Paul clătină din cap.

— Eu personal mă ocup de îndeplinirea dispoziţiilor testamentare. Dar firma mea are o mulţime de experţi în litigii şi de specialişti în domeniul legii contractelor.

— Dar ei sunt dincolo de Ocean, pe când dumneata te afli chiar aici. Ghici pe cine o să aleg.

— Bănuiesc că toţi investitorii au semnat declaraţii de renunţare şi de asumare a riscurilor, spuse Rachel.

— Şi ce mare brânză fac cu ele? Oamenii ăştia sunt plini de bani şi au propriii avocaţi. Până săptămâna viitoare, o să fiu vârât în rahat până-n gât. Nimeni n-o să creadă că eu n-am ştiut că hruba e goală.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră, spuse Rachel. De ce ar crede cineva că v-aţi apucat să săpaţi într-un loc în care ştiaţi că nu veţi găsi nimic? Sună a sinucidere financiară.

— Poate din cauza comisionului modest de o sută de mii de dolari, pe care ar urma să-l primesc, indiferent dacă găsesc ceva sau nu.

Rachel se uită la Paul.

— Poate că ar trebui să telefonezi la firmă. Omul ăsta chiar are nevoie de un avocat.

— Haideţi să vă explic, spuse McKoy. Acasă am propria afacere, aşa că asta n-o fac ca să am din ce trăi. Munca asta nenorocită necesită o grămadă de bani. Altă dată când am făcut aşa ceva, am cerut acelaşi comision, pe care l-am primit, plus încă ceva pe deasupra. Investitorii s-au ales cu bani frumoşi şi toată lumea a fost mulţumită.

— Spre deosebire de acum, spuse Paul. Doar dacă acele camioane n-or valora şi ele ceva, ceea ce, sincer, nu cred. Şi asta presupunând că le vei scoate de-acolo.

— Ceea ce n-o să reuşeşti, interveni Grumer. Prin partea cealaltă, este imposibil. Ar costa milioane numai să goleşti locul.

— Ia nu mă mai bate şi tu la cap, Grumer.

Paul se uită la McKoy. Pe chipul uriaşului se citea un amestec de resemnare şi de îngrijorare. Expresia îi era cunoscută. O văzuse pe chipurile multora dintre clienţii săi. Şi chiar voia să-l ajute pe McKoy, să-i stea în preajmă. Îl revăzu în minte pe Grumer ştergând literele de pe nisip.

— Bine, McKoy, dacă vrei să te ajut, voi face tot ce-mi stă în putinţă. Rachel îl privi surprinsă, nefiind deloc greu de imaginat la ce se gândea. Cu o zi în urmă, Paul intenţiona să se întoarcă acasă şi să lase totul în seama autorităţilor. Iar acum se oferea să-l reprezinte pe Wayland McKoy, conducându-şi propriul car de foc pe cer, la bunul plac al unor forţe pe care nici nu le înţelegea, nici nu le putea controla.

— S-a făcut, spuse McKoy. Grumer, fă-te şi tu util şi aranjează ca oamenii ăştia să fie cazaţi la Garni. Pe banii mei.

Grumer nu păru încântat să primească ordine, dar nu comentă şi se duse să telefoneze la hotel.

— Ce este acest Garni? întrebă Paul.

— Hotelul la care stăm.

— Şi el tot acolo stă? întrebă el, arătând spre Grumer.

— Păi unde altundeva?

Pe Paul îl impresiona oraşul Stod, cu labirintul său de străduţe ce păreau a fi rămas acolo din Evul Mediu. Clădirile cu faţade din paiantă, o combinaţie pitorească de alb şi negru, se înşirau de o parte şi de alta a străzilor pietruite, înghesuite una într-alta, precum cărţile pe un raft. Şi totul dominat de monstruoasa clădire a abaţiei, cocoţată pe o stâncă abruptă şi de povârnişurile împădurite cu zade şi fagi în plină floare primăvăratică.

El şi Rachel intrară în oraş într-o maşină care venea în urma celei în care se aflau Grumer şi

McKoy. O luară pe străzile întortocheate până ajunseră în centrul oraşului vechi şi opriră în faţa hotelului Garni. O mică parcare, rezervată exclusiv clienţilor hotelului se afla ceva mai departe, în josul străzii, spre râu, chiar în afara zonei pietonale.

La hotel află că McKoy şi echipa sa ocupau tot etajul patru şi că etajul trei fusese rezervat investitorilor care urmau să sosească a doua zi. După ce McKoy se tocmi cu recepţionerul şi îi dădu un bacşiş de câţiva euro, omul le puse la dispoziţie o cameră la etajul al doilea. McKoy întrebase dacă voiau o cameră sau două, iar Rachel se repezise să spună că una.

Odată ajunşi sus, de-abia pusese valizele pe pat, că Rachel îl şi luă la rost:

— Ce te-a apucat, Paul Cutler?

— Ce te-a apucat pe *tine?* Auzi, o cameră. Credeam că suntem divorţaţi. Tu eşti cea care îmi aminteşte asta tot timpul.

— Paul, ştiu că urmăreşti ceva şi voi sta cu ochii pe tine. Ieri ţineai morţiş să plecăm acasă, iar acum te oferi să-l reprezinţi pe individul ăsta. Dacă e un escroc?

— Cu atât mai mult ar avea nevoie de un avocat.

— Paul...

El arătă spre pat.

— Zi şi noapte?

— Poftim?

— Vei sta cu ochii pe mine zi şi noapte?

— Nu e prima oară că vedem un pat dublu. Doar am fost căsătoriţi vreme de zece ani.

— Începe să-mi placă povestea asta, spuse el zâmbind.

— Ai de gând să-mi spui?

Paul se aşeză pe marginea patului şi începu să-i povestească ce se întâmplase în peşteră, apoi îi arătă portofelul, pe care îl ţinuse toată după-amiaza în buzunarul de la spate.

— Sunt convins că Grumer a şters intenţionat literele. Individul ăsta urmăreşte ceva.

— De ce nu i-ai spus lui McKoy?

Paul ridică din umeri.

— Nu ştiu. M-am gândit la asta, dar cum spuneai şi tu, o fi vreun escroc.

— Eşti sigur că literele erau O-I-C?

— După cum am văzut eu, da.

— Crezi că toate astea au vreo legătură cu tata şi cu Camera de Chihlimbar?

— În momentul de faţă, nu văd nici o legătură, cu excepţia faptului că pe Karol îl interesa foarte mult ce făcea McKoy. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva.

Rachel se aşează lângă el. Paul îi observă zgârieturile şi tăieturile de pe braţe şi de pe faţă, care făcuseră coajă.

— Tipul ăsta, McKoy, s-a lăsat parcă prea repede pe mâna noastră, spuse ea.

— Poate că suntem singurii pe care se poate bizui. Pe Grumer nu prea pare să-l agreeze. Noi suntem doar doi străini apăruţi din senin. Nu urmărim nici un interes personal. Cred că în prezenţa noastră se simte în siguranţă.

Rachel luă portofelul şi studie atent bucata zdrenţuită de hârtie. „Ausgegeben 15-3-51. Verfällt 15-3-55. Gustav Müller.”

— Să găsim pe cineva care să ne traducă.

— Nu e o idee bună. În momentul de faţă nu am încredere în nimeni... persoanele de faţă se exclud, fireşte. Hai să căutăm un dicţionar german-englez şi să ne lămurim singuri.

Ieşiră şi, la două străzi vest de Garni, intrară într-un magazin de suvenire, unde, printre tot felul de lucruri aruncate claie peste grămadă, găsiră un ghid de conversaţie pentru turişti, ce conţinea cuvinte şi expresii uzuale.

— *Ausgegeben în*seamnă „eliberat”, spuse Paul. *Verfällt în*seamnă „expiră”, „se termină”. Şi, uitându-se la Rachel, continuă: înseamnă că

numerele sunt de fapt nişte date. Cum scriu europenii. De-a-ndoaselea. Eliberat pe 15 martie 1951. Expiră pe 15 martie 1955. Gustav Müller.

— Deci după război. Grumer avea dreptate. Cineva i-a luat-o înainte lui McKoy, în ideea de a pune mâna pe ceea ce se afla acolo înăuntru. Cândva după luna martie 1951.

— Dar când?

— Bună întrebare.

— A fost o treabă serioasă. Gândeşte-te şi tu. Cinci schelete cu găuri în cranii.

— Serioasă şi importantă. Toate camioanele au fost golite. N-au lăsat nimic. Absolut nimic.

Paul puse dicţionarul înapoi în raft.

— Grumer ştie ceva. De ce a făcut fotografiile acelea? Şi, după aceea, de ce a şters literele? Ca să dovedească ce? Şi cui?

— Hai să-i spunem lui McKoy.

— Nu cred că e cazul. Cel puţin nu acum, răspunse Paul, după o clipă de gândire.

39.

Ora 22.00.

Suzanne dădu la o parte perdeaua de catifea ce despărţea galeria exterioară şi arcada de naos. Biserica St. Gerhard era pustie. Pe avizierul de afară scria că lăcaşul de cult era deschis până la ora 23, acesta fiind şi principalul motiv pentru care alesese să se întâlnească acolo. Celălalt motiv ţinea de poziţia bisericii. La câteva străzi de hoteluri, la marginea oraşului vechi, departe de mulţime.

Biserica era construită în stil roman, cu ziduri din cărămidă şi o faţadă impunătoare, străjuită de o parte şi de alta de două turnuri identice. Dominau proporţiile spaţiale simple, raţionale. Arcade false dezvăluiau modele vesele. Spaţiul din jurul altarului, care se întindea până în celălalt capăt al bisericii, era frumos împodobit. Altarul principal, sacristia şi strana rezervată corului erau goale. Câteva lumânări pâlpâiau într-un altar lateral, ca stelele pe bolta cerească.

Suzanne înainta până în dreptul unui amvon aurit, înconjurat de patru statui ce-i înfăţişau pe cei patru evanghelişti. Treptele ce duceau sus erau străjuite de alte statui, alegorii ale valorilor creştine: Credinţa, Speranţa, Mila, Chibzuinţă, Curajul, Cumpătarea şi Dreptatea. Recunoscu imediat sculptorul. Riemenschneider. Secolul al XVI-lea. Amvonul era şi el pustiu. Dar Suzanne şi-l imagină pe episcop adresându-se congregaţiei, preamărind virtuţile lui Dumnezeu şi binefacerile credinţei.

Se strecură până în celălalt capăt al naosului, atentă la orice zgomot şi mişcare. Liniştea era înfricoşătoare. Ţinea mâna dreaptă în buzunarul hainei, cu degetele pe un pistol automat, marca Sauer .32, primit în dar de la Loring, cu trei ani în

urmă, chiar din colecţia sa particulară. Fusese cât pe-aci să ia cu ea şi noul CZ-75B, pe care tot Loring i-l dăduse. La propunerea ei, Christian primise şi el unul identic. Loring zâmbise. Păcat că Knoll nu va mai avea ocazia să-l folosească.

Cu coada ochiului, surprinse o mişcare. Îşi încleşta degetele pe patul armei şi se răsuci. Un bărbat înalt şi sfrijit apăru de după o perdea şi se îndreptă spre ea.

— Margarethe? întrebă el în şoaptă.

— *Herr* Grumer?

Bărbatul încuviinţă şi se apropie. Mirosea a bere şi cârnaţi.

— E periculos, spuse el.

— Nimeni nu ştie că ne cunoaştem, *Herr Doktor.* Aţi intrat pur şi simplu în biserică să vă rugaţi lui Dumnezeu.

— Aşa va trebui să procedăm şi în continuare. Nu o interesa paranoia lui.

— Ce-aţi aflat?

Grumer vârî mâna pe sub haină şi scoase cinci fotografii. Suzanne le studie la lumina slabă din biserică. Trei camioane. Cinci schelete. Litere în nisip.

— Camioanele sunt goale. Mai există o intrare în încăpere, dar este blocată de bolovani. Scheletele sunt sigur de după război. O dovedesc hainele şi echipamentul.

Suzanne arătă spre fotografia ce înfăţişa literele de pe nisip.

— Cu astea cum aţi rezolvat?

— Le-am şters cu palma.

— Şi atunci de ce le-aţi mai fotografiat?

— Ca să mă credeţi.

— Şi ca să puteţi cere mai mulţi bani.

Grumer zâmbi. Suzanne detesta lăcomia.

— Altceva?

— La mină şi-au făcut apariţia doi americani.

Grumer îi povesti despre Rachel şi Paul Cutler.

— Femeia este cea care se afla în mina de lângă Warthberg atunci când s-a produs explozia. Ei l-au făcut pe McKoy să se gândească la Camera de Chihlimbar.

Era interesant de reţinut că Rachel Cutler supravieţuise.

— A pomenit ceva şi despre vreun alt supravieţuitor al exploziei?

— A spus doar că mai era cu cineva. Cu un anume Christian Knoll. După explozie, acesta s-a dus la Warthberg şi a luat şi lucrurile lui *Frau* Cutler.

Suzanne înţepeni. Deci Knoll trăia. Situaţia, care cu o clipă în urmă era în întregime sub control, părea acum înspăimântătoare. Dar ea trebuia să-şi îndeplinească misiunea.

— McKoy mai ţine cont de sfaturile dumneavoastră?

— Doar când are chef. Acum e supărat că a găsit camioanele goale. S-a înscris deja pe lista clienţilor lui *Herr* Cutler.

— Dar sunt nişte necunoscuţi.

— Am impresia că are mai multă încredere în ei decât în mine. În plus, soţii Cutler au la ei corespondenţa dintre tatăl lui *Frau* Cutler şi un bărbat pe nume Danya Ceapaev. Toate se referă la Camera de Chihlimbar.

Nimic nou. Era vorba de scrisorile pe care le citise şi ea în biroul lui Paul Cutler. Dar trebuia să pară interesată.

— Aţi văzut cu ochii dumneavoastră scrisorile?

— Da.

— La cine se află acum?

— La *Frau* Cutler şi *Herr* Cutler. Amănunte de care trebuia să ţină seama.

— Dacă aţi reuşi să puneţi mâna pe aceste scrisori, valoarea dumneavoastră ar putea creşte considerabil... dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Şi care este preţul dumneavoastră, *Herr* Grumer?

— Cinci milioane de euro.

— De ce credeţi că valoraţi atât de mult?

Grumer arătă spre fotografii.

— Cred că astea dovedesc buna mea credinţă. Este vorba, mai mult ca sigur, de un jaf care a avut loc în perioada de după război. Nu asta caută patronul dumneavoastră?

Suzanne nu-i răspunse la întrebare, spunându-i doar că va comunica preţul.

— Lui Ernst Loring?

— N-am spus niciodată pentru cine lucrez şi asta nici n-ar trebui să aibă vreo importanţă. Din câte înţeleg eu, nimeni nu a menţionat identitatea binefăcătorului meu.

— Numele lui *Herr* Loring a fost menţionat atât de soţii Cutler, cât şi de tatăl lui *Frau* Cutler.

Suzanne îşi spuse că trebuia neapărat să stea cu ochii pe Grumer şi pe soţii Cutler.

— Nu mai este nevoie să vă spun că scrisorile sunt importante, ca de altfel şi ceea ce face McKoy. Iar timpul este foarte scurt. Vreau ca totul să se rezolve cât mai repede şi sunt dispusă să plătesc pentru promptitudine.

Grumer înclină din cap.

— Este suficient de repede dacă fac mâine rost de scrisori? Familia Cutler are o cameră la Garni.

— Mi-ar face plăcere să fiu şi eu de faţă.

— Spuneţi-mi unde staţi şi vă anunţ eu când drumul este liber.

— Stau la Gebler.

— Cunosc hotelul. Vă caut mâine-dimineaţă până în ora 8.

Una dintre perdele se dădu la o parte şi un stareţ în rasă străbătu tăcut culoarul din mijloc. Suzanne se uită la ceas. Era aproape 11 seara.

— Să ieşim. Probabil că vrea să închidă.

Knoll se dădu deoparte, mai în umbră. Danzer şi un bărbat ieşiră din Biserica St. Gerhard, prin uşa

de bronz sculptat, iar acum stăteau în porticul din faţă, la mai puţin de douăzeci de metri depărtare, dincolo de strada pietruită, întunecată şi pustie.

— Mâine vă voi da răspunsul, spuse ea. Ne vedem tot aici.

— Nu cred că va fi posibil, răspunse Grumer, arătând spre anunţul pus pe zidul de la intrare, chiar lângă portalul de bronz. Marţea, slujbele se ţin la ora 21.

— Aşa este, *Herr* Grumer.

Bărbatul arătă cu mâna în sus, spre clădirea abaţiei, ale cărei ziduri albe aurii străluceau în lumina reflectoarelor, profilându-se pe cerul senin al nopţii.

— Biserica de-acolo este deschisă până la miezul nopţii, dar noaptea nu prea sunt vizitatori. La 22.30 este bine?

— Perfect.

— Un acont mi-ar demonstra buna-credinţă a binefăcătorului dumneavoastră. Să zicem un milion de euro.

Knoll nu-l cunoştea pe bărbatul acela, dar era un tâmpit dacă încerca să stoarcă bani de la Danzer. El personal respecta isteţimea lui Suzanne, iar acel Grumer ar fi trebuit să facă şi el acelaşi lucru. Era, cu siguranţă, un amator, de care ea se folosea pentru a afla ce făcea McKoy.

Sau era şi altceva?

Un milion de euro? Acont?

Bărbatul cu numele de Grumer coborî treptele din piatră şi o luă spre est. Danzer o luă spre vest. Knoll ştia unde stătea ea şi în felul acesta ajunsese şi la biserică, urmărind-o de când plecase de la Gebler. Sigur că prezenţa ei complica lucrurile, dar, pentru moment, îl interesa Grumer.

Aşteptă până ce Danzer dispăru după colţ, apoi se luă după Grumer. Şi îl urmări până la Garni. Acum ştia.

Şi mai ştia şi unde avea să fie Suzanne Danzer în seara următoare, la ora 22.30.

Rachel stinse lumina în baie şi se îndreptă spre pat. Paul şedea în capul oaselor şi citea *International Herald Tribune,* pe care îl cumpărase ceva mai devreme, de la magazinul de suvenire, când căutaseră un dicţionar german-englez.

Rachel începu să se gândească la fostul ei soţ. În atâtea procese de divorţ, văzuse oameni cărora le făcea efectiv plăcere să se distrugă unii pe ceilalţi. Fiecare mic detaliu din viaţa lor, toţi anii lipsiţi de evenimente importante, deveneau dintr-odată de o importanţă vitală în susţinerea acuzaţiilor de violenţă fizică sau morală sau, pur şi simplu, pentru a dovedi, aşa cum cerea legea, că respectiva căsnicie era ireconciliabilă. Oamenilor chiar le făcea plăcere acest lucru? Cum se putea aşa ceva? Slavă Domnului, ei nu ajunseseră la aşa ceva. Ea şi Paul stabiliseră tot ceea ce îi deosebea, într-o după-amiază de joi, discutând calm la masa din sufragerie. Aceeaşi masă la care şezuseră şi cu o marţi în urmă, când Paul îi povestise despre tatăl ei şi despre Camera de Chihlimbar. Cu o săptămâna în urmă, fusese dură cu el. Şi, ca de obicei, el fusese cel care cedase. De ce se purta aşa cu el? Câtă deosebire faţă de sala de judecată, unde îşi cântărea fiecare vorbă şi fiecare gest.

— Te mai doare capul? o întrebă Paul.

Rachel şedea pe patul tare, acoperit cu o plapumă de puf, moale şi călduroasă.

— Puţin.

Imaginea stiletului îi apăru brusc în minte. Oare pentru ea îl pregătise? Făcuse bine că nu-i spusese lui Paul?

— Trebuie să-l sunăm pe Pannik, să-i spunem ce se petrece şi unde suntem. S-o fi întrebând ce e cu noi.

Paul ridică privirea de pe ziar.

— De acord. Îl sunăm mâine. Să vedem ce se mai întâmplă pe-aici.

Rachel începu să se gândească din nou la Christian Knoll. Siguranţa de sine pe care o afişa îi

stârnise curiozitatea, dar şi senzaţii de mult uitate. Avea patruzeci de ani şi în tot acest timp nu-şi iubise decât tatăl, avusese o scurtă idilă în facultate, despre care crezuse că era o relaţie serioasă şi pe Paul. Nu era virgină când se căsătoriseră, dar nici experienţă nu avea. Paul era un tip timid şi retras. Nu era un Christian Knoll, dar era loial, credincios şi onest. De ce, cândva, toate acestea o plictiseau? Din cauza imaturităţii ei? Marla şi Brent îşi adorau tatăl, iar pentru el, copiii erau prioritatea numărul unu. Un bărbat nu poate fi blamat pentru faptul că îşi iubeşte copiii şi îi este credincios soţiei. Atunci ce se întâmplase? Se înstrăinaseră? Aceasta era explicaţia cea mai confortabilă. Dar oare aşa era? Poate că era din cauza stresului. Numai Dumnezeu ştia în ce tensiune trăiau.

Cu toate acestea, apatia şi nepăsarea păreau să fie cea mai potrivită explicaţie. Pur şi simplu, nu mai dorise să se implice, deşi, teoretic ştia că asta trebuia să facă. Cândva, citise o expresie – *dispreţul faţă de intimitate* – care, din păcate, caracteriza din ce în ce mai multe căsnicii.

— Paul, îţi sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce faci. Mai mult decât îţi închipui.

— Aş minţi dacă aş spune că povestea asta nu mă fascinează. În plus, s-ar putea să fac rost de un nou client pentru firmă. Se pare că McKoy are nevoie de un avocat.

— Am senzaţia că va ieşi mare tărăboi mâine, când vor sosi investitorii.

Paul aruncă ziarul pe covor.

— Cred că ai dreptate. O să fie palpitant.

Apoi stinse veioza de pe noptieră. Lângă ea se aflau portofelul găsit în peşteră şi scrisorile lui Karol Boria. Rachel stinse şi ea veioza de pe partea ei.

— Mi se pare atât de ciudat să dormim împreună după trei ani.

Se ghemui sub pătură. Era îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui, al cărei miros îi amintea de cei zece ani de căsnicie. Paul se întoarse cu spatele, lăsându-i liberă jumătatea ei de pat. Rachel se apropie de el.

— Eşti un om bun, Paul Cutler, spuse ea, cuprinzându-i mijlocul. Îl simţi crispându-se şi se întrebă dacă gestul ei îl enerva sau îl luase prin surprindere.

— Nici tu nu eşti o fată rea, zise el.

40.

Marţi, 20 mai, ora 9.10.

Paul o urmă pe Rachel în mina umedă şi rece, mai exact în încăperea în care se aflau cele trei camioane. În baracă, auzise că McKoy era înăuntru încă de la ora 7 şi că Grumer încă nu venise, ceea ce, după spusele paznicului, era un lucru obişnuit, Grumer făcându-şi rareori apariţia înainte de prânz.

Intrară în încăperea luminată.

Paul se opri preţ de o clipă, să se uite îndeaproape la cele trei camioane. În nebunia din ziua precedentă nu avusese timp să le studieze. Farurile, oglinzile retrovizoare şi parbrizele erau intacte. Remorcile erau şi ele aproape intacte. Lăsând la o parte stratul de rugină, cauciucurile dezumflate şi prelatele mucegăite, camioanele arătau de parcă tocmai atunci intraseră în garajul de sub munte.

Portierele a două dintre cabine erau deschise. Se uită înăuntru. Pielea de pe scaune era jupuită şi devenise sfărâmicioasă. Cadranele şi indicatorul nivelului de benzină de pe tabloul de bord erau înţepenite. Nu se vedea nici o bucăţică de hârtie sau vreun alt indiciu palpabil. Se întreba cum de ajunseseră acele camioane tocmai acolo. Transportaseră trupe germane? Sau evrei spre lagărele de concentrare? Stăteau mărturie înaintării ruşilor spre Berlin sau retragerii simultane din Vest a americanilor? Camioanele acelea, părăsite în inima unui munte german, creau o imagine de-a dreptul suprarealistă.

Pe peretele de stâncă se profila, tremurătoare, o umbră, semn că cineva se mişca printre camioane.

— McKoy! strigă el.

— Aici!

El şi Rachel ocoliră camioanele. Uriaşul le apăru în faţă.

— Sigur sunt Büssing NAG-uri. Patru tone şi jumătate, cu motoare diesel. Lungi de şase metri, late de doi metri şi jumătate şi înalte de trei. McKoy se apropie de caroseria ruginită a unuia dintre ele şi o bătu cu pumnul. Un nor de rugină se scutură în nisip, dar metalul rezistă. Fier şi oţel de calitate. Chestiile astea pot căra aproape şapte tone. Dar sunt leneşe. Încărcate, nu se deplasează cu mai mult de treizeci şi patru de kilometri pe oră.

— Şi care-i problema? întrebă Rachel.

— Doamnă judecător, problema este că măgăoaiele astea nu au fost folosite pentru a transporta picturi şi vaze. Erau prea preţioase. Astea sunt camioane de mare tonaj. Pentru încărcături foarte grele. Iar germanii sigur nu le-ar fi părăsit într-o mină.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Rachel.

— Toată chestia asta e lipsită de logică. McKoy băgă mâna în buzunar şi scoase dinăuntru o foaie de hârtie împăturită, pe care i-o întinse lui Paul. Vreau să citiţi asta.

Paul despături foaia de hârtie şi se apropie de unul dintre tuburile de neon. Era un memorandum, pe care el şi Rachel îl citiră în gând.

CORPORAŢIA GERMANĂ DE EXCAVĂRI.

Moffat Boulevard, 6798 Raleigh, Carolina de Nord 27615.

Către: Potenţialii asociaţi.

De la: Wayland McKoy, director general.

Referitor la: Achiziţionarea unor obiecte de importanţă istorică şi o vacanţă gratuită în Germania.

Corporaţia Germană de Excavări are plăcerea de a fi unul dintre sponsorii şi asociaţii următorului program, alături de alte câteva companii

finanţatoare: Chrysler Motor Company Divizia de fabricare a jeepurilor, Coleman, Eveready, Hewlett-Packard, IBM, Saturn Marine, Boston Electric Tool Company şi Olympus America, Inc.

În ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, un tren încărcat cu o mie două sute de opere de artă a părăsit Berlinul. Ajuns la marginea oraşului Magdeburg, trenul a fost deviat spre sud, în Munţii Harz. De atunci, nu se mai ştie nimic despre el. Noi am organizat o expediţie menită să localizeze şi să scoată la lumină acel tren.

În conformitate cu legile germane, proprietarii de drept au la dispoziţie nouăzeci de zile pentru a-şi revendica operele de artă. Piesele nerevendicate vor fi scoase la licitaţie, cincizeci la sută din câştig urmând să revină statului german şi cincizeci la sută, expediţiei şi partenerilor sponsori. La cerere, vă putem pune la dispoziţie o listă a celor o mie două sute de obiecte de artă. Valoarea totală minimă a obiectelor de artă a fost estimată la trei sute şaizeci de milioane de dolari, din care cincizeci la sută va reveni statului german. Suma rămasă, de o sută optzeci de milioane de dolari, va fi împărţită între asociaţi, în funcţie de numărul de unităţi achiziţionate. Asta, bineînţeles, după recuperarea de către proprietarii de drept a obiectelor revendicate şi după plata taxelor de licitaţie, a impozitelor etc. Toate sumele investite de asociaţi vor fi rambursate din banii primiţi de la mass-media, în contul dreptului de transmisie.

Toţi asociaţii şi soţii sau soţiile lor vor fi oaspeţii noştri în Germania, pentru a lua parte la expediţie.

Notă: Am găsit locul unde trebuie să săpăm. Avem contractul. Avem o echipă. Am vândut drepturile de transmisie prin mass-media. Avem experienţa şi utilajele necesare. Corporaţia Germană de Excavări a primit o autorizaţie de săpare, valabilă timp de patruzeci şi cinci de zile. Până acum, s-au vândut şi s-au rezervat drepturi

pentru patruzeci şi cinci de unităţi, a douăzeci şi cinci de mii de dolari fiecare, pentru etapa finală a expediţiei faza a III-a. Ne-au mai rămas aproape zece unităţi a cincisprezece mii de dolari fiecare. În cazul în care vă interesează această investiţie deosebită, nu ezitaţi să mă contactaţi.

Al dumneavoastră,

Preşedinte, Corporaţia Germană de Excavări.

— Asta am trimis potenţialilor investitori, spuse McKoy.

— Ce înseamnă „toate sumele investite de asociaţi vor fi rambursate din banii primiţi de la mass-media, în contul dreptului de transmisie”? întrebă Paul.

— Exact ce scrie. Un grup de societăţi au plătit pentru dreptul de a filma şi de a difuza ceea ce găsim.

— Dar asta presupune să şi găsiţi ceva. Nu v-au plătit în avans, nu?

McKoy clătină din cap.

— Ah, nu.

— Problema este că, în scrisoare, nu aţi menţionat asta, interveni Rachel. Partenerii ar putea crede şi pe bună dreptate, că dumneavoastră aveţi deja banii.

Paul îi arătă cu degetul cel de-al doilea paragraf.

— „Noi am organizat o expediţie menită să localizeze şi să scoată la lumină acel tren.” Asta sună de parcă l-aţi fi şi găsit.

McKoy oftă.

— Asta şi credeam. Semnalele radar au arătat că înăuntru se afla ceva de mari dimensiuni. Şi, arătând spre camioane, adăugă: Şi aşa şi este.

— Chestia cu cele patruzeci şi cinci de unităţi a douăzeci şi cinci de mii de dolari fiecare este adevărată? Asta face un milion două sute cincizeci de dolari.

— Asta-i tot ce-am strâns. Apoi am vândut alte unităţi în valoare de o sută cincizeci de mii de

dolari. În total, şaizeci de investitori.

Paul arătă spre scrisoare.

— Văd că îi numiţi *asociaţi.* Asta înseamnă altceva decât investitori. McKoy râse gros.

— Sună mai bine.

— Şi companiile menţionate în scrisoare sunt tot investitori?

— Ne-au furnizat utilaje, fie prin donaţii, fie la preţ redus. Deci, într-un fel, da. Şi nu aşteaptă nimic în schimb.

— Aţi vehiculat suma de trei sute şaizeci de milioane de dolari, din care jumătate ar urma să revină asociaţilor, ceea ce nu poate fi adevărat.

— Ba este. La atât au evaluat experţii obiectele de artă de la muzeul din Berlin.

— Asta presupunând că vor fi găsite, spuse Rachel. Problema dumneavoastră, domnule McKoy, este că scrisoarea este confuză şi ar putea fi interpretată chiar ca o escrocherie.

— Dat fiind că tot urmează să colaborăm, spuneţi-mi Wayland. Şi, domniţă dragă, aflaţi că eu am făcut ceea ce trebuia pentru a obţine banii. N-am minţit pe nimeni şi nu am urmărit să-i înşel pe oamenii ăştia. Am vrut doar să fac săpături şi asta am şi făcut. N-am păstrat nici o centimă, cu excepţia banilor pe care mi s-a spus că-i voi primi în avans.

Paul se aştepta să audă o replică destul de răutăcioasă la adresa apelativului „domniţă dragă”, dar Rachel nu făcu nici un fel de comentariu.

— Ar mai fi o problemă, spuse ea. În scrisoare nici măcar nu pomeneşti de comisionul tău de o sută de mii de dolari.

— Ba i-am declarat. Şi, apropo, eşti ca o rază de soare în toată furtuna asta.

Rachel se făcu că nu aude.

— Trebuie să afli adevărul.

— Haideţi să vă mai spun ceva. Jumătate din aceşti o sută de mii de dolari i-am dat lui Grumer, pentru timpul pe care mi l-a acordat şi pentru

osteneală. El a fost cel care a obţinut autorizaţia din partea guvernului. Fără ea, nu ne-am fi putut apuca de săpături. Restul banilor au fost pentru timpul meu. Expediţia asta mă costă o groază de bani. Şi nu mi-am luat partea mea decât la sfârşit. Eu şi Grumer ne-am încasat comisioanele şi ne-am scos banii pe care i-am cheltuit abia din vânzarea ultimelor unităţi. Dar chiar dacă n-aş fi reuşit să le vând şi să încasez acei bani, aş fi fost în stare să mă împrumut, atât de mult m-am implicat în această aventură.

— Când ajung aici asociaţii? vru să ştie Paul.

— Douăzeci şi opt, cu soţii cu tot, după prânz. Sunt cei care au acceptat excursia oferită de noi.

Paul începu să gândească ca un avocat, cântărind fiecare cuvânt din scrisoare, analizând modul de exprimare şi sintaxa frazelor. Putea fi interpretată ca o escrocherie? Posibil. Ambiguă? Categoric. Ar fi trebuit oare să-i spună lui McKoy despre Grumer şi să-i arate portofelul? Să-i povestească despre literele scrise pe nisip?

McKoy era încă o necunoscută. Un străin. Dar nu asta erau şi cei mai mulţi dintre clienţii săi? În primul minut, nişte oameni complet necunoscuţi, pentru ca în clipa următoare să devină confidenţi de încredere. Nu. Hotărî să păstreze secretul şi să aştepte, să vadă ce se mai întâmplă.

Suzanne intră la Garni şi urcă scara de marmură până la etajul al doilea. Grumer o sunase cu zece minute în urmă, informând-o că McKoy şi soţii Cutler plecaseră la mină. Grumer o aştepta la capătul coridorului de la etajul al doilea.

— Acolo, spuse el. Camera douăzeci şi unu.

Suzanne se opri în faţa uşii din lemn de stejar, vopsită într-o culoare închisă, cu tocul uzat de timp. Yala era încastrată în mânerul de alamă mată, în care se putea introduce o cheie obişnuită. Spargerea uşilor nu fusese niciodată punctul ei forte, aşa că strecură cuţitaşul de desfăcut plicuri,

pe care îl subtilizase de pe biroul de la recepţie, în toc şi forţă, reuşind să scoată piedica de metal din locaşul său.

Apoi deschise uşa.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă, ca să nu atragem atenţia.

Grumer începu cu mobila. Suzanne se ocupă de bagaje, care constau dintr-o singură geantă de voiaj. Se apucă să scotocească printre haine – dintre care cele mai multe erau bărbăteşti – dar nu găsi scrisorile. Apoi căută şi în baie. Obiectele de toaletă, la fel, mai mult bărbăteşti. În sfârşit, cercetă şi locurile mai ascunse, sub saltea, sub pat, pe dulap, sub sertarele noptierelor.

— Scrisorile nu sunt aici, spuse Grumer.

— Să mai căutăm.

De data aceasta răscoliră peste tot. Când terminară, camera era un dezastru.

Dar nici urmă de scrisori. Suzanne începea să-şi piardă răbdarea.

— *Herr Doktor,* duceţi-vă la mină şi găsiţi scrisorile. Altfel nu vedeţi un euro de la mine.

Grumer simţi că femeia nu glumea, aşa că nu mai spuse nimic. Încuviinţă din cap şi ieşi din cameră.

41

Burg Herz.
Ora 10.45.

Knoll o pătrunse mai adânc. Monika stătea în patru labe, cu spatele la el, cu fundul cambrat şi capul îngropat în perna de puf de gâscă.

— Hai, Christian. Arată-mi ce-a pierdut sclifosită aia din Georgia. Cu fruntea îmbrobonită de sudoare, el împinse şi mai adânc. Ea întinse o mână în spate şi începu să-i maseze uşor testiculele. Ştia exact ce îi făcea plăcere. Dar asta îl şi deranja într-o oarecare măsură. Monika îl cunoştea mult prea bine.

Prinzându-i cu amândouă mâinile talia fină, o trase spre el, făcând-o să ofteze ca o pisică în călduri. O clipă mai târziu, îi simţi orgasmul şi o auzi gemând de plăcere. Mai zvâcni de câteva ori, apoi termină şi el. Ea continuă să-i maseze testiculele, storcându-i fiecare strop de plăcere.

„Nu e rău, îşi spuse el. Nu e rău deloc."

Apoi Monika slăbi strânsoarea. El se retrase şi se întinse pe pat. Ea stătea lângă el, întinsă pe burtă. Ţinându-şi respiraţia, el se lăsă inundat de ultimul val de plăcere. Rămase nemişcat, nevrând să-i dea ticăloasei satisfacţia de a şti că-i plăcuse.

— A fost mult mai bine decât cu prăpădita aia de avocată, nu-i aşa?

— N-am avut ocazia să testez marfa, spuse el, ridicând din umeri.

— Dar curva aia italiancă pe care ai căsăpit-o a fost bună?

Knoll îi sărută două degete.

— *Mullissemo.* Merita, indiferent cât cerea.

— Şi Suzanne Danzer?

În vocea ei se simţea aversiunea.

— Gelozia ta e nejustificată.

— Nu te flata singur.

Monika se ridică într-un cot. Când venise, cu o jumătate de oră în urmă, ea îl aştepta în camera lui. Burg Herz se afla doar la o oră distanţă, spre vest, de Stod. Knoll se întorsese acasă, „la bază”, pentru noi instrucţiuni, convins că o discuţie între patru ochi cu patronul său era mai indicată decât una prin telefon.

— Chiar nu te înţeleg, Christian. Ce-oi fi văzut la Danzer? Tu preferi lucruri mai rafinate, nu o miloagă crescută de Loring.

— Miloaga asta, cum o numeşti tu, a absolvit cu brio Universitatea din Paris. Din câte ştiu eu, vorbeşte vreo şase limbi străine. Este o fină cunoscătoare a tot ceea ce înseamnă artă şi mânuieşte armele albe cu o precizie de expert. Este atrăgătoare şi foarte bună la pat. Aş putea spune că Suzanne are nişte referinţe admirabile.

— Cu astea te-a dus de nas.

Knoll rânji.

— Da, fir-ar ea a naibii să fie! Dar cu atât mai cumplită va fi răzbunarea mea.

— Christian, n-o lua ca pe ceva personal, dar violenţa nu face decât să atragă atenţia. Lumea nu este propriul tău teren de joacă.

— Îmi cunosc foarte bine şi îndatoririle şi limitele.

Ea îi zâmbi ironic, într-un fel care lui nu-i plăcuse niciodată. Monika ţinea parcă morţiş să îngreuneze lucrurile. Ce uşor părea totul pe vremea când Fellner era cel care conducea operaţiunile. Acum, afacerile se împleteau cu plăcerea, ceea ce nu i se părea o idee prea bună.

— Tata s-o fi săturat să ne aştepte. Zicea să ne ducem în biroul lui.

Knoll se ridică din pat.

— Atunci, să nu-l mai lăsăm să aştepte.

O urmă pe Monika în camera de lucru a tatălui ei. Bătrânul şedea în spatele unui birou din lemn de nuc, o piesă de mobilier din secolul al XVIII-

lea, pe care o cumpărase de la Berlin, cu douăzeci de ani în urmă. Trăgea dintr-o pipă de fildeş, cu muştiuc de chihlimbar, un alt obiect de colecţie, care, cândva, îi aparţinuse lui Alexandru al II-lea al Rusiei şi pe care o cumpărase de la un alt hoţ, în România.

Fellner părea obosit. Knoll spera ca timpul pe care îl mai aveau de petrecut împreună să nu fie scurt. Ar fi fost păcat. I-ar lipsi mult dezbaterile lor asupra literaturii clasice şi artei, ca şi cele legate de politică. În anii petrecuţi la Burg Herz învăţase multe lucruri – o educaţie prin muncă, obţinută în timp ce cutreiera lumea în căutarea comorilor pierdute. Aprecia şansa ce i se oferise de a evolua, îi era recunoscător pe viaţă şi hotărât să îndeplinească dorinţele bătrânului până în ultima clipă.

— Christian, bine ai venit. Ia loc. Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat, îl întâmpină Fellner pe un ton vesel, zâmbindu-i cu căldură.

Knoll şi Monika se aşezară, după care Christian le povesti ceea ce aflase despre Danzer şi despre întâlnirea acesteia, cu o seară în urmă, cu un bărbat pe nume Grumer.

— Îl cunosc, spuse Fellner. *Herr Doktor* Alfred Grumer. O curvă masculină cu pretenţii de savant. Se tot mută de la o universitate la alta. Dar are relaţii chiar la nivel de guvern şi îşi vinde influenţa. Nu e de mirare că un om ca McKoy s-a înhăitat cu el.

— Mai mult ca sigur că este informatorul lui Danzer, spuse Monika. Prin el, ea află tot ce se întâmplă pe şantier.

— Asta este şi părerea mea, spuse Fellner. Grumer nu s-ar învârti pe-acolo dacă nu i-ar ieşi şi lui ceva. S-ar putea ca informaţia asta să fie chiar mai interesantă decât ne închipuim. Pe Ernst îl interesează ce se întâmplă acolo. M-a sunat din nou azi-dimineaţă şi mi-a pus tot felul de întrebări. Aparent, îl preocupă starea sănătăţii tale, Christian.

I-am spus că, de câteva zile, n-am primit nici o veste de la tine.

— Toate astea se potrivesc perfect cu modelul, spuse Knoll.

— Ce model? se interesă Monika. Fellner o privi zâmbind.

— Poate că este momentul, *liebling,* să afli şi tu. Ce zici, Christian? Monika îi privea dezorientată. Lui Knoll îi plăcea expresia ei confuză. Ticăloasa trebuia să înţeleagă că nu are cum să le ştie pe toate. Fellner trase un sertar şi scoase dinăuntru un dosar voluminos. Eu şi Christian urmărim povestea asta de ani de zile. Şi întinse pe birou tăieturi din ziare şi articole din reviste. Primul deces de care avem cunoştinţă a survenit în anul 1957. Un reporter german de la unul dintre ziarele mele din Hamburg. A venit aici pentru un interviu. I l-am acordat. Era extrem de bine informat. O săptămâna mai târziu, a fost călcat de un autobuz, la Berlin. Martorii puteau să jure că omul fusese împins sub roţile maşinii. Următoarea moarte s-a produs doi ani mai târziu. Tot un reporter. De data aceasta, un italian. A fost lovit de o maşină, pe un drum de munte şi împins într-o prăpastie. În 1960, alte două morţi, o supradoză de droguri şi un jaf armat eşuat. Între 1960 şi 1970, au mai murit o duzină de persoane, în întreaga Europă. Reporteri. Agenţi de asigurări. Anchetatori. Printre cauzele deceselor, câteva sinucideri şi trei crime dovedite. Draga mea, toate aceste persoane căutau Camera de Chihlimbar. Predecesorii lui Christian, primii mei achizitori, au urmărit cu mare atenţie presa. Tot ceea ce părea să aibă o cât de mică legătură cu Camera de Chihlimbar era cercetat în amănunţime. În anii 1970 şi 1980, incidentele aproape că au încetat. Nu s-au produs, după ştiinţa noastră, decât şase. Ultimul a fost un reporter polonez, ucis acum trei ani, de o explozie produsă într-o mină. Se uită la Monika. Nu ştiu exact unde, dar, în orice caz,

aproape de locul unde a avut loc şi accidentul lui Christian.

— Fac pariu că e vorba de aceeaşi mină, spuse Knoll.

— Nu-i ciudat? La Sankt Petersburg, Christian găseşte un nume, Karol Boria. Ulterior, omul moare, la fel ca şi fostul său coleg. *Liebling,* eu şi Christian am ajuns la concluzia că Loring ştie mai multe despre Camera de Chihlimbar decât vrea să recunoască.

— Tatălui său îi plăceau mult obiectele din chihlimbar, spuse Monika. Şi lui la fel.

— Josef a fost mai secretos decât Ernst. Era greu să-ţi dai seama ce gândeşte. Am discutat de multe ori cu el despre Camera de Chihlimbar şi o dată chiar i-am propus să ne asociem, dar m-a refuzat. După părerea lui, ar fi fost o pierdere de timp şi de bani. Dar ceva în refuzul lui m-a deranjat şi m-a pus pe gânduri. Aşa că m-am apucat să întocmesc dosarul ăsta, verificând tot ce se putea verifica. Am ajuns la concluzia că au murit prea mulţi oameni şi că există prea multe coincidenţe, ca să fie vorba doar de simple întâmplări. Acum, Suzanne încearcă să-l omoare pe Christian şi plăteşte un milion de euro numai pentru câteva informaţii suplimentare legate de săpături. Şi, clătinând din cap, conchise: Cred că pista pe care o socoteam „rece ca gheaţa" s-a încălzit considerabil.

Monika arătă spre tăieturile de ziar împrăştiate pe birou.

— Crezi că toţi oamenii aceia au fost ucişi?

— Există vreo altă concluzie logică? întrebă Fellner. Monika se apropie de birou şi începu să citească articolele.

— Moartea lui Boria a venit la ţanc, nu-i aşa?

— Aşa s-ar părea, spuse Knoll. Nu ştiu exact cum. Dar a fost de ajuns ca Suzanne să-l ucidă pe Ceapaev şi să încerce să mă elimine pe mine.

— Locul unde se fac săpăturile ar putea fi important, spuse Fellner. Gata cu menajamentele. Christian, ai permisiunea mea să acţionezi cum crezi de cuviinţă.

— Credeam că eu mă voi ocupa de asta, spuse Monika, uitându-se la tatăl ei.

Fellner surâse.

— Trebuie să-i dai unui om bătrân o ultimă satisfacţie. Eu şi Christian am lucrat la cazul ăsta ani în şir. Simt că am dat de un fir. Te rog, *liebling,* dă-mi voie să termin ce-am început.

Monika zâmbi forţat, vădit nemulţumită. Dar, îşi zise Knoll, ce putea să spună?

Niciodată nu-şi înfruntase tatăl pe faţă, cu toate că, uneori, o scotea din minţi cu calmul său imperturbabil. Fellner era un tip de modă veche, pentru care menirea bărbatului era să conducă, în timp ce rolul femeii se limita la a face copii. Stăpânea un imperiu financiar, care domina piaţa comunicaţiilor din Europa. Politicieni şi industriaşi căutau să-i intre în graţii. Dar soţia şi fiul îi muriseră, iar Monika era singura Fellner rămasă în viaţă. De aceea, ea fusese obligată să-şi modeleze caracterul potrivit viziunii *lui* asupra idealului masculin. Noroc că era o femeie puternică şi inteligentă.

— Bineînţeles, tată. Faci cum doreşti.

Fellner îi luă mâna într-a lui.

— Ştiu că nu înţelegi. Dar te iubesc pentru respectul pe care mi-l porţi.

Knoll nu se mai putu abţine.

— Asta-i ceva nou.

Monika îi aruncă o privire ucigătoare. Fellner chicoti.

— Chiar aşa, Christian. Tu o cunoşti foarte bine. Voi doi veţi face o echipă grozavă.

Monika se aşează pe un scaun.

— Christian, spuse Fellner, întoarce-te la Stod şi află ce se întâmplă. Ocupă-te de Suzanne după bunul tău plac. Înainte să închid ochii, vreau să

ştiu ce s-a întâmplat cu Camera de Chihlimbar. Orice. Dacă ai reţineri, aminteşte-ţi ce s-a întâmplat în mină şi gândeşte-te la cele zece milioane de euro.

Knoll se ridică.

— Vă asigur că nu voi uita nimic.

—

42.

Stod.
Ora 13.45.

Salonul principal al hotelului Garni era plin. Paul stătea în picioare, ceva mai într-o parte, alături de Rachel, urmărind spectacolul. Sigur, dacă se punea la socoteală şi ambianţa, decorul încăperii ar fi trebuit să-l ajute în mod categoric pe Wayland McKoy. Hărţi colorate ale vechii Germanii atârnau, în rame groase, pe pereţii lambrisaţi. Un candelabru strălucitor, din bronz, punea în evidenţă scaunele stil şi covorul oriental cu model încărcat, ce completau atmosfera.

Cincizeci şi şase de persoane şedeau pe scaune, cu figuri ce exprimau nedumerire şi oboseală. După ce, cu patru ore în urmă, sosiseră pe aeroportul din Frankfurt, fuseseră transbordaţi în autobuze şi aduşi direct acolo. Aveau vârste cuprinse între treizeci şi şaizeci şi cinci de ani şi erau de diferite rase. Majoritatea erau albi, două perechi de culoare, amândouă în vârstă şi un cuplu de japonezi.

Toţi păreau curioşi şi nerăbdători.

McKoy şi Grumer stăteau la intrarea în încăperea lungă, împreună cu cinci excavatorişti. O echipă a televiziunii echipată cu videorecordere stătea cocoţată pe o platformă metalică. Doi bărbaţi cu mutre ursuze se aşezaseră undeva în spate, cu blocnotesurile în mână, părând a fi reporteri. McKoy intenţionase să îi dea afară, dar amândoi se prezentaseră ca fiind de la ZDF, un canal de ştiri german şi insistaseră să rămână.

— Ai grijă ce spui, îl avertizase Paul.

— Bine aţi venit, stimaţi parteneri, începu McKoy, zâmbind ca un pastor ce îşi televiza

slujbele. Murmurul conversaţiei încetă. Aveţi afară cafea, sucuri şi pateuri. Ştiu că aţi avut o călătorie lungă şi că sunteţi cu toţii obosiţi. Iar avionul a întârziat ca naiba, nu? Dar sunt convins că sunteţi la fel de nerăbdători să aflaţi cum merg lucrurile.

Abordarea directă fusese ideea lui Paul. McKoy ar fi preferat să tragă de timp, dar Paul îi explicase că n-ar fi rezolvat nimic, din contră, ar fi trezit suspiciuni.

„Păstrează un ton plăcut şi blând", îl sfătuise.

„Fără «să-mi bag picioarele» la fiecare două vorbe, cum te-am auzit vorbind ieri, bine?" îl imitase McKoy, asigurându-l în repetate rânduri că este un tip civilizat şi obişnuit să stăpânească o mulţime.

— Ştiu ce întrebări vă trec acum prin minte. Dacă am găsit ceva? Nu, nu încă. Dar ieri am făcut progrese. Vi-l prezint pe *Herr Doktor* Alfred Grumer, profesor de artă antică la Universitatea din Mainz. *Herr Doktor* este expertul nostru în săpături. Îi dau cuvântul, ca să vă explice ce s-a întâmplat.

Grumer veni în faţă, cu alura sa de profesor bătrân, îmbrăcat cu o haină din stofă, pantaloni din catifea şi cravată tricotată, cu mâna dreaptă în buzunar. Cu un surâs dezarmant începu:

— M-am gândit să vă povestesc câte ceva despre cum a început această aventură. Furtul comorilor de artă este o tradiţie străveche. Grecii şi romanii jefuiau întotdeauna bogăţiile popoarelor cucerite. În secolele al XIV-lea şi al XV-lea, cruciaţii au prădat tot ce se putea prăda, din estul Europei şi din Orientul Mijlociu. Bisericile şi catedralele din vestul Europei sunt şi acum împodobite cu lucrurile furate. În secolul al XVII-lea, a început să se practice o metodă mult mai rafinată. După o bătălie câştigată, marile colecţii regale – pe vremea aceea nu existau muzee – în loc să fie furate, erau cumpărate. De exemplu, când armata ţaristă a ocupat Berlinul în 1757, colecţiile

regelui Frederick al II-lea nu au fost atinse. Acest lucru ar fi fost considerat o barbarie, chiar şi de ruşi, ei înşişi socotiţi barbari de europeni. Napoleon a fost, poate, cel mai mare jefuitor dintre toţi. Muzeele din Germania, Spania şi Italia au fost golite pentru a umple Luvrul. După bătălia de la Waterloo, la Congresul de la Viena, din 1815, Franţa a fost somată să returneze obiectele furate. Unele au fost, dar multe au rămas în proprietatea Franţei şi pot fi văzute la Paris.

Paul era impresionat de felul în care se descurca Grumer. Perora ca un profesor la catedră. Lumea părea fascinată de informaţiile primite.

— Lincoln, preşedintele vostru, a emis un ordin, în timpul Războiului Civil, care cerea protejarea operelor de artă clasice ale Sudului, a bibliotecilor, a colecţiilor ştiinţifice şi a instrumentelor valoroase. O conferinţă ţinută la Bruxelles în 1874 a aprobat o recomandare similară. Ţarul Nicolae al II-lea a propus legi de protecţie chiar mai drastice, aprobate la Haga în 1907, dar aceste coduri morale au avut o valoare limitată în timpul celor două războaie mondiale ce aveau să urmeze. Hitler a ignorat total Convenţia de la Haga, imitându-l pe Napoleon. Naziştii au înfiinţat un întreg departament administrativ, care se ocupa numai de jafuri. Hitler dorea să construiască un mastodont, Muzeul Fuhrer-ului, care urma să adăpostească cea mai mare colecţie de artă din lume. Intenţiona să-l ridice la Linz, în Austria, locul lui de naştere, pe care el îl numea *Sonderauftrag Linz,* adică Misiunea Specială de la Linz. Ar fi trebuit să devină centrul celui de-al Treilea Reich, proiectat chiar de Hitler. Grumer făcu o pauză, lăsând ca informaţiile să-şi facă efectul, apoi continuă: Cu toate acestea, pentru Hitler, jaful servea altui scop, acela de a demoraliza duşmanul şi acest lucru s-a şi întâmplat, mai cu seamă în Rusia, unde palatele imperiale din jurul Leningradului au fost devastate, la lumina zilei, în văzul oamenilor. De

la goţi şi vandali nu mai trecuse Europa printr-un asemenea asalt asupra culturii. Toate muzeele din Germania erau ticsite de opere de artă prădate, în special cel din Berlin. În ultimele zile ale războiului, când ruşii şi americanii se apropiaseră, un tren încărcat cu opere de artă s-a îndreptat dinspre Berlin, spre sud, în Munţii Harz. Aici, în această regiune în care ne aflăm.

Pe ecran, apăru imaginea unui lanţ muntos. Apoi, Grumer apăsă pe un buton şi opri aparatul pe una dintre imagini, ce înfăţişa o pădure.

— Naziştii preferau să ascundă lucrurile sub pământ. Peşterile din Munţii Harz erau deseori folosite drept depozite, regiunea aflându-se în apropierea Berlinului, fapt dovedit de descoperirile făcute după război. Patrimoniul naţional al Germaniei a fost ascuns aici, ca şi peste un milion de cărţi, picturi şi tone de sculpturi. Dar, poate că cel mai straniu depozit secret a fost găsit nu departe de locul în care ne aflăm, un grup de soldaţi americani raportând descoperirea unui zid din cărămidă, proaspăt construit, cu grosimea de aproape doi metri, lung de aproximativ cinci sute de metri, ce înainta în interiorul muntelui. A fost dărâmat, de cealaltă parte găsindu-se o uşă din oţel, încuiată.

Paul urmărea chipurile partenerilor lui McKoy. Erau încremenite. La fel rămăsese şi el. Grumer continuă:

— Americanii au găsit înăuntru patru coşciuge imense. Unul era împodobit cu o jerbă, cu simboluri naziste şi cu numele lui Adolf Hitler scris pe o parte. Celelalte trei erau acoperite cu steagurile regimentelor germane. S-au mai găsit şi un sceptru împodobit cu pietre preţioase, un glob pământesc, două coroane şi săbii. Totul avea un aer teatral, semănând cu un sanctuar. Imaginaţi-vă ce au crezut acei soldaţi. Că acolo se afla mormântul lui Hitler. Dar, slavă Domnului, nu era aşa. Coşciugele conţineau rămăşiţele pământeşti

ale mareşalului von Hindenburg, ale soţiei acestuia, ale lui Frederick cel Mare şi ale lui Frederick Wilhelm I.

Grumer schimbă imaginea, care arăta acum interiorul încăperii din peşteră. Ceva mai devreme, McKoy se deplasase până la locul săpăturilor şi refăcuse imaginile video de cu o zi în urmă, într-o versiune redactată pe baza materialelor, pentru a mai câştiga ceva timp. Acum, Grumer folosea aceste imagini pentru a explica cum se făcuseră săpăturile, prezentând cele trei camioane şi cadavrele. Cincizeci şi şase de perechi de ochi se lipiseră parcă de ecran.

— Găsirea acestor camioane este extrem de incitantă. Este clar că au transportat acolo ceva de mare valoare. Pe vremea aceea, camioanele erau un lux, iar abandonarea a trei dintre ele în munţi ne dă de înţeles că miza fusese extrem de mare. Cele cinci schelete au adâncit şi mai mult misterul.

— Dar în camioane ce-aţi găsit? Veni prima întrebare din rândul publicului.

McKoy veni în faţă.

— Camioanele erau goale.

— Goale? se auziră câteva voci.

— Întocmai. Toate cele trei remorci erau goale, repetă McKoy, făcându-i semn lui Grumer să schimbe imaginea.

— Nu este ceva neobişnuit, interveni Grumer. Apăru o nouă imagine, o parte a încăperii, ce nu fusese intenţionat filmată la prima înregistrare. Aici se vede cea de-a doua intrare în încăpere, explică el, arătând spre ecran. Credem că mai există o încăpere dincolo de aceasta. Acum vom începe săpăturile acolo.

— Chiar vreţi să spuneţi că acele camioane sunt goale? întrebă un bărbat în vârstă.

Paul ştia că acesta era momentul cel mai dificil. Întrebările. Adevărul. Dar aveau să treacă şi peste asta, el şi Rachel pregătindu-l pe McKoy, ca pe un martor la proces, să facă faţă tirului de întrebări.

Paul fusese de acord cu strategia de a anunţa posibilitatea existenţei unei alte încăperi. Doamne ajută, aşa să fie! Cine ştie? Cel puţin, preţ de câteva zile, partenerii ar fi fost mulţumiţi, până ce echipa lui McKoy ar fi străpuns cealaltă intrare, pentru a afla, în cele din urmă, ce se afla dincolo. McKoy se descurca de minune, răspunzând fiecărei întrebări în detaliu şi cu zâmbetul pe buze. Uriaşul avusese dreptate. Ştia să manipuleze mulţimile. Paul îşi plimbase permanent privirea prin salonul spaţios, încercând să aprecieze reacţia fiecăruia dintre ei.

Deocamdată totul mergea bine.

Cei mai mulţi păreau mulţumiţi de explicaţii.

În celălalt capăt al încăperii, acolo unde uşile duble dădeau în holul de la intrare, observă o femeie ce îşi făcea loc să intre. Era minionă, cu părul blond până la umeri, dar nu-i distingea bine figura, fiindcă se aşezase în umbră. Cu toate acestea, i se părea oarecum cunoscută.

— Paul Cutler este consilierul meu juridic, zise McKoy. Auzindu-şi numele, Paul întoarse capul.

— Domnul Cutler este dispus să ne consilieze pe *Herr Doktor* şi pe mine, în situaţia în care se ivesc dificultăţi de ordin juridic la locul săpăturilor. Sperăm să nu apară, însă domnul Cutler, avocat în Atlanta, ne va acorda, cu bunăvoinţă, din timpul domniei sale.

Paul surâse auditoriului, stânjenit de prezentarea pompoasă, dar incapabil să spună ceva. Mulţumi publicului apoi îşi întoarse din nou privirea spre ieşire.

Femeia dispăruse.

43.

Suzanne ieşi în fugă din hotel. Văzuse şi auzise destul. McKoy, Grumer şi soţii Cutler se aflau acolo, părând ocupaţi. După socoteala ei, se mai aflau acolo şi cinci muncitori. Conform informaţiilor primite de la Grumer, ceilalţi doi înscrişi pe statul de plată rămăseseră de pază la locul săpăturilor.

Surprinsese privirea lui Paul Cutler îndreptată spre ea, dar asta nu trebuia să o îngrijoreze. Aspectul ei fizic era total diferit de cel pe care îl avusese cu o săptămână în urmă, în biroul lui din Atlanta. Dar, ca să fie sigură, rămăsese în umbră, zăbovind doar câteva clipe, suficient cât să vadă ce se petrecea acolo şi să-şi facă un plan. Riscase mergând la Garni, dar nu avea încredere în Alfred Grumer. Era prea german şi prea rapace. Un milion de euro? Asta doar în visele lui. Chiar îl credea atât de naiv pe binefăcătorul ei?

Ajunsă afară, se grăbi să se urce în Porsche, apoi o luă spre est, spre locul săpăturilor, oprindu-se într-o pădure deasă, la o distanţă de jumătate de kilometru. După un scurt urcuş, găsi o baracă şi intrarea în puţul minei. Generatorul de afară funcţiona, dar nu se vedeau camioane, maşini sau oameni în apropiere.

Intră în puţ şi se îndreptă spre o galerie aflată în semiîntuneric, ghidându-se după lumina becurilor. Tuburile cu halogen erau stinse, singura sursă de lumină venind dintr-o încăpere alăturată. Se întinse să verifice unul dintre becuri. Cald. Uitându-se în jos, descoperi că cele trei becuri fuseseră scoase din priză.

În întunericul din galerie, zări o siluetă. Se apropie. Un bărbat îmbrăcat în salopetă zăcea în nisip. Îi controla pulsul. Slab, dar exista.

Se uită în încăpere printr-o deschizătură în stâncă. Pe peretele îndepărtat se profila o umbră. Se ghemui şi se strecură înăuntru. Nimic nu-i trăda intrarea, nisipul fin înăbuşindu-i paşii. Hotărî să nu-şi scoată arma până nu vedea cine se afla acolo.

Se îndreptă spre cel mai apropiat dintre camioane şi se aplecă, uitându-se pe sub şasiu. Lângă ultimul camion, văzu două picioare încălţate cu cizme. Apoi paşii se îndreptară spre dreapta. Agale. Era limpede că persoana nu-i remarcase prezenţa. Rămase liniştită, hotărând să rămână ascunsă. Paşii se opriră în spatele camionului.

Se auzi fâşâind prelata. Probabil că persoana se uita în remorcă. Prinse ocazia şi se strecură spre partea din faţă a celui mai apropiat camion, apoi se repezi spre capota următorului. Acum persoana stătea în diagonală faţă de locul unde se afla ea. Reuşi să distingă chipul celui aflat la aproape şase metri depărtare.

Christian Knoll.

Simţi fiori de gheaţă pe şira spinării.

Knoll cercetă interiorul remorcii ultimului camion. Gol. Camioanele fuseseră bine curăţate. Nici în cabine, nici în remorci, nu mai era absolut nimic. Dar cine făcuse asta? McKoy? În nici un caz. Nu auzise nici un zvon cum că s-ar fi găsit ceva. În plus, ar fi rămas resturi. Lăzi. Material de umplutură. Dar acolo nu era nimic. În afară de asta, ar fi lăsat McKoy un loc plin cu bogăţii păzit doar de un om uşor de doborât dacă ar fi găsit o comoară formată din opere de artă furate? Explicaţia cea mai logică era că acele camioane fuseseră deja golite atunci când McKoy descoperise încăperea.

Dar cum?

Şi scheletele. Erau ale vreunor hoţi care încercaseră să fure cu zeci de ani în urmă? Posibil. Nimic neobişnuit. Multe peşteri din Munţii Harz fuseseră jefuite, mai ales de către armatele

americane şi ruseşti, care prădaseră regiunea imediat după război, sau, mai târziu, de către vânătorii de comori, înainte ca statul să preia controlul asupra regiunii. Păşi peste unul dintre schelete şi se uită la oasele înnegrite. Scena era sinistră. De ce o interesau pe Danzer lucruri care, practic, nu existau? Atât de interesată, încât să caute să câştige bunăvoinţa unui informator sub acoperire, care pretindea un milion de euro doar ca acont pentru informaţiile furnizate. Ce fel de informaţii?

Knoll avea un sentiment ciudat. Acelaşi care, în Atlanta, îl avertizase că Danzer era pe urmele lui. Acelaşi care acum îi spunea că acolo se mai afla cineva.

Îşi impuse să se mişte normal. O răsucire bruscă l-ar fi alungat pe intrus. Aşa că o porni agale pe lângă camion, îndepărtându-se de ieşire. Dar intrusul evita intenţionat lumina, de teamă ca umbra să nu-i trădeze mişcările. Se opri şi, ghemuindu-se, se uită pe sub cele trei camioane să vadă picioarele cuiva. Nu văzu nimic.

Suzanne stătea încremenită în spatele unuia dintre cauciucurile dezumflate. Îl văzuse pe Knoll înaintând până în mijlocul încăperii, după care îl auzise oprindu-se. El nu făcuse nici un efort să-şi înăbuşe zgomotul paşilor, iar asta o îngrijora. O simţise? Ca în Atlanta? Poate că şi el se uita pe sub camioane. Dacă da, nu avea ce să vadă. Dar nu va mai sta mult pe gânduri. Suzanne nu era obişnuită cu un asemenea adversar. Cei mai mulţi nu aveau şiretenia lui Christian Knoll. Şi, odată ce s-ar fi convins că era ea şi-ar fi luat, cu siguranţă, revanşa. Aflase, probabil, despre Ceapaev, îşi dăduse seama că mina fusese doar o capcană şi redusese lista de suspecţi la unul singur. Traseul lui Knoll prin încăpere era un alt motiv de îngrijorare.

Îi dirija mişcările. Ticălosul ştia.

Suzanne scoase pistolul Sauer şi puse degetul pe trăgaci.

Knoll îşi răsuci braţul drept şi dădu drumul stiletului. Prinse în palmă cuţitul cu mâner de jad de culoarea levănţicii, pregătindu-se, la rândul său, de atac. Apoi, mai aruncă o privire pe sub camioane. Nu zări nimic. Oricine ar fi fost, se folosea de înălţimea roţilor ca să se ascundă. Hotărî să acţioneze şi îşi făcu vânt peste capota ruginită a celui mai apropiat dintre camioane, aterizând în partea cealaltă.

Suzanne Danzer se afla la o distanţă de şase metri, lipită de una dintre roţile din spate. Când îl văzu, avu un şoc şi ridică pistolul la ochi. Knoll sări în faţa camionului alăturat. Se auziră două împuşcături înfundate, dar gloanţele ricoşară în peretele de stâncă.

Knoll se îndreptă de spate şi aruncă stiletul.

Suzanne se aruncase deja la pământ, anticipându-i gestul. Îi cunoştea stilul şi văzuse şi vârful stiletului sclipind în lumină, atunci când el se pregătise pentru primul atac. Dându-şi seama că gloanţele ei aveau să-i distragă atenţia, dar nu pentru foarte mult timp, Suzanne era pregătită când el făcuse un pas înapoi şi îşi luase avânt ca să azvârle stiletul spre ea.

Lama trecu razant pe lângă ea, străpungând prelata întărită a remorcii celui mai apropiat dintre camioane şi înfigându-se până la plasele în textura subţire şi rigidă. Acum nu-i va lua decât o clipă să treacă la atac. Suzanne mai trase un foc în direcţia lui Knoll, dar, din nou, lovi doar peretele de stâncă.

— De data asta nu ţi-a mers, Suzanne, spuse Knoll tărăgănând cuvintele. A mea eşti.

— Iar tu eşti neînarmat.

— Eşti sigură?

Suzanne se uită în jos, la pistolul din mână, întrebându-se câte gloanţe îi mai rămăseseră în încărcător. Patru? În timp ce scruta cu privirea încăperea, mintea îi lucra cu febrilitate. Knoll se postase între ea şi singura cale de ieşire. Avea

nevoie de o manevră care să îl oprească pe ticălos, atât cât să îi permită ei să scape din cursa ce-i fusese întinsă. Se uită la pereţii de stâncă, la camioane, la becuri.

Da, becurile.

Întunericul va fi aliatul ei.

Scoase repede încărcătorul din pistol şi-l înlocui cu cel plin, din buzunar. Acum avea şapte gloanţe. Îndreptă pistolul spre cel mai apropiat dintre tuburile cu halogen şi trase. Tubul explodă ca un foc de artificii. Se ridică şi, repezindu-se spre deschizătura din stâncă, trase şi în celălalt tub, care explodă într-o ploaie de scântei, după care încăperea rămase în beznă. Îşi calculase retragerea chiar înainte ca ultimul tub să se stingă, în speranţa că alerga în direcţia corectă. Altfel avea să se trezească faţă în faţă cu peretele de stâncă.

Când explodă primul tub, Knoll se repezi să-şi recupereze stiletul, conştient că nu avea la dispoziţie decât câteva secunde. Danzer avusese dreptate, fără stilet era dezarmat. Un pistol i-ar fi prins bine, dar făcuse imprudenţa să-şi lase C2-75B-ul în camera de hotel, socotind că nu avea nevoie de el pentru o scurtă inspecţie în subteran. De fapt, prefera stiletul unui pistol, însă acum i-ar fi fost de folos o armă cu cincisprezece focuri.

Desprinse stiletul din prelată şi se întoarse. O văzu pe Danzer alergând spre deschizătura din stâncă ce dădea spre puţul minei. Se pregăti să arunce din nou stiletul.

Atunci explodă şi cel de-al doilea tub într-o ploaie de scântei.

Apoi încăperea se cufundă în întuneric.

Suzanne alergă drept înainte spre spărtura ce dădea în galerie. În faţă, puţul principal era luminat de o mulţime de becuri. Luându-l în vizor pe cel mai apropiat, se repezi într-acolo, apoi o luă de-a lungul puţului îngust, folosind pistolul, ca să spargă becurile şi să-şi acopere retragerea.

Knoll fu orbit de prima explozie. Închise ochii, spunându-şi că trebuia să rămână calm. Cum o numise mai devreme Monika pe Danzer?

„Un şoricuţ.”

Asta s-o creadă ea. Mai degrabă al dracului de periculoasă.

Mirosul înţepător de ars îi umplu nările. Din cauza întunericului, se făcuse şi mai frig. Deschise ochii. Bezna era din ce în ce mai adâncă. Dincolo de deschizătura din stâncă, în galeria principală, becurile începuseră să explodeze.

Se îndreptă în fugă spre ele.

Suzanne alerga spre lumina zilei. Din spate auzea ecoul paşilor lui Knoll, care se apropia. Trebuia să se mişte cât mai repede. Afară soarele apunea. Străbătu în fugă pădurea deasă, ca să ajungă la maşină. Nu avea nevoie decât de jumătate de minut ca să ajungă în locul unde o lăsase. Din fericire, avea un avans substanţial faţă de Knoll. Şi, în afară de asta, el poate că nici nu ştia în ce direcţie o apucase ea după ce ieşise din mină.

Alergă în zigzag printre pini, printre ferigi, gâfâind şi impunându-şi să nu se oprească.

Ieşind din subteran, Knoll studie repede şi atent împrejurimile. În dreapta, la o distanţă de cincizeci de metri, zări ceva furişându-se printre copaci. Măsură cu privirea silueta care alerga.

Era o femeie.

Danzer.

O rupse la fugă după ea, cu stiletul în mână.

Suzanne ajunse la Porsche, se aşeză la volan şi porni motorul, băgă în viteza întâi şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Roţile începură să se învârtească muşcând pământul, apoi maşina se puse în mişcare. În oglinda retrovizoare, îl văzu pe Knoll apărând dintre copaci cu stiletul în mână.

Se grăbi să iasă în şosea, unde opri şi, scoţând capul pe geam, îl salută, după care se îndepărtă în trombă.

Gestul ei aproape că îl făcu pe Knoll să zâmbească. Era modul ei de a se răzbuna pentru faptul că o trăsese pe sfoară pe aeroportul din Atlanta. Probabil că Danzer era mândră de sine şi fericită că reuşise să scape, o nouă victorie asupra lui.

Se uită la ceas. 16.30.

N-avea importanţă.

Ştia exact unde avea să se afle ea peste şase ore.

44.

Ora 16.45.

Paul aşteptă până când şi ultimul partener ieşi din salon. Wayland McKoy le zâmbise fiecăruia în parte şi le strânsese mâinile, asigurându-i de succesul scontat. Uriaşul părea mulţumit. Întâlnirea se desfăşurase fără incidente. Preţ de aproape două ore ţinuseră piept întrebărilor, înflorind răspunsurile cu poveşti romanţate despre nazişti lacomi şi comori încă nedezgropate, folosind istoria drept narcotic, pentru a le amorţi curiozitatea.

McKoy se apropie de el.

— Mizerabilul de Grumer a fost grozav, nu?

Paul, McKoy şi Rachel rămăseseră singuri, toţi partenerii retrăgându-se în camere. Grumer ieşise şi el cu câteva minute mai devreme.

— Da, Grumer s-a descurcat de minune, dar mă nelinişteşte stagnarea lucrărilor, zise Paul.

— Care stagnare? Am de gând să excavez cealaltă intrare, care ar putea duce într-o altă încăpere.

Rachel se încruntă.

— Semnalele radar au indicat ceva?

— Al dracului să fiu dacă ştiu, doamnă judecător. Înjurătura o făcu să zâmbească. Începuse să-l simpatizeze pe McKoy, atitudinea lui tranşantă şi gura slobodă semănându-i întrucâtva. Mâine vom conduce grupul să arunce o privire la locul săpăturilor, spuse el. Asta ar trebui să ne mai dea un răgaz de câteva zile. Poate avem noroc cu cealaltă intrare.

— Când o zbura porcul, replică Paul. Există o problemă, McKoy. Trebuie să judecăm lucrurile prin prisma legalităţii. Voi lua legătura cu firma

mea şi le voi trimite prin fax scrisoarea aceea de intenţie. Departamentul pentru litigii o va studia.

McKoy oftă.

— Şi cât mă va costa toată afacerea asta?

— Zece mii, avans. Tariful e de două sute cincizeci pe oră şi se plăteşte la oră, lunar.

McKoy trase adânc aer în piept.

— Uite pe ce se duc cei cincizeci de mii ai mei. Bine că nu i-am cheltuit.

Paul se întrebă dacă nu venise momentul să-i povestească despre Grumer. Trebuia să-i arate portofelul? Să-i spună despre literele scrise pe nisip? Poate că ştiuse tot timpul că încăperea nu conţinea nimic interesant şi ascunsese informaţia. Ce spusese Grumer de dimineaţă? Ceva despre bănuiala sa că încăperea era goală. La urma urmelor, de ce să nu dea vina pe Grumer, care era şi cetăţean străin, după care să pretindă sprijin legal? „Dacă n-ar fi fost Grumer, McKoy nu s-ar fi apucat de săpături.” În felul acesta, partenerii ar fi fost obligaţi să-l urmărească pe Grumer în justiţie. Costurile ar exploda, făcând, poate, acest litigiu impracticabil din punct de vedere financiar. Suficient cât să facă lupii să bată în retragere.

— Ar mai fi ceva ce..., începu Paul.

— *Herr* McKoy, se auzi vocea lui Grumer, care între timp intrase în salon, la locul săpăturilor a avut loc un accident.

Rachel se uită la capul muncitorului. Sub părul negru şi des se vedea un cucui mare cât un ou de găină. Ea, Paul şi McKoy se aflau în încăperea din mină.

— Stăteam acolo, zise bărbatul, arătând spre galeria exterioară şi, la un moment dat, am văzut negru în faţa ochilor.

— Înainte de asta, n-ai văzut şi n-ai auzit nimic? întrebă McKoy.

— Nimic.

Muncitorii erau ocupaţi cu înlocuirea becurilor din tuburile cu halogen. Unul dintre ele era deja

aprins. Rachel studie locul. Becuri sparte, tuburi distruse în galeria principală, una dintre prelate sfâşiată într-o parte.

— Tipul probabil că m-a atacat pe la spate, spuse bărbatul frecându-şi ceafa.

— De unde ştii că era un tip? întrebă, din nou, McKoy.

— L-am văzut eu, răspunse un alt muncitor. Eram afară, în baracă şi studiam reţeaua de tuneluri din zonă. Am văzut o femeie cu un pistol în mână, ieşind în fugă din puţ. Imediat după ea, a apărut un bărbat cu un cuţit în mână. Amândoi au dispărut în pădure.

— Te-ai luat după ei? întrebă McKoy.

— Cum naiba să mă iau?

— De ce dracu' nu te-ai luat?

— Mă plătiţi să sap, nu să fac pe eroul. Am intrat aici. Era întuneric ca noaptea. Am ieşit să aduc o lanternă. Atunci l-am găsit pe Danny zăcând în galerie.

— Cum arăta femeia? întrebă Paul.

— Blondă, mică de statură. Iute ca o nevăstuică.

Paul clătină din cap.

— Mai devreme era la hotel.

— Când anume? întrebă McKoy.

— În timp ce discutam cu Grumer. Nu a stat decât câteva minute. McKoy înţelese.

— Atât cât să se asigure că eram cu toţii acolo.

— Aşa arăta, confirmă Paul. Cred că este vorba despre aceeaşi femeie care a venit la biroul meu. Arăta puţin altfel, dar mi s-a părut cunoscută.

— Intuiţie de avocat! replică McKoy.

— Cam aşa ceva.

— La bărbat te-ai uitat? îl întrebă Rachel pe muncitor.

— Un tip înalt, blond. Cu un cuţit.

— Era Knoll, confirmă ea. Imaginea lamei stiletului îi fulgeră prin minte. Sunt aici, Paul. Amândoi sunt aici.

Rachel urca abătută scările de la Garni, îndreptându-se cu Paul spre camera lor de la etajul al doilea. Ceasul ei arăta ora 20.30. Mai devreme, Paul îi telefonase lui Fritz Pannik, dar răspunsese robotul. Paul îi lăsase un mesaj, îi spuse despre Knoll şi despre femeie, despre bănuielile sale şi-l rugă pe inspector să-l sune. Dar la recepţie nu găsise nici un mesaj de răspuns.

Apoi, McKoy insistase ca ei să ia cina împreună cu partenerii, iar lui Rachel îi convenise. Cu cât mai multă lume în jurul lor, cu atât mai bine. Ea, Paul, McKoy şi Grumer se amestecaseră printre membrii grupului, discuţiile învârtindu-se în jurul săpăturilor şi a ceea ce putea fi găsit înăuntru. Dar ea se gândise tot timpul la Knoll şi la femeie.

— A fost cumplit, spuse ea. A trebuit să-mi măsor fiecare cuvânt, ca nu cumva, mai târziu, să se spună că am vrut să-i induc în eroare. N-a fost o idee bună?

— Parcă îţi plăcea aventura.

— Tu eşti un avocat respectat, eu judecătoare, iar McKoy s-a lipit de noi ca o ventuză. Dacă îi escrochează pe oamenii ăştia, putem deveni complici. Tatăl tău avea o vorbă: „Dacă ştii că nu poţi face faţă unei situaţii, măcar stai în banca ta”. Eu aş sta în banca mea.

Paul scoase din buzunar cheia de la cameră.

— Eu nu cred că McKoy a înşelat pe cineva. Cu cât studiez mai mult scrisoarea, cu atât îmi dau seama că, de fapt, este ambiguă, nu falsă. Acum, Grumer... el, nu sunt sigur... Descuie uşa şi aprinse lumina. Camera arăta ca după furtună. Sertarele erau răvăşite, uşa dulapului larg deschisă, salteaua sfâşiată şi toate hainele împrăştiate pe jos.

— Femeia de serviciu arde gazul de pomană, zise Paul.

Dar Rachel nu avea chef de glume.

— Treaba asta nu te îngrijorează? Cineva a scotocit pe-aici. Oh, fir-ar să fie! E vorba de scrisorile tatei şi de portofelul găsit de tine.

Paul închise uşa, îşi scoase haina şi apoi cămaşa din pantaloni. În jurul taliei avea prinsă o borsetă.

— Cam greu să o găsească cineva.

— Sfântă Fecioară! Niciodată n-am să te mai cert pentru obsesiile tale. Foarte inteligent din partea ta, Paul Cutler!

Paul îşi lăsă cămaşa în jos.

— Şi, pentru orice eventualitate, am lăsat copii ale scrisorilor în seiful din birou.

— Te aşteptai la aşa ceva?

— Nu ştiam la ce să mă aştept, zise el ridicând din umeri. Dar am vrut să fiu pregătit. Cu Knoll şi cu femeia aceea în preajma noastră nu ştii ce se poate întâmpla.

— Poate că ar trebui să plecăm. Campania pentru postul de judecător nu mă mai sperie chiar atât de mult acum, iar Marcus Nettles e mic copil în comparaţie cu ce se petrece aici.

Paul era calm.

— Trebuie să acţionăm într-un fel.

Rachel înţelese imediat ce voia să spună.

— De acord. Hai să-l căutăm pe McKoy.

Paul îl urmărea pe McKoy luptându-se cu uşa. Rachel stătea în spatele lui. Efectul celor trei halbe de bere uriaşe se vedea în forţa cu care izbea uşa.

— Grumer, deschide, urlă McKoy. Uşa se deschise.

Grumer era încă îmbrăcat în cămaşa cu mâneci lungi şi pantalonii pe care îi purtase la cină.

— Ce s-a întâmplat, *Herr* McKoy? A mai avut loc vreun accident? McKoy îl împinse la o parte şi dădu buzna în cameră. Paul şi Rachel îl urmară. Cele două veioze de la capul patului aruncau o lumină difuză. În mod sigur, Grumer citise până atunci. Pe pat, se afla, deschisă, o ediţie în limba engleză a cărţii lui Polk, *Influenţa olandeză asupra picturii germane renascentiste.*

McKoy îl apucă pe Grumer de cămaşă şi îl împinse cu putere în perete, făcând să tremure rama unui tablou.

— Eu sunt un bădăran din Carolina de Nord. În momentul de faţă, sunt un bădăran pilit din Carolina de Nord. N-ai vrea să afli ce înseamnă asta, dar îţi zic eu că nu-i de bine. Sunt furios. Cutler mi-a zis că ai şters nişte litere scrise pe nisip. Şi fotografiile unde sunt?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

McKoy îi dădu drumul şi îi repezi un pumn în stomac. Grumer se chirci, icnind de durere. McKoy îl trase în sus.

— Să mai încercăm o dată. Unde sunt fotografiile?

Grumer se chinuia să respire, horcăind, dar reuşi să arate cu degetul spre pat. Rachel luă cartea. Înăuntru, un set de fotografii color, înfăţişând scheletele şi literele din nisip. McKoy îi dădu drumul lui Grumer pe covor şi începu să se uite atent la fotografii.

— Vreau să ştiu de ce, Grumer. De ce dracu'?

Paul se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i atragă atenţia că era prea violent, dar ajunse la concluzia că Grumer chiar o merita. În plus, McKoy oricum nu l-ar fi ascultat.

În cele din urmă, Grumer îi răspunse:

— Banii, *Herr* McKoy.

— Cincizeci de mii de dolari cu care te-am plătit eu nu ţi-au fost de-ajuns? Grumer rămase tăcut. Dacă nu vrei să scuipi sânge, ai face bine să spui tot ce ştii.

Grumer înţelese aluzia.

— Acum o lună de zile am fost contactat de un bărbat...

— Numele lui.

Grumer trase adânc aer în piept.

— Nu s-a prezentat. McKoy îl ameninţă cu pumnul. Te rog, ăsta-i adevărul. Nu şi-a dat numele şi am vorbit cu el doar la telefon. Citise despre angajarea mea la aceste excavaţii şi mi-a oferit douăzeci de mii de euro pentru informaţii.

N-am văzut nimic rău în asta. Mi-a mai zis că voi fi contactat de o femeie pe nume Margarethe.

— Şi?

— Aseară m-am întâlnit cu ea.

— Vreunul din voi ne-a răscolit camera? întrebă Rachel.

— Amândoi. O interesa corespondenţa tatălui dumneavoastră.

— A spus de ce? întrebă McKoy.

— *Nein,* dar cred că pot afla. Grumer începuse să respire normal, dar încă se ţinea cu mâna de burtă, sprijinindu-se de perete. Aţi auzit vreodată despre *Retter der Verlorenen Antiquitäten?*

— Nu, lămureşte-mă tu, zise McKoy.

— Este un grup format din nouă persoane, cu identităţi necunoscute, dar toate bogate şi iubitoare de artă. Ei angajează căutători, colectori personali, numiţi achizitori. Ceea ce mi se pare ingenios este numele acestei organizaţii: „Recuperatorii de Obiecte Vechi Pierdute". Ei fură numai ceea ce a fost deja furat. Achizitorul fiecărui membru primeşte recompense pentru obiectele procurate. E un joc complicat şi costisitor, dar totuşi un joc.

— Treci la subiect, îi spuse McKoy.

— Această Margarethe, bănuiesc eu, este un achizitor. N-a spus-o şi nici n-a sugerat-o, dar cred că intuiţia nu mă înşeală.

— Ce ştii despre Christian Knoll? îl întrebă Rachel.

— Acelaşi lucru. Cei doi sunt în competiţie.

— Ce-mi vine să te iau din nou la bătaie, zise McKoy. Această Margarethe pentru cine lucrează?

— Aş zice că pentru Ernst Loring, dar este doar o presupunere. Numele îi atrase atenţia lui Paul, care observă că Rachel asculta încordată.

— Din câte ştiu eu, membrii clubului sunt extrem de competitivi. Există mii de obiecte pierdute de recuperat. Cele mai multe, din vremea celui de-al Doilea Război Mondial, dar multe au fost furate din muzee şi colecţii particulare din

întreaga lume. De fapt, este o chestie foarte inteligentă să furi ceva deja furat. Cine să reclame?

McKoy se îndreptă spre Grumer.

— Îmi pui răbdarea la încercare. Treci dracu' la subiect!

— Camera de Chihlimbar, rosti Grumer gâfâind. Rachel îi puse o palmă în piept lui McKoy.

— Lasă-l să explice.

— Din nou este doar o presupunere a mea, dar Camera de Chihlimbar a părăsit Konigsbergul între ianuarie şi aprilie 1945. Nu se ştie sigur. Rapoartele nu sunt concludente. Erich Koch, gauleiter-ul Prusiei, a evacuat panourile la ordinul direct al lui Hitler. Însă Koch era protejatul lui Hermann Göring şi mult mai loial lui Göring decât lui Hitler. Este cunoscută rivalitatea dintre Hitler şi Göring în privinţa operelor de artă. Göring îşi motiva pasiunea de colecţionar prin dorinţa de a înfiinţa un muzeu naţional de artă la Karinhall, reşedinţa sa. Hitler trebuia să aibă întâietate la împărţirea prăzii, dar Göring i-a furat de sub nas unele dintre cele mai frumoase opere de artă. În timpul războiului, Hitler a preluat din ce în ce mai mult controlul asupra operaţiunilor militare, timpul nemaipermiţându-i să se ocupe şi de altele, dar Göring a continuat să se mişte, devenind un colecţionar împătimit.

— Ce are asta a face cu ceea ce se petrece aici? întrebă McKoy.

— Göring dorea Camera de Chihlimbar pentru muzeul din Karinhall. Unii afirmă că el şi nu Hitler, a ordonat evacuarea panourilor din Königsberg. El voia ca Erich Koch să le păzească de ruşi, de americani şi de Hitler. Dar se crede că Hitler i-a descoperit planul şi a confiscat comoara, înainte ca Göring să o poată pune la adăpost.

— Tata a avut dreptate, şopti Rachel.

Paul întoarse capul spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Odată, mi-a povestit despre Camera de Chihlimbar şi despre întrebările care i-au fost puse lui Göring după război, dar acesta nu a spus decât că, de data aceasta, Hitler i-o luase înainte. Apoi, Rachel le povesti despre Mauthausen şi despre cei patru soldaţi germani condamnaţi să moară îngheţaţi.

— De unde ai toate informaţiile astea? îl întrebă Paul pe Grumer. Socrul meu avea o mulţime de articole despre Camera de Chihlimbar, dar nici unul dintre ele nu menţionează nimic din ce ne-ai spus tu acum.

Intenţionat nu spusese „fostul socru", iar Rachel nu-l corectă, aşa cum făcea de obicei.

— Nu există nici o asemenea menţiune, spuse Grumer. Presa occidentală nu vorbeşte decât rareori despre Camera de Chihlimbar. Puţini oameni ştiu ce este aceasta. Dar savanţii germani şi ruşi studiază de mult subiectul. Am auzit această informaţie despre Göring în repetate rânduri, dar niciodată direct de la sursă, aşa cum ne-a povestit-o acum *Frau* Cutler, care, la rândul său, a auzit-o de la un martor ocular.

— Dar ce legătură are asta cu săpăturile noastre? insistă McKoy.

— O relatare afirmă că, în final, trei camioane au fost încărcate cu panouri, undeva la vest de Königsberg, *după* ce Hitler a preluat controlul. Camioanele s-au îndreptat spre vest şi de atunci nu au mai fost văzute. Nu puteau fi decât de mare tonaj...

— Ca Büssing NAG-urile, îl întrerupse McKoy. Grumer încuviinţă.

McKoy se trânti pe marginea patului.

— Ca acele trei camioane găsite de noi. Tonul lui tăios devenise moale.

— Coincidenţa e prea mare, nu?

— Dar camioanele sunt goale, interveni Paul.

— Aşa e, spuse Grumer. Probabil că Recuperatorii de Obiecte Vechi Pierdute ştiu mai

multe despre subiectul acesta. Poate că aşa se explică interesul, aş zice înverşunat, al celor doi achizitori.

— Dar n-ai de unde să ştii dacă Knoll şi femeia au vreo legătură cu grupul, zise Rachel.

— Nu, *Frau* Cutler, nu ştiu. Dar Margarethe nu mi-a făcut impresia unui colecţionar independent. Dumneavoastră aţi stat în preajma lui *Herr* Knoll. N-aţi spune acelaşi lucru?

— Knoll a refuzat să-mi dezvăluie pentru cine lucrează.

— Ceea ce îl face cu atât mai suspect, spuse McKoy.

Paul scoase din buzunarul de la haină portofelul găsit în peşteră şi i-l întinse lui Grumer.

— Ce zici de ăsta?

Şi îi explică unde anume îl găsise.

— Aţi descoperit exact ceea ce căutam eu, zise Grumer. Informaţia pe care o dorea Margarethe, pentru a putea estima când anume după 1945 s-a produs incidentul. Am controlat toate scheletele, dar nu am găsit nimic. Asta demonstrează că locul a fost violat după război.

— Înăuntru se află o bucată de hârtie. Despre ce este vorba?

Grumer se apropie să vadă mai bine.

— Pare a fi un permis sau o legitimaţie. Eliberat la data de 15 martie 1951. Expiră la 15 martie 1955.

— Margarethe voia să ştie asta? întrebă McKoy.

Grumer încuviinţă.

— Era dispusă să plătească bani frumoşi pentru informaţii. McKoy îşi trecu degetele prin păr. Uriaşul părea epuizat.

Grumer profită de moment şi începu să-i explice:

— *Herr* McKoy, habar n-aveam că locul era gol. Eram la fel de entuziasmat ca şi dumneata atunci când am pătruns înăuntru. Mai ales că semnalele radar erau din ce în ce mai clare. Nu s-au găsit nici

măcar urme de explozibili, iar pasajul de trecere era foarte îngust. Nu există nici o uşă sau armături de oţel pentru puţ sau pentru încăpere. Şi, apoi, camioanele de mare tonaj n-ar fi trebuit să fie acolo.

— Doar dacă şi blestemata aia de Cameră de Chihlimbar *a fost* acolo.

— Corect.

— Spuneţi-ne mai multe despre ceea ce s-a întâmplat, îi zise Paul lui Grumer.

— Nu prea mai sunt multe de spus. Relatările confirmă că panourile au fost puse în lăzi şi apoi încărcate în trei camioane. Se crede că s-au îndreptat spre sud, spre Berchesgarten, pentru a fi duse la adăpost în Alpi. Dar armatele sovietice şi americane se aflau pretutindeni în Germania. Nu aveai unde să te duci. Se presupune că toate cele trei camioane au fost ascunse, dar nu există documente care să specifice unde anume. Probabil că în minele din Munţii Harz.

— Şi v-aţi închipuit că, din moment ce pe Margarethe o interesează atât de mult corespondenţa lui Boria şi ea se află aici, Camera de Chihlimbar are legătură cu tot ceea ce se întâmplă, spuse McKoy.

— Pare o concluzie logică.

— Ce vă face să credeţi că Loring este patronul ei?

— E doar o bănuială bazată pe ceea ce am citit şi am auzit de-a lungul anilor. Familia Loring a fost şi este interesată de Camera de Chihlimbar.

Rachel avea şi ea de pus o întrebare.

— De ce aţi şters literele? Margarethe v-a plătit să faceţi asta?

— Nu chiar. Ea mi-a spus doar că nu trebuie să rămână nimic din ceea ce ar putea ajuta la localizarea în timp a încăperii după anul 1945.

— Dar de ce această grijă? se interesă Rachel.

— Adevărul este că n-am idee.

— Dar cum arată? întrebă Paul.

— Este aceeaşi femeie pe care aţi descris-o după-amiază.

— Îţi dai seama că s-ar putea să-i fi ucis pe Ceapaev şi pe tatăl lui Rachel?

— Şi n-ai scos o vorbă? îi spuse McKoy lui Grumer. Ar trebui să te zvânt în bătaie. Ai înţeles că sunt într-un mare rahat cu încăperea aia goală. Şi acum, asta. Uriaşul se frecă la ochi, părând că încearcă să se calmeze, apoi îl întrebă încet: Pentru când aţi fixat următoarea întâlnire?

— A spus că îmi telefonează ea.

— Vreau să mă anunţi imediat ce te sună ticăloasa. M-am săturat, ai înţeles?

— Foarte bine, spuse Grumer. McKoy se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Spre binele tău, Grumer. Anunţă-mă imediat ce ai veşti de la ea.

— Bineînţeles. Cum spui tu.

Când Paul deschise uşa, telefonul tocmai suna în camera lor. În timp ce Paul ridică receptorul, intră şi Rachel. La telefon era Fritz Pannik. Paul îi povesti pe scurt ce se întâmplase mai devreme, spunându-i inspectorului că femeia şi Knoll se aflau acolo sau, cel puţin, mai erau acolo cu câteva ore în urmă.

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, voi trimite pe cineva de la poliţia locală ca să ia declaraţii de la toată lumea.

— Credeţi că cei doi se mai află aici?

— Dacă Alfred Grumer spune adevărul, aş zice că da. Somn uşor, *Herr* Cutler şi ne vedem mâine.

Paul puse receptorul în furcă şi se aşeză pe pat.

— Ce părere ai? îl întrebă Rachel, aşezându-se lângă el.

— Tu eşti judecătorul. Grumer ţi se pare credibil?

— Mie nu, dar se pare că McKoy l-a crezut.

— Nu ştiu, dar am senzaţia că şi McKoy ascunde ceva. Nu bag mâna în foc, dar cred că ascunde ceva. Îl asculta foarte atent pe Grumer

când vorbea despre Camera de Chihlimbar. Dar acum nu ne ocupăm de asta. Pe mine mă preocupă Knoll şi femeia. Nu-mi place că tot dau târcoale pe-aici.

Rachel şedea lângă el, pe pat. Puloverul mulat, cu guler pe gât, îi scotea în evidenţă sfârcurile întărite. Regina de Gheaţă? Nu şi pentru el. Cu o noapte în urmă, apropierea de ea îl tulburase. În timp ce dormea, îi simţise mirosul. La un moment dat, încercase să se imagineze cu trei ani în urmă, pe când era încă însurat cu ea şi putea să o iubească şi fizic. Totul i se părea de domeniul supranaturalului. Comori pierdute. Ucigaşi mişunând prin preajmă. Fosta soţie în pat cu el.

— Poate că aveai dreptate, spuse Rachel. Ne-am băgat până peste cap în povestea asta şi acum trebuie să ieşim cât mai repede. Trebuie să ne gândim la Marla şi la Brent. Şi la noi, adăugă ea, uitându-se la el şi luându-l de mână.

— Ce vrei să spui cu asta?

Rachel îl sărută uşor pe buze. Paul rămase nemişcat, apoi ea îl îmbrăţişa, apăsându-şi buzele de ale lui.

— Eşti sigură de asta, Rachel? o întrebă el.

— Nu ştiu de ce, uneori, sunt atât de irascibilă. Tu eşti un om bun şi nu meriţi tot răul pe care ţi-l fac.

— Nu a fost doar vina ta.

— Iar începi. Mereu iei vina asupra ta. Nu poţi să mă laşi măcar o dată să mi-o asum şi eu?

— Ba da, cu cea mai mare plăcere.

— Chiar vreau asta... şi mai vreau ceva.

Uitându-se în ochii ei, Paul înţelese şi se dădu imediat jos din pat.

— Mi se pare ciudat. N-am mai fost împreună de trei ani, iar eu m-am obişnuit cu situaţia asta. Credeam că între noi nu mai poate fi vorba de... asta.

— Paul, ascultă-ţi instinctele. Nu e nevoie să planifici chiar totul. Ce e rău în a-ţi redescoperi

sexualitatea?

Paul îi susţinu privirea.

— Eu vreau mai mult decât atât, Rachel.

— Atunci, fă-o.

Paul se îndreptă spre fereastră, mărind distanţa dintre ei şi dădu la o parte perdelele, doar pentru a câştiga timp. Totul se întâmpla prea repede. Se uită în stradă, gândindu-se de câte ori nu visase să audă acele cuvinte. Nici nu se prezentase la tribunal când se pronunţase sentinţa de divorţ. O primise câteva ore mai târziu, pe fax, secretara punându-i-o pe birou fără nici o vorbă. Nici nu se uitase la foaia de hârtie. O făcuse ghemotoc şi o aruncase la coşul de gunoi. Cum putea semnătura unui judecător să reducă la tăcere vocea inimii lui?

Se întoarse cu faţa spre ea.

Rachel arăta superb, chiar şi cu zgârieturile căpătate cu o zi în urmă. De la început, ei doi formaseră un cuplu ciudat. Dar se iubeau, aveau împreună doi copii cu care se mândreau. Îşi mai puteau oare oferi acum o a doua şansă?

Se întoarse iar la fereastră încercând să găsească răspunsurile în bezna nopţii. Tocmai se pregătea să se bage în pat şi să se predea, când zări pe cineva în stradă.

Herr Doktor mergea apăsat, părând că tocmai atunci ieşise de la Garni.

— Grumer pleacă, zise el.

Rachel se repezi să se uite pe fereastră.

— N-a zis că o să plece.

Paul îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă.

— Poate că l-a sunat Margarethe. Ştiam că minte.

— Unde pleci?

— Mai întrebi?

45.

Paul şi Rachel ieşiră din hotel şi se luară după Grumer. Germanul se afla cam la o sută de metri în faţa lor, trecând grăbit pe lângă magazine închise şi cafenele aglomerate, care încă ofereau clienţilor bere, mâncare şi muzică. Din loc în loc, strada era luminată de felinare ce răspândeau în jur o lumină galbenă-verzuie.

— Ce facem? întrebă Rachel.

— Aflăm ce are de gând.

— Crezi că e o idee bună?

— Poate că nu e, dar dacă tot am intrat în horă...

Dar nu adăugă şi faptul că asta îl scutise să ia o hotărâre dificilă. Se întreba dacă nu cumva Rachel se simţea doar singură sau speriată. Îl deranjase ceea ce îi spusese când se aflau în Warthberg, luându-i apărarea lui Knoll, chiar dacă ticălosul o lăsase să moară. Nu-i plăcea să fie mantaua de vreme rea.

— Paul, trebuie să-ţi spun ceva.

În faţa lor, Grumer înainta cu paşi repezi, fără să slăbească ritmul.

— Ce?

— Chiar înainte de explozia din mină, când, la un moment dat, m-am întors cu faţa spre el, am văzut că avea un stilet în mână. Paul se opri în loc, uitându-se fix la ea. Da, avea un stilet în mână. Apoi s-a prăbuşit tavanul peşterii.

— Şi de-abia acum îmi spui asta?

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, dar mi-a fost teamă că nu vei vrea să rămâi şi că îi vei spune lui Pannik, iar el îşi va băga nasul.

— Rachel, eşti nebună? Asta e o treabă serioasă. Şi da, ai ghicit. N-aş fi rămas, dar nici pe tine nu te-aş fi lăsat aici. Nu-mi spune că poţi face chiar tot ce vrei. Atenţia îi fu atrasă în dreapta, Grumer

dispăruse după un colţ. Fir-ar să fie! Hai mai repede.

Şi începu să alerge, cu pulpanele hainei fluturând în vânt şi cu Rachel ţinându-se după el. Acum strada urca în pantă. Ajunse la colţul după care dispăruse Grumer şi acolo se opri. În stânga, se afla o *konditorei* închisă, cu o marchiză ce ocolea întregul colţ. Paul se uită în jur, prudent. Grumer mergea tot mai repede, părând că nu-l interesa dacă era urmărit sau nu. *Herr Doktor* traversă un mic scuar în mijlocul căruia se afla o fântână înconjurată de flori de geraniu. Totul – străzile, magazinele şi plantele – reflecta obsesia pentru curăţenie, mândria civică a poporului german.

— Trebuie să rămânem în spate, spuse Paul. Aici e mai întuneric şi asta ne va ajuta.

— Unde crezi că mergem?

— Pare a fi drumul spre abaţie. Se uită la ceas. 22.25.

În faţa lor, Grumer dispăru brusc în stânga, într-un şir de arbuşti ce formau un gard viu.

O luară la fugă şi văzură o alee de beton ce se pierdea în întuneric. Săgeata unui indicator arăta direcţia spre ABAŢIA CELOR ŞAPTE SUFERINŢE ALE FECIOAREI MARIA.

— Ai dreptate, se duce la abaţie, zise Rachel.

O luară pe drumul îngust ce urca în serpentină spre stânca înaltă şi abruptă. La jumătatea drumului întâlniră un cuplu ce se plimba ţinându-se de mână. Ajunşi în dreptul unei curbe strânse, Paul se opri când îl zări în faţă pe Grumer ce urca sprinten panta.

— Vino încoace, îi spuse lui Rachel şi o luă pe după umăr, trăgând-o spre el. Dacă se uită în spate, nu o să vadă decât doi îndrăgostiţi care se plimbă. De la distanţă, nu ne va distinge feţele.

Mergeau încet.

— Să ştii că n-o să scapi atât de uşor, spuse Rachel.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Când eram în cameră... ştii ce urma să se întâmple.

— Nici nu vreau să scap.

— Dar aveai nevoie de un răgaz, ca să te gândeşti, iar acum, cât ne plimbăm, ai tot timpul pentru asta.

Paul nu comentă. Rachel avea dreptate. Avea nevoie de timp de gândire, dar nu atunci. Pentru moment, Grumer era principala lui preocupare. Urcuşul îl obosise şi îl dureau muşchii pulpelor şi ai coapselor. Crezuse că era destul de în formă, dar cei cinci kilometri pe care îi alerga zilnic în Atlanta erau parcurşi pe drum drept, nu în pantă.

Poteca urca şi Grumer dispăru undeva, în vârful stâncii.

Clădirea abaţiei nu era departe. Faţada ei se întindea pe o suprafaţă de mărimea a două terenuri de fotbal, înălţându-se pe culmea stâncii, zidurile fiind ridicate pe o fundaţie boltită, din piatră. Printre copacii aflaţi la baza edificiului erau ascunse lămpi, ce scăldau în lumină zidurile din piatră colorată şi ferestrele înalte, cu zăbrele, de la cele trei etaje.

În faţa lor se înălţa o poartă, de asemenea luminată, străjuită de o parte şi de alta de clădiri. Arcada principală, era flancată de două bastioane. Dincolo de ea, în semiîntuneric, la circa cincizeci de metri în faţa lor, se afla o curte exterioară. Grumer dispăru pe sub arcadă. Luminile ce străjuiau poarta îl neliniştiră pe Paul. Din întuneric se auzea uguit de porumbei; în rest locul era pustiu.

Se apropiară, privind în sus la sculpturile ce îi înfăţişau pe apostolii Petru şi Pavel, aşezate pe piedestale înnegrite de vreme. De cealaltă parte, sfinţi şi îngeri, alături de peşti şi sirene. Deasupra intrării, un blazon, două chei din aur pe un fond albastru regal, iar pe fronton, o imensă cruce pe

care era scris: ABSIT GLORIARI NISI IN CRUCE.

— Glorie numai prin credinţă, murmură el.

— Poftim?

Paul îi arătă inscripţia.

— Glorie numai prin credinţă. Din Galateni, 6:14[12].

Păşiră dincolo de poartă. Un indicator arăta că se aflau în faţa gheretei portarului. Din fericire, aceasta era cufundată în întuneric. Grumer se afla deja în cealaltă parte a curţii, urcând în grabă treptele de piatră ce duceau la intrarea într-o biserică.

— Nu putem intra după el, spuse Rachel. Câţi oameni crezi că mai sunt înăuntru la ora asta?

— De acord. Să găsim o altă intrare.

Şi se uită în jur, prin curte şi la clădirile cu trei etaje ce o împrejmuiau din toate părţile, ale căror faţade în stil baroc, împodobite cu arcade romane, cornişe lucrate cu măiestrie şi statui, adăugau ansamblului o tentă religioasă. Majoritatea ferestrelor erau întunecate, iar în spatele perdelelor celor care erau luminate se vedeau umbre mişcându-se.

Biserica în care intrase Grumer se afla în cealaltă parte a curţii, turnurile sale simetrice fiind flancate de un dom de formă octogonală, puternic luminat. Aceasta părea să fie o anexă a clădirii care se afla ceva mai departe, probabil partea din faţă a abaţiei, zidurile laterale ce străjuiau punctul cel mai înalt al stâncii dominând oraşul şi râul.

— Poate că acolo mai e o intrare, spuse el, arătând către celălalt capăt al curţii, dincolo de biserică, spre nişte uşi duble din lemn de stejar.

Traversară curtea pietruită, trecând pe lângă pâlcuri de copaci şi tufişuri. Totul era învăluit de răcoarea nopţii. Paul încercă încuietoarea. Era deschis. Împinse încet uşa grea, ca să nu scârţâie. În faţa lor se întindea un culoar, la capătul căruia se zăreau strălucind slab patru becuri. Intrară. La

jumătatea culoarului, se afla o scară cu balustrade de lemn. De o parte şi de alta, tablouri în ulei, înfăţişând regi şi împăraţi. Dincolo de scări, de-a lungul coridorului igrasios, se afla o altă uşă închisă.

— Biserica trebuie să fie la acest nivel, iar uşa aceea probabil că duce înăuntru, şopti el.

Încercă uşa, care se deschise imediat. Un val de aer cald pătrunse în culoarul răcoros. De o parte şi de alta a încăperii se afla câte un coridor îngust, despărţit de restul camerei printr-o perdea grea de catifea. Lumina se strecura prin găurile din perdele şi pe dedesubt. Paul îi făcu semn lui Rachel să tacă şi intrară în biserică.

Se uită printr-una din găuri. Naosul imens era inundat de o lumină portocalie. Arhitectura flamboaiantă, frescele de pe tavan şi stucaturile viu colorate se combinau, alcătuind o simfonie de imagini, copleşitoare prin profunzime şi formă. Predominau maroniul roşcat, griul şi auriul. Coloane de marmură canelate se înălţau spre tavanul boltit, fiecare dintre ele împodobită cu muluri aurite ce susţineau diverse grupuri statuare.

Paul privi în dreapta.

O coroană aurită delimita mijlocul altarului principal, de mari dimensiuni. Într-un medalion apărea inscripţia NON CORONABITUR, NISI LEGITIME CERTAVERIT.

— „Fără luptă dreaptă nu există victorie”, traduse el, în şoaptă. Tot din Biblie. Timotei 2:5[13].

Două persoane stăteau deoparte, în stânga – Grumer şi blonda de dimineaţă. Paul se uită peste umăr şi îi spuse încet lui Rachel:

— Ea e aici. Grumer stă iar de vorbă cu ea.

— Auzi ceva? îi şopti Rachel la ureche.

Paul dădu din cap în semn că nu, apoi arătă spre stânga. Coridorul îngust aflat în faţa lor îi putea duce mai aproape de cei doi, perdeaua de catifea ce atârna până la podeaua din piatră ferindu-i de privirea altora. În partea opusă, se vedea o scăriţă

de lemn care ducea spre locul rezervat corului. Acel culoar drapat era probabil folosit de credincioşii care cântau în timpul liturghiilor. Înaintară, furişându-se. Paul găsi o altă gaură în perdeaua de catifea şi se uită prin ea, având grijă să nu o mişte. Grumer şi femeia stăteau lângă un aşa-numit altar al oamenilor. Citise despre această adăugire făcută în multe dintre bisericile europene. Piesa, lucrată în stilul catolic baroc al Evului Mediu în mod pasiv apropierea de Dumnezeu. Credincioşii din zilele noastre, graţie reformelor liturgice, ceruseră o participare mai activă, astfel că, în vechile biserici, fuseseră ridicate altare ale oamenilor, podiumul şi altarul fiind construite din lemn de nuc, la fel ca şi rândurile de bănci, acum goale.

Se aflau la douăzeci de metri de Grumer şi de femeie, ale căror şoapte de-abia se auzeau în liniştea apăsătoare.

Suzanne îl privea încruntată pe Alfred Grumer, care adoptase faţă de ea o atitudine neaşteptat de ţâfnoasă.

— Ce s-a întâmplat azi la locul săpăturilor? o întrebă Grumer în engleză.

— A apărut unul dintre colegii mei, care a devenit foarte... nerăbdător.

— Ai început să atragi atenţia şi asta nu e bine.

Lui Suzanne nu-i plăcea deloc tonul pe care-i vorbea germanul.

— Nu a fost alegerea mea. Trebuia să mă conving cum stă treaba.

— Ai banii?

— Ai informaţiile?

— *Herr* Cutler a găsit un portofel la locul săpăturilor. Din 1951. În încăpere s-a pătruns după război. Nu asta voiai să afli?

— Unde este portofelul?

— Nu l-am putut lua. Poate mâine.

— Şi scrisorile lui Boria?

— N-am reuşit să le subtilizez. După ceea ce s-a întâmplat după-amiază, toată lumea e în alertă.

— Şi pretinzi cinci milioane de euro pentru două eşecuri?

— Ai cerut informaţii despre locul săpăturilor şi despre data pătrunderii în peşteră. Le-am obţinut. Şi am şters şi dovada de pe nisip.

— Asta a fost invenţia ta. Ca să mai storci nişte bani. N-am nici o dovadă că tot ce spui e adevărat.

— Margarethe, hai să vorbim pe şleau! Adevărul e că te interesează Camera de Chihlimbar. Am dreptate?

Suzanne nu spuse nimic.

— S-au descoperit trei camioane de mare tonaj goale. O încăpere subterană, blocată. Cinci schelete, fiecare cu câte un glonţ în ţeastă. Două date, 1951 şi 1955. Este încăperea în care Hitler a ascuns Camera de Chihlimbar, pe care cineva, între timp, a furat-o. Eu bănuiesc că ai fost angajată de cineva, altfel de ce te-ar interesa toate astea.

— Speculaţii, *Herr Doktor*.

— Nici măcar n-ai clipit când am insistat pentru suma de cinci milioane de euro.

Tonul infatuat pe care îi vorbea Grumer o deranja din ce în ce mai mult.

— Altceva mai ai de spus?

— Dacă îmi aduc bine aminte, prin anii 1960 a circulat un zvon cum că Josef Loring a fost colaborator al naziştilor. Dar, după război, a reuşit să-şi facă o mulţime de relaţii în rândul comuniştilor cehoslovaci. A fost, de fapt, o stratagemă. Bănuiesc că fabricile şi topitoriile lui au reprezentat stimulente puternice pentru menţinerea unor prietenii trainice. Se spunea că Loring găsise locul unde Hitler ascunsese Camera de Chihlimbar. Localnicii jurau că Loring venise de câteva ori împreună cu echipele lui şi excavase minele înainte ca statul să preia controlul asupra acestora. Îmi închipui că într-una dintre aceste

incursiuni a găsit panourile şi mozaicurile florentine. E vorba despre încăperea noastră, Margarethe?

— *Herr Doktor,* nu recunosc, dar nici nu infirm ceea ce-mi spui, deşi pot să spun că lecţia asta de istorie mă fascinează. Ce-mi poţi spune despre Wayland McKoy? Şi-a terminat treaba?

— Intenţionează să înceapă săpături la cealaltă intrare, dar nu va găsi nimic. Şi tu ştii deja asta, nu? Părerea mea este că săpăturile au luat sfârşit. Ai adus banii, aşa cum am stabilit?

Suzanne se săturase de german. Loring avusese dreptate. Era un ticălos, care nu se gândea decât la bani. Un nimic de care trebuia să se ocupe imediat.

— Ţi-am adus banii, *Herr* Grumer.

Şi băgă mâna în buzunarul sacoului, să ia pistolul marca Sauer, la care fixase deja un amortizor de zgomot. Deodată, ceva îi trecu razant pe lângă umărul stâng, înfigându-se în pieptul lui Grumer. Germanul icni, se dădu pe spate, apoi se prăbuşi la podea. În lumina slabă din altar, Suzanne zări plăselele din jad şi minerul din ametist.

Christian Knoll sări din locul rezervat corului pe podeaua din piatră a naosului, ţinând un pistol în mână. Suzanne îşi scoase şi ea arma şi se ascunse în spatele podiumului, sperând că acesta era făcut din lemn masiv, nu din placaj.

Apoi riscă şi aruncă o privire.

Knoll trase un foc prin amortizor, dar glonţul ricoşa în podium, la câţiva centimetri de faţa ei. Suzanne se retrase, ghemuindu-se în spatele podiumului.

— În mină ai fost foarte inventivă, Suzanne, se auzi vocea lui Knoll.

— Mi-am făcut doar meseria, îi răspunse ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— De ce a trebuit să-l ucizi pe Ceapaev?

— Scuză-mă, amice, dar nu pot să-ţi spun.

— Păcat. Speram să aflu motivul înainte să te omor.

— Încă n-am murit.

Îl auzi pe Knoll chicotind, un fel de râs cavernos, al cărui ecou răsună sinistru în liniştea din jur.

— De data asta sunt înarmat. De fapt, e un cadou de la *Herr* Loring. O armă foarte precisă. CZ-75B. Cu cincisprezece focuri. Iar Knoll nu trăsese decât unul. Îi mai rămăseseră paisprezece ocazii ca să o ucidă. Prea multe.

— Aici nu mai ai tuburi cu halogen în care să tragi. Şi nici unde să fugi.

Îşi dădu seama, îngrozită, că avea dreptate.

Paul auzea doar frânturi din conversaţie. Îndoielile în privinţa lui Grumer se confirmau. *Herr Doktor* jucase pe două fronturi şi tocmai descoperise care era preţul plătit, uneori, de cei care trădează. Urmări îngrozit moartea lui Grumer şi pe cei doi adversari luând poziţie de atac, auzise împuşcăturile înfundate şi gloanţele pocnind prin biserică. Din spate, Rachel se uita peste umărul lui. Stăteau nemişcaţi, de teamă să nu fie descoperiţi. Paul ştia că trebuiau să iasă din biserică, dar într-o linişte absolută. Spre deosebire de cei doi, ei nu erau înarmaţi.

— Acela e Knoll, îi şopti Rachel la ureche.

Îşi închipuise. Iar femeia sigur era Jo Myers, sau Suzanne, cum îi spunea Knoll. Îi recunoscuse imediat vocea. Acum ştia sigur că ea îl omorâse pe Ceapaev, din moment ce nu negase când Knoll o întrebase despre asta. Rachel se lipi de el, tremurând. Dându-se înapoi, Paul o calcă din greşeală pe picior, apoi o strânse în braţe încercând să o liniştească, dar şi lui îi tremurau mâinile.

Knoll se ghemui pe cel de-al doilea rând de bănci. Îi plăcea situaţia. Chiar dacă adversara sa nu cunoştea bine planul bisericii, era limpede că Danzer nu avea pe unde să scape, fără ca el să aibă măcar câteva secunde la dispoziţie, ca să tragă.

— Spune-mi ceva, Suzanne, de ce ai pus explozibil în mină? Până acum noi nu am depăşit anumite limite.

— Ce-am făcut? Te-am împiedicat să o regulezi pe madam Cutler aia? Probabil că aveai de gând să i-o tragi şi apoi s-o ucizi. Am dreptate?

— Mi-a trecut asta prin minte. De fapt, tocmai mă pregăteam să pun în aplicare primul punct al planului, când tu m-ai întrerupt într-un mod atât de grosolan.

— Îmi pare rău, Christian. Cu toate astea, femeia aceea ar trebui să-mi mulţumească. Am văzut că a supravieţuit exploziei. Nu cred că ar fi avut acelaşi noroc dacă ar fi făcut cunoştinţă cu stiletul tău. Ar fi avut soarta lui Grumer, nu-i aşa?

— Vorba ta, Suzanne, nu-mi fac decât meseria.

— Uite ce e, Christian, poate că nu e nevoie să împingem lucrurile atât de departe. Ce-ai zice de un armistiţiu? Ne putem întoarce împreună la hotelul tău, să ne eliberăm de toată energia asta negativă. Ce zici?

Propunerea era tentantă, dar el avea de rezolvat o problemă serioasă, iar Danzer nu făcea decât să tragă de timp.

— Haide, Christian, te asigur că va fi mult mai bine decât cu târfa aia sclifosită de Monika. Pe vremuri, erai cât se poate de mulţumit.

— Înainte să mă mai gândesc, vreau câteva răspunsuri.

— O să încerc.

— De ce este atât de importantă încăperea din subteran?

— Nu pot vorbi despre asta. Cunoşti regulile.

— Camioanele sunt goale. Înăuntru nu se află nimic. De ce tot acest interes?

— Acelaşi răspuns.

— Funcţionarul de la arhivele din Sankt Petersburg e pe statul vostru de plată, nu?

— Bineînţeles.

— Ştii că am fost şi eu în Georgia?

— M-am gândit că era mai bine să stau deoparte.

— Ai intrat în casa lui Boria?

— Fireşte.

— Dacă nu i-aş fi sucit gâtul bătrânului, ai fi făcut-o tu?

— Doar mă cunoşti.

Abia atingând draperia, Paul îl auzi pe Knoll mărturisind cum îl omorâse pe Karol Boria. Icnind, Rachel făcu un pas înapoi, împingându-l pe Paul înainte. Perdeaua se mişcă. Paul îşi dădu seama imediat că gestul lui şi sunetul scos de Rachel erau mai mult decât suficiente ca să atragă atenţia celor doi. Aşa că, într-o clipă, o trase la podea. Dar alunecă şi căzu, lovindu-se la umăr.

Knoll auzi un icnet şi văzu perdeaua mişcându-se. Trase trei focuri într-acolo, la înălţimea pieptului.

Suzanne văzu şi ea perdeaua mişcându-se, dar pe ea o interesa cum să iasă mai repede din biserică, aşa că profită de momentul în care Knoll trase cele trei focuri, ca să tragă şi ea unul în direcţia lui. Glonţul despică una dintre bănci. Îl văzu pe Knoll ferindu-se, aşa că ea se ascunse în umbra altarului principal, apoi într-o galerie întunecoasă.

— Haide, şopti Paul, ajutând-o să se ridice.

O luară la fugă spre uşă. Gloanţele sfâşiară perdeaua, înfigându-se în zidul de piatră. Sperau că Knoll şi femeia să fie prea preocupaţi unul de celălalt, ca să-şi mai bată capul şi cu ei. Sau poate că aveau să se alieze împotriva inamicului comun. Dar el nu intenţiona să mai zăbovească pe-acolo, ca să afle ce aveau ei de gând. Se îndreptară spre uşă.

Îl durea umărul, dar adrenalina ce-i pulsa în vene acţiona ca un anestezic. Pe culoarul de dincolo de zidul bisericii îi spuse lui Rachel:

— Nu ne putem întoarce în curte. Trebuie să rămânem ascunşi. Şi o luă spre scara ce ducea

undeva sus. Vino pe aici.

Knoll o văzu pe Danzer furişându-se în galeria întunecată, dar coloanele, podiumul şi altarul îl împiedicau să-şi urmărească ţinta. Totuşi, în clipa aceea îl interesa mai mult cine se aflase în spatele perdelei. Tot pe acolo intrase şi el în biserică, urcând scara din lemn pe la capătul coridorului ce ducea la locul rezervat corului.

Se apropie prudent de perdea şi se uită dincolo de ea, cu arma pregătită.

Nimeni.

Auzi o uşă deschizându-se, apoi închizându-se. Trecu peste cadavrul lui Grumer şi îşi recupera stiletul. Îi şterse lama şi-l băgă sub mânecă. Apoi dispăru în spatele perdelei.

Paul urcă scara, uitându-se în treacăt la picturile masive ce înfăţişau chipuri fantomatice de regi şi de împăraţi.

— Nenorocitul ăsta l-a omorât pe tata, spuse Rachel urcând în urma lui.

— Ştiu, Rachel, dar acum suntem într-un mare pericol.

Sărind peste ultima treaptă, ajunse pe palier. Acolo se afla un alt coridor întunecos. Auzi o uşă deschizându-se în spate. Se opri în loc, acoperind cu mâna gura lui Rachel. De dedesubt, se auzeau paşi care se apropiau încet, dar fără şovăire. Paul îi făcu semn lui Rachel să nu facă zgomot şi se furişară în stânga – singura direcţie în care puteau merge – spre o uşă închisă, aflată la capătul palierului.

Încercă mânerul clanţei.

Uşa se deschise şi intrară.

Suzanne se ascunsese într-o firidă întunecoasă de lângă altarul principal. Se simţea un miros dulceag de tămâie, iar pe două bare atârnau pe umeraşe veşminte bisericeşti frumos colorate. Trebuia să termine ce începuse Knoll. Ticălosul i-o luase înainte. Se întreba cum de-o găsise. Plecase pe furiş de la hotel şi tot drumul până la abaţie se

uitase în spate. Fusese sigură că nu o urmărise nimeni. Nu. Knoll era deja în biserică, aşteptând-o. Dar de unde ştia? Grumer? Tot ce era posibil. Şi o mai îngrijora şi faptul că Knoll aflase unele amănunte extrem de importante. Chiar se şi mirase de ce, mai devreme, nu o urmărise când fugise din mină, iar când ea plecase cu maşina, dezamăgirea pe care o afişase el nu era nici pe departe cea la care se aşteptase ea.

Suzanne se uită în lungul galeriei.

Knoll încă se mai afla în biserică şi nu trebuia decât să îl urmărească şi să termine odată cu această poveste. Şi Loring ar fi fost de acord cu asta. Fără alte rateuri. Categoric. Privi pe furiş şi îl văzu pe Knoll dispărând după o perdea.

O uşă se deschise, apoi se închise.

Auzi paşi urcând nişte scări.

Cu pistolul Sauer în mână, se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul.

Knoll auzi un sunet slab de paşi sus, deasupra scărilor. Îl urmă, gata să tragă. Paul şi Rachel nimeriră într-o încăpere pe uşa căreia scria în germană MARMOREN KAMMER şi traducerea în engleză, SALA DE MARMURĂ. Coloane de marmură înalte de cel puţin doisprezece metri se înălţau la intervale egale de-a lungul celor patru pereţi, fiecare decorată cu frunze aurii pe un fond de culoarea piersicii şi gri-deschis. Fresce magnifice reprezentând care de luptă, lei şi pe Hercule decorau tavanul. O pictură murală tridimensională înconjura încăperea, dând iluzia de adâncime a pereţilor. Tavanul era inundat de o lumină incandescentă. O idee remarcabilă, demnă de studiat, dacă n-ar fi fost urmăriţi de cineva cu un pistol în mână.

Paul o luă înainte, peste dalele ca o tablă de şah, trecând pe lângă un grătar din bronz, aflat pe podea, prin care ieşea un aer cald ce se împrăştia în toată sala. În celălalt capăt al încăperii, o altă

uşă sculptată. După câte putea să-şi dea seama, acela era singurul drum care ducea afară.

Deodată, se auzi scârţâind uşa pe care intraseră.

În aceeaşi clipă, Paul deschise uşa din faţa lui şi ieşiră pe o terasă de formă circulară. Dincolo de balustrada groasă din piatră, se întindea întunericul până jos, în oraş. Deasupra, cerul plin de stele. În spate, faţada abaţiei, cu ziduri albe şi de culoarea chihlimbarului, bine luminate, ce străluceau în noapte. Lei şi dragoni din piatră cu privirile îndreptate în jos păreau că veghează. Era răcoare. Terasa largă, în formă de potcoavă, dădea spre o altă uşă aflată la celălalt capăt al ei.

O porniră într-acolo.

Uşa era încuiată.

O luară înapoi, tocmai când uşa pe care intraseră începu să se deschidă. Dincolo de balustradă, un hău de sute de metri, deasupra râului. Rachel simţi şi ea pericolul în care se aflau şi, îngrozită, se gândi la acelaşi lucru ca şi Paul.

Aveau să moară?

46.

Knoll deschise uşa şi văzu că dă într-o terasă. Rămase nemişcat. Danzer se ascundea undeva în spatele lui. Sau, poate, părăsise deja abaţia. Nici o problemă. După ce avea să descopere cine mai fusese în biserică, avea să se ducă direct la hotelul ei, iar dacă nu o găsea acolo, avea să o găsească în altă parte. Iar atunci nu mai avea cum să scape.

Îşi plimbă privirea dincolo de uşa grea din stejar, scrutând terasa. Nu era nimeni. Ieşi afară, închizând uşa în urma lui, apoi străbătu terasa în formă de potcoavă. La mijlocul distanţei, aruncă o privire peste balustradă. În stânga, oraşul Stod, în faţă, râul, undeva foarte jos. Ajunse la cealaltă uşă, o încercă şi văzu că era încuiată.

Deodată, uşa Sălii de Marmură, aflată în celălalt capăt al terasei, se deschise brusc şi Danzer apăru în întunericul nopţii. Knoll făcu un salt în spatele balustradei cu piloni groşi.

Două împuşcături înfundate îi blocară drumul.

Gloanţele nu-şi nimeriră ţinta.

Ripostă în acelaşi mod.

Danzer trimise o nouă rafală. Aşchiile de piatră aproape că îl orbiră. Se târî spre uşa din apropiere. Lacătul de fier era ruginit. Trase două gloanţe şi lacătul cedă.

Deschise uşa şi se strecură repede înăuntru.

Suzanne pierduse prea mult timp. Văzu deschizându-se uşa de la celălalt capăt al terasei. Dar nu intră nimeni. Asta însemna că, probabil, Knoll se târâse. Se simţea încolţită, iar Knoll era prea periculos ca să îl urmărească. Acum ştia că el se afla undeva la etaj, aşa că o mişcare inteligentă din partea ei ar fi fost aceea de a părăsi abaţia şi de a coborî în oraş, înainte să facă şi el acelaşi lucru. Trebuia să părăsească Germania, să se întoarcă la castelul Lukov, sub aripa protectoare a lui Ernst

Loring. Misiunea ei acolo se terminase. Grumer murise şi, ca şi în cazul lui Karol Boria, Knoll o scutise de un efort. Problema legată de locul săpăturilor părea rezolvată, aşa că ceea ce făcea ea acum era o prostie.

Se întoarse şi ieşi în fugă prin Sala de Marmură.

Rachel stătea atârnată de pilonul rece, de piatră. Paul spânzura lângă ea, ţinându-se cu disperare de alt pilon. Când uşa de la celălalt capăt al terasei se deschisese, fusese ideea ei să treacă peste balustradă şi să se agaţe. La picioarele ei, se căsca întunericul. Un vânt puternic începu să le balanseze corpurile şi Rachel slăbi strânsoarea.

Ascultau îngroziţi cum gloanţele loveau terasa, zburând apoi în noapte şi sperau ca acela care îi urmărea să nu se uite peste balustradă. Paul reuşise să arunce o privire în clipa în care lacătul uşii din apropiere zburase lovit de glonţ şi cineva se târâse înăuntru.

— Knoll, murmurase el.

Dar în ultimele minute – linişte. Nu se mai auzea nici un zgomot. Pe Rachel o dureau braţele.

— Nu mai pot să mă ţin, şopti ea. Paul mai aruncă o privire.

— Nu mai e nimeni. Urcăm.

Şi se căţără pe marginea terasei, apoi sări peste balustradă, după care o ajută şi pe ea să se ridice. Când simţiră pământul sub picioare, se rezemară de balustradă, privind în jos spre râu.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta, spuse Rachel.

— Probabil că am înnebunit amândoi de-a binelea.

— Dacă-mi amintesc bine, tu m-ai târât până aici.

— Nu-mi mai aminti.

Paul împinse uşa întredeschisă şi intră, urmat de Rachel, într-o bibliotecă elegantă, cu rafturi din lemn de nuc lustruit, totul aurit, în stil baroc. Trecură dincolo de o poartă din fier forjat,

mergând repede pe parchetul lucios. Două globuri uriaşe, din lemn, erau aşezate în nişele dintre rafturi. În aerul cald mirosea a piele mucegăită. La celălalt capăt al încăperii, o altă uşă, dincolo de care, în dreptunghiul de lumină, se zărea o altă scară. Paul făcu semn în direcţia aceea.

— Pe acolo.

— Pe-aici a intrat Knoll, îi aminti ea.

— Ştiu, dar o fi fugit după schimbul acela de focuri.

Ieşiră din bibliotecă şi coborâră scara. Coridorul întunecat de dedesubt o lua brusc în dreapta. Rachel spera să găsească acolo o uşă care să-i scoată în curtea interioară. La capătul coridorului, îl văzu pe Paul întorcându-se, apoi silueta cuiva trăgând un foc de armă în direcţia lui şi pe Paul prăbuşindu-se la pământ.

O mână înmănuşată o prinse de gât.

Fu ridicată de pe ultima treaptă şi izbită de perete. Privirea i se înceţoşa, iar când îşi reveni, văzu în faţa ei ochii sadici ai lui Knoll, care îi înfipsese lama stiletului sub bărbie.

— Ăsta-i fostul soţ? A venit să te salveze? şopti el înfundat, respirându-i în faţă.

Cu coada ochiului, Rachel se uită la Paul, care zăcea întins pe podea. Nu se mişca. Apoi se uită la Knoll.

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar n-am nimic cu tine, *Frau* Cutler. Să te ucid ar fi lucrul cel mai bun, dar nu şi cel mai inteligent. Mai întâi tatăl, apoi fiica. Şi la un răstimp foarte scurt. Nu. Oricât aş vrea să scap de o pacoste ca tine, nu te pot ucide. Aşa că, te rog, pleacă acasă.

— Tu l-ai ucis... pe tata.

— Tatăl tău a înţeles riscurile pe care şi le-a asumat în viaţă. Chiar păreau să-i placă. Ar fi trebuit să-i asculţi sfatul. Cunosc foarte bine legenda lui Phaeton. O poveste fascinantă despre nesăbuinţă. Despre neputinţa bătrânilor de a se face ascultaţi de cei tineri. Ce-i spune zeul

Soarelui lui Phaeton? „Priveşte-mă în faţă şi, dacă poţi, priveşte în inima mea, ca să vezi acolo sângele unui tată pulsând de dragoste şi de teamă.” Ascultă-mi sfatul, *Frau* Cutler. Mă pot răzgândi foarte uşor. Ţi-ai dori ca scumpii tăi copii să plângă cu lacrimi de chihlimbar dacă vei fi ucisă de un fulger?

În faţa ochilor, îi apăru imaginea tatălui ei, în sicriu. Îl îngropase îmbrăcat cu haina de stofă pe care o purtase şi la tribunal în ziua în care îşi schimbase numele. Nu crezuse nici o clipă că, pur şi simplu, căzuse pe scări. Acum, ucigaşul se afla acolo, cu corpul lipit de al ei. Îşi schimbă poziţia, încercând să-l lovească pe Knoll cu genunchiul în testicule, dar mâna din jurul gâtului ei îşi înteţi strânsoarea, iar stiletul îi atinse pielea.

Gemu, apoi trase adânc aer în piept.

— Ei, ei, *Frau* Cutler. Nu face asta.

Knoll îşi luă mâna de pe gâtul ei, dar nu şi stiletul. Îşi trecu palma peste trupul lui Rachel, coborând între picioarele ei şi strângând cu putere.

— Aş putea spune că m-ai găsit interesant. Apoi ridică mâna şi începu să-i frământe sânii prin sacou. Păcat că nu am mai mult timp. Brusc, o apucă de sânul drept şi i-l răsuci. Durerea o paraliza. Ascultă-mi sfatul, *Frau* Cutler. Pleacă acasă şi bucură-te de viaţă. Creşte-ţi copiii. Şi, arătând spre Paul: Fă-i pe plac fostului tău soţ şi uită ce s-a întâmplat aici. N-are nici o legătură cu tine.

Luptându-se cu durerea, Rachel reuşi doar să repete:

— Mi-ai ucis... tatăl.

Knoll îi lăsă sânul şi o prinse din nou de gât.

— Data viitoare când ne vom întâlni, am să ţi-l tai. Ai înţeles? Rachel nu spuse nimic. Lama stiletului o apăsă mai tare. Ar fi vrut să ţipe, dar nu putu.

— Ai înţeles? repetă Knoll.

— Da, gemu ea.

Knoll îi luă stiletul de la gât şi sângele începu să-i curgă din rană. Rămase nemişcată lipită de perete. Îşi făcea griji din cauza lui Paul, care nu mai mişca.

— Fă ce ţi-am spus, *Frau* Cutler. Şi se întoarse să plece.

Rachel se repezi la el.

Knoll ridică mâna dreaptă şi stiletul o nimeri sub tâmpla dreaptă. Rachel dădu ochii peste cap. Coridorul începu să se învârtească. Simţi amar în gură. Apoi îi văzu pe Marla şi pe Brent alergând spre ea, cu braţele deschise, spunând ceva ce ea nu putea auzi. După care se aşternu întunericul.

Partea a patra

47.

Ora 23.50.

Suzanne coborî în fugă panta spre oraş. Pe drum, întâlni trei trecători întârziaţi, dar nu le dădu nici o atenţie. Nu voia decât să ajungă cât mai repede la Gebler, să-şi ia bagajele şi să dispară. Nu se simţea în siguranţă decât în Cehia, la castelul Lukov, cel puţin până când Loring şi Fellner aveau să rezolve problema, ca între membri ai aceluiaşi club.

Apariţia bruscă a lui Knoll o luase din nou pe nepregătite. Ticălosul era hotărât, însă ea fusese cea care îl provocase. Aşa că nu era cazul să-l mai subestimeze şi a treia oară. Dacă Knoll se afla la Stod, ea trebuia neapărat să părăsească ţara.

Ajunse pe strada din vale şi se îndreptă cu paşi repezi spre hotel.

Noroc că îşi făcuse bagajele. Totul era pregătit, planul său iniţial fiind acela de a pleca imediat ce va fi terminat de Grumer. Pe stradă erau mai puţine felinare aprinse decât mai devreme, dar intrarea de la Gebler era bine luminată. Se strecură în hol. Recepţionerul de noapte, din spatele biroului, preocupat de tastatura din faţa lui, nici măcar nu ridică privirea. Ajunsă în camera de la etaj, Suzanne îşi puse geanta de voiaj pe umăr şi aruncă pe pat câţiva euro, mai mult decât suficienţi pentru a acoperi nota de plată. Nu mai avea timp de socoteli.

Se opri o clipă şi trase adânc aer în piept. Poate că Knoll nu ştia la ce hotel stătea ea. Oraşul Stod era mare şi avea o mulţime de pensiuni. Nu, îşi spuse ea. Knoll ştia şi probabil că se îndrepta chiar în acel moment într-acolo. Suzanne se întoarse cu gândul la terasa abaţiei. Knoll urmărea o persoană

care fusese în biserică. Iar cealaltă prezenţă o preocupa şi pe ea. Dar nu ea fusese cea care aruncase cuţitul în pieptul lui Grumer. Indiferent ce văzuse acela sau aceea, asta era mai mult problema lui Knoll decât a ei.

În geanta de voiaj, găsi un încărcător plin pentru Sauer-ul ei. ÎI introduse în magazia pistolului, apoi vârî pistolul în buzunar. Odată ajunsă la parter, străbătu repede holul şi ieşi.

Se uită în dreapta, apoi în stânga. Knoll se afla la o distanţă de aproximativ o sută de metri, îndreptându-se direct spre ea. Când o zări, o luă la fugă. Suzanne se repezi pe o stradă lăturalnică, pustie şi o luă pe după colţ. Continuă să fugă şi coti de încă două ori. Poate că reuşea să-l facă să se rătăcească prin labirintul de clădiri vechi, mai ales că toate semănau între ele.

Se opri, gâfâind.

Din spate, se auzi ecoul unor paşi. Care se apropiau de ea.

Aerul uscat îi precipita respiraţia. Îşi sincronizase perfect mişcările. Câteva minute în plus şi n-ar mai fi prins-o pe ticăloasă. O luă pe după colţ, apoi se opri. Linişte. Interesant.

Scoase pistolul şi merse mai departe, atent la fiecare zgomot. Cu o zi în urmă, studiase configuraţia părţii vechi a oraşului cu ajutorul unei hărţi obţinute de la o agenţie de turism. Clădirile cu etaj mărgineau străzi, uliţe pietruite şi chiar alei înguste. Pretutindeni se vedeau acoperişuri ascuţite, lucarne şi arcade împodobite cu motive mitologice. Era uşor să te rătăceşti în labirintul de străzi aparent identice, dar el ştia exact unde era parcat Porsche-ul gri al lui Danzer. Îl reperase cu o zi în urmă, în timpul unei misiuni de recunoaştere, ştiind că Suzanne avea cu siguranţă la îndemână un mijloc de transport rapid.

Aşa că o luă într-acolo, în direcţia în care se îndreptaseră iniţial paşii pe care îi auzise.

Se opri brusc. Linişte.

Nu se mai auzeau paşi pe caldarâm. O luă pe după colţ.

Pe strada dreaptă din faţa lui nu ardea decât un singur felinar şi acela în capătul opus. La jumătatea străzii, o intersecţie. În dreapta, o străduţă lungă de aproape treizeci de metri, care se înfunda. În dreapta, se afla un tomberon mic, negru, iar în stânga acestuia era parcat un BMW. Era mai mult o alee decât o stradă. Knoll se apropie şi verifică maşina. Era încuiată. Ridică încet capacul tomberonului. Doar ziare şi câteva pungi cu gunoi, mirosind a peşte stricat. Încercă şi uşile clădirii. Încuiate.

Se întoarse pe strada principală, cu pistolul în mână şi o luă la dreapta.

Suzanne aşteptă aproape cinci minute înainte de a ieşi de sub BMW. Reuşise să se strecoare sub maşină graţie staturii sale mici. Totuşi, pentru orice eventualitate, îşi pregătise şi pistolul de 9 mm. Dar Knoll nu se uitase sub maşină, mulţumindu-se doar să constate că portierele erau încuiate, iar strada pustie.

Îşi luă geanta de voiaj pe care o ascunsese sub ziarele din tomberon. Prinsese un uşor iz de peşte. Băgă Sauer-ul în buzunar şi hotărî să o ia pe un alt drum pentru a ajunge la maşină, poate chiar să o abandoneze şi să închirieze o alta a doua zi de dimineaţă. Se putea întoarce mai târziu, după ce totul se va fi sfârşit. Datoria unui achizitor era aceea de a îndeplini dorinţele patronului său. Chiar dacă Loring îi dăduse mână liberă, situaţia cu Knoll se agravase, iar riscul de a atrage atenţia crescuse simţitor. Pe de altă parte, uciderea adversarului ei se dovedea a fi mult mai dificilă decât îşi închipuise la început.

Se opri câteva secunde pe aleea dinaintea intersecţiei şi ascultă.

Nu se auzea zgomot de paşi.

În loc să o ia la dreapta, cum făcuse Knoll, ea coti la stânga.

Când ajunse în dreptul unui gang întunecat, simţi un pumn care o lovi direct în frunte, dându-i capul pe spate. Pe moment, durerea o paraliza. Apoi, un braţ puternic o prinse de gât. Fu ridicată în aer şi împinsă într-un perete umed, de piatră. Pe chipul cu trăsături nordice al lui Christian Knoll se ivi un zâmbet ironic.

— Chiar mă crezi tâmpit? spuse el, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Haide, Christian. Chiar nu ne putem înţelege? Vorbeam foarte serios acolo, la abaţie. Hai să mergem la tine în cameră. Îţi aminteşti cum a fost în Franţa? Ce bine ne-am distrat.

— Spune-mi şi mie ce e atât de important încât trebuie să mă ucizi pentru asta?

— Dacă îţi spun îmi dai drumul?

— N-am chef de glume, Suzanne. Am mână liberă să acţionez cum îmi place şi cred că ştii ce anume îmi place mie.

„Trage de timp, Suzanne”, îşi spuse ea.

— Cine mai era în biserică?

— Soţii Cutler. Se pare că interesul lor e din ce în ce mai mare. Nu vrei să-mi spui şi mie care e treaba?

— De unde să ştiu eu?

— Presupun că ştii mult mai multe decât laşi să se creadă. O strânse mai tare.

— Bine, bine, Christian. E vorba de Camera de Chihlimbar.

— Ce e cu ea?

— Camera era acolo unde a ascuns-o Hitler. Trebuia să mă conving de asta. De aceea mă şi aflu aici.

— Să te convingi de ce?

— Tu ştii ce îl interesează pe Loring. Şi o caută, aşa cum o caută şi Fellner. Avantajul nostru este că deţinem informaţii pe care voi nu le aveţi.

— Cum ar fi?

— Ştii că nu-ţi pot spune. Nu ar fi cinstit.

— Dar să mă arunci în aer este cinstit? Ce se petrece, Suzanne? Asta nu e o misiune obişnuită.

— Îţi propun un târg. Ne întoarcem în camera ta. Şi vorbim după. Îţi promit.

— În clipa asta n-am chef de sex.

Dar vorbele Suzannei avură efectul scontat. Knoll slăbi strânsoarea din jurul gâtului ei, suficient ca ea să se răsucească şi să-l lovească puternic cu genunchiul în testicule.

Knoll gemu de durere.

Îl mai lovi o dată între picioare, înfigându-şi tocul cizmei în palmele lui împreunate. Adversarul ei se prăbuşi pe caldarâm, iar ea o rupse la fugă.

Testiculele îl dureau îngrozitor. Avea lacrimi în ochi. Nenorocita i-o făcuse din nou. Agilă ca o pisică. Doar o clipă slăbise strânsoarea, dar numai ca să o prindă mai bine. Însă destul ca ea să aibă timp să-l lovească.

„La dracu!”

Când îşi ridică privirea, o zări pe Danzer dispărând în josul străzii. Testiculele îl dureau în continuare şi de-abia mai putea respira. Dar poate reuşea să tragă un glonţ în ea. Băgă mâna în buzunar, să scoată pistolul.

Apoi se răzgândi.

Va avea el grijă de ea a doua zi.

48.

MIERCURI, 21 MAI.
ORA 1.30.

Rachel deschise ochii. Capul îi zvâcnea. Stomacul i se zvârcolea, de parcă ar fi avut rău de mare. Puloverul îi mirosea urât, a vomă. O durea bărbia. Puse mâna şi simţi un cheag de sânge, apoi îşi aminti de vârful cuţitului ce-i sfredelise carnea.

Deasupra ei, vedea plutind un bărbat îmbrăcat cu o sutană maronie, de călugăr. Avea o faţă bătrânicioasă şi ofilită. O privea atent şi îngrijorat, cu ochii în lacrimi. Rachel şedea rezemată de perete, pe coridorul unde o atacase Knoll.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Asta să ne spui tu nouă, zise Wayland McKoy.

Rachel privi undeva în spatele călugărului, încercând să se concentreze.

— Nu te văd, McKoy.

Uriaşul se apropie.

— Unde e Paul? întrebă ea.

— Acolo. Are o rană tare urâtă la cap. Tu te simţi bine?

— Mda. Doar că mă doare îngrozitor capul.

— Cred şi eu. Călugării au auzit împuşcături în biserică. L-au găsit mai întâi pe Grumer, apoi pe voi doi. Cheile de la camera voastră i-au condus la Garni, iar eu m-am repezit încoace.

— Avem nevoie de un medic.

— Călugărul este medic. Spune că n-ai nimic la cap. Nu e spart.

— Şi Grumer? întrebă ea.

— Probabil că acum îl scoate din sărite pe Scaraoţchi.

— Au fost Knoll şi femeia. Grumer a venit aici, să se întâlnească pe ascuns cu ea şi Knoll l-a

omorât.

— Asta şi merita, nenorocitul. În altă ordine de idei, ai putea să-mi spui de ce nu m-aţi invitat şi pe mine?

Rachel îşi masă capul.

— Norocul tău că nu te-am invitat.

Aflat ceva mai încolo, Paul începu să geamă. Rachel se târî pe podeaua de piatră, până la el. Senzaţia de greaţă începuse să-i dispară.

— Paul, te simţi bine?

El îşi frecă tâmpla stângă.

— Ce s-a întâmplat?

— Knoll ne aştepta.

Rachel se apropie şi îi examina atent capul.

— Cum te-ai tăiat la bărbie? o întrebă McKoy.

— N-are importanţă.

— Ascultă, doamnă judecător. Am pe cap un cetăţean german mort şi poliţia care pune o mie şi una de întrebări. Voi doi sunteţi găsiţi prăbuşiţi pe jos, aproape fără suflare şi tu îmi spui mie că n-are importanţă. Ce naiba se întâmplă aici?

— Trebuie să-l chemăm pe inspectorul Pannik, îi spuse Paul lui Rachel.

— Aşa este.

— Hei, aţi uitat că mai sunt şi eu pe-aici? interveni McKoy.

Călugărul îi întinse lui Rachel o cârpă udă, cu care ea tampona uşor tâmpla lui Paul. Sângele înroşi cârpa.

— Cred că te-a tăiat, spuse ea.

Paul îi atinse bărbia.

— Ce-ai acolo?

Rachel se hotărî să spună adevărul:

— Un avertisment. Knoll ne-a spus să ne ducem acasă şi să nu ne mai amestecăm în treburi care nu ne privesc.

— Adică în ce? întrebă McKoy, apropiindu-se.

— N-am idee, răspunse ea. Tot ce ştim este că femeia l-a ucis pe Ceapaev, iar Knoll l-a ucis pe tatăl meu.

— De unde ştii?

Îi povesti ce se întâmplase.

— N-am putut auzi chiar tot ce vorbeau Grumer şi femeia în biserică, spuse Paul. Numai fragmente. Dar cred că unul dintre ei – poate Grumer – a pomenit de Camera de Chihlimbar.

McKoy clătină din cap.

— Nu mi-am închipuit nici o clipă că lucrurile vor ajunge atât de departe. Ce naiba am făcut?

— Cum adică *am făcut?*

McKoy nu răspunse.

— Răspunde-i, spuse Rachel.

Dar McKoy continuă să tacă.

McKoy stătea în mină, cu mintea un vârtej de imagini înfricoşătoare, uitându-se la cele trei camioane ruginite. Apoi îşi întoarse încet privirea spre peretele de stâncă, căutând parcă un mesaj. Îl obseda un vechi clişeu: „Dacă pereţii ar putea vorbi". Puteau oare acei pereţi să-i spună mai multe decât ştia sau decât bănuia? Puteau ei să-i explice de ce aduseseră germanii trei camioane preţioase până în inima muntelui, după care dinamitaseră singura ieşire? Dar oare germanii fuseseră într-adevăr cei care sigilaseră ieşirea? Puteau ei să-i spună cum reuşise, după câţiva ani, un industriaş ceh să facă o spărtură în peşteră, să fure tot ce se afla acolo, după care să provoace o explozie care să blocheze ieşirea? Sau poate că nu ştiau nimic. Pereţii rămâneau la fel de tăcuţi ca şi vocile oamenilor care încercaseră de-a lungul anilor să descopere o pistă, dar nu găsiseră decât o potecă la capătul căreia îi aşteptase moartea.

Auzi paşi în spatele său, venind dinspre galeria exterioară. Cealaltă ieşire era încă blocată de bucăţi de rocă şi pietriş. Oamenii săi nu începuseră încă să excaveze. Aveau să înceapă a doua zi de dimineaţă, la prima oră. Se uită la ceas şi văzu că era aproape ora 11. Paul şi Rachel Cutler veneau spre el.

— Nu vă aşteptam atât de devreme. Cum vă mai simţiţi?

— Vrem răspunsuri, McKoy. N-are rost să te mai eschivezi. Suntem aici, fie că ne place – ori îţi place – sau nu. Te întrebai aseară ce-ai făcut. Ce voiai să spui cu asta?

— N-aveţi de gând să urmaţi sfatul lui Knoll şi să plecaţi acasă?

— Asta ar trebui să facem? întrebă Rachel.

— Tu ce crezi, doamnă judecător?

— Nu mai tergiversa lucrurile, spuse Paul. Ce se petrece aici?

— Veniţi cu mine.

Îi duse lângă unul dintre scheletele pe jumătate îngropate în nisip.

— N-a mai rămas mare lucru din hainele lor, dar resturile astea indică totuşi că e vorba de uniforme purtate în cel de-al Doilea Război Mondial. Modelul de camuflaj este cu siguranţă cel al marinei americane. Se aplecă şi arătă cu degetul. Acest toc este pentru o baionetă de tip M4. De producţie americană. Nu sunt sigur, dar e posibil ca tocul pistolului să fie franţuzesc. Germanii nu purtau arme americane şi nici nu foloseau echipament franţuzesc. Cu toate acestea, după război, tot felul de militari şi de paramilitari foloseau o grămadă de chestii americane. Legiunea Străină Franceză. Armata Naţională Elenă. Infanteria olandeză. Arătă cu mâna prin încăpere. Unul dintre scheletele de-acolo poartă pantaloni şi cizme fără buzunare. Ungurii se îmbrăcau aşa *după* război. Îmbrăcămintea. Camioanele goale. Şi portofelul pe care l-ai găsit. Indicii sigure.

— Care arată ce?

— Că aici s-a produs un jaf.

— De unde ştii ce purtau militarii ăştia? întrebă Rachel.

— Contrar părerii pe care, probabil, o aveţi despre mine, aflaţi că nu sunt chiar un bădăran tâmpit din Carolina de Nord. Sunt pasionat de

istoria militară. Asta m-a ajutat mult şi în pregătirea expediţiei. Ştiu că am dreptate. Am simţit asta luni. În această încăpere s-a intrat *după* război. Nu încape îndoială. Amărâţii ăştia au fost fie foşti militari, fie militari activi sau simpli muncitori, îmbrăcaţi în uniforme militare. Când s-a terminat totul, au fost împuşcaţi.

— Atunci, tot ce-ai făcut aici, cu Grumer, a fost o cacealma? întrebă Rachel.

— Da de unde! Îmi doream din suflet ca încăperea asta să fie plină de obiecte de artă, dar, luni, după ce am aruncat o primă privire, mi-am dat seama că cineva a intrat aici cu mult înaintea noastră. Dar nu înţelegeam cum anume. Acum ştiu.

Paul arătă cu degetul spre nisip.

— Acesta este cadavrul cu literele. Se aplecă şi scrise pe nisip cele trei litere, O, I şi C, lăsând între ele spaţiile respective, aşa cum şi le amintea. Aşa erau.

McKoy scoase din buzunar fotografiile făcute de Grumer. Paul adăugă încă trei litere – L, R şi N – completând spaţiile goale, schimbând apoi litera C în G. Cuvântul rezultat era LORING.

— Ticălosul, spuse McKoy, comparând fotografia cu cuvântul de pe nisip. Cred că ai dreptate, Cutler.

— Ce te-a făcut să te gândeşti tocmai la el? îl întrebă Rachel pe Paul.

— Nu se vedea foarte clar. Putea fi jumătatea unui G. Oricum, numele acesta apare destul de des. Şi tatăl tău l-a menţionat într-una dintre scrisorile sale. Paul băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o foaie de hârtie împăturită. Am recitit-o de curând.

McKoy examina paragraful scris de mână. La jumătatea paginii, îi atrase atenţia numele de Loring:

Yancy mi-a telefonat cu o seară înainte de accident. Reuşise să dea de urma bătrânului despre care mi-ai vorbit, al cărui frate lucra pe

moşia lui Loring. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să-l rog pe Yancy să facă cercetări şi în Italia.

McKoy îl privi pe Paul în ochi.

— Crezi că părinţii tăi au fost ţinta acelei bombe?

— Nu ştiu ce să mai cred. Paul arătă spre nisip. Aseară, Grumer vorbea despre Loring. Karol a pomenit de el în scrisoare. Poate că şi tatăl meu vorbea despre el. Poate că şi tipul ăsta, din nisip, vorbea despre el. Tot ce ştiu este că Knoll l-a ucis pe tatăl lui Rachel şi că femeia l-a ucis pe Ceapaev.

— Haideţi să vă mai arăt ceva, spuse McKoy. Îi duse la o hartă desfăşurată lângă unul dintre tuburile de neon. Azi-dimineaţă, am făcut nişte măsurători cu compasul. Celălalt puţ de mină care este blocat se află în partea de nord-est. Se aplecă şi arătă cu degetul. Asta este o hartă din 1943. Aici se afla un drum pietruit, care mergea paralel cu poalele muntelui, în partea de nord-est.

Paul şi Rachel se aşezară pe vine, aproape de hartă.

— Pun pariu că aceste camioane au venit pe drumul pietruit şi au intrat aici prin cealaltă intrare blocată. Trebuiau să meargă pe o suprafaţă tare, compactă. Erau prea grele pentru a se putea deplasa prin noroi sau pe nisip.

— Crezi ce-a spus Grumer aseară? întrebă Rachel.

— Că, în mod sigur, Camera de Chihlimbar a fost aici? Da, fără îndoială.

— Ce te face să fii atât de sigur? întrebă Paul.

— Părerea mea este că nu naziştii au sigilat această încăpere, ci cei care au prădat-o după război. Credeţi că germanii n-ar fi vrut să-şi recupereze panourile de chihlimbar de unde le ascunseseră? Aşa că nu avea nici un rost să blocheze intrarea. În schimb, individul care a intrat aici prin anii 1950 nu voia să ştie nimeni ce găsise el. Aşa că i-a ucis pe cei care îl ajutaseră şi a

provocat o explozie care să blocheze definitiv intrarea. Noi am avut noroc că am găsit încăperea. În primul rând, graţie radarului. Şi apoi, pentru că am reuşit să spargem peretele de stâncă şi să intrăm aici.

Rachel păru să înţeleagă.

— Asta înseamnă să ai noroc.

— Probabil că germanii şi jefuitorul habar n-aveau de existenţa acestei a doua galerii. Şi încă atât de aproape de încăperea unde se aflau camioanele. Bine zici, noi am avut un noroc chior.

— Existau şi linii de cale ferată ce duceau până în inima munţilor? întrebă Paul.

— Sigur că da. Aşa îşi transportau muniţia dintr-un loc în altul. Rachel se ridică în picioare şi se uită la camioane.

— Înseamnă că acesta ar putea fi locul despre care tata spunea că ar fi vrut să-l vadă.

— Se prea poate, zise McKoy.

— Hai să ne întoarcem de unde am plecat, McKoy, spuse Paul. Ce-ai vrut să spui cu „ce naiba am făcut”?

McKoy se ridică şi el.

— N-aş putea spune că vă cunosc foarte bine. Cu toate astea, am încredere în voi. Haideţi să mergem în baracă şi o să vă spun tot.

Paul zări soarele dimineţii de mai pătrunzând ca o pulbere aurie prin geamurile murdare ale barăcii.

— Ce ştiţi voi despre Hermann Göring? întrebă McKoy.

— Numai ce-am văzut la televizor, pe History Channel.

McKoy zâmbi.

— Göring a fost numărul doi nazist. Dar în cele din urmă, Hitler a ordonat să fie arestat, în aprilie 1945, din cauza lui Martin Bormann. Acesta l-a convins pe Fuhrer că Göring intenţiona să organizeze o lovitură de stat, prin care să preia puterea. Bormann şi Göring nu s-au înţeles niciodată. Ca urmare, Hitler l-a făcut trădător, i-a

retras toate titlurile şi l-a arestat. Americanii l-au găsit abia la sfârşitul războiului, când au ocupat sudul Germaniei. Pe perioada detenţiei, în aşteptarea procesului pentru crime de război, Göring a fost îndelung interogat. Toate acele discuţii, înregistrate, au fost ulterior dactilografiate şi adunate la un loc, sub numele de Rapoartele Reunite ale Interogatoriilor. Vreme de ani de zile, aceste documente au fost considerate secrete.

— De ce? întrebă Rachel. Mie mi se par mai mult istorice decât secrete. Oricum, războiul se terminase.

McKoy le spuse că existau două motive pentru care Aliaţii ţinuseră secrete rapoartele. Primul fusese avalanşa de cereri de restituire a unor obiecte de artă, de după război. Multe dintre ele, bazate pe simple supoziţii, altele direct nelegitime. Nici un guvern nu avea, la vremea aceea, nici timp, nici bani ca să studieze şi să rezolve sute de mii de cereri. Iar Rapoartele Reunite ale Interogatoriilor n-ar fi făcut decât să sporească numărul cererilor. Al doilea motiv a fost mai pragmatic. Părerea generală că toată lumea – cu excepţia unui număr relativ restrâns de persoane corupte – rezistase cu nobleţe terorii naziste. Însă Rapoartele Reunite dezvăluiau modul în care negustorii de artă francezi, olandezi şi belgieni profitaseră de ocuparea ţărilor lor de către nazişti, pentru a le furniza invadatorilor obiecte de artă pentru proiectul *Sonderauftrag Linz,* Muzeul de Artă Universală al lui Hitler. Ascunderea rapoartelor i-a scutit pe mulţi de complicaţiile pe care le-ar fi stârnit publicarea lor.

— Göring a încercat să-şi aleagă tot ce era mai de valoare dintre obiectele de artă furate din ţările ocupate, înainte ca hoţii lui Hitler să ajungă în ţările respective. Hitler voia să purifice lumea de tot ceea ce el considera a fi artă decadentă: Picasso, van Gogh, Matisse, Nolde, Gauguin şi

Grosz. În schimb, Göring ştia să aprecieze şi aceste opere de artă la justa lor valoare.

— Ce legătură au toate astea cu Camera de Chihlimbar? întrebă Paul.

— Prima soţie a lui Göring a fost o contesă suedeză, Karin von Kantzow. Aceasta a vizitat, înainte de război, Palatul Ecaterina din Leningrad şi i-a plăcut foarte mult Camera de Chihlimbar. Când a murit, în 1931, Göring a îngropat-o în Suedia, dar comuniştii i-au profanat mormântul, aşa că el a construit un conac, la nord de Berlin, pe care l-a numit Karinhall şi i-a depus rămăşiţele pământeşti acolo, într-un mausoleu uriaş. Întreaga construcţie era ţipătoare şi vulgară. O sută de mii de acri, întinzându-se spre nord până la Marea Baltică şi spre est până în Polonia. Göring voia să facă o copie a Camerei de Chihlimbar, în memoria soţiei sale, aşa că a construit o cameră de zece metri pe zece, în care urma să monteze panourile.

— De unde ştii asta? întrebă Rachel.

— Rapoartele Reunite ale Interogatoriilor conţin şi declaraţiile lui Alfred Rosenberg, şeful ERR, departamentul creat de Hitler pentru a supraveghea jefuirea Europei. Rosenberg a spus, nu o dată, că Göring era obsedat de Camera de Chihlimbar.

McKoy descrise apoi competiţia acerbă dintre Göring şi Hitler în materie de artă. Gusturile lui Hitler reflectau filosofia nazistă. Cu cât opera de artă provenea mai din est, cu atât era mai puţin valoroasă.

— Pe Hitler nu-l interesa arta rusească. El considera întreaga naţiune rusă ca subumană. Dar Hitler nu privea Camera de Chihlimbar ca pe o operă de artă rusească. Frederick I, regele Prusiei, îi dăduse chihlimbarul lui Petru cel Mare. Aşa că, la origine, Camera de Chihlimbar era germană, iar reîntoarcerea ei pe pământ german era foarte importantă din punct de vedere cultural. În 1945, Hitler însuşi a dispus ca panourile să fie luate din Königsberg. Dar Erich Koch, gauleiter-ul Prusiei,

îi era loial lui Göring. Ei, aici este problema. Josef Loring şi Koch erau în legătură. Koch avea neapărată nevoie de materii prime şi de fabrici eficiente, ca să poată livra cotele pe care Berlinul le impusese tuturor guvernatorilor provinciali. Loring colabora cu naziştii, folosind mine, topitorii şi fabrici ale familiei sale pentru a susţine eforturile militare ale germanilor. Dar, fire prevăzătoare, Loring a colaborat şi cu serviciile de spionaj sovietice. Asta ar explica şi de ce i-a fost atât de uşor să prospere şi sub dominaţia sovietică din Cehoslovacia, de după război.

— De unde ştii toate astea? întrebă Paul.

McKoy scoase dintr-o servietă de piele un teanc de hârtii capsate şi i le întinse lui Paul.

— Du-te la pagina a patra. Am însemnat unele paragrafe. Citeşte-le.

Paul găsi imediat pasajele respective.

Declaraţiile unora dintre contemporanii lui Koch şi ai lui Josef Loring confirmă că cei doi s-au întâlnit de multe ori. Loring era unul dintre principalii sponsori ai lui Koch şi, graţie lui, guvernatorul german ducea o viaţă de lux. I-a permis oare această relaţie lui Loring să obţină informaţii cu privire la Camera de Chihlimbar sau poate chiar să o şi achiziţioneze? Greu de spus. Dacă Loring deţinea informaţii legate de panouri sau chiar panourile înseşi, sovieticii în schimb, cel puţin aparent, nu ştiau nimic.

Imediat după război, în luna mai 1945, guvernul sovietic a trecut la căutarea panourilor de chihlimbar. Alfred Rohde, directorul colecţiilor de artă din Königsberg ale lui Hitler, a devenit sursa iniţială de informaţii a sovieticilor. Rohde era mare amator de obiecte din chihlimbar şi le-a spus investigatorilor sovietici că lăzile în care fuseseră puse panourile se mai aflau încă în palatul din Königsberg atunci când părăsise el clădirea, adică în ziua de 5 aprilie 1945. Rohde le-a arătat camera arsă complet unde, spunea el, fuseseră depozitate

lăzile. Mai rămăseseră totuşi câteva bucăţi de lemn aurit şi o serie de balamale din cupru despre care se credea că erau chiar balamalele uşilor originare ale Camerei de Chihlimbar. Şi astfel s-a ajuns la concluzia, inevitabilă de altfel, că întreaga cameră fusese distrusă, iar cazul a fost închis. Apoi, în luna martie 1946, Anatoli Kuciumov, custodele Palatului Puşkin, a vizitat oraşul Königsberg. Acolo, printre aceleaşi rămăşiţe, a găsit bucăţi din mozaicurile florentine din Camera de Chihlimbar. Kuciumov era convins că, dacă alte părţi ale camerei arseseră, chihlimbarul în schimb rămăsese intact. Aşa că a dispus reluarea căutărilor.

Între timp, Rohde a murit, el şi soţia sa decedând chiar în ziua în care sovieticii urmau să-i supună unui nou interogatoriu. Interesant este şi faptul că medicul care a semnat certificatele de deces ale soţilor Rohde a dispărut şi el în aceeaşi zi. Imediat după aceea, Ministerul Sovietic al Securităţii Statului a preluat cercetările, împreună cu Comisia Extraordinară de Stat, care şi-a continuat activitatea până prin anul 1960.

Puţini au fost cei care au acceptat concluzia conform căreia panourile de chihlimbar s-au pierdut în Königsberg. Mulţi experţi se întreabă dacă mozaicurile chiar au fost distruse. Germanii erau foarte inteligenţi atunci când era cazul şi, ţinând cont de miza uriaşă, precum şi de personalităţile implicate, totul este posibil. În plus, date fiind căutările sistematice şi neobosite întreprinse de Josef Loring în regiunea Harz, după război, pasiunea sa pentru chihlimbar, precum şi sumele de bani şi resursele nelimitate de care dispunea, poate că Loring chiar a găsit camera. Declaraţiile moştenitorilor unor localnici confirmă faptul că Loring a vizitat adesea regiunea Harz şi a coborât în mine, totul cu ştiinţa şi aprobarea guvernului sovietic. O persoană a afirmat chiar că Loring presupunea că panourile au fost transportate cu camioanele de la Königsberg, spre

vest, în Germania, destinaţia lor finală fiind minele austriece din sud sau Alpii. Însă traseul camioanelor a fost deviat din cauza apropierii iminente a armatelor sovietice şi americane. Se crede, în general, că ar fi fost vorba de trei camioane, lucru care până acum nu a fost confirmat.

Josef Loring a murit în 1967. Fiul său, Ernst, a moştenit averea familiei. Nici unul din ei nu a vorbit în mod public despre Camera de Chihlimbar.

— Ai ştiut, spuse Paul. Tot ce s-a întâmplat luni şi ieri a fost o cacealma? Tot timpul n-ai făcut altceva decât să cauţi Camera de Chihlimbar.

— De ce credeţi că v-am lăsat să vă ţineţi după mine? Doi străini apăruţi de nicăieri. Credeţi că mi-aş fi pierdut timpul cu voi dacă primele cuvinte pe care le-aţi rostit n-ar fi fost „Noi căutăm Camera de Chihlimbar” şi „Cine naiba e Loring?”

— Du-te dracului, McKoy, zise Paul, surprins şi el de ceea ce spusese. Nu-şi amintea să fi înjurat vreodată atât de grosolan sau atât de mult cât o făcuse în ultimele zile. Era limpede că bădăranul ăla din Carolina de Nord îi punea răbdarea la încercare.

— Cine a scris asta? întrebă Rachel, arătând spre hârtie.

— Rafal Dolinski, un reporter polonez. S-a interesat îndeaproape de Camera de Chihlimbar. După părerea mea, făcuse chiar o obsesie pe tema asta. Când am venit aici acum trei ani, m-a abordat. El a fost cel care mi-a trezit interesul faţă de chihlimbar. Făcuse o mulţime de cercetări şi scria un articol pentru o revistă europeană, parcă. Spera să-i ia un interviu lui Loring, ceea ce ar fi stârnit interesul multor editori. Dolinski i-a trimis lui Loring o copie a acestui articol, precum şi rugămintea de a-i acorda un interviu. Cehul nu i-a răspuns, iar o lună mai târziu, Dolinski a murit.

McKoy se opri, apoi se uită ţintă la Rachel. Într-o explozie dintr-o mină de lângă Warthberg.

— La naiba, McKoy, spuse Paul. Ştiai toate astea şi nu ne-ai spus nimic. Acum Grumer e mort.

— Dă-l naibii pe Grumer. Era un nemernic lacom şi mincinos. A murit pentru că s-a vândut duşmanului. Asta nu e problema mea. Intenţionat nu i-am spus nimic din toate astea. Dar ceva îmi spunea că asta era încăperea pe care o căutam. Mi-au confirmat-o şi semnalele radar. Putea să fie un automotor sau, dacă nu, puteau să fie trei camioane cu Camera de Chihlimbar în ele. Luni, când am văzut nenorocitele alea de camioane aşteptând în întuneric, am fost convins că, în sfârşit, o găsisem.

— Deci tu i-ai tras pe sfoară pe investitori numai ca să afli dacă ai dreptate sau nu, spuse Paul.

— M-am gândit că şi într-un caz şi în celălalt, ei n-ar fi avut decât de câştigat. Fie tablouri, fie chihlimbar. Aşa că de ce să-şi facă probleme?

— Eşti un actor nemaipomenit de bun, spuse Rachel. Pe mine una, ai reuşit să mă duci de nas.

— Reacţia mea la vederea camioanelor goale n-a fost o prefăcătorie. Speram că planul meu dăduse roade şi că pe investitori n-avea de ce să-i deranjeze o mică schimbare a prăzii. Mă bazam pe faptul că Dolinski se înşelase şi că nici Loring, nici altcineva nu găsise panourile. Dar când am văzut cealaltă intrare blocată şi remorcile camioanelor goale, mi-am dat seama că eram în rahat până-n gât.

— Şi încă mai eşti, spuse Paul. McKoy clătină din cap.

— Ia gândeşte-te, Cutler. Aici se întâmplă ceva. Asta nu e o simplă gaură şi-atât. Cineva a făcut în aşa fel încât încăperea aia din spate să nu fie descoperită. Noi am dat peste ea din întâmplare, graţie tehnologiei moderne. Într-un cuvânt, cineva este extrem de interesat de ceea ce facem noi şi extrem de interesat de ceea ce ştiau Karol Boria şi

Ceapaev. Suficient de interesat încât să-i omoare. Poate suficient de interesat încât să-i omoare şi pe părinţii tăi.

Paul îl fixă cu privirea.

— Dolinski mi-a spus că o mulţime de oameni au murit căutând chihlimbarul. Începând chiar imediat după război. Ţi se face părul măciucă. Acum este şi el unul dintre ei.

Paul nu avea ce să spună. McKoy avea dreptate. Ceva se întâmplă, ceva legat de Camera de Chihlimbar. Ce altceva putea fi? Erau, pur şi simplu, prea multe coincidenţe.

— Presupunând că ai dreptate, ce trebuie să facem în continuare? întrebă Rachel într-un târziu, oarecum resemnată.

— Eu mă duc în Republica Cehă, să stau de vorbă cu Ernst Loring, răspunse repede McKoy. Cred că este timpul să o facă cineva.

— Venim şi noi cu tine, spuse Paul.

— Da? întrebă Rachel.

— Da. Categoric. E foarte posibil ca moartea tatălui tău şi a părinţilor mei să aibă legătură cu toată povestea asta. Am venit până aici şi vreau să termin ceea ce am început.

Rachel îl privi uluită. Descoperea ceva nou la el? Ceva ce poate că nu observase până atunci. O hotărâre şi o fermitate, care se ascundeau sub aparenţa unui calm controlat. Da, poate că aşa era. Paul descoperea cu siguranţă ceva legat de sine însuşi. Experienţa din seara precedentă îl afectase enorm. Disperarea cu care fugiseră de Knoll. Groaza de a sta atârnaţi de un balcon aflat la zeci de metri deasupra unui râu întunecat. Avuseseră noroc că scăpaseră doar cu câteva cucuie. Dar acum Paul era hotărât să afle ce se întâmplase cu Karol Boria, cu părinţii lui şi cu Ceapaev.

— Paul, spuse Rachel. Nu vreau să mai trecem o dată prin ce-am trecut aseară. E curată nebunie. Avem doi copii. Aminteşte-ţi ce încercai să-mi

spui weekendul trecut şi la Warthberg. Acum sunt de acord cu tine. Hai să mergem acasă.

Paul o sfredeli cu privirea.

— Du-te. Eu nu te opresc.

Asprimea tonului şi promptitudinea răspunsului îl descumpăniră chiar şi pe el. Îşi aminti că îi spusese aceleaşi cuvinte cu trei ani în urmă, atunci când ea îl anunţase că intentase acţiunea de divorţ. La vremea aceea, bravase. Rostise intenţionat acele vorbe. Ca să-i dovedească ei că era stăpân pe situaţie. De data aceasta însă, cuvintele sale aveau acoperire. Se ducea să stea de vorbă cu cehul, iar ea putea să-l însoţească sau să plece acasă. Treaba ei.

— Te-ai gândit la următoarea chestie, doamnă judecător? spuse brusc McKoy.

Rachel se uită întrebătoare la el.

— Tatăl tău a păstrat scrisorile lui Ceapaev şi le-a copiat pe cele pe care el i le trimitea prietenului său. De ce? Şi de ce a ţinut neapărat ca tu să le găseşti? Dacă într-adevăr n-ar fi vrut ca tu să te implici, ar fi ars nenorocitele alea de hârtii şi ar fi luat secretul cu el în mormânt. Eu nu l-am cunoscut pe bătrân, dar îmi pot închipui cum gândea. Cândva fusese vânător de comori. Şi voia neapărat ca, într-un fel sau altul, Camera de Chihlimbar să fie găsită. Iar tu eşti singura persoană în care avea încredere. Sigur că a rezistat cu greu tentaţiei de a-ţi trimite un mesaj scris, negru pe alb, însă ideea e cât se poate de clară: „Du-te şi găseşte-o, Rachel”.

În sinea lui, Paul îi dădu dreptate. Exact asta făcuse Boria. Nu se gândise la asta până acum.

Rachel râse.

— Cred că tatei i-ar fi plăcut de tine, McKoy. Când plecăm?

— Mâine. Acum trebuie să-mi conving asociaţii să ne mai dea un răgaz.

49.

Nebra, Germania.
Ora 14.10.

Knoll şedea în liniştea unei micuţe camere de hotel şi se gândea la *die Retter der Verlorenen Antiquitäten,* Clubul Recuperatorilor de Obiecte Vechi Pierdute. Erau nouă dintre oamenii cei mai bogaţi din Europa. Majoritatea erau industriaşi, dar mai erau şi doi bancheri, un mare proprietar de pământ şi un medic. Oameni care nu făceau altceva decât să caute, peste tot în lume, comori furate. Cei mai mulţi dintre ei erau renumiţi colecţionari particulari, ale căror preferinţe erau cât se poate de variate: vechii maeştri, artişti contemporani, impresionişti, artă africană, artă victoriană, pictori suprarealişti, obiecte din Neolitic. Dar tocmai în această diversitate consta caracterul original al clubului. Şi tot ea definea cu precizie teritoriile în care acţionau achizitorii unuia sau ai altuia dintre membrii clubului. De cele mai multe ori, achizitorii nu-şi încălcau unul altuia teritoriile. Uneori, se întâmpla ca membrii clubului să se ia la întrecere, pentru a vedea care dintre ei putea procura mai repede un anumit obiect. O cursă a achiziţiilor, în care marea provocare era tocmai găsirea unor obiecte pe care toată lumea le credea pierdute. Într-un cuvânt, clubul era un debuşeu. O modalitate prin care câţiva oameni foarte bogaţi îşi etalau spiritul competitiv care, cel mai adesea, nu cunoştea limite.

Dar asta era foarte bine. Nici el nu cunoştea limite şi nu regreta acest lucru. Dimpotrivă.

Se gândi la reuniunile din ultima lună.

Întrunirile membrilor clubului se ţineau, pe rând, la reşedinţele acestora, aflate peste tot în Europa, de la Copenhaga şi până în sud, la Napoli.

Exista tradiţia ca, la fiecare întrunire, să fie dezvelit un obiect, preferabil o descoperire a achizitorului gazdei. Uneori, când acest lucru nu era posibil, alţi membri ai clubului se ofereau să-şi expună ultimele achiziţii, însă Knoll ştia cât de mult îşi dorea fiecare dintre membrii clubului să etaleze ceva nou, atunci când era rândul său să găzduiască întrunirea. Pe Fellner mai ales îl încânta nespus admiraţia celorlalţi. La fel şi pe Loring. Aceea era o altă faţetă a competiţiei dintre ei.

Luna trecută, fusese rândul lui Fellner. Toţi cei nouă membri ai clubului veniseră la Burg Herz, dar, dintre achizitori, nu putuseră veni decât şase. Lucru deloc neobişnuit, dacă ţinem cont de faptul că activitatea propriu-zisă de căutare a obiectelor pierdute era mai importantă decât participarea reverenţioasă la dezvelirea obiectelor găsite de un alt achizitor. Dar, uneori şi gelozia era un motiv de absenţă. Probabil că tocmai de aceea, îşi spuse el, nu participase Suzanne Danzer la întâlnirea de la Burg Herz. Luna următoare, era rândul lui Loring, iar Knoll plănuise să-i întoarcă amabilitatea, boicotând Castelul Lukov. Era păcat, mai ales că el şi Loring se înţelegeau bine. Loring îl răsplătise de multe ori, oferindu-i cadouri pentru achiziţii care, în cele din urmă, ajunseseră în colecţia particulară a cehului. Se întâmpla destul de des ca membrii clubului să facă schimb de obiecte între ei sau chiar să şi le vândă unul altuia, în special prin licitaţii. Obiecte de interes colectiv erau scoase la licitaţie în cadrul reuniunilor lunare, o modalitate prin care unul dintre membrii clubului câştiga bani din vânzarea unui obiect achiziţionat, dar care, pe el personal, nu-l interesa în mod deosebit, iar obiectul respectiv rămânea în cadrul grupului.

Totul era atât de bine pus la punct, atât de civilizat.

Şi atunci de ce ţinea Suzanne Danzer să schimbe regulile?

De ce încerca să-l omoare?

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile. Venise cu maşina de la Stod până aici, la Nebra, un cătun aflat la jumătatea distanţei dintre Stod şi Burg Herz şi de două ore aştepta în camera de hotel. Se ridică şi deschise uşa. Monika intră imediat în cameră, răspândind în jur un miros plăcut, de lămâi dulci. El închise şi încuie uşa în urma ei.

Monika îl studie din cap până-n picioare.

— Ai avut o noapte grea, Christian?

— N-am chef de nimic.

Monika se aruncă pe pat, ridicând un picior.

— Nici de asta, spuse el.

Încă îl mai dureau vintrele acolo unde îl lovise Suzanne. Dar nu avea de gând să-i spună asta.

— De ce a trebuit să vin până aici? întrebă ea. Şi de ce nu trebuie să ştie tata?

El îi povesti ce se întâmplase în abaţie, îi spuse de Grumer şi de urmărirea de pe străzile Stodului. Nu pomeni de ultima confruntare stradală, spunând doar că:

— Danzer s-a făcut nevăzută înainte să pot pune mâna pe ea. Dar a pomenit de Camera de Chihlimbar. Spunea că în încăperea aceea din munte a ascuns Hitler panourile, în 1945.

— Şi tu o crezi?

Knoll se gândise toată ziua la asta.

— Da.

— De ce nu te-ai dus după ea?

— N-avea rost. S-a întors la castelul Lukov.

— De unde ştii?

— Intuiesc.

— Loring a sunat din nou, ieri-dimineaţă. Tata a făcut ce l-ai rugat şi i-a spus că n-am primit nici o veste de la tine.

— Asta explică de ce s-a fâţâit Danzer în văzul lumii prin tot Stodul. Monika îl urmărea cu atenţie.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau permisiunea de a ataca castelul Lukov. Vreau să intru în vizuina lui Loring.

— Ştii ce-ar spune tata.

Da, ştia. Regulamentul clubului interzicea ca un membru să tulbure intimitatea altuia. După dezvelirea obiectelor, nu mai era treaba nimănui ce se întâmpla cu achiziţiile respective. Liantul care lega toate secretele lor era tocmai cunoaşterea de către fiecare membru în parte a achiziţiilor celorlalţi. Regulamentul mai interzicea şi dezvăluirea numelor informatorilor, în afara cazului în care membrul clubului care achiziţiona un obiect sau altul dorea să divulge numele acelor persoane. Confidenţialitatea îi proteja nu numai pe membrii clubului, dar şi pe achizitori, ea fiind de fapt cheia solidarităţii lor, a unor oameni cu interese şi plăceri asemănătoare. Caracterul sacru al proprietăţilor fiecăruia dintre ei era o regulă inviolabilă, a cărei încălcare atrăgea după sine excluderea imediată din club.

— Ce s-a întâmplat? spuse el. Unde ţi-e curajul? Nu eşti tu acum şefa?

— Trebuie să ştiu de ce, Christian.

— Acum nu mai e vorba de o simplă achiziţie. Loring a încălcat deja regulamentul clubului, punând-o pe Danzer să mă omoare. Şi, subliniez, nu o dată. Vreau să ştiu de ce şi cred că răspunsul este la Volary.

Knoll o atinsese la coarda sensibilă. Monika era mândră şi arogantă. Cu o zi în urmă, o duruse faptul că tatăl ei îi uzurpase puterea. Poate că mânia aceea avea să-i întunece judecata. Monika nu-l dezamăgi.

— Să ştii că ai dreptate. Şi eu vreau să aflu ce dracu' fac căţeaua şi pârţâitul ăla bătrân. Tata crede că toate astea nu sunt decât în imaginaţia noastră, că a fost vorba de o neînţelegere. *Voia* să stea de vorbă cu Loring şi să-i spună adevărul, dar l-am convins să renunţe. Bine, sunt de acord, fă-o.

Knoll îi văzu privirea lacomă. Pentru ea, o competiţie era un adevărat afrodiziac.

— Plec chiar azi. Ar fi bine să nu mai comunicăm până nu termin ce-am de făcut. Sunt dispus chiar să iau asupra mea întreaga vină, în cazul în care voi fi prins. Acţionam pe cont propriu, iar tu n-ai ştiut nimic.

Monika râse.

— Câtă nobleţe, cavalerul meu. Acum vino aici şi arată-mi cât de dor ţi-a fost de mine.

Fritz Pannik intră în restaurantul hotelului Garni şi se duse la masa ocupată de Paul şi de Rachel. Inspectorul se aşeză şi le spuse ce aflase până atunci.

— Am făcut cercetări la hoteluri şi am aflat că un bărbat cu semnalmentele lui Knoll a stat vizavi, la Christinenhof. O femeie cu semnalmentele acestei Suzanne a stat un pic mai încolo, la hotelul Gebler.

— Despre Knoll n-aţi mai aflat nimic altceva? întrebă Paul.

Pannik clătină din cap.

— Din păcate, omul acesta este o enigmă. Nu figurează în evidenţa Interpolului şi, fără o identificare pe baza amprentelor digitale, nu mai putem afla nimic. Nu ştim ce pregătire are şi nici măcar unde locuieşte. Mai mult ca sigur că a minţit atunci când i-a spus lui *Frau* Cutler că are un apartament în Viena. Ca să fiu sigur, am verificat informaţia. Dar n-am găsit nici un indiciu care să ateste că ar locui în Austria.

— Trebuie să aibă un paşaport, spuse Rachel.

— Ba chiar mai multe şi toate sub nume false. Un om ca el nu şi-ar declina niciodată adevărata identitate.

— Şi femeia? întrebă Rachel.

— Despre ea ştim încă şi mai puţin. Locul crimei din casa lui Ceapaev era curat. A murit împuşcat de la mică distanţă cu un pistol de nouă milimetri. Asta denotă o oarecare duritate.

Paul îi povesti lui Pannik despre Clubul Recuperatorilor de Obiecte Vechi Pierdute şi despre teoria lui Grumer în legătură cu Knoll şi cu femeia.

— N-am auzit niciodată de o asemenea organizaţie, dar am să mă interesez. Totuşi, numele de Loring îmi este cunoscut. Turnătoriile lui fabrică cele mai bune arme mici din Europa. Este, de asemenea şi un important producător de oţel. Unul dintre cei mai mari industriaşi din Europa de Est.

— Ne ducem să stăm de vorbă cu Ernst Loring, spuse Rachel.

— Şi care ar fi scopul acestei vizite?

Rachel îi povesti ce aflase de la McKoy în legătură cu Rafal Dolinski şi cu Camera de Chihlimbar.

— McKoy crede că ştie ceva legat de panouri, poate despre tatăl meu, Ceapaev şi...

— Părinţii lui *Herr* Cutler? întrebă Pannik.

— Poate, spuse Paul.

— Iertaţi-mă, dar nu credeţi că de asta ar trebui să se ocupe autorităţile competente? Riscurile sunt din ce în ce mai mari.

— Viaţa este plină de riscuri, spuse Paul.

— Unele merită asumate. Altele sunt nebuneşti.

— Noi credem că merită să încercăm, zise Rachel.

— Poliţia cehă nu este foarte cooperantă, spuse Pannik. Eu personal cred că Loring are destule relaţii la Ministerul Justiţiei pentru a îngreuna – asta în cel mai bun caz – o eventuală anchetă oficială. Cu toate că Republica Cehă nu mai este o ţară comunistă, mai există încă multe secrete bine păzite. Departamentul nostru consideră că răspunsurile la cererile oficiale de informaţii sosesc, de multe ori, cu întârzieri absolut nejustificate.

— Vreţi să fim noi ochii şi urechile dumneavoastră? Întrebă Rachel.

— M-am gândit şi eu la asta. Sunteţi doi cetăţeni obişnuiţi, aflaţi într-o misiune pur personală. Dacă, întâmplător, aflaţi ceva care să-mi permită să-i intentez o acţiune juridică, cu atât mai bine.

— Mă gândeam că ne asumăm prea multe riscuri, spuse Paul. Pannik îi privea cu ochi reci.

— Aşa este, *Herr* Cutler.

Suzanne stătea în balconul dormitorului său. Soarele după-amiezii târzii strălucea sângeriu, mângâindu-i pielea. La castelul Lukov, se simţea vie şi în siguranţă. Proprietatea, ce se întindea pe mulţi kilometri pătraţi, aparţinuse cândva unor prinţi din Boemia; pădurile din jur fuseseră teritorii rezervate pentru vânat, toate căprioarele şi toţi porcii mistreţi fiind numai pentru clasa conducătoare. Cândva, acolo fuseseră şi câteva sate, unde locuiau pietrarii, zidarii, dulgherii şi fierarii care lucrau la castel. A fost nevoie de două sute de ani pentru ca zidurile să fie terminate şi de mai puţin de o oră ca Aliaţii să le bombardeze şi să le transforme în moloz. Dar familia Loring îl reconstruise şi fiecare părticică a noului castel era la fel de încântătoare ca originalul.

Suzanne privea pe deasupra pomilor ce foşneau, bucurându-se de briza uşoară ce o răcorea. Satele dispăruseră, în locul lor aflându-se acum case răzleţe, mai mari sau mai mici, unde locuiseră generaţii întregi de angajaţi ai familiei Loring. Administratori, grădinari, cameriste, bucătărese şi şoferi. În total, aproape cincizeci. Familiile lor locuiau de mult la moşie, copiii moştenind pur şi simplu slujbele părinţilor lor. Membrii familiei Loring erau oameni generoşi şi loiali celor care îi serveau. Viaţa din afara castelului Lukov fiind în general grea, era lesne de înţeles de ce salariaţii preferau să rămână şi să slujească acolo pe viaţă.

Tatăl său fusese unul dintre ei, un istoric de artă devotat şi entuziast. Cu un an înainte de a se naşte

ea, devenise cel de-al doilea achizitor al lui Loring. Mama ei murise brusc, pe când Suzanne avea trei ani. Loring şi tatăl ei vorbeau adesea despre mama ei şi întotdeauna în termeni elogioşi. Se părea că fusese o doamnă încântătoare. În timp ce tatăl Suzannei călătorea prin lume, în căutare de obiecte de artă, mama ei le dădea lecţii particulare celor doi fii ai lui Loring. Aceştia erau cu mult mai mari decât Suzanne, aşa că ea nu fusese niciodată prea apropiată de ei, iar când ea era adolescentă, băieţii erau deja plecaţi la universitate. Nici unul dintre ei nu venea prea des la castelul Lukov. Nici unul dintre ei nu ştia de club sau cu ce se ocupa tatăl lor. Acela era un secret pe care nu îl cunoşteau decât ea şi binefăcătorul ei.

Dragostea ei pentru artă îl făcuse pe Loring să ţină foarte mult la ea. Oferta lui de a-i succeda tatălui ei venise a doua zi după înmormântarea acestuia. Suzanne fusese surprinsă. Şocată. Nesigură. Dar Loring nu se îndoia nici de inteligenţa, nici de hotărârea ei şi tocmai încrederea lui neţărmurită în ea o ajutase întotdeauna să izbândească. Dar acum, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că, în ultimele zile, îşi asumase mult prea multe riscuri. Christian Knoll nu era un om pe care să-l tratezi cu prea multă uşurinţă. Era perfect conştient de faptul că ea încercase să-l omoare. Îşi bătuse joc de două ori de el. O dată în mină şi a doua oară când îl lovise în testicule. Până atunci, nu ajunseseră niciodată la aşa ceva. Pe Suzanne o neliniştea escaladarea conflictului dintre ei, dar o lua ca pe o necesitate. Totuşi, trebuia găsită o soluţie. Loring trebuia să stea de vorbă cu Franz Fellner şi să aplaneze conflictul.

Deodată, auzi o bătaie uşoară în uşă.

Intră în dormitor şi deschise uşa.

— *Pan Loring sipreje vas videt. Ve studovne,* spuse servitorul. Loring voia să o vadă. În biroul lui.

Perfect şi ea voia să discute cu el.

Biroul se afla cu două etaje mai jos, în capătul dinspre nord-vest al parterului castelului. Lui Suzanne i se păruse întotdeauna că semăna cu camera unui vânător, fiindcă pe pereţi se aflau numai coarne de cerb şi de alte animale, iar plafonul era decorat cu animalele de pe blazoanele regilor Boemiei. Pe unul dintre pereţi, se afla o pictură în ulei, datând din secolul al XVII-lea, înfăţişând muschete, tolbe de vânătoare, lănci şi cornuri de praf de puşcă, toate de un surprinzător realism.

Când intră ea, Loring şedea comod pe canapea.

— Vino aici, copila mea, spuse el în cehă.

Suzanne se aşeză lângă el.

— M-am gândit mult la ce mi-ai spus tu mai devreme şi ai dreptate, trebuie să facem ceva. Peştera de lângă Stod este, cu siguranţă, locul pe care îl căutăm. Credeam că nu va fi găsit niciodată, dar se pare că m-am înşelat.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— Nu sunt. Dar din puţinele lucruri pe care mi le-a spus tata înainte să moară, deduc că acela este locul. Camioanele, scheletele, intrarea blocată.

— Urma aceea este din nou rece, spuse ea.

— Oare?

Suzanne îşi puse la contribuţie mintea analitică.

— Grumer, Boria şi Ceapaev sunt morţi. Soţii Cutler sunt nişte amatori. Este adevărat că Rachel Cutler a supravieţuit exploziei, însă asta nu are nici o importanţă. Ea nu ştie decât ceea ce a aflat din scrisorile tatălui ei, ceea ce iarăşi nu este mare lucru. Lucruri trecătoare, pe care nu merită să le luăm în calcul.

— Spuneai că soţul ei era la Stod, la hotel, împreună cu grupul lui McKoy.

— Da, dar nici acest lucru nu ne duce nicăieri. Amatorii nu ajung departe.

— Fellner, Monika şi Christian nu sunt amatori. Mă tem că le-am stârnit curiozitatea mai mult

decât trebuia.

Suzanne ştia de discuţiile dintre Loring şi Fellner din ultimele zile şi era aproape sigură că Fellner minţise spunând că nu ştia nimic de Knoll.

— De acord. Ăştia trei pun ceva la cale. Asta este sigur. Dar dumneavoastră puteţi rezolva problema împreună cu *Pan* Fellner. Între patru ochi.

Loring se ridică anevoie de pe canapea.

— E aşa de greu, *dragă.* Mai am atât de puţin de trăit...

— Să nu vă aud vorbind aşa, spuse ea repede. Sunteţi sănătos. Mai aveţi de trăit mulţi ani de acum încolo.

— Am şaptezeci şi şapte de ani. Fii realistă.

Ideea că avea să-l piardă o înspăimânta. Mama ei murise când ea era prea mică pentru a-i simţi lipsa. Durerea resimţită la moartea tatălui ei era încă destul de reală, iar amintirile, vii. Ar fi fost mult prea greu pentru ea să-l piardă şi pe cel de-al doilea tată din viaţa ei.

— Cei doi fii ai mei sunt oameni buni. Conduc aşa cum trebuie afacerile familiei. Iar după moartea mea, totul le va rămâne lor. Este dreptul lor prin naştere. O privi în ochi. Banii sunt atât de transparenţi. Este atât de palpitant să-i strângi. Dar şi mai palpitant este să-i investeşti şi să-i administrezi cu înţelepciune. Nu e nevoie de cine ştie ce ingeniozitate ca să păstrezi şi să le transmiţi urmaşilor miliarde în valută forte. Familia mea a dovedit cu prisosinţă acest lucru. Averea noastră s-a constituit acum două sute de ani, fiind pur şi simplu transmisă din generaţie în generaţie.

— Cred că subestimaţi valoarea îndrumării atente din partea dumneavoastră şi a tatălui dumneavoastră, în timpul a două războaie mondiale.

— Politica îşi are şi ea rolul său. Dar vor exista întotdeauna locuri sigure în care valuta să poată fi investită în siguranţă. Pentru noi, a fost America.

Loring se aşeză din nou pe canapea. Mirosea a tutun amar, la fel ca întreaga cameră.

— Totuşi, arta, *drahd,* este mult mai fluidă. Ea se schimbă odată cu noi. Se adaptează, aşa cum facem şi noi. S-ar putea ca o capodoperă de acum cinci sute de ani să pară astăzi desuetă. Şi totuşi, este uimitor cum unele forme de artă rezistă peste milenii. Asta mă fascinează pe mine. Tu înţelegi această fascinaţie. O apreciezi. Şi prin asta, mi-ai umplut viaţa de o bucurie unică, specială. Deşi prin venele tale nu curge sângele meu, spiritele noastre se întrepătrund. Tu eşti fiica mea spirituală.

Întotdeauna simţise asta. Soţia lui Loring murise cu aproape douăzeci de ani în urmă. Nimic brusc sau neaşteptat. Un cancer dureros care o măcinase încet. Fiii lui plecaseră cu câteva zeci de ani în urmă. Bătrânul avea puţine plăceri în afară de artă – grădinăritul şi sculptura în lemn. Dar încheieturile obosite şi muşchii atrofiaţi nu-i mai îngăduiau nici măcar aceste mici plăceri. Deşi era miliardar, deşi locuia într-un castel ca o fortăreaţă şi avea un nume cunoscut în întreaga Europă, Suzanne era, în multe privinţe, tot ce-i mai rămăsese acelui bătrân.

— Întotdeauna m-am considerat fiica dumneavoastră.

— Vreau să-ţi las moştenire castelul Lukov.

Suzanne nu spuse nimic.

— Îţi mai las şi o sută cincizeci de milioane de euro, ca să poţi întreţine proprietatea, precum şi întreaga mea colecţie de artă, publică şi particulară. Bineînţeles că numai tu şi eu cunoaştem proporţiile şi valoarea colecţiei particulare. Am dispus, de asemenea, ca tu să moşteneşti şi calitatea mea de membru al clubului. Am acest drept. Te numesc succesoarea mea.

Era prea mult. Făcea eforturi ca să vorbească.

— Şi cum rămâne cu fiii dumneavoastră? Ei sunt moştenitorii de drept.

— Şi vor primi grosul averii mele. Moşia aceasta, colecţiile de artă şi banii nu sunt decât o parte din tot ce am. Am discutat asta cu ei amândoi şi nici unul dintre ei nu are nimic de obiectat.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune-mi că voi putea fi mândru de tine şi că acest castel, cu tot ce este în el, va dăinui multă vreme de acum încolo.

— Fiţi sigur de asta.

Loring zâmbi şi o strânse uşor de mână.

— Întotdeauna am fost mândru de tine. Eşti o fiică atât de bună. Tăcu o clipă, apoi continuă: Acum însă trebuie să mai facem un singur lucru, pentru siguranţa a ceea ce am dobândit cu atâta trudă.

Suzanne înţelegea. Înţelesese toată ziua. Nu exista de fapt decât o singură cale de a rezolva problema.

Loring se ridică, se duse la birou şi, calm, formă un număr de telefon. Când obţinu legătura cu Burg Herz, spuse:

— Ce mai faci, Franz?

Fellner, la celălalt capăt al firului, îi spuse ceva. Loring se încruntă. Suzanne ştia că îi venea greu. Fellner nu-i era numai concurent, dar şi vechi prieten.

Şi totuşi, trebuia să o facă.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, Franz. Este ceva de importanţă vitală... Nu, aş vrea să trimit avionul meu, în seara asta, să te ia, ca să putem sta de vorbă. Din păcate, eu nu pot părăsi republica. Avionul meu cu reacţie poate ajunge la tine cam într-o oră şi până la miezul nopţii te duce înapoi... Vino şi cu Monika – o priveşte şi pe ea – şi cu Christian... Ah, tot nu ştii nimic despre el? Ce păcat. Avionul meu va fi la ora 17.30 pe terenul tău de aterizare. Pe curând, Franz. Loring puse receptorul în furcă şi oftă. Ce păcat. Franz continuă să fie secretos până la capăt.

50.

Praga, Republica Cehă.
Ora 18.50.

Avionul cu reacţie, auriu cu gri, rulă pe pista de aterizare, apoi se opri. Motoarele gemură. Suzanne şi Loring stăteau în picioare în lumina slabă a serii, în timp ce muncitorii duceau scările de metal în dreptul uşii avionului. Franz Fellner ieşi primul, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi cu cravată. După el ieşi Monika, îmbrăcată cu o bluză sport, alb cu bleumarin şi jeanşi mulaţi. „Tipic", îşi spuse Suzanne. O combinaţie de pretenţii de bună creştere şi sexualitate. Şi, cu toate că Monika Fellner tocmai coborâse dintr-un avion particular de câteva milioane de dolari, pe unul dintre principalele aeroporturi metropolitane din Europa, pe chipul ei se citea un dispreţ de joasă speţă.

Monika era cu trei ani mai mare decât Suzanne şi, de câţiva ani, participa şi ea la întrunirile membrilor clubului, nefăcând nici un secret din faptul că, într-o zi, avea să-i succeadă tatălui său. Pentru ea, totul fusese atât de uşor. În schimb, viaţa Suzannei fusese total diferită. Deşi crescuse pe moşia lui Loring, muncise din greu, studiase din greu, dobândise totul cu greu. Se întrebase de multe ori dacă Knoll era un factor de dezbinare între ele două. Monika afirmase nu o dată că îl considera pe Christian proprietatea *ei*. Până cu câteva ore în urmă, când Loring îi spusese că Lukovul avea să fie într-o zi al ei, Suzanne nu-şi închipuise că avea vreodată să ducă o viaţă ca a Monikăi Fellner. Dar acum, aceasta era o realitate, iar Suzanne nu putea să nu se întrebe ce avea să spună draga de Monika când va afla că în curând aveau să fie egale.

Loring păşi în faţă şi scutură cu putere mâna lui Fellner. Apoi o îmbrăţişa şi o sărută pe Monika pe obraz. Fellner îi zâmbi Suzannei şi înclină politicos din cap, ca de la membru al clubului la achizitor.

Drumul până la castelul Lukov în Mercedes-ul lui Loring fu plăcut şi relativ liniştit. Discutară despre politică şi despre afaceri. Când sosiră, cina îi aştepta în sufrageria castelului. După ce terminară felul întâi, Fellner întrebă în germană:

— Ce este atât de urgent, Ernst, încât nu mai suferă amânare?

Suzanne observă că, până atunci, Loring fusese cât se poate de prietenos, întreţinând o conversaţie uşoară, pentru ca oaspeţii săi să se simtă cât mai în largul lor. Patronul ei oftă.

— Este vorba de Christian şi de Suzanne.

Monika îi aruncă o privire Suzannei, o privire pe care aceasta o mai văzuse şi pe care ajunsese să o urască.

— Ştiu, spuse Loring, că Christian nu a fost rănit în explozia din mină. După cum sunt sigur că ştiţi, explozia a fost provocată de Suzanne.

Fellner îşi puse cuţitul şi furculiţa pe masă şi îşi privi gazda în ochi.

— Până aici, nimic nou.

— Şi totuşi, ai continuat să-mi spui că nu ştii nimic de Christian.

— Sincer să fiu, nu cred că e treaba ta. Şi, în afară de asta, m-am tot întrebat, de ce tot acest interes?

Tonul lui Fellner devenise mai aspru; nu mai era nevoie să salveze aparenţele.

— Ştiu că, acum două săptămâni, Christian a fost la Sankt Petersburg. De fapt, de aici a pornit totul.

— Noi eram aproape convinşi că voi îl plătiţi pe funcţionar, tonul Monikăi fu brusc şi mai aspru decât cel al tatălui ei.

— Te mai întreb încă o dată, Ernst, de ce ne-ai chemat aici? interveni Fellner.

— Camera de chilimbar, răspunse încet Loring.

— Ce-i cu ea?

— Termină de mâncat. Vorbim după aceea.

— Adevărul este că nu mi-e foame. Mă faci să zbor trei sute de kilometri ca să stăm de vorbă, atunci hai să stăm de vorbă.

Loring îşi împături şervetul.

— Foarte bine, Franz. Veniţi amândoi cu mine.

Loring, urmat de Suzanne, îşi conduse oaspeţii prin labirintul de la parterul castelului. Coridoarele largi şerpuiau pe lângă camerele împodobite cu obiecte de artă şi antichităţi de o valoare inestimabilă. Aceea era colecţia publică a lui Loring, rezultatul a şase decenii în care el personal se ocupase de achiziţii şi al altor zece decenii în care obiectele fuseseră achiziţionate de către tatăl, bunicul şi străbunicul său. Unele dintre obiectele cele mai valoroase din lume se aflau acolo, în încăperile acelea – numai ea şi patronul ei cunoşteau adevăratele proporţii ale colecţiei publice a lui Loring, totul pus la adăpost în spatele pereţilor groşi de piatră şi sub anonimatul asigurat de o proprietate dintr-o ţară fostă comunistă.

Şi cât de curând, totul va fi al ei.

— Sunt pe cale de a încălca una dintre regulile noastre sacre, spuse Loring. Ca o dovadă a bunei mele credinţe, vreau să vă arăt colecţia mea privată.

— Chiar trebuie? întrebă Fellner.

— Eu cred că da.

Trecură prin biroul lui Loring, apoi străbătură un coridor ceva mai lung, la capătul căruia se afla o încăpere izolată, dreptunghiulară. Pe tavanul în formă de boltă, erau pictate semnele zodiacului şi portretele apostolilor. Într-un colţ, se afla o sobă din porţelan de Delft. De-a lungul pereţilor, erau înşirate vitrine din lemn de nuc încrustate cu fildeş african, datând din secolul al XVII-lea. Pe rafturile

de sticlă erau expuse porţelanuri din secolele al XVI-lea şi al XVII-lea. Fellner şi Monika se opriră o clipă, să admire câteva dintre ele.

— Camera Românească, spuse Loring. Nu ştiu dacă voi doi aţi mai fost vreodată aici.

— Eu nu, spuse Fellner.

— Nici eu, zise Monika.

— Aici îmi ţin cele mai preţioase obiecte din sticlă. Loring arătă spre soba de porţelan. Aerul vine de-acolo, spuse el, din grătarul din podea. Suflătoare de aer, cum sunt convins că folosiţi şi voi.

Fellner încuviinţă.

— Suzanne, spuse Loring.

Ea se opri în faţa uneia dintre vitrine, a patra dintr-un număr de şase şi spuse încet:

— „O experienţă obişnuită ce are ca rezultat o confuzie obişnuită". Vitrina şi o parte din peretele de piatră se rotiră în jurul unei axe centrale, oprindu-se la jumătatea drumului şi creând astfel câte o intrare de o parte şi de alta.

— Se activează numai la sunetul vocii mele şi a Suzannei. Unii dintre angajaţii mei ştiu de existenţa acestei camere. Trebuie făcut curat din când în când. Dar, aşa după cum cred că sunt şi oamenii tăi, Franz şi ai mei sunt foarte loiali şi n-au vorbit despre asta cu nimeni din afara castelului. Totuşi, pentru mai multă siguranţă, schimbăm parola săptămânal.

— Foarte interesant, spuse Fellner. Kafka, cred. Aşa începe *O confuzie obişnuită.* Se potriveşte.

Loring râse.

— Trebuie să fim credincioşi scriitorilor noştri din Boemia. Suzanne făcu un pas în lături, lăsându-i pe Fellner şi pe Monika să intre primii. Monika o atinse uşor în trecere, aruncându-i o privire rece, urâtă. Apoi îl urmă pe Loring înăuntru. În încăperea spaţioasă, se aflau şi mai multe vitrine, tablouri şi tapiserii.

— Sunt sigur că şi tu ai aşa ceva, îi spuse Loring lui Fellner. Este rezultatul a peste două sute de ani de căutări. În ultimii patruzeci, ca membru al clubului.

Fellner şi Monika se plimbară printre vitrine.

— Minunate obiecte, spuse Fellner. Foarte impresionante. Pe multe dintre ele mi le amintesc de când mi le-ai prezentat la întrunirile clubului. Se opri în faţa unui craniu înnegrit, expus într-una dintre vitrine. Omul din Pekin?

— Familia mea l-a achiziţionat în timpul războiului.

— Din câte îmi amintesc eu, s-a pierdut undeva în China, în timp ce era transportat în Statele Unite.

Loring încuviinţă.

— Tata l-a cumpărat de la hoţul care l-a furat de la soldaţii din infanteria marină care îl aveau în grijă.

— Uluitor. Asta dovedeşte că strămoşii noştri au trăit acum o jumătate de milion de ani. Chinezii şi americanii ar fi în stare să facă moarte de om pentru a-l redobândi. Însă va rămâne aici, în inima Boemiei. Trăim vremuri ciudate, nu-i aşa?

— Aşa este, prietene. Ai dreptate. Loring arătă spre uşile duble, aflate în celălalt capăt al camerei. Pe-acolo, Franz.

Fellner se îndreptă spre uşile înalte, emailate. Erau albe şi aveau vinişoare aurii. Monika îşi urmă tatăl.

— Hai, Franz, deschide-le, spuse Loring.

Suzanne observă că, măcar o dată în viaţa ei, Monika nu avea nimic de comentat. Fellner apucă mânerele din alamă, le răsuci şi împinse uşile înăuntru.

— Dumnezeule mare! exclamă Fellner, intrând în camera puternic luminată.

Camera era perfect pătrată. Tavanul înalt şi arcuit era acoperit cu picturi murale colorate. Bucăţi de mozaic din chihlimbar de culoarea

whisky-ului împărţeau trei dintre cei patru pereţi ai camerei în panouri foarte precis delimitate. Câte o pereche de pilaştri străjuiau fiecare panou. Formele de chihlimbar creau un efect de lambrisare, între panourile înalte şi subţiri de sus şi cele scurte şi dreptunghiulare, de jos. Pe pereţi, numai lalele, trandafiri, capete sculptate, figurine, scoici, flori, monograme, elemente în stil rocaille, ornamentaţii cu cartuşe şi ghirlande de flori – toate din ambră. Panaşul Romanovilor şi un basorelief din chihlimbar, înfăţişând vulturul cu două capete, emblema ţarilor ruşi, împodobeau panourile de jos. Alte forme aurii se încolăceau ca lujerii de viţă pe marginile de sus şi deasupra a trei uşi duble, de culoare albă. În spaţiile dintre şi de deasupra panourilor superioare, se aflau sculpturi înfăţişând heruvimi şi busturi de femei care încadrau şi uşile şi ferestrele. În vârful pilaştrilor, se aflau candelabre aurii cu lumânări electrice, toate luminând puternic. Pe jos, parchetul lucios, cu un model la fel de laborios ca şi pereţii din ambră, reflecta becurile, ca pe nişte sori îndepărtaţi. Loring intră în cameră.

— Este exact ca în Palatul Ecaterina. Suprafaţa de zece metri pătraţi şi înălţimea de şapte metri şi jumătate.

Monika reuşi să se stăpânească mai bine decât tatăl său.

— De-asta aţi fost tot timpul cu ochii pe Christian?

— Vă apropiaţi din ce în ce mai mult. Păstrez acest secret de peste cincizeci de ani. Nu puteam lăsa lucrurile să se precipite, riscând să afle ruşii sau germanii. Nu trebuie să vă spun eu care ar fi reacţia lor.

Fellner se îndreptă spre unul dintre colţurile mai îndepărtate ale camerei, să admire superba masă de chihlimbar, care se potrivea perfect în locul unde se îmbinau două panouri joase. Apoi admiră unul

dintre mozaicurile florentine: piatra colorată era şlefuită şi încadrată în bronz auriu.

— N-am crezut niciodată poveştile. Una dintre ele spunea că sovieticii reuşiseră să pună la adăpost mozaicurile, înainte ca naziştii să ajungă la Palatul Ecaterina. Alta spunea că se găsiseră rămăşiţe ale Camerei de Chihlimbar în ruinele Königsbergului, după bombardamentul din 1945.

— Prima poveste este falsă. Sovieticii n-au fost în stare să fure cele patru mozaicuri. Au încercat să demonteze unul dintre panourile de sus, dar acesta a căzut. Au hotărât să lase restul, inclusiv mozaicurile. Cea de-a doua poveste în schimb, este adevărată. O iluzie creată de Hitler.

— Ce vrei să spui?

— Hitler cunoştea faptul că Göring voia panourile de chihlimbar. El mai ştia şi că Erich Koch îi era loial lui Göring. De aceea, Führer-ul însuşi a ordonat ca panourile să fie luate din Königsberg şi a trimis un detaşament SS pentru a face transferul, în eventualitatea în care Göring ar fi devenit prea insistent. Ce relaţie ciudată între Hitler şi Göring! Totală neîncredere unul în celălalt, dar, paradoxal, totală dependenţă. Numai la sfârşit, când Bormann a reuşit să-l submineze pe Göring şi-a arătat şi Hitler, pe faţă, ostilitatea.

Monika se îndreptă spre ferestre, care constau din trei seturi de tocuri în care erau montate câte douăzeci de panouri, ce se înălţau de la podea şi până la jumătatea pereţilor, fiecare având în vârf câte o semilună şi ferestre arcuite deasupra, respectiv trei seturi a câte opt panouri fiecare. Tocurile de jos erau de fapt uşi duble, cărora li se dăduse o formă de ferestre. Panourile erau luminate prin spate, ceea ce crea impresia că dincolo de ele se afla o grădină.

Loring sesiză interesul Monikăi.

— Camera aceasta este în întregime înconjurată de ziduri de piatră, fiind imposibil de văzut de afară. Eu am comandat picturile murale şi luminile

care să creeze iluzia că dincolo de ferestre s-ar afla o grădină. Camera originală dădea în grădina cea mare a Palatului Ecaterina, aşa că am ales un decor din secolul al XIX-lea, după ce grădina a fost lărgită şi împrejmuită cu un gard. Loring se apropie de Monika. Scheletul metalic al porţilor de-acolo este exact. Iarba, arbuştii şi florile au avut ca model desene în creion din epocă. Remarcabile, de altfel. Ne creează impresia că ne aflăm la etajul al doilea al palatului. Închipuie-ţi paradele militare sau pe nobilii ce îşi făceau plimbarea de seară în timp ce, în depărtare, cânta o fanfară.

— Ingenios. Monika se întoarse cu spatele spre Camera de Chihlimbar. Cum ai putut să reproduci panourile cu atâta exactitate? Eu am fost vara trecută la Sankt Petersburg şi am vizitat Palatul Ecaterina. Camera de Chihlimbar reconstituită era aproape gata. Au înlocuit mulurile, aurul, ferestrele, uşile şi multe dintre panouri. Au făcut o treabă bună. Dar nu ca asta.

Loring înainta spre mijlocul încăperii.

— Foarte simplu, draga mea. Mare parte din ceea ce vezi tu aici sunt piese originale, nu copii. Cunoşti istoria acestei camere?

— Parţial, spuse Monika.

— Înseamnă că ştii, cu siguranţă, că, atunci când naziştii au furat panourile, în 1941, acestea erau într-o stare deplorabilă. Meşterii prusaci care au construit camera originală au lipit chihlimbarul pe panouri rezistente din lemn de stejar cu ajutorul unui mastic preparat din ceară de albine şi sevă de copac. Să menţii chihlimbarul intact într-o asemenea situaţie este ca şi cum ai vrea să păstrezi un pahar cu apă timp de două sute de ani. Oricât de atent ar fi cineva, până la urmă, apa fie se va vărsa, fie se va evapora. Arătă cu mâna în jur. Acelaşi lucru este valabil şi aici. În două sute de ani, lemnul de stejar şi-a mărit volumul şi s-a contractat, iar în unele locuri chiar a putrezit, încălzirea cu sobe, ventilaţia necorespunzătoare şi

clima umedă din şi din jurul reşedinţei imperiale Ţarskoe Selo nu au făcut decât să înrăutăţească situaţia. Lemnul şi-a modificat dimensiunile în funcţie de anotimp, masticul a crăpat şi multe bucăţi de chihlimbar s-au desprins şi au căzut. Când au sosit naziştii, treizeci la sută din chihlimbar dispăruse. Zece la sută s-a pierdut când a fost furat. Când tata a găsit panourile, acestea erau într-o stare jalnică.

— Am fost întotdeauna convins că Josef ştia mai mult decât voia să spună.

— Nu-ţi poţi închipui cât de dezamăgit a fost tata când, în sfârşit, le-a găsit. Le căutase timp de şapte ani, imaginându-şi frumuseţea lor, amintindu-şi de maiestuozitatea lor, de când le văzuse la Sankt Petersburg, înainte de Revoluţia Rusă.

— Erau în peştera aceea de lângă Stod, nu-i aşa? întrebă Monika.

— Corect, draga mea. Lăzile se aflau în cele trei camioane germane. Tata le-a găsit în vara anului 1952.

— Dar cum? întrebă Fellner. Ruşii căutau foarte meticulos, ca să nu mai vorbim de colecţionarii particulari. La vremea aceea, toată lumea voia Camera de Chihlimbar şi nimeni nu credea că fusese distrusă. Josef se afla la discreţia comuniştilor. Cum a reuşit aşa o performanţă? Şi, mai important decât atât, cum a reuşit să o păstreze?

— Tata şi Erich Koch erau foarte apropiaţi. Guvernatorul nazist i-a spus tatei că Hitler voia ca panourile să fie scoase din Uniunea Sovietică ocupată înainte de sosirea Armatei Roşii. Koch îi era loial lui Göring, dar nu era prost. Când Hitler a ordonat evacuarea panourilor, el s-a conformat şi, iniţial, nu i-a spus nimic lui Göring. Dar panourile nu au ajuns decât până în regiunea Harz, unde au fost ascunse în munţi. Koch i-a spus până la urmă lui Göring, dar nici el nu ştia exact unde fuseseră

ascunse. Göring a depistat patru soldaţi din detaşamentul însărcinat cu evacuarea panourilor. Se crede chiar că i-ar fi torturat, dar cei patru nu i-au spus nimic legat de locul unde fuseseră ascunse panourile. Loring clătină din cap. Göring aproape că înnebunise către sfârşitul războiului. Koch era speriat de moarte de el. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a împrăştiat prin Königsberg bucăţi din Camera de Chihlimbar – balamale, minere din alamă, pietre din mozaicuri. În felul acesta i-a indus în eroare şi pe sovietici şi pe Göring. Dar acele mozaicuri erau copii la care germanii lucrau încă din 1941.

— N-am crezut niciodată cu adevărat că tot chihlimbarul ar fi ars în timpul bombardării Königsbergului, spuse Fellner. Întreg oraşul ar fi trebuit să miroasă a tămâie.

Loring chicoti.

— Aşa este. N-am înţeles niciodată cum de nimeni nu şi-a pus această întrebare. Nici unul dintre rapoartele referitoare la bombardament nu menţiona prezenţa vreunui miros. Închipuiţi-vă douăzeci de tone de chihlimbar arzând mocnit. Mirosul s-ar fi simţit pe o rază de kilometri întregi şi ar fi persistat zile în şir.

Monika mângâie uşor unul dintre pereţii şlefuiţi.

— Nimic din gravitatea rece a pietrei. Sunt aproape calde. Şi mai închise la culoare decât îmi închipuiam. Cu siguranţă mai închise la culoare decât panourile reconstituite din Palatul Ecaterina.

— În timp, chihlimbarul se închide la culoare, spuse tatăl ei. Chiar şi tăiat în bucăţi, şlefuit şi lipit, el tot va continua să îmbătrânească. Camera de Chihlimbar din secolul al XVIII-lea a fost cu siguranţă mult mai luminoasă decât aceasta de aici.

Loring încuviinţă.

— Şi cu toate că piesele din aceste panouri sunt vechi de milioane de ani, ele sunt fragile precum cristalul şi la fel de pretenţioase. Asta face comoara cu atât mai surprinzătoare.

— Ai senzaţia că scânteiază, spuse Fellner. E ca şi cum ai sta la soare. Strălucire, dar şi căldură.

— La fel ca originalul, chihlimbarul de aici este căptuşit cu foiţă de argint, care reflectă lumina.

— Cum adică *la fel* ca panourile originale? întrebă Fellner.

— După cum v-am mai spus, tata a fost dezamăgit atunci când a găsit panourile. Lemnul de stejar putrezise şi aproape toate bucăţile căzuseră. El le-a adunat cu grijă pe toate şi a făcut rost de fotografii făcute de sovietici înainte de război. La fel ca restauratorii de la Ţarskoe Selo, tata s-a folosit de acele fotografii pentru a reconstrui panourile. Singura diferenţă este că el dispunea de chihlimbarul original.

— Unde a găsit meşteri? întrebă Monika. Din câte îmi aduc eu aminte, arta modelării chihlimbarului a dispărut în timpul războiului. Cei mai mulţi dintre meşteri au fost omorâţi.

Loring încuviinţă.

— Da, dar unii au supravieţuit graţie lui Koch. Göring intenţiona să construiască o cameră identică aproape cu originalul şi i-a ordonat lui Koch să-i aresteze pe meşteşugari pentru ca astfel să-i pună la adăpost. Tata a reuşit să dea de urma multora înainte de sfârşitul războiului. Apoi, le-a oferit un trai îndestulat lor şi familiilor lor. Mulţi dintre ei au acceptat oferta lui şi au trăit, retraşi, reconstruind această capodoperă, bucată cu bucată. Unii dintre urmaşii lor încă mai locuiesc aici şi întreţin această cameră.

— Nu este riscant? întrebă Fellner.

— Deloc. Oamenii aceştia şi familiile lor ne sunt loiali. Viaţa în fosta Cehoslovacie era grea. Foarte dură. Iar ei le erau foarte recunoscători celor din familia Loring pentru generozitatea lor. Tot ce le ceream era să muncească bine şi să fie discreţi. Tot ce vedeţi aici a fost construit în zece ani. Din fericire, sovieticii insistau ca artiştii lor să

fie educaţi în spiritul realismului, aşa că restauratorii erau foarte competenţi.

Fellner arătă cu mâna spre pereţi.

— Toată construcţia asta trebuie să fi costat o avere. Loring încuviinţă.

— Tata a cumpărat chihlimbarul cu care să fie înlocuite piesele lipsă, de pe piaţa liberă. Şi nu uitaţi că în anii 1950, chihlimbarul era foarte scump. De asemenea, a folosit o serie de tehnici foarte moderne. Noile panouri nu sunt din lemn de stejar, ci dintr-un amestec de lemn de pin, de stejar şi cenuşă. La montarea pieselor, s-a luat în calcul posibilitatea ca bucăţile de chihlimbar să-şi mărească volumul, iar între chihlimbar şi lemn s-a adăugat un strat umed. În felul acesta, Camera de Chihlimbar nu numai că a fost reconstituită, dar va şi dăinui.

Suzanne stătea tăcută lângă uşi şi se uita la Fellner. Bătrânul german era sincer uimit. O bucura faptul că exista ceva care să-l surprindă pe un om ca Franz Fellner, un miliardar a cărui colecţie rivaliza cu orice muzeu din lume. Dar îi înţelese şocul, amintindu-şi ce simţise ea atunci când Loring îi arătase pentru prima oară Camera de Chihlimbar.

— Unde duc celelalte două uşi duble? întrebă Fellner.

— Această cameră este de fapt centrul galeriei mele particulare. Noi am zidit laturile încăperii şi am amplasat uşile şi ferestrele exact ca în camera originală. Dacă în Palatul Ecaterina, uşile se deschideau spre alte încăperi, cele de aici dau în alte săli ale colecţiei mele.

— De când este camera aici? întrebă Fellner.

— De cincizeci de ani.

— Surprinzător cum ai putut să o ţii ascunsă, spuse Monika. Pe sovietici nu e uşor să-i duci de nas.

— În timpul războiului, tata a fost în relaţii bune şi cu sovieticii şi cu germanii. Naziştii treceau

valută şi aur în Elveţia, prin Cehoslovacia. Familia noastră a înlesnit multe asemenea transporturi. După război, a fost rândul sovieticilor să se bucure de bunăvoinţa noastră. Preţul acelor favoruri a fost libertatea de a face ce vrem.

Fellner zâmbi.

— Îmi închipui. Sovieticii nu prea îşi puteau permite să te lase să transmiţi informaţii americanilor şi englezilor.

— Există o veche zicală rusească: „Dacă n-ar exista răul, n-ar exista nici binele”. Se referă la tendinţa paradoxală a artei ruseşti de a se naşte din haos. Dar explică şi cum a fost posibil acest lucru.

Fellner şi Monika se apropiară de vitrinele înşirate de-a lungul a doi dintre pereţii de chihlimbar. În ele, erau expuse o varietate de obiecte. O tablă de şah cu piese datând din secolul al XVII-lea, un samovar din secolul al XVIII-lea, o trusă de toaletă pentru femei, o clepsidră, linguri, medalioane şi tot felul de cutii împodobite. Toate din chihlimbar, lucrate, după cum le explică Loring, de meşteri din Königsberg sau din Gdansk.

— Sunt superbe, spuse Monika.

— La fel ca pe vremea lui Petru cel Mare şi eu îmi păstrez obiectele din chihlimbar în camera de curiozităţi. Pe cele mai multe dintre ele le-a achiziţionat Suzanne sau tatăl ei. Nu le expun în public. Pradă de război. Bătrânul se întoarse către Suzanne şi zâmbi. Apoi se uită la oaspeţii lor. Nu vreţi să mergem în biroul meu, să mai stăm puţin de vorbă?

Suzanne se aşeză ceva mai departe de ceilalţi trei. Prefera să privească dintr-o parte, oferindu-i şefului său acel moment de triumf. Un servitor le aduse cafea, coniac şi prăjituri, apoi ieşi.

— M-am întrebat întotdeauna cum de a reuşit Josef să-şi asigure loialitatea atâtor persoane, spuse Fellner. Mai ales în timpul războiului.

— Tata îi ura pe nazişti, spuse Loring. Turnătoriile şi fabricile lui erau la dispoziţia lor,

este adevărat, dar nu era deloc greu să produci metal prost, gloanţe care rugineau foarte uşor sau puşti care nu rezistau la frig. Era un joc periculos – naziştii erau fanatici atunci când era vorba de calitate, dar relaţia cu Koch i-a fost de mare ajutor. Rareori i se puneau întrebări. El ştia că germanii aveau să piardă războiul şi intuia faptul că sovieticii aveau să preia controlul asupra Europei de Est, aşa că a colaborat tot timpul, pe ascuns, cu serviciile secrete sovietice.

— N-am ştiut asta, spuse Fellner.

Loring încuviinţă.

— Tata a fost un patriot. A iubit Boemia. Pur şi simplu, a acţionat în felul său. După război, sovieticii i-au fost recunoscători. Aveau nevoie de el, aşa că i s-a dat mână liberă. Eu am continuat acea relaţie. Familia noastră a colaborat strâns cu toate regimurile politice din Cehoslovacia, începând din 1945 încoace. Tata avea dreptate în legătură cu sovieticii. La fel şi Hitler, aş spune eu.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Monika. Loring îşi puse mâinile în poală.

— Hitler a crezut tot timpul că americanii şi englezii i se vor alătura într-un război împotriva lui Stalin. Sovieticii erau adevăraţii duşmani ai Germaniei, iar el credea că Churchill şi Roosevelt vedeau la fel lucrurile. De aceea a ascuns atâţia bani şi atâtea opere de artă. Avea de gând să le recupereze după ce Aliaţii i se vor fi alăturat într-o nouă alianţă împotriva URSS. Era nebun, cu siguranţă, dar istoria a dovedit că multe dintre ideile lui Hitler au fost corecte. După ce URSS a instituit blocada Berlinului, în 1948, America, Anglia şi Germania s-au aliat imediat împotriva sovieticilor.

— Stalin a speriat o lume întreagă, spuse Fellner. Mai mult decât Hitler. A omorât şaizeci de milioane de oameni. Hitler numai zece milioane. Când a murit, în 1953, ne-am simţit cu toţii mai în

siguranţă. Făcu o pauză, apoi continuă: Christian v-a spus, cred, de scheletele din peştera de la Stod.

Fellner încuviinţă.

— Erau acolo străini angajaţi în Egipt ca să facă treaba. Acolo se afla la vremea aceea un puţ de mină uriaş, a cărui intrare fusese blocată prin dinamitare de către germani. Tata a găsit-o, a făcut o spărtură în blocurile de piatră şi a scos pe acolo panourile fărâmiţate. Apoi a sigilat-o din nou, cu cadavrele înăuntru.

— Josef i-a omorât?

— Cu mâna lui. În timp ce dormeau.

— Iar de atunci dumneavoastră sunteţi cel care omoară oameni, spuse Monika.

Loring se uită la ea.

— Achizitorii noştri trebuiau să facă tot posibilul pentru ca secretul să fie în siguranţă. Trebuie să vă spun că ferocitatea şi hotărârea cu care acţionau oamenii aceia ne-au surprins până şi pe noi. Mulţi dintre ei erau chiar obsedaţi să găsească panourile de chihlimbar. Din când în când, răspândeam zvonuri false, pentru a-i îndrepta pe ceilalţi achizitori pe piste false. Vă amintiţi, poate, de un articol apărut acum câţiva ani în *Rabochaia Tribuna.* Scria că serviciile secrete sovietice localizaseră panourile în RDG, undeva într-o mină aflată lângă o fostă bază de tancuri, la două sute cincizeci de kilometri sud-est de Berlin.

— Am articolul acela.

— Totul era fals. Suzanne a pus totul la cale, tocmai pentru a-i induce în eroare pe cei interesaţi. Noi speram ca cei mai mulţi să dea dovadă de bun-simţ şi să renunţe la căutări.

Fellner clătină din cap.

— Erau mult prea preţioase. Prea fascinante. Până la obsesie.

— Înţeleg perfect. De multe ori, vin aici pur şi simplu ca să stau şi să privesc. Chihlimbarul este aproape terapeutic.

— Şi nepreţuit, spuse Monika.

— Aşa este, draga mea. Am citit cândva ceva legat de o pradă de război – obiecte superbe, făcute din pietre preţioase şi din metale. Scriitorul susţinea că nu aveau cum să fi supravieţuit războiului intacte şi că valoarea totală a părţilor lor componente, luate în parte, o depăşea pe cea a obiectului ca atare. Un comentator, cred că în *London Times,* scria că acelaşi lucru se putea spune şi despre Camera de Chihlimbar. El conchidea că numai obiecte cum ar fi cărţile şi tablourile ar putea supravieţui unui război şi asta pentru că numai întreaga lor configuraţie – nu şi materiile prime ce intră în compoziţia lor – ar putea supravieţui unui război.

— Ai contribuit şi tu la postularea acestei idei? întrebă Fellner. Loring îşi luă ceaşca de cafea de pe măsuţă şi zâmbi.

— A fost exclusiv ideea autorului. Noi n-am făcut decât să popularizăm, ca să spun aşa, articolul.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Monika. De ce a fost nevoie să fie ucişi atâţia oameni?

— La început, n-am avut de ales. Alfred Rohde supraveghease încărcarea lăzilor la Königsberg, cunoscând şi destinaţia finală a acestora. Prostul i-a spus şi soţiei sale, aşa că tata i-a eliminat pe amândoi înainte de a apuca să le spună sovieticilor. Între timp, Stalin înfiinţase o comisie care să facă cercetări. Dar pe sovietici nu i-a oprit din drum şiretlicul naziştilor cu palatul din Königsberg. Ei erau convinşi că panourile zăceau pe undeva şi au continuat să le caute cu şi mai mare înverşunare.

— Dar Koch a supravieţuit războiului şi a vorbit cu sovieticii, spuse Fellner.

— Da, aşa este. Dar noi am fost cei care am finanţat apărarea lui în instanţă, până în ziua în care a murit. După ce polonezii l-au condamnat pentru crime de război, singurul lucru care l-a scăpat de spânzurătoare a fost vetoul sovieticilor. Ei credeau că el ştia unde era ascunsă Camera de

Chihlimbar. În realitate însă, Koch nu ştia decât că cele trei camioane părăsiseră Konigsbergul, îndreptându-se spre vest, apoi spre sud. Dar nu ştia ce se întâmplase după aceea. A fost ideea noastră ca el să-i amăgească pe sovietici că, într-o zi, ar putea să găsească panourile. Până în anii 1960, nu ajunseseră la nici o înţelegere. Viaţa lui Koch a fost cruţată în schimbul informaţiilor, dar după aceea i-a fost foarte uşor să dea vina pe timp. Konigsbergul de astăzi este foarte diferit de cel din timpul războiului.

— Deci, finanţându-i apărarea în instanţă, v-aţi asigurat loialitatea lui. Nu-şi putea trăda singura sursă de venit şi nici să-şi scoată asul din mânecă, pentru că nu avea nici un motiv să creadă că sovieticii aveau să se ţină de cuvânt.

Loring zâmbi.

— Exact, prietene. Iar noi, în felul acesta, puteam rămâne în contact cu singura persoană în viaţă care ne putea furniza informaţii semnificative cu privire la locul unde fuseseră ascunse panourile.

— Şi, în acelaşi timp, o persoană pe care era greu să o ucizi fără să atragi atenţia.

Loring încuviinţă.

— Din fericire, Koch a cooperat şi nu a dezvăluit niciodată nimic.

— Şi ceilalţi? întrebă Monika.

— Unii dintre ei se apropiaseră prea mult, aşa că a fost necesar să înscenăm nişte accidente. Uneori, am acţionat destul de imprudent şi i-am omorât pur şi simplu, mai ales atunci când eram presaţi de timp. Tata a născocit „blestemul Camerei de Chihlimbar” şi i-a vorbit despre asta unui reporter. După cum ne aşteptam, Franz, povestea a prins foarte repede. Titlurile din ziare au fost cât se poate de incitante.

— Şi Karol Boria şi Danya Ceapaev? întrebă Monika.

— Aceştia doi ne-au creat cele mai multe probleme, cu toate că eu nu mi-am dat seama de

asta decât recent. Cei doi erau foarte aproape de adevăr. De fapt, cred că au dat peste aceleaşi informaţii pe care le-am obţinut şi noi după război. Din nu ştiu ce motiv, au păstrat totul pentru ei, păzind ceea ce îşi închipuiau a fi un secret. Se pare că atitudinea lor a fost determinată şi de ura faţă de sistemul sovietic. Noi ştiam că Boria lucrase în cadrul Comisiei Extraordinare Sovietice. Până la urmă a emigrat în Statele Unite şi a dispărut. Şi numele lui Ceapaev ne era cunoscut. Dar el s-a pripăşit pe undeva prin Europa. Dat fiind că nici unul din ei nu reprezenta un pericol, i-am lăsat în pace. Până când, firește, a intervenit Christian.

— Au fost reduşi la tăcere pentru totdeauna, spuse Monika.

— La fel ai fi făcut şi tu, draga mea.

Suzanne o văzu pe Monika zbârlindu-se. Dar Loring avea dreptate. Căţeaua ar fi în stare să-şi ucidă propriul tată pentru a-şi apăra drepturile de proprietate.

Loring rupse tăcerea.

— Noi am aflat de Boria cu totul întâmplător, acum şapte ani. Fiica lui era măritată cu un bărbat pe nume Paul Cutler. Tatăl acestuia era un american foarte pasionat de artă. Timp de câţiva ani de zile, bătrânul Cutler a făcut cercetări prin Europa în legătură cu Camera de Chihlimbar. Într-un fel sau altul, a dat de urma unei rude a unuia dintre oamenii care au lucrat aici, pe moşie. Acum ştim că Ceapaev i-a dat numele persoanei, iar Boria l-a rugat pe Cutler să facă cercetări. Cu patru ani în urmă, acele cercetări ajunseseră la un punct care ne-a obligat să acţionăm. Aşa că un avion a explodat. Graţie unor persoane corupte din poliţia italiană şi unor contribuţii bine plasate, explozia a fost pusă pe seama teroriştilor.

— Opera Suzannei? întrebă Monika.

Loring încuviinţă.

— Se pricepe la aşa ceva.

— Funcţionarul din Sankt Petersburg lucrează pentru tine? întrebă Fellner.

— Bineînţeles. Cu toată ineficienţa lor, sovieticii aveau obiceiul de a pune totul pe hârtie. Există literalmente milioane de pagini, fără titluri care să precizeze ce anume conţin şi pe care nimeni nu le poate parcurge în mod cât de cât eficient. Singura cale de a împiedica minţile mai curioase din fire să dea de ceva interesant era să-i plătim pe funcţionari ca să fie cu ochii în patru.

Loring îşi termină cafeaua şi puse ceaşca şi farfurioara de porţelan pe măsuţă. Îl privi ţintă pe Fellner.

— Franz, îţi spun toate astea ca o dovadă a bunei mele credinţe. Din păcate, în ultima vreme, am cam lăsat situaţia să-mi scape de sub control. Încercarea Suzannei de a-l omorî pe Christian şi turnirul lor de ieri din Stod dovedeşte că ne confruntăm cu o escaladare a conflictului dintre ei doi. Asta ar putea, în cele din urmă, să atragă atenţia asupra noastră, a amândurora, ca să nu mai vorbim de club. M-am gândit că dacă tu afli adevărul, am putea pune capăt acestei lupte. Cât despre Camera de Chihlimbar, nu mai este nimic de găsit, îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Christian. Ştiu că Suzanne nu a vrut să facă asta. Ea a acţionat la ordinele mele, iar în momentul acela aşa am considerat eu că trebuia să fac.

— Şi eu regret ceea ce s-a întâmplat, Ernst. Nu te voi minţi spunându-ţi că mă bucur că ai panourile. Sigur că aş fi vrut să le am eu. Dar o părticică din mine este mulţumită că sunt intacte şi în siguranţă. Mi-a fost tot timpul frică să nu le găsească sovieticii. Când este vorba să păstreze comori, nu sunt mai buni decât ţiganii.

— Eu şi tata ne-am spus acelaşi lucru. Sovieticii au deteriorat într-atât chihlimbarul, încât a fost aproape o binecuvântare că l-au furat germanii. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă viitorul Camerei

de Chihlimbar ar fi fost lăsat pe mâna lui Hruşciov? Comuniştii erau mai preocupaţi de construirea bombelor decât de conservarea patrimoniului.

— Să înţeleg că ne propuneţi un fel de armistiţiu? întrebă Monika.

Pe Suzanne aproape că o făcu să zâmbească nerăbdarea ticăloasei. Biata de ea. Camera de Chihlimbar nu avea să fie nicicând a ei.

— Da, este exact ceea ce-mi doresc. Loring se întoarse. Suzanne, fii drăguţă.

Tânăra se ridică şi se duse în celălalt capăt al biroului; pe parchet se aflau două lădiţe din lemn de pin. Le apucă de mânerele din sfoară şi se duse spre locul unde şedea Fellner.

— Cele două bronzuri pe care le-ai admirat atât de mult în toţi aceşti ani, spuse Loring.

Suzanne ridică încet capacul uneia din lădiţe. Fellner luă vasul din patul de rumeguş de cedru şi îl admiră în lumină. Suzanne cunoştea bine obiectele. Secolul al X-lea. Îl cumpărase de la un bărbat din New Delhi care le furase pe amândouă dintr-un sat din sudul Indiei. Vasele se numărau printre cele mai râvnite obiectele indiene pierdute, dar de cinci ani se aflau în siguranţă în castelul Lukov.

— Suzanne şi Christian s-au luptat mult timp pentru aceste vase, spuse Loring.

Fellner încuviinţă.

— Altă bătălie pe care am pierdut-o.

— Acum sunt ale voastre. Ca o scuză pentru tot ce s-a întâmplat.

— *Herr* Loring, iertaţi-mă, spuse Monika. Dar acum eu sunt cea care iau hotărâri în privinţa clubului. Bronzurile vechi sunt fascinante, este adevărat, dar pe mine personal nu mă interesează în mod deosebit. Mă întreb cum am putea rezolva această problemă. Camera de Chihlimbar este unul dintre cele mai căutate trofee care au existat

vreodată. Nu credeţi că ar trebui să le spunem şi celorlalţi membri ai clubului despre ea?

Loring se încruntă.

— Aş prefera ca asta să rămână între noi. Secretul a fost până acum bine păzit şi cu cât sunt mai puţini cei care îl cunosc, cu atât mai bine. Dar, date fiind împrejurările, voi ţine cont de părerea ta, draga mea. Am convingerea că ceilalţi membri vor respecta confidenţialitatea acestei informaţii, aşa cum au făcut şi în cazul celorlalte achiziţii.

Monika se lăsă pe spate şi zâmbi, vădit mulţumită de concesia pe care i-o făcuse Loring.

— Ar mai fi un lucru, spuse acesta, de data aceasta adresându-se în mod special Monikăi. La fel ca în cazul vostru, în cele din urmă, lucrurile se vor schimba şi aici. Am lăsat instrucţiuni în testamentul meu ca, după moartea mea, Suzanne să moştenească această proprietate, colecţiile mele şi calitatea de membru al clubului. I-am lăsat de asemenea şi bani, astfel încât să nu-i lipsească nimic. Suzanne savura din plin şocul şi înfrângerea ce se puteau citi pe chipul Monikăi. Ea va fi primul achizitor ridicat vreodată la rangul de membru al clubului. Este o realizare, nu credeţi?

Nici Fellner, nici Monika nu spuseră nimic. Fellner părea fermecat de vasul de bronz. Monika rămase tăcută. Fellner puse cu grijă vasul la loc în lădiţă.

— Ernst, eu unul consider capitolul închis. Este neplăcut că s-a ajuns până aici. Dar acum înţeleg. Cred că, în împrejurări similare şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Iar ţie, Suzanne, felicitările mele.

Tânăra înclină din cap.

— În ce priveşte eventualitatea de a le spune celorlalţi membri despre Camera de Chihlimbar, lăsaţi-mă să mă mai gândesc, spuse Monika. Vă voi da un răspuns la întrunirea de luna viitoare.

— Ia-o ca pe rugămintea unui om bătrân, draga mea. Aştept hotărârea ta. Loring se uită la Fellner. Vrei să rămâi aici peste noapte?

— Nu, mulţumesc. Aş vrea să mă întorc la Burg Herz. Mâine-dimineaţă am treabă. Dar te asigur că a meritat deplasarea. Dar totuşi, înainte să plecăm, pot să mai văd o dată Camera de Chihlimbar?

— Sigur, prietene. Sigur.

Călătoria spre Aeroportul Ruzyne din Praga fu liniştită. Fellner şi Monika şedeau pe bancheta din spate a Mercedes-ului, iar Loring, în faţă, lângă Suzanne, care conducea. Suzanne se uită de câteva ori la Monika prin oglinda retrovizoare. Pe chipul scorpiei nu se citea nimic. Cu siguranţă, o deranjase faptul că cei doi bărbaţi vârstnici dominaseră conversaţia de dinainte. Franz Fellner nu era omul care să se lase prea uşor condus, iar ea nu părea dispusă să împartă nimic. Pe la jumătatea drumului, Monika spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Loring.

— Pentru ce, draga mea? întrebă Loring, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Pentru bruscheţea mea.

— Nu-i nimic. Îmi aduc aminte când tata mi-a transmis mie calitatea de membru al clubului. Eram mult mai în vârstă decât tine şi la fel de hotărât. Şi lui, la fel ca tatălui tău, i-a fost greu să renunţe, dar până la urmă a făcut-o.

— Fiica mea este nerăbdătoare, spuse Fellner. Seamănă cu mama ei.

— Eu cred că seamănă mai mult cu tine, Franz.

— Poate, chicoti Fellner.

— Presupun că îi veţi povesti totul lui Christian, i se adresă Loring lui Fellner.

— Imediat.

— Unde este?

— Chiar nu ştiu. Fellner se întoarse spre Monika. Tu ştii, *liebling?*

— Nu, tată, nu ştiu nimic de el.

Sosiră la aeroport cu puţin înainte de miezul nopţii. Avionul lui Loring aştepta pe pista de decolare, alimentat cu combustibil şi gata de plecare. Suzanne parcă lângă avion şi toţi patru se

dădură jos din maşină. Apoi, tânăra scoase din portbagaj cele două lădiţe. Pilotul coborî scara de metal a avionului. Suzanne făcu semn către cele două lădiţe. Pilotul le ridică şi se îndreptă spre uşa deschisă a calei avionului.

— Le-am împachetat foarte bine, spuse Loring cu glas ceva mai tare, pentru a acoperi huruitul motoarelor. N-o să păţească nimic.

Suzanne îi dădu lui Loring un plic.

— Iată aici documentele însoţitoare, legalizate de Ministerul Culturii din Praga. S-ar putea să aveţi nevoie de ele la vamă.

Fellner puse plicul în buzunar.

— De obicei, nu mă întreabă nimic.

Loring zâmbi.

— Mi-am închipuit eu.

Se întoarse către Monika şi o îmbrăţişă.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, draga mea. Aştept cu nerăbdare confruntările noastre viitoare, ca şi Suzanne de altfel.

Monika zâmbi şi sărută aerul de deasupra obrajilor lui Loring. Suzanne nu spuse nimic. Îşi cunoştea foarte bine rolul. Un achizitor trebuia să acţioneze, nu să vorbească. Într-o bună zi avea să devină membră a clubului şi spera ca achizitorul sau achizitoarea ei să aibă un comportament similar. Monika o privi scurt, într-un mod care o descumpăni, după care se urcă în avion. Fellner şi Loring îşi strânseră mâinile, apoi Fellner dispăru în interiorul avionului. Pilotul închise uşa calei, apoi se urcă şi el în avion.

Suzanne şi Loring urmăriră avionul care rulă spre pistă şi simţiră aerul cald ce venea dinspre motoare. Apoi se urcară în Mercedes şi plecară. Odată ajunşi în afara aeroportului, Suzanne opri maşina la marginea şoselei.

Avionul rulă pe pista întunecată, apoi se înălţă spre cerul senin al nopţii. Huruitul motoarelor se auzea din ce în ce mai slab. Trei avioane comerciale rulară pe pistă, două soseau şi unul

pleca. Cei doi şedeau în maşină, privind în sus, spre dreapta.

— Ce păcat, *drahd,* şopti Loring.

— Cel puţin, au petrecut o seară agreabilă. *Herr* Fellner a căzut în extaz la vederea Camerei de Chihlimbar.

— Mă bucur că a avut ocazia să o vadă.

Avionul dispăruse din vedere, iar luminile sale de-abia dacă se mai zăreau.

— Ai pus vasele de bronz la loc în vitrine? întrebă Loring. Suzanne încuviinţă.

— Ai închis bine containerele din lemn de pin?

— Desigur.

— Cum funcţionează dispozitivul?

— Un întrerupător de presiune, sensibil la altitudine.

— Şi amestecul?

— Foarte puternic.

— Când?

Suzanne se uită la ceas şi calculă viteza pe care o atinsese avionul, după timpul care trecuse de la decolare. Luând în calcul şi viteza cu care lua altitudine, cam la o mie cinci sute de metri...

În depărtare, o lumină puternică, de culoare galbenă, umplu o clipă cerul, ca o lavă, în momentul în care explozibilul pe care îl pusese în cele două lădiţe aprinse combustibilul din avion, ştergând astfel orice urmă a lui Fellner, a Monikăi şi a celor doi piloţi.

Apoi luminile se stinseră.

Loring continua să privească în depărtare, acolo unde se produsese explozia.

— Ce păcat. Un avion de şase milioane de dolari. Se întoarse încet spre Suzanne. Dar este preţul pe care l-am plătit pentru viitorul tău.

52.

JOI, 22 MAI.
ORA 8.50.

Knoll parcă în pădure, la aproximativ jumătate de kilometru de autostradă. Închiriase maşina, un Peugeot negru, cu o zi în urmă, la Nürnberg. Rămăsese peste noapte într-un sat cehoslovac pitoresc, situat la câţiva kilometri spre vest şi dormise bine, ştiind că ziua şi noaptea următoare aveau să fie foarte grele. Luase un mic dejun frugal într-o cafenea mică, apoi plecă repede, pentru ca nimeni să nu-şi amintească ceva legat de el. Loring avea, cu siguranţă, ochi şi urechi peste tot în această parte a Boemiei.

Cunoştea zona. Se afla, de fapt, chiar pe pământul lui Loring, întrucât vechea proprietate a familiei se întindea pe kilometri pătraţi, în toate direcţiile. Castelul se afla pe latura dinspre nord-vest, înconjurat de păduri dese de mesteceni, fagi şi plopi. Regiunea Sumava din sud-vestul Cehiei era o importantă sursă de cherestea, dar familia Loring nu avusese niciodată nevoie să-şi comercializeze cheresteaua.

Knoll îşi luă rucsacul din portbagaj şi o porni pe jos, spre nord. După douăzeci de minute, în faţa sa apăru castelul Lukov. Fortificaţia fusese construită pe un munte stâncos, înălţându-se până la aproape un kilometru deasupra vârfurilor copacilor. În partea de vest, râul Orlik, cu apele sale tulburi, curgea încet spre sud. De acolo de unde se afla, Knoll vedea foarte bine intrarea dinspre est a castelului – cea pentru automobile – precum şi poarta din spate, dinspre vest, folosită numai de personal şi de furgonetele ce făceau aprovizionarea.

Construcţia era impresionantă. În spatele zidurilor dreptunghiulare, se înălţau o varietate de turnuri şi de clădiri. Knoll cunoştea bine locul. La etajele inferioare se aflau mai ales sălile de ceremonii şi câteva încăperi spaţioase decorate cu mult rafinament. La etajele superioare, se aflau dormitoare şi alte camere. Undeva, ascunsă printre structuri întortocheate, din piatră, se afla o colecţie particulară, asemănătoare cu a lui Fellner şi a celorlalţi şapte membri ai clubului. Problema era cum să o găsească şi cum să pătrundă înăuntru. Ştia, în mare, unde putea fi; cu ocazia uneia dintre reuniunile clubului, încercase să o localizeze, plecând de la arhitectura castelului. Dar trebuia să mai caute. Şi încă repede. Până a doua zi de dimineaţă.

Hotărârea Monikăi de a-i permite să pătrundă în castel nu-l surprinsese. Era în stare de orice pentru a ţine totul sub control. Fellner fusese bun cu el, dar Monika avea să fie şi mai bună. Bătrânul nu avea să trăiască o veşnicie. Şi, cu toate că avea să-i lipsească, perspectivele pe care i le oferea Monika erau ameţitoare. Era dură, dar vulnerabilă. Iar el o putea domina, asta era sigur. Şi astfel avea să controleze şi averea pe care ea urma să o moştenească. Un joc periculos, într-adevăr, dar merita să rişte. Monika era incapabilă să iubească. Şi el la fel. Se potriveau de minune. Erotism şi putere, acela era liantul care avea să-i unească pentru totdeauna. Îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el binoclul. La adăpostul unui pâlc gros de plopi, studie cu atenţie castelul, pe toată lungimea sa. Silueta construcţiei se contura pe cerul albastru. Privi spre est. Două maşini urcau panta abruptă şi şerpuitoare, ce ducea la castel.

Maşini de poliţie.

Interesant.

Suzanne puse o chiflă proaspătă cu scorţişoară pe farfuria de porţelan şi adăugă puţin gem de zmeură. Se aşeză la masă. Loring stătea deja la

celălalt capăt. Camera era una dintre sufrageriile mai mici ale castelului, rezervată familiei. De-a lungul pereţilor de alabastru se înşirau vitrine din lemn de stejar, în care erau expuse cupe din vremea Renaşterii. Alt perete era încrustat cu pietre semipreţioase de Boemia, care scoteau în evidenţă icoanele aurite ale sfinţilor protectori ai Cehiei. Ea şi Loring mâncau singuri, aşa cum făceau în fiecare dimineaţă de când se afla ea acolo.

— Ziarul din Praga scrie despre explozie, spuse Loring. Împături ziarul şi îl puse pe masă. Reporterul nu avansează nici o ipoteză. Spune numai că avionul a explodat la puţin timp de la decolare şi că toţi cei aflaţi la bord au murit. Sunt menţionaţi Fellner, Monika şi cei doi piloţi.

Suzanne sorbi din cafea.

— Îmi pare rău de *Pan* Fellner. A fost un om respectabil. Dar bine că am scăpat de Monika. Ar fi fost, până la urmă, o adevărată pacoste pentru noi toţi. Comportamentul ei nesăbuit şi recalcitrant ar fi devenit o problemă.

— Cred că ai dreptate, *drahd.* Suzanne muşcă din chifla caldă.

— Poate că acum se va termina cu crimele.

— Sper şi eu.

— Este un aspect al muncii mele care nu-mi face nici o plăcere.

— Nici nu mă aşteptam să-ţi facă.

— Tatălui meu îi plăcea?

Loring o fixă cu privirea.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Mă gândeam la el aseară. Era atât de bun cu mine. N-am ştiut niciodată că era în stare să facă şi aşa ceva.

— Draga mea, tatăl tău a făcut ceea ce trebuia să facă. La fel ca tine. Semeni atât de mult cu el. Ar fi mândru să te vadă.

Dar în clipa aceea, Suzanne nu era prea mândră de ea însăşi. Îi omorâse pe Ceapaev şi pe toţi

ceilalţi. Oare imaginile lor aveau să o urmărească la nesfârşit? Se temea ca aşa va fi. Şi cum rămânea cu instinctul ei matern? Se gândise la copii ca la un aspect al vieţii ei de mai târziu. Dar după ziua de ieri, era posibil ca ambiţiile ei să sufere unele schimbări. Perspectivele erau acum nesfârşite şi încântătoare. Faptul că pentru asta muriseră oameni era regretabil, dar nu mai trebuia să se gândească la asta. Era timpul să meargă înainte şi s-o ia naiba de conştiinţă.

Un ospătar intră în sufragerie şi se opri în dreptul mesei.

Loring îşi ridică privirea.

— Domnule, se află aici nişte poliţişti care doresc să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Suzanne se uită la patronul ei şi zâmbi.

— Îţi datorez o sută de coroane, spuse Loring.

Făcuse pariu cu ea, cu o seară în urmă, în timp ce se întorceau de la Praga, că poliţia avea să se înfiinţeze la castel înainte de ora 10. Acum era ora 9.40.

— Pofteşte-i înăuntru, spuse Loring.

Câteva clipe mai târziu, patru bărbaţi în uniformă păşiră grăbiţi în sufragerie.

— *Pan* Loring, spuse şeful lor în cehă, suntem atât de fericiţi să aflăm că sunteţi bine. Tragedia petrecută cu avionul dumneavoastră a fost îngrozitoare.

Loring se ridică de la masă şi se duse spre ei.

— Toţi suntem şocaţi. Herr Fellner şi fiica dumnealui au fost oaspeţii mei aici, aseară, la cină. Cei doi piloţi erau de mult în slujba mea. Familiile lor locuiesc pe proprietatea mea. Chiar vreau să mă duc să stau de vorbă cu văduvele lor. Ce tragedie!

— Vă rugăm să ne scuzaţi de deranj. Dar trebuie să vă punem câteva întrebări. În primul rând, de ce credeţi că s-a produs explozia?

Loring ridică din umeri.

— N-aş putea să vă spun. Doar că, de la birourile mele, mi s-a comunicat că, în ultimele săptămâni s-au primit, telefonic, o serie de ameninţări la adresa mea. Unul dintre concernele mele urmează să se extindă în Orientul Mijlociu. Am fost deja acolo şi am participat la o rundă de negocieri publice. Se pare că cei care au sunat nu sunt încântaţi de prezenţa concernului meu în ţara lor. Noi am comunicat acest lucru autorităţilor saudite. Presupun că tragedia de azi-noapte are legătură cu acele ameninţări. Mai mult nu ştiu nici eu. N-am bănuit niciodată că am un duşman atât de violent.

— Aveţi vreo informaţie în legătură cu acele telefoane?

Loring încuviinţă.

— Secretarul meu particular vă poate da mai multe amănunte. Se află la Praga şi veţi putea discuta personal cu el.

— Superiorii mei ţin să vă asigure că vom face tot posibilul pentru a afla ce s-a întâmplat. Între timp, credeţi că este înţelept să staţi aici, fără pază?

— Pereţii aceştia îmi asigură maximul de securitate, iar personalul a fost pus în gardă. Voi fi în siguranţă.

— Foarte bine, *Pan* Loring. Vă asigurăm că suntem aici în caz că aveţi nevoie de noi.

Poliţiştii plecară. Loring se aşeză din nou la masă.

— Impresii?

— Nu am motive să nu fiu de acord cu ce aţi spus. Iar relaţiile pe care le aveţi în Ministerul de Justiţie vă vor fi şi ele de folos.

— Îi voi suna mai târziu, ca să le mulţumesc pentru vizită şi să-i asigur că voi coopera pe deplin.

— Ar trebui să-i sunaţi şi pe membrii clubului. Ca să vă exprimaţi, personal, regretul.

— Ai dreptate. Mă voi ocupa de asta chiar acum.

Paul conducea Land Rover-ul. Rachel şedea pe scaunul din faţă, iar McKoy în spate. Uriaşul tăcuse aproape tot drumul, de când plecaseră de la Stod. O luaseră pe autostradă, traversaseră Nurnbergul, rulaseră pe o serie de autostrăzi cu două benzi, trecuseră frontiera germană, iar acum se aflau în sud-vestul Cehiei.

Treptat, terenul devenise deluros şi împădurit, iar regiunea, rurală, era presărată cu lanuri de cereale şi lacuri. Ceva mai devreme, când studiase harta rutieră, pentru a vedea care era drumul cel mai scurt, zărise Ceske Budejovice, cel mai mare oraş din zonă şi îşi aminti de un reportaj prezentat de CNN, despre berea Budvar, fabricată acolo, dar cunoscută mai curând sub numele german de Budweiser. O firmă americană încercase în zadar să cumpere licenţa de fabricaţie a unei beri omonime, pentru că locuitorii oraşului refuzaseră categoric cele câteva milioane de dolari oferite, afirmând cu mândrie că ei produceau berea de pe vremea când America nici măcar nu exista.

Traversară câteva oraşe medievale destul de ciudate, multe dintre ele dominate de câte un castel construit în vârful unui deal sau de parapete cu ziduri groase, din piatră. O vânzătoare prietenoasă le arătă drumul şi, cu puţin înainte de ora 14, Rachel zări castelul Lukov.

Fortăreaţa aristocratică fusese construită în vârful unei înălţimi stâncoase, ce domina o pădure deasă. Două turnuri poligonale şi trei turnuri rotunde se înălţau deasupra unei cortine de piatră, împodobite cu ferestre strălucitoare cu şipci verticale şi fante întunecate. Silueta albă-cenuşie era înconjurată de cercevele şi bastioane semicirculare, iar peste tot se înălţau hornuri. Un steag roşu, alb şi albastru flutura în briza uşoară a după-amiezii. Două benzi late şi un triunghi. Paul recunoscu emblema naţională a Cehiei.

— Parcă şi vezi năvălind călare afară din castel cavaleri în armuri, spuse Rachel.

— Ştie să trăiască, fir-ar el să fie, spuse McKoy. Începe să-mi placă Loring ăsta.

Paul rulă pe un drum în pantă, până la poarta principală. Uşile imense de stejar, consolidate cu scoabe de fier, erau larg deschise, lăsând să se vadă o curte pietruită. De-a lungul clădirilor, se înşirau tufe de trandafiri şi flori de primăvară. Paul parcă şi coborî din maşină. În curte erau parcate un Porsche gri-metalizat şi un Mercedes de culoare crem.

— Ştie şi ce maşini să conducă, al naibii, spuse McKoy.

— Mă întreb unde este intrarea principală, spuse Paul.

În curte dădeau şase uşi. Paul admiră lucarnele, acoperişurile triunghiulare şi faţadele din paiantă, într-o varietate de modele. „O combinaţie arhitectonică interesantă de gotic şi baroc, dovadă, îşi spuse el, a duratei îndelungate a construcţiei şi a multiplelor influenţe.”

— Cred că e uşa de colo, arătă McKoy.

Uşa cu arcadă din lemn de stejar era flancată de stâlpi din piatră cioplită, iar în partea superioară a frontonului era gravat un blazon lucrat cu mare rafinament artistic. McKoy se apropie şi bătu în uşă cu inelul din metal lustruit. Un servitor veni să deschidă, iar McKoy îi explică politicos cine erau şi de ce se aflau acolo. Cinci minute mai târziu, şedeau într-un salon elegant. Pe pereţi, erau expuse capete de cerbi şi de mistreţi. Într-un şemineu uriaş, din granit, ardea focul, iar camera era luminată discret de lămpi din sticlă colorată. Stâlpi masivi din lemn susţineau plafonul împodobit cu stucaturi, iar pe pereţi se aflau tablouri grele, în ulei. Paul remarcă două picturi de Rubens, una de Durer şi un Van Dyck. Incredibil. Ce n-ar fi dat şi muzeul din Fulton County să poată expune măcar una dintre ele!

Bărbatul care intră încet în salon prin uşile duble avea aproape optzeci de ani. Era înalt, avea părul cărunt, lipsit de strălucire şi un barbişon care îi acoperea bărbia şi gâtul zbârcit. Avea o faţă frumoasă, dar care, fiind vorba de cineva atât de bogat şi cu o statură atât de impunătoare, nu impresiona în mod deosebit. Paul îşi spuse că, poate, era vorba de o mască intenţionat inexpresivă.

— Bună ziua. Numele meu este Ernst Loring. De obicei, nu primesc oaspeţi neinvitaţi, mai ales pe cei care intră pur şi simplu pe poartă, dar servitorul meu mi-a explicat despre ce este vorba şi, trebuie să mărturisesc, m-aţi făcut curios. Bătrânul vorbea o engleză foarte bună.

McKoy se prezentă şi îi întinse mâna, iar Loring i-o luă şi i-o strânse cu putere.

— Sunt încântat să vă cunosc, în sfârşit. De ani de zile citesc despre dumneavoastră.

Loring zâmbi. Un gest amabil şi previzibil.

— Nu trebuie să credeţi nimic din ceea ce citiţi sau auziţi. Mă tem că presei îi place să mă descrie mult mai interesant decât sunt în realitate.

Paul făcu un pas înainte şi se prezentă, după care i-o prezentă şi pe Rachel.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Loring. De ce nu luaţi loc? Am cerut să ni se aducă şi nişte gustări.

Se aşezară cu toţii în fotoliile şi canapeaua în stil neogotic din faţa căminului. Loring se întoarse către McKoy.

— Servitorul mi-a spus ceva de nişte săpături pe care le faceţi în Germania. Cred că am citit recent ceva legat de asta. Sigur că asta presupune să fiţi tot timpul prezent la faţa locului. De ce vă aflaţi aici şi nu acolo?

— Fiindcă n-am găsit nimic.

Pe chipul lui Loring se citea curiozitatea. Atât şi nimic mai mult. McKoy îi povesti gazdei lor despre săpături, despre cele trei camioane, despre

cele cinci schelete şi despre literele din nisip. Îi arătă lui Loring fotografiile făcute de Alfred Grumer, precum şi una făcută cu o zi în urmă, după ce Paul adăugase literele lipsă pentru a scrie LORING.

— Aveţi idee de ce a mâzgălit soldatul acela numele dumneavoastră în nisip?

— Nu există nici o dovadă că el l-a scris. După cum spuneţi şi dumneavoastră, acestea sunt simple speculaţii.

Paul tăcea, mulţumindu-se să-l lase pe McKoy să conducă ostilităţile şi studia reacţiile cehului. Rachel părea să-l cântărească şi ea pe bătrân, uitându-se la el exact aşa cum se uita la juriu, în timpul unui proces.

— Totuşi, spuse Loring, înţeleg ce anume vă face să credeţi asta. Cele câteva litere iniţiale au o oarecare legătură logică.

McKoy îl privi în ochi.

— *Pan* Loring, haideţi să spunem lucrurilor pe nume. Camera de Chihlimbar se afla în acea încăpere şi cred că dumneavoastră sau tatăl dumneavoastră aţi fost acolo. Dacă mai aveţi încă panourile, n-am de unde să ştiu. Dar cred că de avut le-aţi avut.

— Chiar dacă aş avea o asemenea comoară, de ce ar trebui să o recunosc în faţa dumneavoastră?

— N-ar trebui. Dar s-ar putea să nu vreţi ca eu să informez presa în legătură cu toate astea. Am semnat o serie de acorduri de producţie cu agenţii de ştiri din întreaga lume. Săpăturile sunt una, dar informaţiile astea sunt dinamita care m-ar putea ajuta să recuperez cel puţin o parte din ce-au pierdut investitorii mei. Îmi închipui că ruşii vor fi foarte interesaţi. Din câte ştiu eu, ei pot fi, să zicem, foarte *în*căpăţânaţi atunci când e vorba să-şi recupereze prada pierdută.

— Şi v-aţi gândit că aş fi dispus să vă plătesc tăcerea?

Lui Paul nu-i venea să-şi creadă urechilor. Un şantaj? Habar n-avea că McKoy venise în Cehia ca să-l şantajeze pe Loring. Şi se părea că nici Rachel.

— Stai puţin, McKoy, spuse ea, ridicând tonul. Până acum n-ai pomenit nimic de un eventual şantaj.

Paul îi ţinu isonul.

— Noi nu vrem să fim părtaşi la aşa ceva.

McKoy era de neclintit.

— Va trebui să fiţi. Ideea asta mi-a venit acum, pe drum. Individul ăsta n-are de gând să ne ducă să vizităm Camera de Chihlimbar, chiar dacă o are. Dar Grumer e mort. Alţi cinci bărbaţi sunt morţi acolo, în peşteră. Tatăl tău, părinţii tăi, Ceapaev, toţi sunt morţi. Peste, tot e plin de cadavre. McKoy îl privi fix pe Loring. Şi cred că ticălosul ăsta ştie mult mai multe decât vrea să credem.

O venă zvâcni pe tâmpla lui Loring.

— Extraordinară obrăznicie din partea unui oaspete, *Pan* McKoy. Vii la mine acasă şi mă acuzi de crimă şi de furt?

Vocea îi era fermă, dar calmă.

— Nu v-am acuzat. Dar ştiţi mai multe decât vreţi să spuneţi. Aproape ori de câte ori vine vorba despre Camera de Chihlimbar, este pomenit şi numele dumneavoastră.

— Zvonuri.

— Rafal Dolinski, zise McKoy.

Loring nu spuse nimic.

— A fost un reporter polonez care a luat legătura cu dumneavoastră acum trei ani. Dolinski v-a trimis copia unui articol pe care îl scrisese. Un tip drăguţ. Plăcut. Foarte hotărât. A murit câteva săptămâni mai târziu, în timpul unei explozii produse într-o mină. Vă mai amintiţi?

— Nu ştiu nimic despre asta.

— O mină aflată lângă cea pe care doamna judecător Cutler, aici de faţă, a cercetat-o cu de-amănuntul. Poate e chiar aceeaşi.

— Am citit despre explozia aceea acum câteva zile. Dar, până acum, nu am făcut legătura.

— Sigur că nu, spuse McKoy. Cred că presa va savura această speculaţie. Gândeşte-te, Loring. Are toate ingredientele unei povestiri colosale. Un magnat, o comoară pierdută, nazişti, crime. Ca să nu mai vorbim de germani. Dacă ai găsit chihlimbarul pe teritoriul lor, o să-l vrea înapoi. Ar putea fi o carte pe care să o joace în negocierile cu ruşii.

— Domnule Loring, interveni Paul, vreau să vă spun că eu şi Rachel nu ştiam nimic din toate astea atunci când am acceptat să venim aici. Pe noi nu ne interesează decât să aflăm ce s-a întâmplat cu Camera de Chihlimbar, pentru a satisface curiozitatea pe care ne-a trezit-o tatăl lui Rachel. Atât şi nimic mai mult. Eu sunt avocat. Rachel este judecător. Nu am putea fi niciodată părtaşi la un şantaj.

— Nu este nevoie de explicaţii, spuse Loring. Se întoarse către McKoy. Poate că aveţi dreptate. Totul porneşte de la nişte simple speculaţii. Trăim într-o lume în care percepţia este mult mai importantă decât realitatea. Voi lua această solicitare mai curând ca pe o formă de asigurare, decât ca pe un şantaj.

Un zâmbet îi flutură pe buzele subţiri.

— Luaţi-o cum vreţi. Tot ceea ce vreau este să fiu plătit. Am o problemă financiară extrem de serioasă şi o mulţime de lucruri de spus la o mulţime de oameni. Preţul tăcerii creşte cu fiecare minut.

Trăsăturile lui Rachel se înăspriră. Paul îşi închipui că era pe cale să explodeze. Nu-l plăcuse de la bun început pe McKoy. I se părea mult prea arogant şi nu acceptase fără o oarecare rezervă colaborarea cu el. Parcă o auzea. Era vina *lui* că intraseră până în gât în povestea asta. *El* să-i scoată.

— Pot să vă fac o propunere? se oferi Loring.

— Vă rog, spuse Paul, sperând într-o judecată cât de cât sănătoasă.

— Aş avea nevoie de timp, ca să analizez această situaţie. Bănuiesc că nu aveţi de gând să vă întoarceţi imediat la Stod. Rămâneţi aici peste noapte. Vom lua cina şi vom mai sta de vorbă.

— Ar fi grozav, spuse repede McKoy. Oricum voiam să găsim o cameră pe undeva.

— Excelent. Voi da ordin să vi se aducă bagajele înăuntru.

53.

Suzanne deschise uşa dormitorului. Un servitor i se adresă în cehă:

— *Pan* Loring vă roagă să vă duceţi în Camera Strămoşilor. A spus să o luaţi pe coridoarele laterale. Şi să nu vă duceţi în saloanele de primire.

— A spus de ce?

— Avem oaspeţi care vor rămâne aici peste noapte. Poate are legătură cu ei.

— Mulţumesc. Cobor imediat.

Închise uşa. Ciudat. „Ia-o pe coridoarele laterale.” Castelul era prevăzut cu o serie de coridoare secrete, pe care aristocraţii le utilizaseră cândva ca mijloace de evadare şi care acum erau folosite de personalul care întreţinea infrastructura castelului. Camera ei se afla în partea din spate a complexului, dincolo de sălile de primire şi de locuinţa familiei, la jumătatea distanţei dintre bucătărie şi camerele de lucru, după locul unde începea coridorul secret.

Ieşi din dormitor şi coborî două etaje. Cea mai apropiată intrare în coridoarele secrete era un salon mic, aflat la parter. Suzanne se apropie de un perete lambrisat. Muluri complicate încadrau lambriurile de nuc, şlefuite şi bogat colorate. Deasupra şemineului construit în stil gotic, se afla un buton, camuflat într-un ornament cu cartuşe. O porţiune din peretele de lângă şemineu se deschise. Suzanne intră într-un coridor îngust cât pentru o singură persoană care cotea în unghiuri drepte, ca într-un labirint. De-o parte şi de cealaltă, se aflau uşi, care dădeau fie în alte coridoare, fie în alte camere. Când era mică, îi plăcea să se joace acolo, închipuindu-şi că era o prinţesă boemă, care lupta pentru libertate, împotriva năvălitorilor păgâni care atacau castelul, aşa că, firește, cunoştea foarte bine toate acele coridoare.

Camera Strămoşilor nu avea ieşire în labirint, Camera Albastră fiind punctul de ieşire cel mai apropiat. Loring o numise aşa datorită tapiseriilor de pe pereţi, din piele albastră, gofrate cu aur. Suzanne ieşi şi ascultă cu atenţie la uşă, să prindă orice zgomot venit dinspre coridorul de afară. Nu auzi nimic, aşa că se strecură repede de-a lungul coridorului şi intră în Camera Strămoşilor, închizând uşa în urma ei.

Loring stătea într-o firidă semicirculară, ca un fel de verandă, în faţa ferestrelor din sticlă cu plumb. Pe unul dintre pereţi, deasupra a doi lei sculptaţi în piatră, se afla blazonul familiei. Portrete ale lui Josef Loring şi ale celorlalţi strămoşi împodobeau pereţii.

— Se pare că Providenţa ne-a trimis un cadou, spuse el. Apoi îi povesti de Wayland McKoy şi de soţii Cutler. Suzanne ridică o sprânceană.

— McKoy ăsta e de-a dreptul obraznic.

— Mai obraznic decât îţi închipui. Nu cred că vrea să mă şantajeze. Intenţia lui era să-mi vadă reacţia. Este mult mai viclean decât vrea să pară. Nu a venit pentru bani. A venit ca să dea de urma Camerei de Chihlimbar, vrând, probabil, ca eu să îi invit să rămână.

— Şi atunci de ce aţi făcut-o?

Loring îşi împreună mâinile la spate şi se apropie de portretul tatălui său. Bătrânul îl privea liniştit. În tablou, smocuri de păr alb căzeau peste fruntea ridată. Era imaginea unui bărbat enigmatic, care dominase epoca în care trăise şi aştepta ca şi copiii săi să facă acelaşi lucru.

— Surorile şi fratele meu nu au supravieţuit războiului, spuse Loring încet. Am considerat întotdeauna acest lucru ca pe un semn. Nu eram eu primul născut. Nimic din toate astea nu urma să-mi revină mie.

Suzanne ştia asta, aşa că se întreba dacă, nu cumva, Loring vorbea cu portretul, punând capăt, probabil, unei discuţii pe care el şi tatăl său o

începuseră cu zeci de ani în urmă. Tatăl ei îi povestise despre bătrânul Josef. Cât de pretenţios, cât de intransigent şi de dificil putea fi. Îşi pusese toate speranţele în singurul copil care îi mai rămăsese.

— Fratele meu era cel care ar fi trebuit să moştenească totul. Dar până la urmă mi-a revenit mie întreaga responsabilitate. Ultimii treizeci de ani au fost grei. Foarte, foarte grei.

— Dar aţi supravieţuit. De fapt, aţi prosperat. Loring se întoarse spre ea.

— Poate că a fost un alt semn al Providenţei. Se apropie de ea. Tata mi-a lăsat moştenire, printre altele şi o mare dilemă. Pe de-o parte, mă aflu în posesia unei comori de o frumuseţe inimaginabilă. Camera de Chihlimbar. Pe de altă parte, sunt obligat să mă confrunt în permanenţă cu pretenţiile celor care o revendică. Lucrurile erau atât de diferite pe vremea lui. Trăind în spatele Cortinei de Fier, aveai avantajul că puteai ucide pe cine voiai. Singura dorinţă a tatei a fost ca toate acestea să rămână în familie. Era extrem de categoric în această privinţă. Tu faci parte din familie, *drahd,* la fel ca şi fiii mei. Tu eşti fiica mea spirituală. Bătrânul o privi câteva clipe, apoi o mângâie uşor pe obraz. De acum şi până diseară, rămâi în camera ta. Nu trebuie să fii văzută. Mai târziu, ştii ce avem de făcut.

Knoll se furişă prin pădurea deasă, dar nu de netrecut. Reuşi să se apropie destul de mult de castel, alegând un drum deschis, pe sub învelişul bolţii, urmând poteci bătătorite şi făcând un singur ocol, la capătul drumului, pentru ca prezenţa lui să rămână neobservată.

Seara era răcoroasă şi uscată, iar noaptea avea să fie, cu siguranţă, foarte rece. Soarele apunea, razele sale răzbătând printre frunzele de primăvară şi lăsând în urmă o strălucire pală. Vrăbiuţele ciripeau deasupra şi îşi aminti că, în urmă cu două săptămâni, în Italia, străbătea o altă pădure,

îndreptându-se spre alt castel, în căutarea unui alt obiect de artă. Călătoria aceea se încheiase cu doi morţi. Se întrebă ce avea să aducă vizita din seara aceea.

Ajunse în dreptul unei pante stâncoase, ce urca până la baza zidurilor castelului. Toată după-amiaza stătuse ascuns într-un crâng de fagi, la aproape un kilometru de castel. Văzuse cele două maşini de poliţie care veniseră şi plecaseră dimineaţă devreme, întrebându-se ce treabă aveau poliţiştii cu Loring. Apoi, pe la jumătatea după-amiezii, un Land Rover intrase pe poarta principală şi nu mai plecase. Poate că Loring avea oaspeţi. Asta era bine, pentru că, în felul acesta, el şi Suzanne aveau să fie prea ocupaţi pentru a observa scurta lui vizită; la fel sperase să se întâmple şi cu târfa italiancă venită la Pietro Caproni. Deocamdată, nu ştia dacă Danzer se afla sau nu în castel, Porsche-ul ei nici nu intrase, nici nu ieşise, dar el bănuia că era înăuntru. Unde altundeva putea fi?

Se opri la o distanţă de treizeci de metri de intrarea dinspre vest. Uşa se afla sub un turn rotund, masiv. Zidul aspru de stâncă era înalt de douăzeci de metri şi nu avea nici o deschizătură, cu excepţia unei fante. Taluzurile de la baza zidului erau înclinate în afară, o inovaţie medievală, graţie căreia pietrele şi proiectilele aruncate de sus ricoşau, lovindu-i pe atacatori. Knoll medita asupra utilităţii lor în vremurile moderne. Multe se schimbaseră în patru sute de ani.

Studie cu atenţie zidurile. La etajele superioare, se aflau ferestre dreptunghiulare, cu grilaje de fier. Sigur că, în perioada Evului Mediu, rolul turnului fusese acela de a apăra intrarea din spate. Dar înălţimea şi dimensiunile sale păreau să permită, în acelaşi timp şi trecerea rapidă spre acoperişul aripilor adiacente ale castelului. Knoll cunoştea bine intrarea, de când fusese acolo, cu ocazia

reuniunilor membrilor clubului. Aceasta era folosită în special de personal, iar fundătura pietruită din afara zidurilor permitea vehiculelor să întoarcă.

Trebuia să se strecoare înăuntru repede şi fără zgomot. Studie uşa grea, de lemn, întărită cu fier înnegrit. Mai mult ca sigur că era încuiată, dar neprotejată de o alarmă. El ştia că Loring, ca şi Fellner, folosea o pază mai puţin riguroasă, mai relaxată. Dimensiunile castelului, precum şi amplasarea acestuia într-un loc retras erau mult mai eficiente decât orice sistem de alarmă. Pe lângă asta, nimeni, în afară de membrii clubului şi de achizitori, nu ştia ce se ascundea între hotarele proprietăţilor fiecărui membru.

Knoll scrută cu privirea printre tufişurile dese şi observă o fantă neagră la marginea uşii. Se furişă până acolo şi văzu că, într-adevăr, uşa era deschisă. O împinse şi intră într-un coridor foarte larg, cu tavanul boltit. Cu trei sute de ani în urmă, probabil că pe-acolo intrau tunurile sau ieşeau apărătorii castelului. Acum, peste tot se vedeau numai dâre lăsate de pneuri. Coridorul întunecat cotea de două ori. O dată spre stânga şi o dată spre dreapta. Ştia că acela era un mecanism de apărare, menit să încetinească înaintarea năvălitorilor. Două bariere-ghilotină, una montată la jumătatea pantei şi cealaltă aproape de capăt, puteau fi folosite pentru a-i duce pe atacatori pe un drum greşit.

O altă obligaţie a gazdei reuniunilor clubului era aceea de a-i adăposti peste noapte pe membri şi pe achizitori, la cererea acestora. În castelul lui Loring se aflau destule paturi pentru toată lumea. Ambianţa istorică era poate motivul pentru care majoritatea membrilor acceptau ospitalitatea lui Loring. Knoll stătuse de multe ori la castel şi îşi amintea că, o dată, Loring le vorbise despre istoria castelului şi despre familia lui, care apărase zidurile acestuia vreme de cinci sute de ani. Chiar în acest coridor, se dăduseră bătălii pe viaţă şi pe

moarte. Îşi amintea şi unele discuţii cu privire la mulţimea de coridoare secrete. După bombardament, în timpul reconstrucţiei, coridoarele laterale permiteau încălzirea şi răcirea rapidă a camerelor, precum şi alimentarea cu apă curentă şi cu electricitate a încăperilor încălzite pe vremuri numai cu lemne. Îşi amintea în mod special de una dintre uşile ce se deschideau din biroul lui Loring. Bătrânul le arătase într-o seară oaspeţilor săi noutatea. Castelul era efectiv împânzit de asemenea coridoare. Burg Herz, proprietatea lui Fellner, era la fel, inovaţia datând din secolele al XV-lea şi al XVI-lea.

Knoll se furişă de-a lungul coridorului slab luminat, oprindu-se în faţa unei ieşiri în pantă, ce ducea spre o micuţă curte interioară. Se trezi înconjurat de clădiri datând din cinci epoci. În depărtare, se zărea unul dintre turnurile circulare ale castelului. Dinspre parter se auzeau clinchete de pahare şi voci. Mirosul de carne la grătar se combina în mod dezagreabil cu miasma puternică ce venea dinspre tomberoanele de gunoi aflate într-o parte a curţii. Lăzi cu resturi de legume şi de fructe şi cutii de carton ude erau aşezate unele peste altele, semănând cu nişte blocuri în construcţie. Curtea era curată, dar reprezenta, cu siguranţă, principalul punct de lucru al imensului complex – bucătăriile, grajdurile, cazarma garnizoanei, cămările şi sărăriile de pe vremuri – acum, locul unde angajaţii trudeau pentru ca restul complexului să fie mereu imaculat. Knoll zăbovi în întuneric.

La etajele superioare, se aflau multe ferestre, de unde putea fi oricând zărit. Trebuia să intre în castel fără să fie văzut. Stiletul era prins sub mâneca dreaptă a jachetei de bumbac. Cadoul de la Loring, pistolul de tip CZ-75B, era prins în hamul de pe umăr, iar în buzunar avea două încărcătoare cu muniţie de rezervă. În total patruzeci şi cinci de gloanţe. Dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să

facă uz de ele. Se ghemui şi înainta furişându-se, până ajunse în faţa unui zid de piatră. Sări zidul, dincolo de care se afla o potecă îngustă. O luă pe acolo şi, după vreo zece metri, ajunse în dreptul unei uşi. Apăsă pe clanţă. Uşa era descuiată. Păşi înăuntru, unde îl întâmpină un miros de produse proaspete şi un aer rece şi umed.

Se afla pe un culoar îngust, care ducea într-o cameră întunecoasă. Plafonul jos, cu grinzi, era susţinut de un suport masiv, octogonal, din lemn de stejar. Un cămin înnegrit domina unul dintre pereţi. Aerul era răcoros. Stive de cutii şi de lădiţe se înălţau până aproape de tavan. Probabil că era o fostă cămară, folosită acum drept magazie. Cele două uşi duceau afară. Una drept înainte, cealaltă la stânga. Luându-se după zgomotele şi mirosurile de afară, îşi dădu seama că ieşirea din stânga ducea în bucătărie. El trebuia să o ia spre est, aşa că alese uşa care ducea înainte şi ajunse în alt coridor.

Tocmai voia să o pornească mai departe, când auzi voci şi mişcări după colţul aflat în faţa sa. Se întoarse repede în magazie. Hotărî ca în loc să plece, să se ascundă în spatele uneia dintre stivele de cutii şi lăzi. Singura lumină artificială era dată de un bec atârnat de grinda din mijloc. Spera ca aceia care se apropiau să nu intre în magazie. Nu voia să ucidă şi nici măcar să schilodească pe vreunul dintre membrii personalului.

Dar avea să facă ceea ce trebuia să facă.

Se înghesui în spatele unei stive de lăzi, cu spatele lipit de peretele aspru, de piatră. Putea privi în afară prin spaţiile dintre lăzi. O muscă prinsă între două geamuri prăfuite începu să bâzâie.

Uşa se deschise.

— Avem nevoie de castraveţi şi de pătrunjel. Şi vezi dacă mai sunt piersici conservate, spuse un bărbat, în cehă.

Din fericire, nici unul din ei nu aprinse becul, mulţumindu-se cu lumina după-amiezii, filtrată prin geamurile murdare, din sticlă cu plumb.

— Aici, spuse celălalt bărbat.

Se duseră în cealaltă parte a camerei.

— *Pan* Loring mai e supărat?

Knoll privi în afară. Unul din bărbaţi purta uniforma personalului lui Loring. Pantaloni maro, cămaşă albă, cravată subţire, neagră. Celălalt, îmbrăcat ca un majordom, făcea parte din personalul de servire. Loring obişnuia să se laude cu faptul că el însuşi crease uniformele personalului.

— El şi *Pani* Danzer au fost tăcuţi toată ziua. Poliţia a venit azi-dimineaţă, să pună întrebări şi să exprime condoleanţe. Bietul *Pan* Fellner. Şi fiica dânsului. Ai văzut-o aseară? O frumuseţe.

— Le-am servit băuturi şi tort în birou, după cină. Ea era foarte rafinată. Şi bogată. Ce pierdere. Poliţia a aflat ceva?

— *Ne.* Avionul a explodat pur şi simplu în drum spre Germania şi toţi cei aflaţi la bord au murit.

Cuvintele îl plesniră pe Knoll drept în faţă. Auzise bine? Fellner şi Monika erau morţi?

Fu cuprins de o furie nemăsurată. Un avion sărise în aer cu Monika şi Fellner la bord. Nu exista decât o singură explicaţie. Ernst Loring dăduse ordinul, iar Suzanne îl executase. Danzer şi Loring îl urmăriseră pe el şi nu obţinuseră nimic. Aşa că îl uciseseră pe bătrân şi pe Monika. Dar de ce? Ce se petrecea? Îi venea să ia stiletul, să împingă lăzile în lături şi să-i ciopârţească pe cei doi angajaţi, sângele lor răzbunând sângele foştilor săi patroni. Dar la ce bun? Trebuia să se calmeze. Să respire încet. Avea nevoie de răspunsuri. Trebuia să afle de ce. Acum îi părea bine că venise. Originea a tot ceea ce se întâmplase, a tot ceea ce se putea întâmpla, se afla undeva între zidurile vechi ce îl înconjurau.

— Adu cutiile şi hai să mergem, spuse unul din bărbaţi.

Cei doi ieşiră pe uşa ce ducea spre bucătărie. În încăpere se făcu din nou linişte. Knoll ieşi de după

lăzi. Avea braţele încordate, iar picioarele îi tremurau. De emoţie? De durere? Nu se credea capabil de asemenea sentimente. Era poate din cauză că pierduse ocazia de a fi cu Monika? Sau faptul că se trezea dintr-odată şomer, cu viaţa sa, cândva atât de ordonată, dată peste cap? Îşi alungă din minte acele gânduri şi părăsi magazia. Intră din nou în coridorul interior, o luă la stânga, apoi la dreapta, până ce ajunse în dreptul unei scări în spirală. Din câte îşi amintea, legat de arhitectura castelului, trebuia să urce cel puţin două etaje pentru a ajunge la ceea ce era considerat a fi nivelul principal.

Când ajunse în capul scării se opri. Un şir de ferestre se deschideau spre o altă curte. Dincolo de ea, la etajul superior al unui turn dreptunghiular, prin ferestrele deschise, văzu o femeie. Umbla încoace şi încolo, prin încăpere, vădit neliniştită. Poziţia camerei nu era diferită de cea a camerei lui de la Burg Herz. Liniştită. Retrasă. Dar sigură. Brusc, femeia se apropie de fereastră şi întinse braţele, ca să închidă geamurile.

Knoll îi văzu chipul de fetiţă şi ochii răi.

Suzanne Danzer.

Perfect.

54.

Knoll ajunse în coridoarele laterale mai uşor decât se aşteptase, privind printr-o uşă întredeschisă cum o slujnică deblocase un panou ascuns într-unul dintre coridoarele de la parter. După socotelile sale, ajunsese în aripa de sud a clădirii dinspre vest. Trebuia să străbată toată distanţa până la bastionul din depărtare, apoi să o ia spre nord-est, unde ştia că se aflau camerele publice.

Intră în coridor şi păşi încet, sperând să nu dea nas în nas cu vreunul dintre membrii personalului. Dar faptul că era destul de târziu părea să reducă acel risc. Singurele care mai treceau pe-acolo erau cameristele, care trebuiau să se asigure că dormitoarele oaspeţilor erau pregătite pentru noapte. Coridorul rece şi umed, luminat de becuri, era străbătut de conducte de aer, de ţevi de apă şi de un cablu electric. Trecu de trei scări în spirală şi ajunse în ceea ce presupuse că era aripa de nord. Peste tot în pereţi se aflau mici vizoare, montate în nişe minuscule şi protejate de căpăcele ruginite, de plumb. Vizoarele aminteau şi ele de trecut, un anacronism de pe vremea când ochii şi urechile reprezentau singura cale de obţinere a informaţiilor. Acum nu mai erau altceva decât, eventual, o ocazie savuroasă pentru un obsedat sexual.

Se opri în dreptul unuia dintre vizoare şi ridică încet căpăcelul de plumb. Recunoscu Camera Carlotta, după patul frumos şi după măsuţa de scris. Loring denumise camera Carlotta după amanta regelui Ludovic I al Bavariei, al cărei portret împodobea unul dintre pereţi.

Se întreba ce decoraţie masca vizorul. Probabil sculpturile în lemn pe care şi le amintea de când dormise acolo o noapte. Merse mai departe.

Brusc, auzi voci venind de dincolo de zid. Căută din ochi un vizor, ridică încet căpăcelul şi privi înăuntru. Rachel Cutler stătea în mijlocul unei camere puternic luminate, cu trupul gol înfăşurat într-un prosop maro şi cu părul ud.

Knoll se opri să asculte.

— Ţi-am spus eu că McKoy coace ceva, spuse Rachel.

Paul şedea în faţa unei măsuţe de scris, din lemn de trandafir lustruit. El şi Rachel împărţeau o cameră situată la etajul al patrulea al castelului. Lui McKoy i se dăduse o cameră aflată mult mai jos. Omul de serviciu care le adusese bagajele până sus le explicase că încăperea era cunoscută sub numele de Camera Nupţială, în onoarea portretului – datând din secolul al XVII-lea – atârnat deasupra patului în formă de sanie şi înfăţişând o pereche în costume alegorice. Camera era spaţioasă şi prevăzută cu o baie, iar Rachel profitase de ocazie ca să se cufunde în cadă timp de câteva minute şi să se spele, după care urma să se pregătească pentru cina care avea să fie servită la ora 18, după cum îi anunţase Loring.

— Mie nu-mi miroase a bine, spuse Paul. Îmi închipui că Loring nu este un om pe care să-l iei în derâdere şi cu atât mai puţin să-l şantajezi.

Rachel îşi scoase prosopul de pe cap şi se duse din nou în baie, ca să-şi usuce buclele.

Se auzi zumzetul unui uscător de păr.

Paul studie un tablou de pe peretele din fundul camerei. Era un bust al Sfântului Petru penitent. Pictat de da Cortona sau de Reni. Şcoala italiană din secolul al XVII-lea, dacă îşi aducea bine aminte. Foarte scumpe tablouri, asta în cazul în care exista într-adevăr vreunul de vânzare. Pânza părea originală. Din puţinul pe care îl ştia despre porţelanuri, figurinele de pe consolele rezemate de perete, de o parte şi de cealaltă a tabloului, erau Riemenschneider-uri. Porţelan german din secolul al XV-lea, de o valoare inestimabilă. În timp ce

urcau scara, ca să ajungă în dormitor, văzuseră multe alte tablouri, tapiserii şi sculpturi. Ce n-ar fi dat şi personalul muzeului din Atlanta să poată expune măcar o părticică din toate acele minunăţii.

Uscătorul de păr se opri. Rachel ieşi din baie, trecându-şi degetele prin părul roşcat.

— Ca o cameră de hotel, spuse ea. Săpun, şampon şi un uscător de păr.

— Cu excepţia faptului că încăperea este decorată cu obiecte de artă ce valorează milioane de dolari.

— Sunt originale?

— Din câte îmi dau eu seama, da.

— Paul, trebuie să facem ceva în privinţa acestui McKoy. Merge prea departe.

— De acord cu tine. Dar pe mine mă deranjează Loring. Nu este nici pe departe omul pe care îl credeam eu.

— Te uiţi la prea multe filme cu James Bond. Este pur şi simplu un bătrân bogat care iubeşte arta.

— Mie mi se pare că a tratat cu prea mult calm ameninţarea lui McKoy.

— Crezi că ar trebui să-l sunăm pe Pannik şi să-i spunem că rămânem peste noapte aici?

— Nu cred. Hai să facem după capul nostru de data asta.

— Dar mâine plecăm de-aici.

— N-am nimic împotrivă.

Rachel îşi scoase prosopul şi îşi puse o pereche de chiloţi. El o urmărea de pe scaun, încercând să rămână impasibil.

— Nu e corect, spuse el.

— Ce anume?

— Să dansezi pe-aici goală.

Rachel îşi prinse sutienul, apoi se aşeză la el în poală.

— Am vorbit serios aseară. Vreau să încerc din nou.

El o privi fix pe Regina de Gheaţă, pe jumătate goală în braţele lui.

— N-am încetat nici o clipă să te iubesc, Paul. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că a fost din cauza mândriei şi a mâniei mele. La un moment dat, am simţit că mă înăbuş. Dar nu tu erai de vină, ci eu. După ce am intrat în magistratură, ceva s-a întâmplat. N-aş putea spune ce.

Avea dreptate. Problemele lor se acutizaseră după ce Rachel depusese jurământul. Poate faptul că toată lumea i se adresa numai cu „Da, doamnă" şi „Onorată instanţă" o făcea să pretindă acest lucru şi în viaţa extraprofesională. Dar pentru el, ea era Rachel Bates, o femeie pe care o iubea, nu doar o persoană pe care o respecţi sau o călăuză către înţelepciunea lui Solomon. Se certa cu ea, îi spunea ce să facă şi se plângea că nu-l asculta. Poate că, după o vreme, contrastul izbitor dintre lumile lor devenise greu de conturat. Atât de greu încât, în cele din urmă, ea se debarasase de una dintre părţile implicate în conflict.

— Moartea tatei şi toate câte s-au întâmplat în ultima vreme m-au convins. Familiile părinţilor mei au murit în timpul războiului. Eu nu am pe altcineva pe lume decât pe Marla şi pe Brent... şi pe tine.

Paul o privi în ochi.

— Vorbesc serios. Tu eşti familia mea, Paul. Am făcut o mare greşeală acum trei ani. M-am înşelat.

El îşi dădu seama cât de greu îi venea lui Rachel să rostească acele cuvinte. Dar voia să ştie.

— Ce te face să crezi asta?

— Seara când alergam prin abaţia aia, când atârnam de balcon... toate astea sunt suficiente ca să convingă pe cineva. Ai venit până aici crezând că eram în pericol şi ai riscat mult pentru mine. N-ar trebui să fiu o persoană atât de dificilă. Tu nu meriţi asta. Tot ce-ai cerut a fost puţină linişte şi consecvenţă. Iar eu nu am făcut decât să înrăutăţesc situaţia.

Paul se gândi la Christian Knoll. Cu toate că Rachel nu recunoscuse nimic, se simţise totuşi atrasă de el. Paul simţea asta. Dar Knoll o lăsase să moară. Poate că asta îi reamintise lui Rachel şi minţii ei analitice că, uneori, aparenţele înşeală. Asta şi în ce-l privea pe fostul ei soţ. Ce naiba. O iubea. O voia înapoi. Era timpul să se împace. Sau să se despartă pentru totdeauna.

O sărută.

Knoll îi urmări în timp ce se îmbrăţişau şi se excită văzând-o pe Rachel Cutler pe jumătate îmbrăcată. În timpul drumului pe care îl făcuseră cu maşina de la München la Kehlheim, Knoll îşi dăduse seama că Rachel mai ţinea încă la fostul ei soţ. Ceea ce explica de ce respinsese avansurile pe care i le făcuse el la Warthberg. Era o femeie atrăgătoare. Sânii plini şi rotunzi, talia subţire, crăpătura ispititoare dintre picioare. O dorise atunci, în mină şi poate că ar fi şi avut-o dacă nu l-ar fi întrerupt explozia provocată de Danzer. Aşa că de ce să nu recupereze în seara asta? Oricum nu mai conta. Fellner şi Monika erau morţi. El era şomer. Şi nici unul dintre membrii clubului nu avea să-l mai angajeze după tot ceea ce urma să se întâmple în seara aceea.

O bătaie în uşa dormitorului îi atrase atenţia.

Se uită curios pe vizor.

— Cine este? întrebă Paul.

— McKoy.

Rachel sări în sus, îşi luă în grabă hainele şi dispăru în baie. Paul se ridică şi deschise uşa. McKoy intră, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni verzi de catifea şi o cămaşă în dungi. Era încălţat cu ghete maro, din piele de căprioară.

— Văd că eşti îmbrăcat destul de neprotocolar, McKoy, spuse el.

— Smochingul meu e la curăţat.

Paul închise uşa.

— Ce i-ai făcut lui Loring?

— Ia-o încet, domnule avocat. Doar nu îţi închipui că am încercat să storc bani de la boşorogul ăla.

— Atunci ce-ai făcut?

— Da, McKoy, ce-a fost toată povestea aia? întrebă Rachel, ieşind din baie, îmbrăcată în jeanşi cu pense şi un pulover cu guler pe gât.

McKoy o măsură din cap până în picioare.

— Arătaţi foarte bine, doamnă judecător.

— Treci la obiect, îi spuse ea.

— Am vrut doar să văd dacă bătrânul se dă de gol. Şi s-a dat. Am forţat nota, ca să văd în ce ape se scaldă. Dacă n-ar fi avut nici un amestec în toată povestea asta, ne-ar fi zis *„Sayonara,* băieţi, hai, valea de-aici". Dar aşa, ce să vezi, de-abia aştepta să rămânem peste noapte aici.

— N-ai vorbit serios? întrebă Paul.

— Cutler, eu ştiu că voi doi mă consideraţi un nemernic, dar eu am principii morale. Este adevărat că, de cele mai multe ori, aceste principii sunt relativ îndoielnice. Da' le am. Loring ăsta ori ştie ceva, ori vrea să ştie ceva. Şi într-un caz şi în celălalt, este suficient de interesat încât să ne găzduiască peste noapte.

— Crezi că este membru al acelui club despre care bătea câmpii Grumer? întrebă Paul.

— Sper să nu fie, spuse Rachel. Asta ar putea însemna că Knoll şi femeia aceea sunt şi ei prin preajmă.

McKoy părea destul de indiferent.

— Trebuie să ne încercăm norocul. Simt asta. Şi ştiu că în Germania mă aşteaptă o armată de investitori. Aşa că am nevoie de răspunsuri. Iar părerea mea este că moşul ăla nenorocit de jos le are.

— Cât timp crezi că vor mai putea oamenii tăi să-i ţină la distanţă pe asociaţi? întrebă Rachel.

— Câteva zile, nu mai mult. Mâine-dimineaţă, vor începe să sape în celălalt tunel, dar le-am spus

să nu se grăbească. Cred că, de fapt, este o totală pierdere de timp.

— Şi la masă ce atitudine trebuie să adoptăm? întrebă Rachel.

— Degajată. Mâncaţi şi beţi, că doar nu plătiţi voi şi puneţi în funcţiune aspiratorul de informaţii. Trebuie să obţinem mai mult decât dăm. Aţi înţeles?

— Da, am înţeles, spuse Rachel.

Cina fu cordială, Loring antrenându-şi oaspeţii în discuţii plăcute despre artă şi despre politică. Pe Paul îl fascină vastitatea cunoştinţelor bătrânului în materie de artă. McKoy se comportă cât mai civilizat cu putinţă, acceptând ospitalitatea lui Loring şi lăudând în nenumărate rânduri felurile de mâncare servite. Paul urmărea totul cu mare atenţie, sesizând interesul lui Rachel faţă de McKoy. I se părea că ea aştepta ca acesta să întreacă măsura.

După desert, Loring îi conduse prin vastul parter al castelului. Decorul părea un amestec de mobilă olandeză, ceasuri franţuzeşti şi candelabre ruseşti. Paul observă predilecţia pentru clasicism şi pentru imaginile clare, realiste, din toate sculpturile. Combinaţia era foarte echilibrată, plastica lucrărilor fiind aproape perfectă. Operele expuse aparţineau cu siguranţă unor mari maeştri.

Fiecare porţiune a castelului purta un nume. Camera Walderdorff. Camera Molsberg. Camera Verde. Camera Vrăjitoarelor. Toate erau decorate cu mobilă veche – din care, cea mai mare parte, originală, le explică Loring – şi obiecte de artă, atât de multe, încât lui Paul îi era greu să le cuprindă pe toate şi şi-ar fi dorit să se afle acolo câţiva dintre custozii muzeului, ca să-i explice. În ceea ce Loring numea Camera Strămoşilor, bătrânul zăbovi în faţa unui tablou în ulei înfăţişându-l pe tatăl său.

— Tatăl meu se trăgea dintr-o familie foarte veche. Şi, surprinzător, numai pe linie paternă. Aşa că, întotdeauna, cei care au moştenit au fost bărbaţii din familia Loring. Acesta este şi motivul pentru care noi am dominat aceste locuri vreme de aproape cinci sute de ani.

— Chiar şi pe timpul comuniştilor? Întrebă Rachel.

— Chiar şi atunci, draga mea. Familia mea a învăţat să se adapteze. Nu am avut de ales. Fie ne acomodam, fie pieream.

— Asta înseamnă că ai lucrat pentru comunişti, spuse McKoy.

— Ce altceva puteam face, *Pan* McKoy?

McKoy nu răspunse, îndreptându-şi din nou privirile asupra portretului lui Josef Loring.

— Pe tatăl dumitale l-a interesat Camera de Chihlimbar?

— Foarte mult.

— A văzut originalul la Leningrad înainte de război?

— De fapt, tata a văzut camera înainte de Revoluţia Bolşevică. După cum sunt sigur că ştiţi deja, îi plăcea foarte mult chihlimbarul.

— Hai să terminăm cu toate tâmpeniile astea, Loring.

Paul se crispa când îl auzi pe McKoy ridicând tonul. Vorbea serios sau se prefăcea?

— Eu am o gaură într-un munte, la o sută cincizeci de kilometri vest de aici, care m-a costat un milion de dolari să o sap. Tot ce-am găsit acolo sunt trei camioane şi cinci schelete. Hai să-ţi spun ce cred eu.

Loring se aşeză pe unul dintre scaunele de piele.

— Vă rog.

McKoy acceptă un pahar cu vin roşu de la un ospătar care ţinea în cumpănă o tavă.

— Este o poveste pe care mi-a spus-o Dolinski, despre un tren care a părăsit Rusia ocupată, cândva în jurul datei de 1 mai 1945. Se bănuieşte că în

tren se afla Camera de Chihlimbar, demontată şi pusă în lăzi. Au existat martori care au spus că lăzile au fost descărcate în Cehoslovacia, lângă Tynec-nad-Sazavou. De acolo, se crede că lăzile au fost transportate cu camioanele spre sud. Acum, există trei versiuni. Una, conform căreia lăzile ar fi fost depozitate într-un buncăr folosit de mareşalul von Schorner, comandantul armatei germane. A doua versiune susţine că lăzile ar fi fost duse în Germania, iar a treia, că ar fi fost duse în Polonia. Care dintre aceste versiuni este cea corectă?

— Şi eu am auzit asemenea poveşti. Dar din câte îmi aduc eu aminte, buncărul acela a fost excavat aproape în întregime de sovietici. Nu s-a găsit nimic, deci prima versiune cade. Cât despre Polonia, eu unul mă îndoiesc că ar fi fost duse acolo.

— De ce? întrebă McKoy, aşezându-se la rândul său.

Paul rămase în picioare, la fel şi Rachel. Era interesant să-i urmăreşti pe cei doi bărbaţi ciondănindu-se. McKoy discutase cu asociaţii ca un adevărat expert şi se descurca la fel de bine şi acum, părând suficient de intuitiv pentru a şti când să forţeze nota şi când să o lase mai moale.

— Polonezii nu au nici mintea şi nici resursele necesare adăpostirii unei asemenea comori, spuse Loring. Cineva trebuie să fi descoperit asta până acum.

— După părerea mea, asta este o prejudecată, spuse McKoy.

— Deloc. Este un fapt. De-a lungul istoriei, polonezii nu au fost niciodată în stare să se organizeze şi ei, pentru mai mult timp, într-o ţară unificată. Ei se lasă conduşi, nu conduc.

— Deci spui că au fost duse spre vest, în Germania.

— Eu nu spun nimic, *Pan* McKoy. Numai că dintre cele trei versiuni prezentate de

dumneavoastră, vestul pare cea mai probabilă direcţie.

Rachel se aşeză.

— Domnule Loring...

— Te rog, draga mea. Spune-mi Ernst.

— Bine... Ernst. Grumer era convins că Knoll şi femeia care l-a omorât pe Ceapaev lucrează pentru membrii unui club. Spunea că se cheamă Recuperatorii de Obiecte Vechi Pierdute. Membrii clubului fură obiecte de artă care au fost deja furate, între ei desfăşurându-se o adevărată competiţie legată de obiectele pe care le găsesc.

— Interesant. Dar te pot asigura că nu sunt membru al unei astfel de organizaţii. După cum vezi, casa mea este plină de obiecte de artă. Eu sunt un colecţionar public şi îmi expun comorile în mod public.

— Dar cu chihlimbarul cum rămâne? întrebă McKoy. N-am prea văzut pe-aici.

— Am câteva piese frumoase. N-aţi vrea să le vedeţi?

— Ba bine că nu.

Loring îi conduse afară din Camera Strămoşilor şi de-a lungul unui coridor întortocheat. Camera în care intrară în cele din urmă era un cub etanş, fără ferestre. Loring aprinse lumina. De-a lungul pereţilor, se aflau vitrine de lemn. Paul trecu prin faţa lor, recunoscând vase Vermeyen, cristale de Boemia şi bijuterii din aur Mair. Fiecare piesă era veche de peste trei sute de ani şi în stare perfectă. În două dintre vitrine, erau expuse numai obiecte din chihlimbar. Printre ele, o casetă, o tablă şah cu piese, un scrin cu două sertare, o tabacheră pentru tutun de prizat, un lighean de bărbierit, o savonieră şi un pămătuf.

— Cele mai multe datează din secolul al XVIII-lea, spuse Loring. Toate au fost lucrate în atelierele din Ţarskoe Selo. Meşterii care au creat aceste frumuseţi au lucrat şi la panourile Camerei de Chihlimbar.

— Sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată, spuse Paul.

— Sunt foarte mândru de această colecţie. M-a costat o avere. Dar, din păcate, nu am şi Camera de Chihlimbar, aşa cum mi-aş dori.

— De ce nu te cred? întrebă McKoy.

— Sincer vorbind, *Pan* McKoy, nu contează dacă mă credeţi sau nu. Întrebarea este cum puteţi dovedi contrariul. Veniţi în casa mea şi îmi aduceţi acuzaţii – mă ameninţaţi chiar cu posibile dezvăluiri făcute presei, dar nu veniţi cu nimic în sprijinul afirmaţiilor dumitale, cu excepţia unei fotografii fabricate, înfăţişând nişte litere scrise pe nisip şi a aiurelilor debitate de un universitar lacom.

— Nu-mi amintesc să fi spus că Grumer era profesor universitar, spuse McKoy.

— Nu, n-aţi spus. Dar eu am auzit de *Herr Doktor.* Avea o reputaţie de neinvidiat.

Paul sesiză o schimbare în tonul vocii lui Loring. Nu mai era plăcut şi conciliant. Acum, rostea cuvintele încet şi calculat, sensul acestora fiind cât se poate de clar. Era limpede că omul începea să-şi piardă răbdarea.

McKoy nu păru impresionat.

— Cred, *Pan* Loring, că un om cu experienţa şi cu educaţia dumitale ar putea încheia repede socotelile cu un bădăran ca mine.

Loring zâmbi.

— Apreciez sinceritatea dumitale. Nu prea mi s-a mai întâmplat să mi se vorbească în felul acesta.

— Te-ai mai gândit la oferta mea de azi după-amiază?

— Ca să fiu sincer, da. Credeţi că un milion de dolari v-ar ajunge ca să recuperaţi investiţia făcută?

— Mai bine trei milioane.

— În acest caz, presupun că vă veţi mulţumi cu două, fără să mai fie nevoie să ne tocmim.

— Perfect.

Loring chicoti.
— *Pan* McKoy, sunteţi un om pe gustul meu.

55.

VINERI, 23 MAI.
ORA 2.15.

Paul se trezi. El şi Rachel se culcaseră puţin înainte de miezul nopţii, dar lui îi pierise somnul. Rachel dormea adânc lângă el. Nu sforăia, dar respira greu. El se gândi din nou la Loring şi la McKoy. Bătrânul se uşurase fără să crâcnească de două milioane de dolari. Poate că McKoy avea dreptate. Loring ascundea ceva, un obiect pentru a cărui protecţie suma de două milioane de dolari i se păruse un adevărat chilipir. Dar ce? Camera de Chihlimbar? Ideea i se părea puţin forţată. Şi-i închipui pe nazişti smulgând panourile de chihlimbar de pe pereţii palatului, încărcându-le în camioane şi străbătând cu ele teritoriul Uniunii Sovietice, pentru ca, patru ani mai târziu, să le demonteze din nou şi să le transporte, tot cu camioanele, până în Germania. În ce stare or fi fost? Mai puteau servi şi la altceva decât ca materie primă pentru confecţionarea altor opere de artă? Ce citise în articolele păstrate de Boria? Panourile erau alcătuite din o sută de mii de bucăţi de chihlimbar. Pe piaţa liberă valorau, cu siguranţă, o avere. Poate că asta era. Loring găsise chihlimbarul şi îl vânduse, câştigând o sumă faţă de care preţul tăcerii, de două milioane de dolari, era un mizilic.

Se dădu jos din pat şi îşi puse din nou cămaşa şi pantalonii. Dar nu se încălţă, pentru că în picioarele goale avea să facă mai puţin zgomot. Dat fiind că tot nu putea să doarmă, de ce să nu cerceteze din nou sălile de la parter? Ceva mai devreme, când le văzuse pentru prima oară, varietatea exponatelor fusese mult prea mare ca să

o poată cuprinde. Spera ca pe Loring să nu-l deranjeze această scurtă vizită solitară.

Se uită la Rachel. Dormea cuibărită sub plapuma de puf, îmbrăcată numai într-o cămaşă de-a lui. Cu două ore în urmă, făcuseră dragoste, pentru prima oară după aproape patru ani. Simţise din nou acea intensitate a pasiunii ce-i lega, cu trupul secătuit de toată acea descărcare de emoţii, pe care nu o mai crezuse posibilă vreodată. Puteau să o ia de la capăt? Numai Dumnezeu ştia cât de mult îşi dorea el acest lucru. Ultimele săptămâni fuseseră cu siguranţă dulci-amare. Tatăl ei murise, dar ei patru puteau alcătui din nou o familie. Paul spera să nu fie numai ceva cu care Rachel să fi vrut să umple un gol. Vorbele ei, prin care îi spusese că el era singura familie care îi mai rămăsese, îi răsunau încă în urechi. Se întreba de ce era atât de suspicios. Poate că era din cauza loviturii pe care o primise cu trei ani în urmă, prudenţa fiindu-i scut împotriva oricărei alte posibile decepţii sfâşietoare.

Deschise uşa şi se strecură încet afară. Aplice incandescente luminau discret coridorul. Nu se auzea nici un zgomot. Paul se îndreptă spre o balustradă groasă, de piatră şi privi în jos, spre un hol aflat cu patru etaje mai jos, luminat de câteva lămpi de masă. La etajul al treilea, văzu un candelabru masiv, din cristal, neaprins.

Coborî o scară de piatră, cu unghiuri drepte şi ajunse la parter. În picioarele goale şi fără să facă nici cel mai mic zgomot, Paul pătrunse mai adânc în castel, străbătând coridoare largi, trecând pe lângă sufragerie şi îndreptându-se spre o serie de încăperi spaţioase unde erau expuse obiecte de artă. Nici un a dintre uşile acelor camere nu era închisă.

Intră în Camera Vrăjitoarelor, care, după cum le explicase Loring mai devreme, era locul unde, cândva, erau judecate vrăjitoarele de prin partea locului. Se apropie de vitrinele din ebonită şi

aprinse micile lămpi cu halogen. Pe rafturi, erau expuse vestigii ale epocii romane: statuete, stindarde, farfurii, vase, lămpi, clopote, unelte. Mai erau şi câteva statui delicate de zeiţe. O recunoscu pe Victoria, zeiţa romană a victoriei, care ţinea în mâinile întinse o coroană şi o frunză de palmier, gest ce te îndemna să faci o alegere.

Deodată, dinspre coridor, se auzi un zgomot. Nu tare. Ca un pas târşâit pe covor. Dar în liniştea din jur, răsună asurzitor.

Paul întoarse privirea spre uşa deschisă şi încremeni, cu răsuflarea tăiată. Auzise paşi sau i se păruse? Întinse mâna şi stinse luminile. Se furişă în spatele unei canapele şi se ghemui la pământ.

Zgomotul se repetă. Alt pas. Era clar. Era cineva pe coridor. Paul se ghemui şi mai tare în spatele canapelei şi aşteptă, sperând ca persoana să fi trecut mai departe. O umbră se prelinse pe peretele coridorului. Paul ridică puţin capul, ca să vadă cine era.

Wayland McKoy.

Ar fi trebuit să-şi închipuie.

Se apropie de uşă în vârful picioarelor. McKoy era la vreo doi metri mai încolo şi se îndrepta spre o cameră aflată în celălalt capăt al coridorului. Ceva mai devreme, Loring le arătase doar încăperea întunecată, pe care o numise Camera Romanescă, dar nu-i condusese înăuntru.

— Nu poţi să dormi? şopti Paul.

McKoy se opri brusc şi se întoarse.

— Dă-o dracului, Cutler, spuse el. M-ai speriat de moarte. Uriaşul purta jeanşi şi un pulover. Paul arătă spre picioarele goale ale lui McKoy.

— Începem să gândim la fel. Asta mă sperie.

— Puţină bădărănie nu ţi-ar strica, domnule avocat. Intrară în umbra Camerei Vrăjitoarelor şi vorbiră în şoaptă.

— Şi tu eşti curios, nu? întrebă Paul.

— Ba bine că nu. Să dea două milioane de verzişori fără să clipească!

— Mă întreb ce ştie.

— Habar n-am. Dar e ceva. Problema e că acest Luvru boem e atât de plin de prostii, încât nu ştiu dacă vom putea afla.

— S-ar putea să ne rătăcim în labirintul ăsta.

Brusc, ceva zăngăni pe coridor. Ca şi cum un obiect din metal ar fi căzut pe piatră. Paul şi McKoy scoaseră capul pe uşă şi priviră în stânga. O lumină galbenă, slabă, se revărsa dinspre Camera Romanescă, aflată în capătul coridorului.

— Propun să ne ducem să vedem, spuse McKoy.

— De ce nu? Dacă tot am venit până aici.

McKoy o luă înainte. Odată ajunşi în dreptul uşii deschise a Camerei Romaneşti, îngheţară.

— La dracu', spuse Paul.

Knoll îl văzuse, prin vizor, pe Paul îmbrăcându-se şi furişându-se afară. Rachel Cutler nu-l auzise pe fostul ei soţ plecând şi dormea în continuare sub plapumă. Knoll aşteptase ore întregi înainte de a face vreo mişcare, dându-le timp tuturor să se retragă în camerele lor. Îşi propusese să înceapă cu soţii Cutler, să continue cu McKoy şi să încheie cu Loring şi cu Danzer, bucurându-se în mod deosebit de ultimii doi – savurând clipa când aveau să moară – drept compensaţie pentru uciderea lui Fellner şi a Monikăi. Dar plecarea neaşteptată a lui Paul Cutler ridicase o problemă. Din câte îi povestise Rachel, fostul ei soţ nu era genul de aventurier. Şi totuşi, îndrăznise să iasă din cameră, în picioarele goale, în toiul nopţii. Doar nu se ducea la bucătărie, să ia o gustare târzie. Mai mult ca sigur că voia s-o facă pe detectivul. O să se ocupe de el mai târziu.

După ce avea să termine cu Rachel.

Se furişă de-a lungul coridorului luminat numai de becuri. Găsi prima ieşire şi apăsă pe butonul cu arc. Peretele se roti şi se deschise, iar Knoll păşi într-unul dintre dormitoarele goale, de la etajul al patrulea. Străbătu în fugă camera, deschise uşa,

ieşi pe coridor şi se grăbi spre camera în care dormea Rachel.

Intră şi încuie uşa în urma sa.

Apropiindu-se de şemineul în stil Renaissance, găsi uşor întrerupătorul sub formă de mulură aurită. Nu intrase direct din pasajul secret de teamă să nu facă prea mult zgomot, dar poate că avea să fie nevoit să iasă în grabă. Apăsă pe buton şi lăsă uşa secretă pe jumătate deschisă.

Se îndreptă încet spre pat.

Rachel Cutler dormea în continuare liniştită. Knoll îşi răsuci braţul drept şi aşteptă ca stiletul să-i alunece în palmă.

— E o nenorocită de uşă secretă, spuse McKoy.

Paul nu mai văzuse niciodată aşa ceva. În filmele vechi şi în romane, da. Însă acum, la nici zece metri în faţa lui, o porţiune dintr-un perete de piatră se deschise, rotindu-se în jurul unui pivot. Una dintre vitrinele de lemn era fixată de ea, iar prin deschizăturile laterale, fiecare de câte aproximativ un metru, se intra într-o cameră luminată.

McKoy păşi înăuntru.

Paul îl înşfacă de braţ.

— Eşti nebun?

— Judecă niţel, Cutler. Trebuie să intrăm.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că gazda noastră n-a lăsat întâmplător uşa asta deschisă. Hai să nu-l dezamăgim.

Paul credea că a merge mai departe era o adevărată nebunie. De la bun început, forţase nota venind aici, dar acum nu mai era sigur că voia să meargă până la capăt. Poate că trebuia să se întoarcă sus, la Rachel. Dar curiozitatea îl îndemnă să meargă mai departe.

Aşa că îl urmă pe McKoy.

În camera secretă, se aflau multe vitrine luminate, aşezate de-a lungul pereţilor şi în mijloc.

Paul străbătu, uluit, tot acel labirint. Statui şi busturi antice. Sculpturi egiptene şi din Orientul Mijlociu. Gravuri maya. Bijuterii antice. Câteva tablouri îi atraseră atenţia. Un Rembrandt din secolul al XVII-lea, despre care ştia că fusese furat dintr-un muzeu din Germania cu treizeci de ani în urmă şi un Bellini, furat din Italia cam în aceeaşi perioadă. Ambele se numărau printre comorile de artă cele mai căutate din lume. Îşi aminti de un seminar organizat de muzeul din Atlanta pe această temă.

— McKoy, toate astea sunt furate.

— De unde ştii?

Se opri în faţa unei vitrine înalte cât un scrin, în care, pe un piedestal de sticlă, era expus un craniu înnegrit.

— Asta este Omul din Pekin. Nimeni nu l-a mai văzut după cel de-al Doilea Război Mondial. Şi cele două tablouri de-acolo sunt sigur furate. La dracu! Grumer a avut dreptate. Loring *este* membru al clubului.

— Ia-o încet, Cutler. Nu ştim asta. Poate că tipul are şi el o mică ascunzătoare pe care o păstrează pentru sufletul lui. Hai să nu ne pripim.

Paul se uită în faţă, la uşile duble, emailate. Erau deschise. Apoi văzu pereţii din spatele uşilor, acoperiţi cu un mozaic de culoarea whisky-ului. Făcu câţiva paşi înainte. McKoy îl urmă. Ajunşi în prag, rămaseră nemişcaţi.

— Să fiu al naibii, şopti McKoy.

Paul se uită lung la Camera de Chihlimbar.

— Poţi să mai zici o dată chestia asta.

Spectacolul vizual fu întrerupt de două persoane care intrară prin alte uşi duble deschise, aflate în dreapta. Una din persoane era Loring. Cealaltă, femeia blondă de la Stod. Suzanne. Amândoi aveau pistoale.

— Văd că aţi acceptat invitaţia mea, spuse Loring.

McKoy înţepeni.

— N-am vrut să vă dezamăgim.

Loring arătă cu mâna în care ţinea pistolul.

— Ce părere aveţi de comoara mea?

McKoy făcu un pas înainte. Femeia îşi încleşta degetele pe pistol, iar ţeava ieşi în afară.

— Stai cuminte, domniţă. Nu făceam decât să admirăm minunăţiile astea.

Se apropie de unul dintre pereţii de chihlimbar. Paul se întoarse către femeia căreia Knoll i se adresase cu numele Suzanne.

— Pe Ceapaev l-ai găsit datorită mie, nu-i aşa?

— Da, domnule Cutler. Informaţiile mi-au fost foarte utile.

— Pentru asta l-ai omorât pe bătrân?

— Nu, *Pan* Cutler, a omorât pentru mine.

Loring şi femeia stăteau în cealaltă parte a încăperii de zece metri pătraţi. În trei dintre cei patru pereţi se afla câte o pereche de uşi duble, iar în cel de-al patrulea, ferestre. Paul presupuse că erau false. Camera aceasta se afla, cu siguranţă, în interiorul alteia, mai mari. McKoy continua să admire chihlimbarul, pipăindu-i suprafaţa netedă. Dacă n-ar fi fost situaţia critică în care se aflau, Paul ar fi făcut şi el acelaşi lucru. Dar nu multor avocaţi testamentari li se întâmplase vreodată să se afle într-un castel din Cehia, cu două pistoale semiautomate îndreptate spre ei. Iar în facultate, nu-şi amintea să i se fi predat vreun curs pe această temă.

— Ocupă-te de ei, îi spuse Loring încet Suzannei.

Femeia ieşi, în timp ce Loring continua să ţină arma îndreptată spre ei. McKoy se apropie de Paul.

— Vom aştepta aici, domnilor, până când Suzanne va pune mâna şi pe celălalt membru al familiei Cutler.

McKoy se apropie şi mai mult.

— Ce dracu facem acum? şopti Paul.

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

Knoll dădu plapuma la o parte şi se furişă în pat. Se cuibări lângă Rachel şi îi mângâie încet sânii. Ea răspunse la atingerile lui, oftând încet, încă pe jumătate adormită. El continuă să o mângâie pe tot corpul şi descoperi că pe sub cămaşă era goală. Se ghemui lângă ea, continuând să o mângâie.

— Paul, şopti ea.

Knoll o apucă brusc cu mâna de gât, o răsuci pe spate şi se urcă deasupra ei. Rachel făcu ochii mari, de frică. El îi puse stiletul la gât, examinând crusta ce se formase pe bărbia ei, după întâlnirea cu vârful ascuţit al acestuia, cu o seară în urmă.

— Ar fi trebuit să-mi urmezi sfatul.

— Unde e Paul? reuşi ea să îngaime.

— În mâinile mele.

Rachel începu să se zbată. Knoll îi apăsă lama cuţitului pe gât.

— Potoleşte-te, *Frau* Cutler, dacă nu vrei să-ţi răsucesc cuţitul ăsta în piele. Înţelegi?

Rachel rămase nemişcată.

Arătă cu capul spre panoul deschis din perete, slăbind puţin strânsoarea, pentru ca ea să poată întoarce capul.

— E acolo.

O strânse din nou de gât şi plimbă cuţitul pe cămaşa ei, de sus în jos, tăindu-i, pe rând, toţi nasturii. Apoi o dădu la o parte. Pieptul ei se ridica şi cobora. Knoll trasă încet cu vârful cuţitului conturul unui sfârc.

— V-am văzut mai devreme din spatele peretelui. Faci dragoste cu pasiune.

Ea îl scuipă.

El îi dădu capul pe spate.

— Căţea neruşinată! Tatăl tău a făcut acelaşi lucru şi ai văzut ce-a păţit.

Îi trase un pumn în stomac şi o auzi icnind. O mai lovi o dată, în faţă, după care o strânse din nou de gât. Rachel dădu ochii peste cap, ameţită. O apucă de obraji şi îi zgâlţâi cu putere capul dintr-o parte în cealaltă.

— Îl iubeşti? De ce să-i rişti viaţa? Prefă-te că eşti o târfă, preţul plăcerii mele... o viaţă. O să-ţi placă.

— Unde... e... Paul?

Knoll clătină din cap.

— Câtă încăpăţânare! Transformă-ţi toată furia asta în pasiune şi Paul al tău va vedea lumina zilei.

Bărbăţia lui zvâcnea, gata de acţiune. Îi atinse din nou bărbia cu vârful stiletului şi apăsă.

— Fie, spuse ea într-un târziu. El ezită.

— Fii atentă că iau cuţitul. Dar şi un milimetru dacă te mişti, te-am omorât. Apoi pe el.

Îşi retrase încet mâna şi cuţitul. Îşi desfăcu cureaua şi tocmai îşi scotea pantalonii, când Rachel scoase un ţipăt.

— De unde ai panourile, Loring? întrebă McKoy.

— Un dar din rai.

McKoy chicoti. Paul era impresionat de sângele rece al uriaşului. Bine că măcar unul din ei era calm. El unul era speriat de moarte.

— Presupun că ai de gând să foloseşti pistolul ăla. Aşa că îndeplineşte şi tu ultima dorinţă a unui condamnat şi răspunde la câteva întrebări.

— Aveai dreptate mai devreme, spuse Loring. Camioanele în care se aflau panourile au părăsit Konigsbergul în 1945. Până la urmă, au fost încărcate într-un tren. Trenul acela s-a oprit în Cehoslovacia. Tatăl meu a încercat să pună mâna pe panouri, dar nu a reuşit. Mareşalul von Schorner a ordonat ca lăzile să fie transportate cu camioanele spre vest, în Germania, mai exact în Bavaria. Dar n-au ajuns decât până la Stod.

— Peştera mea?

— Da. Tata a găsit panourile după şapte ani de la terminarea războiului.

— Şi i-a împuşcat pe cei care îl ajutaseră?

— A fost nevoit să o facă.

— Tot aşa ai fost şi tu nevoit să-l ucizi pe Rafal Dolinski?

— Prietenul tău, reporterul, a venit la mine şi mi-a arătat o copie a articolului său. Prea documentat ca să nu-i fie fatal.

— Cum rămâne cu Karol Boria şi cu Ceapaev? întrebă Paul.

— Mulţi oameni au căutat ceea ce vedeţi voi acum în faţa voastră, *Pan* Cutler. Nu sunteţi de acord cu mine că este o comoară pentru care merită să mori?

— Inclusiv părinţii mei? întrebă Paul.

— Am aflat de cercetările întreprinse de tatăl dumitale în Europa, dar găsindu-l pe italianul acela, se apropiase deja prea mult. Aceasta a fost singura şi ultima dată când cineva ne-a descoperit secretul. Suzanne s-a ocupat şi de italian şi de părinţii dumitale. Neplăcut, dar, încă o dată, necesar.

Paul se năpusti asupra bătrânului. Acesta îndreptă imediat pistolul spre el. McKoy îl prinse de umeri.

— Calmează-te, omule. Ce rezolvi dacă te împuşcă?

Paul se zbătu să scape din strânsoarea uriaşului.

— Rezolv dacă îi rup gâtul nenorocitului ăstuia.

Clocotea de mânie. Nu se crezuse niciodată capabil de atâta furie dezlănţuită. *Voia* să-l omoare pe Loring, indiferent de urmări şi să savureze fiecare clipă de agonie a acestuia. McKoy îl trase în partea cealaltă a camerei. Loring se apropie de peretele opus. McKoy stătea acum cu spatele la Loring.

— Stai calm. Ia-te după mine, îi şopti el lui Paul.

Suzanne aprinse un candelabru. Lumina inundă holul şi scara. Nu exista riscul ca personalul să se amestece în acele activităţi nocturne. Loring dăduse în mod special ordin ca nimeni să nu mai

intre în aripa principală după miezul nopţii. Ea se şi gândise cum să scape de cele trei cadavre, hotărând să le îngroape, chiar în noaptea aceea, în pădurea din spatele castelului. Urcă încet scările şi ajunse la etajul al patrulea, cu pistolul în mână. Dinspre Camera Nupţială, se auzi un ţipăt. Suzanne alergă de-a lungul coridorului, pe lângă balustradă, până în dreptul uşii de stejar.

Încercă să deschidă uşa. Era încuiată.

Un al doilea ţipăt curmă tăcerea din jur.

Trase două focuri în zăvorul vechi. Lemnul se despică. Suzanne lovi uşa cu piciorul. O dată. De două ori. Mai trase un foc. O a treia lovitură cu piciorul şi uşa zbură cât colo. În semiîntunericul din cameră, îl văzu pe Christian Knoll pe pat şi pe Rachel Cutler zbătându-se sub el.

Knoll o văzu, apoi îi trase lui Rachel un pumn în faţă. După aceea, întinse mâna să apuce ceva de pe pat. Într-o fracţiune de secundă, Suzanne zări stiletul. Ochi şi trase, dar Knoll se rostogoli jos din pat, aşa că glonţul nu-l nimeri. Suzanne zări panoul deschis, de lângă şemineu. Nenorocitul folosea coridoarele secrete. Se aruncă la podea şi se adăposti în spatele unui scaun, ştiind ce avea să urmeze.

Stiletul şuieră prin întuneric şi spintecă tapiţeria scaunului, la numai câţiva centimetri de capul Suzannei. Aceasta mai trase două gloanţe în direcţia lui Knoll. Patru focuri distruseră complet spătarul scaunului. Knoll era înarmat. Şi atât de aproape de ea. Suzanne mai trase un foc în direcţia lui, apoi se târî până la uşa deschisă şi se rostogoli în afară, pe coridor.

Alte două gloanţe trase de Knoll ricoşară pe pervazul uşii. Odată ajunsă afară, Suzanne se ridică şi o luă la fugă.

— Trebuie să ajung la Rachel, îi şopti Paul, clocotind încă de furie.

McKoy era tot cu spatele la Loring.

— Când o să fac eu o mişcare, ieşi de-aici.

— Are pistol.

— Pun pariu că nenorocitu' n-o să tragă aici. N-o să rişte să facă o gaură în chihlimbar.

— Nu te baza pe asta...

Dar nu apucă să termine ce avea de spus, că McKoy se întoarse către Loring.

— Bănuiesc că n-o să mai văd alea două milioane de dolari, nu?

— Din păcate. Dar ce curaj din partea dumitale să încerci.

— Semăn cu mama. Lucra pe culturile de castraveţi din Carolina de Nord. N-a luat nici un capăt de aţă de la nimeni.

— Ce înduioşător!

— Ce te face să crezi că nu se ştie unde suntem?

Loring ridică din umeri.

— Este un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

— Oamenii mei ştiu unde sunt.

Loring zâmbi.

— Mă îndoiesc de asta, *Pan* McKoy.

— Facem pariu?

— Nu mă interesează.

Brusc, McKoy se năpusti asupra lui Loring, străbătând distanţa de trei metri care îi despărţea, pe cât de repede îi permitea statura masivă. Bătrânul trase un foc, McKoy se dădu într-o parte şi, în clipa următoare, strigă:

— Fugi, Cutler!

Paul se năpusti afară din Camera de Chihlimbar, privi o clipă în urma sa şi-l văzu pe McKoy prăbuşit pe parchet, iar pe Loring pregătindu-se să tragă din nou. Făcu un salt şi ieşi din cameră, se rostogoli pe podeaua de piatră, după care se ridică şi o luă la goană de-a lungul galeriei întunecate, până când ajunse din nou în Camera Romanescă.

Se aştepta ca Loring să-l urmărească, dar, cu siguranţă, bătrânul nu se putea mişca prea repede.

McKoy acceptase de bunăvoie să fie împuşcat, numai ca Paul să poată fugi. Nu ştia că oamenii fac

şi asemenea lucruri. Aşa ceva se întâmpla numai în filme. Şi cu toate astea, ultimul lucru pe care îl văzuse înainte de a fugi din cameră era McKoy întins pe podea.

Îşi alungă din minte acele gânduri şi se concentra asupra lui Rachel, în timp ce alerga de-a lungul coridorului, spre scări.

Knoll o auzi pe Suzanne fugind de-a lungul coridorului, cât o ţineau picioarele. Îşi recupera stiletul, se îndreptă spre uşa deschisă şi privi în afară. Danzer fugea spre scara aflată la douăzeci de metri mai departe. Knoll se propti bine pe picioare şi aruncă stiletul după ea, străpungându-i coapsa stânga. Lama ascuţită intră în carne până la plăsele.

Suzanne ţipă de durere şi se chirci pe covor, în chinuri groaznice.

— De data asta nu scapi, Suzanne, spuse el calm. Se îndreptă spre ea.

Suzanne se ţinea cu mâna de coapsă, în timp ce sângele se scurgea încet pe lângă lama înfiptă adânc în carne. Încercă să se întoarcă şi să-şi ridice pistolul, dar Knoll lovi cu piciorul arma, care căzu, zăngănind, ceva mai departe.

Îşi puse pantoful pe gâtul ei şi o ţintui podea.

— Gata cu joaca, spuse el.

Danzer întinse mâna şi încercă să apuce mânerul stiletului, dar Knoll o lovi cu talpa pantofului peste faţă.

Apoi îi trase două gloanţe în cap şi Danzer rămase nemişcată.

— Pentru Monika, şopti el.

Smulse cuţitul din coapsa femeii şi îl şterse de sânge pe hainele ei. Găsi pistolul lui Danzer şi se întoarse în dormitor, hotărât să termine ce începuse.

56.

McKoy încercă să se ridice şi să se concentreze, dar nu putu. Camera de Chihlimbar se învârtea în jurul său. Picioarele îi erau moi, fără vlagă, iar capul îi vâjâia. Rana de la umăr îi sângera puternic. Era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Nu-şi închipuise niciodată că avea să moară aşa, înconjurat de o comoară valorând milioane de dolari, incapabil să reacţioneze în vreun fel.

Se înşelase în privinţa lui Loring. Nu găurise chihlimbarul, ci carnea lui. Spera ca Paul Cutler să fi reuşit să fugă. Încercă să se ridice. Auzi paşi care se apropiau. Căzu din nou pe parchet, cu faţa în jos. Deschise cu greu ochiul stâng şi îl văzu, ca prin ceaţă, pe Loring intrând din nou în Camera de Chihlimbar, tot cu pistolul în mână, McKoy stătea nemişcat, încercând să-şi adune bruma de putere ce-i mai rămăsese.

Trase adânc aer în piept şi aşteptă ca Loring să se apropie. Bătrânul înghionti, prudent, cu pantoful, piciorul stâng al lui McKoy, ca să se convingă că omul murise. McKoy îşi ţinu respiraţia şi reuşi să rămână nemişcat. Capul începu să i se învârtească din cauza lipsei de oxigen şi a sângerării puternice.

Trebuia ca nenorocitul să se apropie şi mai mult.

Loring făcu doi paşi înainte.

McKoy îl prinse brusc de picioare, dezechilibrându-l. Durerea îi sfâşie umărul drept şi pieptul. Sângele îi ţâşni din rană. Dar încercă să reziste atât cât să termine ce avea de făcut.

Loring căzu pe podea şi, din cauza impactului, scăpă pistolul din mână. McKoy îl înşfăca de gât cu mâna dreaptă. Uriaşul vedea ca prin ceaţă expresia şocată a bătrânului. Trebuia să se grăbească.

— Salută-l pe Satana din partea mea, şopti el.

Cu ultimul strop de putere, îl strânse de gât pe Loring, până când bătrânul îşi dădu duhul. Apoi se prăbuşi în întuneric.

Paul străbătu labirintul de coridoare de la parter şi urcă în fugă scările ce duceau la etajul al patrulea. Chiar înainte de a păşi în holul puternic luminat, auzi două împuşcături.

Se opri.

Era o nebunie. Femeia era înarmată. El nu. Dar în cine trăgea? În Rachel? McKoy primise deja un glonţ. Se părea că acum era rândul lui. Urcă în goană scările, două câte două.

Knoll îşi scoase pantalonii. Uciderea lui Danzer fusese un preludiu satisfăcător. Rachel zăcea prăbuşită pe pat, încă ameţită de lovitura lui. Knoll aruncă pistolul pe podea şi luă stiletul. Se apropie de pat, îi desfăcu încet picioarele şi îşi trecu limba peste coapsa ei. Ea nu opuse rezistenţă. Avea să fie plăcut. Rachel, aparent încă buimacă din cauza loviturii primite, gemu încet şi răspunse atingerii lui. Knoll îşi strecură stiletul la loc în teaca din mâneca dreaptă. Rachel era ameţită şi docilă, aşa că nu mai avea nevoie de cuţit. Îi cuprinse cu mâinile fesele goale şi îşi trecu limba peste sexul ei.

— Oh, Paul, şopti ea.

— Ţi-am spus că o să-ţi placă, spuse el. Se ridică şi se pregăti să o încalece.

Paul urcă în goană ultimele trepte şi ajunse la etajul patru. Aproape că-şi pierduse răsuflarea, îl dureau picioarele, dar Rachel era acolo şi avea nevoie de el. Când ajunse sus, dădu cu ochii de cadavrul lui Suzanne. Faţa îi fusese pur şi simplu spulberată de două gloanţe. Imaginea îi făcu greaţă, dar gândindu-se la Ceapaev şi la părinţii săi, nu mai simţi altceva decât satisfacţie. Deodată, o întrebare îi fulgeră prin minte.

Cine naiba o împuşcase?

Rachel?

Din josul coridorului se auzeau gemete. Apoi numele lui.

Se apropie încet de dormitor. Uşa era dată de perete, iar balamalele făcute ţăndări. Privi în jur, clipind din ochi, pentru a se obişnui cu semiîntunericul din cameră. În pat era un bărbat, iar sub el Rachel.

Christian Knoll.

Îl cuprinse o furie fără margini şi străbătu în fugă camera, aruncându-se asupra lui Knoll. Se rostogoliră amândoi pe podea. Paul căzu pe umărul drept, acelaşi la care se lovise cu o seară în urmă, la Stod. Simţi o durere sfâşietoare. Ridică pumnul apoi îl coborî. Knoll era mai mare şi mai experimentat, dar el era înnebunit de furie. Ridică din nou pumnul şi îl pocni în nas. Knoll urlă de durere, dar se răsuci şi, cu picioarele, îl aruncă pe Paul în sus şi deasupra lui. Apoi se rostogoli de sub el şi se năpusti asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. Paul încercă să-şi recapete răsuflarea, mai ales că începuse să se înece cu propria salivă.

Knoll se ridică şi îl luă pe Paul de pe podea. Un pumn în falcă îl făcu să se clatine pe picioare. Făcu câţiva paşi, apoi se prăbuşi în mijlocul camerei. Era ameţit şi încerca din răsputeri să se concentreze asupra mobilei care se învârtea în jurul său şi asupra bărbatului înalt care venea spre el. Avea patruzeci şi unu de ani şi asta era prima lui bătaie cu pumnii. „Ciudată, îşi spuse el, senzaţia asta de a fi bătut măr.” Brusc, imaginea fundului gol al lui Knoll deasupra lui Rachel îi fulgeră prin minte. Se adună de pe jos, trase aer în piept şi se năpusti înainte, dar un alt pumn, de data aceasta în stomac, îl culcă din nou la pământ.

La dracu! Pierdea lupta.

Knoll îl înşfacă de păr.

— Mi-ai întrerupt plăcerea, iar mie nu-mi place să fiu întrerupt. N-ai văzut-o pe domnişoara Danzer? Şi ea m-a întrerupt.

— Să te ia dracu, Knoll.

— Atât de sfidător. Şi de curajos. Dar slab.

Knoll slăbi strânsoarea şi îl pocni din nou. Sângele îi ţâşni din nas. Lovitura fu atât de puternică, încât îl rostogoli dincolo de pragul uşii, pe coridor. Începu să nu mai vadă cu ochiul drept.

Nu mai putea riposta.

Rachel era vag conştientă că se întâmplă ceva, dar totul era foarte confuz. O clipă i se păru că făcea dragoste cu Paul, apoi auzi zgomotul unei bătăi şi parcă văzu unul sau două trupuri aruncate prin cameră. Apoi o voce.

Se ridică în capul oaselor.

Îl văzu mai întâi pe Paul, apoi pe celălalt.

Knoll.

Paul era îmbrăcat, dar Knoll era gol de la brâu în jos. Rachel încercă să asimileze informaţiile, apoi înţelese ceea ce la început i se păruse imposibil.

Auzi vocea lui Knoll.

„Mi-ai întrerupt plăcerea, iar mie nu-mi place să fiu întrerupt. N-ai văzut-o pe domnişoara Danzer? Şi ea m-a întrerupt.” „Să te ia dracu, Knoll.” „Atât de sfidător. Şi de curajos. Dar slab.”

Apoi, Knoll îl lovi pe Paul în faţă. Sângele ţâşni, iar Paul se rostogoli până dincolo de uşă, pe coridor. Knoll se duse după el. Ea încercă să se dea jos din pat, dar se prăbuşi pe podea. Se târî încet pe parchet, spre uşă. Dădu peste o pereche de pantaloni, peste nişte pantofi şi peste ceva tare. Se uită mai atent. Erau două pistoale. Nu le dădu nici o atenţie şi continuă să se târască. Odată ajunsă la uşă, se ridică în picioare.

Knoll se îndrepta spre Paul.

Paul îşi dădu seama că acela era sfârşitul. De-abia mai putea respira din cauza loviturilor primite în piept, îşi simţea plămânii comprimaţi, sigur avea câteva coaste rupte. Faţa îl durea dincolo de orice închipuire şi nu mai vedea bine. Knoll nu

făcea altceva decât să se joace cu el. Era limpede că nu se putea pune cu un profesionist. Se ridică în picioare, clătinându-se şi ţinându-se cu mâna de balustrada de piatră – nu cu mult diferită de balustrada de cu o seară în urmă, de la abaţia din Stod. Privi în jos şi îi veni să vomite. Strălucirea candelabrului de cristal îi ardea ochii. Deodată, trupul îi fu tras înapoi şi învârtit cu putere.

— Ţi-a ajuns, Cutler? îl întrebă Knoll, rânjind.

Singurul lucru pe care îl mai putea face era să-l scuipe în faţă. Germanul sări înapoi, după care se năpusti asupra lui, lovindu-l cu pumnii în stomac. Paul începu să scuipe sânge, până când simţi că i se taie respiraţia. Knoll îi mai dădu un pumn, în ceafă, trântindu-l la podea. Apoi se aplecă şi îl ridică. Paul îşi simţea picioarele de cauciuc. Îl rezemă de balustradă, după care făcu un pas înapoi şi trase de mâneca puloverului.

Lama unui cuţit ţâşni în afară.

Rachel privea ca prin ceaţă cum Knoll îl bătea pe Paul. Voia să-l ajute, dar de-abia se putea ţine pe picioare. O durea faţa, umflătura de pe obrazul drept începea să-i afecteze vederea. Capul îi zvâcnea. Totul în jur plutea în ceaţă şi se învârtea. Stomacul i se zvârcolea, de parcă s-ar fi aflat într-o barcă, pe o mare furtunoasă.

Trupul lui Paul se prăbuşi pe podea. Knoll se aplecă şi îl ridică în picioare. Deodată, Rachel îşi aminti de cele două pistoale şi se târî înapoi în cameră. Bâjbâi pe podea, găsi unul din ele, apoi, clătinându-se, se târî înapoi până la uşă.

Între timp, Knoll făcuse un pas înapoi, stând acum cu spatele la ea. Rachel văzu cuţitul din mâna germanului şi îşi dădu seama că nu mai avea la dispoziţie decât o secundă. Knoll se apropie de Paul, cu mâna ridicată. Rachel ţinti şi, pentru prima oară în viaţa ei, apăsă pe un trăgaci. Glonţul părăsi ţeava, făcând un zgomot înăbuşit, un fel de

pocnitură, ca atunci când se spărgeau baloanele, la petrecerile copiilor.

Glonţul străpunse spatele lui Knoll.

Acesta se clătină şi se întoarse, apoi se îndreptă spre ea, cu cuţitul. Rachel trase din nou. Mâna îi tremura pe pistol, dar se străduia să-l ţină cât mai strâns.

Încă un foc. Şi încă unul.

Gloanţele sfârtecau pieptul lui Knoll. Se gândi la ceea ce se petrecuse, probabil, în pat şi, ţintind mai jos, îi trase trei gloanţe în testiculele aflate la vedere. Knoll urlă de durere, dar, surprinzător, rămase în picioare. Privi în jos, la sângele ce-i ţâşnea din răni. Se îndreptă, clătinându-se, spre balustradă. Rachel tocmai voia să tragă din nou, când Paul se repezi înainte, aruncându-l pe germanul pe jumătate gol peste balustradă. Rachel se prăbuşi şi văzu cum trupul lui Knoll, în cădere, se lovi de candelabru şi smulse instalaţia din cristal masiv din plafon. O ploaie de scântei albastre şi de cioburi învălui trupul lui Knoll, care ateriza pe marmura de jos, cu o bufnitură ce însoţi zgomotul de sticlă spartă. Candelabrul căzu şi el, clinchetul cioburilor semănând cu aplauzele ce însoţesc acordurile finale ale unei simfonii.

Apoi, linişte. Nici un sunet.

Jos, Knoll nu mai mişca.

Rachel se uită la Paul.

— Eşti bine?

El nu spuse nimic, dar o luă pe după umeri. Rachel întinse mâna şi îl mângâie pe faţă.

— Doare la fel de rău pe cât arată? întrebă ea.

— Da.

— Unde e McKoy?

Paul oftă din adâncul sufletului.

— A preferat să primească un glonţ... pentru ca eu să pot veni după tine. Ultima oară când l-am văzut... sângera în Camera de Chihlimbar.

— Camera de Chihlimbar?

— E o poveste lungă. Nu acum.

— Cred că va trebui să retrag toate lucrurile urâte pe care le-am spus despre uriaşul ăla nebun.

— Aşa să faci, domniţă, spuse deodată o voce care venea de jos. Rachel privi peste balustradă. McKoy intră, clătinându-se, în holul slab luminat, ţinându-se cu mâna de umărul stâng, însângerat.

— Ăsta cine mai e? întrebă el, arătând spre cadavru.

— Nenorocitul care l-a ucis pe tatăl meu, spuse Rachel.

— Bun. Se pare că problema asta e rezolvată. Unde e femeia?

— Moartă, spuse Paul.

— Perfect, am scăpat şi de ea.

— Unde e Loring? întrebă Paul.

— L-am sugrumat eu pe nemernic.

Paul icni de durere.

— Văd că, până la urmă, am scăpat dracului de toate jigodiile. Tu eşti bine?

— Nimic din ceea ce n-ar putea repara un chirurg bun. Paul reuşi să zâmbească. Apoi se uită la Rachel.

— Cred că începe să-mi placă tipul.

— Şi mie, spuse Rachel, zâmbind pentru prima oară după mult timp.

Epilog.

Sankt Petersburg, Rusia.
2 septembrie.

Paul şi Rachel stăteau în faţa unei capele laterale. În jurul lor, numai marmură italiană, în tonuri rafinate de galben Siena, cu intarsii din malachit rusesc. Razele soarelui de dimineaţă cădeau pieziş pe un iconostas înalt, cu străluciri aurii, aflat în spatele preotului.

Brent stătea în stânga tatălui său, iar Marla, lângă mama ei. Patriarhul rosti jurămintele nupţiale pe un ton ceremonios, corul bisericesc întregind solemnitatea momentului. În Catedrala Sfântul Isac, nu se aflau decât mirii, copiii lor şi Wayland McKoy. Privirea lui Paul fu atrasă de un vitraliu aflat în mijlocul unui perete plin de icoane. Isus Hristos înălţându-se la ceruri, după înviere. Un nou început. „Câtă asemănare", îşi spuse el.

Preotul sfârşi de rostit jurămintele nupţiale, se înclină şi astfel slujba se termină.

— Te iubesc, îi şopti Paul lui Rachel, sărutând-o.

— Şi eu te iubesc.

— Ei, Cutler, dă-i bice, bagă-i limba-n gură, spuse McKoy. Paul zâmbi şi îi ascultă sfatul, sărutând-o cu pasiune.

— Tată, spuse Marla, dându-i de înţeles că era de-ajuns.

— Lasă-i în pace, spuse Brent.

— Isteţ puştiul. Cu care din voi doi seamănă?

Paul zâmbi din nou. Uriaşul arăta ciudat îmbrăcat în costum şi cu cravată. Rana de la umăr părea să se fi vindecat. El şi Rachel se vindecaseră

de asemenea. Ultimele trei luni fuseseră ca un vârtej ameţitor.

La nici o oră de la moartea lui Knoll, Rachel îi telefonase lui Fritz Pannik. Inspectorul de poliţie german fusese cel care aranjase ca poliţia cehă să intervină imediat, el însuşi sosind, dis-de-dimineaţă, împreună cu cei de la Europol, la castelul Lukov. Ambasadorul Rusiei la Praga fusese convocat înainte de prânz, iar a doua zi după-amiază sosiseră şi câţiva oficiali de la Palatul Ecaterina şi de la Ermitaj. În dimineaţa următoare, îşi făcuse apariţia şi o echipă de la Ţarskoe Selo, ruşii apucându-se imediat să demonteze panourile, pe care le transportaseră la Sankt Petersburg, cu acordul guvernului ceh, după ce acestuia i se aduseseră la cunoştinţă detalii legate de activităţile oneroase ale lui Ernst Loring.

Investigatorii de la Europol stabiliseră imediat legătura dintre acesta şi Franz Fellner. Documentele găsite atât la castelul Lukov, cât şi la Burg Herz confirmaseră activitatea Recuperatorilor de Obiecte Vechi Pierdute. Neexistând moştenitori care să preia controlul asupra averii lui Fellner, intervenise guvernul german. În cele din urmă fusese descoperit şi locul unde era ascunsă colecţia particulară a lui Fellner, iar investigatorilor nu le luase decât câteva zile ca să afle identitatea celorlalţi membri ai clubului. Departamentul de Combatere a Furturilor de Opere de Artă din cadrul Europolului făcuse descinderi pe proprietăţile lor.

Captura fusese imensă.

Sculpturi, gravuri, bijuterii, desene şi picturi, în special ale marilor maeştri, considerate pierdute pentru totdeauna. Miliarde de dolari, în comori furate, fuseseră recuperate efectiv peste noapte.

Dar cum achizitorii furau numai obiecte care, la rândul lor fuseseră furate, multe dintre revendicările formulate de proprietari fuseseră, în cel mai bun caz, neclare, iar în cel mai rău caz,

nefondate. Numărul revendicărilor venite atât din partea statelor, cât şi din cea a persoanelor particulare, înregistrate la diverse tribunale din Europa, crescuse rapid la câteva mii. Erau atât de multe, încât, în cele din urmă, Parlamentul European găsise o soluţie politică, apelând la Tribunalul Internaţional ca la un ultim arbitru. Un ziarist care urmărise întreaga desfăşurare a evenimentelor era de părere că rezolvarea tuturor revendicărilor avea să dureze, probabil, zeci de ani şi că, în final, cei mai câştigaţi aveau să fie avocaţii.

Interesant era faptul că duplicatul Camerei de Chihlimbar, deţinut de familia Loring, era atât de asemănător cu originalul, încât panourile găsite se potriveau perfect în spaţiile goale din Palatul Ecaterina. Iniţial, se stabilise ca piesele recuperate să fie expuse în altă parte, pentru a lăsa camera reconstituită aşa cum era. Dar puriştii ruşi susţinuseră cu tărie ca ambra să se întoarcă acolo unde îi era locul – cel pe care l-ar fi avut în vedere însuşi Petru cel Mare deşi, în realitate, acestuia puţin îi păsase de panouri, cea care, de fapt, comandase versiunea rusă a camerei fiind fiica sa, împărăteasa Elisabeta. Astfel că, după nouăzeci de zile de la descoperirea lor, panourile originale ale Camerei de Chihlimbar împodobeau etajul întâi al Palatului Ecaterina.

Guvernul rus le fusese atât de recunoscător încât Paul, Rachel, copiii şi McKoy fuseseră invitaţi, pe cheltuiala statului, la inaugurare. Şi fiindcă tot se aflau acolo, Paul şi Rachel hotărâseră să se recăsătorească într-o biserică ortodoxă. La început, fuseseră refuzaţi, din cauză că erau divorţaţi, dar, odată explicate împrejurările şi precizat faptul că se recăsătoreau unul cu celălalt, Biserica îşi dăduse în cele din urmă acordul. Fusese o ceremonie încântătoare, pe care Paul nu avea să o uite toată viaţa.

Paul îi mulţumi preotului şi se îndepărtă de altar.

— A fost frumos, spuse McKoy. Modul cel mai potrivit de a termina cu tot raha... vreau să zic, porcăria asta.

Rachel zâmbi.

— Te simţi stânjenit din cauza copiilor?

— Nu, din cauza vocabularului meu. Se îndreptară spre ieşirea din catedrală.

— Şi acum, familia Cutler pleacă la Minsk? întrebă McKoy.

Paul încuviinţă.

— Un singur lucru ne-a mai rămas de făcut, după care plecăm acasă. Paul ştia că McKoy venise pentru publicitate, guvernul rus fiindu-i recunoscător pentru recuperarea uneia dintre comorile sale cele mai de preţ. Cu o zi în urmă, la inaugurare, uriaşul împărţise zâmbete şi îşi manifestase zgomotos sentimentele de prietenie, bucurându-se de atenţia presei. Iar seara, participase în direct, prin satelit, la emisiunea lui Larry King, răspunzând la întrebări venite din toată lumea. Canalul National Geographic discutase cu el despre o emisiune de aproape o oră, consacrată în întregime Camerei de Chihlimbar, suma oferită fiind suficientă pentru a-i mulţumi pe investitori şi pentru a soluţiona litigiile legate de săpăturile de la Stod. Se opriră în faţa uşilor catedralei.

— Aveţi grijă de voi, îi sfătui McKoy. Şi, arătând spre copii, adăugă: Şi de ei.

Rachel îl sărută pe obraz.

— Ţi-am mulţumit pentru tot ce-ai făcut pentru noi?

— Şi voi aţi fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

— Poate că nu.

McKoy zâmbi.

— Oricând la dispoziţia dumneavoastră, doamnă judecător.

Paul dădu mâna cu McKoy.

— Ţinem legătura, bine?

— Oh, s-ar putea ca în curând să am din nou nevoie de serviciile voastre.

— Te apuci din nou de săpături?

— Cine ştie? Mai sunt o mulţime de raha... chestii de descoperit.

Trenul părăsi Sankt Petersburgul două ore mai târziu, îndreptându-se spre Belarus. O călătorie de cinci ore prin păduri dese şi câmpii mlăştinoase acoperite de culturi de in. Sosise toamna, iar frunzele explodau în nuanţe de roşu, portocaliu şi galben.

Oficialii ruşi luaseră legătura cu autorităţile din Belarus, rugându-le să le acorde tot sprijinul. Sicriele lui Karol şi al Mayei Boria sosiseră cu o zi în urmă, cu o cursă specială. Rachel ştia că tatăl ei ar fi vrut să fie îngropat în pământul său natal, dar ea dorise ca părinţii ei să fie împreună. Acum aveau să fie înmormântaţi în pământul Belarusului, pentru totdeauna.

Sicriele aşteptau în gara din Minsk. Apoi fură transportate într-un cimitir frumos, la patruzeci de kilometri vest de capitală, cât mai aproape de locul naşterii lui Karol şi a Mayei Boria. Familia Cutler venea în urma catafalcului, într-o maşină închiriată, împreună cu câţiva diplomaţi americani, care aveau grijă ca totul să decurgă normal.

Slujba de înmormântare fu oficiată de însuşi patriarhul Belarusului, iar Rachel, Paul, Marla şi Brent stătură îmbrăţişaţi pe toată durata ceremoniei funebre. Când sicriele fură coborâte în pământ, o boare trecu peste iarba veştejită.

— Luaţi-vă rămas-bun de la bunicul şi bunica, le spuse Rachel copiilor.

Le dădu fiecăruia dintre ei un fir de in albastru. Copiii se apropiară de cele două gropi şi aruncară florile înăuntru. Paul se apropie de ea şi o sprijini. Rachel avea ochii în lacrimi. Observă că şi Paul plângea. Nu vorbiseră niciodată despre ceea ce se întâmplase în noaptea aceea la castelul Lukov. Slavă Domnului că Knoll nu apucase să termine

ceea ce începuse. Paul îşi riscase viaţa ca să-l împiedice să o facă. Rachel îşi iubea soţul. De dimineaţă, preotul le atrăsese atenţia că o căsătorie se încheie pe viaţă, fiind un lucru ce trebuie luat foarte în serios, mai ales dacă la mijloc sunt şi copii. Şi avea dreptate. De asta era sigură.

Se apropie de gropi. De la mama sa îşi luase rămas-bun cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă.

— La revedere, tată.

Paul stătea în spatele ei.

— La revedere, Karol. Odihneşte-te în pace.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, apoi îi mulţumiră patriarhului şi se îndreptară spre maşină. Pe cerul senin al după-amiezii se vedea zburând un şoim. Vântul adia, răcorind aerul încins. În faţa lor, copiii alergau spre poarta cimitirului.

— Şi acum, înapoi la treabă, îi spuse ea lui Paul.

— E momentul să ne obişnuim din nou cu viaţa de zi cu zi.

În luna iulie, Rachel câştigase alegerile, cu toate că nu-şi făcuse aproape deloc campanie. Însă regăsirea Camerei de Chihlimbar atrăsese atenţia tuturor, iar Rachel înregistrase o victorie zdrobitoare asupra celor doi contracandidaţi. Marcus Nettles fusese învins, dar ea ţinuse să-i facă o vizită avocatului certăreţ şi să facă pace, aceasta fiind o latură a noii sale atitudini conciliante.

— Crezi că ar trebui să rămân în magistratură? îl întrebă ea pe Paul.

— Tu trebuie să alegi, nu eu.

— Mă gândeam că, poate, nu e o idee prea bună. Mă solicită prea mult.

— Trebuie să faci exact ceea ce îţi place, spuse Paul.

— Înainte, credeam că profesia de judecător mă făcea fericită. Dar acum nu mai sunt sigură de asta.

— Cunosc o firmă care ar fi încântată să aibă în Departamentul de litigii un fost judecător la Curtea superioară.

— E vorba cumva de Pridgen Woodworth?

— S-ar putea. Ştii că am o oarecare influenţă acolo.

Rachel îl cuprinse pe după mijloc şi îşi continuară drumul. Se simţea bine lângă el.

Merseră tăcuţi o vreme, Rachel simţindu-se copleşită de mulţumire. Se gândea la viitor, la copii, la Paul. Reluarea practicării avocaturii ar fi fost cel mai bun lucru pentru ei toţi, iar Pridgen Woodworth era un loc de muncă excelent. Se uită la Paul, gândindu-se la ceea ce îi spusese el în urmă cu câteva minute.

„Ştii că am o oarecare influenţă acolo."

Aşa că îl îmbrăţişa strâns şi, pentru prima dată după mult timp, nu mai comentă.

Sfârşit.

Nota autorului.

Pentru a mă documenta în vederea scrierii acestui roman, am călătorit prin Germania, Austria şi în lagărul de concentrare de la Mauthausen, pentru ca, în final, să ajung la Moscova şi la Sankt Petersburg, unde am petrecut câteva zile, vizitând Palatul Ecaterina de la Ţarskoe Selo. Fireşte că scopul principal al romanului este de a-i face pe cititori să-şi petreacă timpul în mod agreabil, dar am ţinut foarte mult şi la acurateţea informaţiilor. Subiectul Camerei de Chihlimbar este relativ neexplorat în ţara noastră, deşi, recent, internetul a început să umple acest gol. În Europa, Camera de Chihlimbar stârneşte o permanentă fascinaţie. Întrucât nu vorbesc germana sau rusa, am fost nevoit să apelez la versiunea în limba engleză a relatărilor legate de ceea ce s-ar fi putut sau nu s-ar fi putut întâmpla. Din păcate, un studiu minuţios al acestor rapoarte a scos la iveală discrepanţe în derularea evenimentelor. Datele sigure au fost introduse în fluxul narativ, iar detaliile fără suport real au fost fie ignorate, fie modificate, pentru a corespunde modului meu de a concepe naraţiunea.

Câteva precizări: Prizonierii de la Mauthausen au fost torturaţi aşa cum a fost descris în roman. Însă Hermann Göring nu s-a dus niciodată acolo. Este dovedit faptul că între Göring şi Hitler a existat o competiţie cu caracter personal în jefuirea operelor de artă, după cum este dovedită şi obsesia lui Göring pentru Camera de Chihlimbar, deşi nu există dovezi care să ateste că ar fi încercat vreodată să intre în posesia acesteia. Comisia sovietică pentru care se presupune că au lucrat Karl Boria şi Danya Ceapaev a existat în realitate

şi a căutat într-adevăr, timp de ani de zile, după război, obiecte de artă ruseşti furate, în fruntea listei aflându-se Camera de Chihlimbar. Se spune că, de fapt, există un blestem al Camerei de Chihlimbar, pentru că mulţi au murit (detalii în capitolul 41) căutând-o – nu se ştie dacă a fost vorba de simple coincidenţe sau de crime. Naziştii au ascuns multe dintre prăzile de război în Munţii Harz, informaţiile conţinute în capitolul 42 fiind reale, inclusiv găsirea mormintelor. Oraşul Stod este fictiv, dar locaţia, precum şi abaţia aflată în apropiere sunt ale oraşului Melk, din Austria, o aşezare cu adevărat impresionantă. Toate obiectele de artă furate şi descrise în mod detaliat pe parcursul naraţiunii sunt adevărate şi fac parte dintre cele dispărute. Şi, în sfârşit, speculaţiile, istoria şi punctele de vedere divergente legate de ceea ce s-a întâmplat cu Camera de Chihlimbar, apărute în capitolele 13, 14, 28, 41 şi 48, inclusiv posibila implicare a guvernului ceh, se bazează pe rapoarte reale, dar rezolvarea misterului este pură ficţiune.

Dispariţia, în 1944, a Camerei de Chihlimbar a constituit o pierdere incomensurabilă. În prezent, Camera este în curs de restaurare, la Palatul Ecaterina, de către artişti contemporani, care trudesc să recreeze, panou cu panou, magnificii pereţi lucraţi exclusiv în chihlimbar. Am avut norocul de a petrece câteva ore împreună cu restauratorul-şef, care mi-a arătat cât de laborioasă este strădania lor. Din fericire, sovieticii fotografiaseră camera la sfârşitul anilor 1930, în ideea de a o restaura în anii 1940, dar, după cum se ştie, a intervenit războiul. Acele imagini în alb-negru sunt ca o hartă care ajută la recrearea a ceea ce a fost conceput acum două sute cincizeci de ani.

Restauratorul-şef mi-a spus şi care era părerea lui cu privire la ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu panourile originale. Credea, ca mulţi alţii – aşa cum am menţionat în capitolul 51 – că ambra fie a

fost distrusă în totalitate în timpul războiului, fie – aşa cum se întâmpla cu aurul sau cu alte metale preţioase şi bijuterii – valoarea chihlimbarului în sine a crescut vertiginos. Era uşor de găsit şi de vândut bucată cu bucată, preţul total al pieselor fiind mult mai mare decât preţul camerei în sine. La fel ca şi aurul, chihlimbarul poate fi remodelat, fără să se mai vadă urmele formei sale iniţiale. Există deci posibilitatea ca bijuteriile şi celelalte obiecte din chihlimbar vândute astăzi în întreaga lume să conţină ambră din camera originală. Se prea poate.

Aşa cum l-am mai citat o dată pe Robert Browning pe parcursul acestei naraţiuni, „a dispărut brusc, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile rare”.

Cât de adevărat.

Şi cât de trist.

Peşte marinat în sos de soia şi fript pe grătar n.tr.

În versiunea românească a Noului Testament, aprobată de Sfântul Sinod: „Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, şi eu pentru lume!" n.red.

Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după legile jocului." Epistola a doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel. n.red..

Table of Contents

Title page
Prolog.
Partea întâi.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10
11
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
Partea a doua.
22.
23.
24.
25.
26.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
Partea a treia.

37.
38.
39.
40.
41
42.
43.
44.
45.
46.
Partea a patra
48.
49.
50.
52.
53.
54.
55.
56.
Epilog.
Nota autorului.

Table of Contents

Title page	1
Prolog.	4
Partea întâi.	14
2.	19
3.	23
4.	28
5.	33
6.	40
7.	44
8.	52
9.	61
10	68
11	77
12.	83
13.	89
14.	104
15.	110
16.	113
17.	120
18.	129
19.	133
20.	137
Partea a doua.	146
22.	151
23.	159
24.	165
25.	176

26. 180
28. 188
29. 197
30. 207
31. 218
32. 224
33. 229
34. 234
Partea a treia. 238
37. 254
38. 261
39. 267
40. 275
41 282
42. 289
43. 295
44. 302
45. 316
46. 330
Partea a patra 335
48. 340
49. 355
50. 367
52. 391
53. 403
54. 412
55. 424
56. 437
Epilog. 444
Nota autorului. 451